

Cứu Cứu

Anh yêu em!

Cừu cừu, anh yêu em!!!

Tác giả: Tôi muốn ăn Sushi

Editor: Yu Yu

Nguồn: <http://yuconuong.wordpress.com/>

Đây là thể loại truyện võng du, hài, có chút BT. Xin đừng mang ebook này đi bất cứ đâu nếu không có sự cho phép của editor.

Hãy tôn trọng mình và mọi người!

Giới thiệu văn tắt:

Hừ! Hiện tại là như thế nào, tưởng rằng cô gọi là Nguyễn Miên Miên là dễ bắt nạt phải không? Gã Hỏa Nhạ ỷ vào chính mình là thái tử gia của công ty, liền nhẫn tâm, nham hiểm làm chuyện thiếu đạo đức! Chẳng những mượn việc say rượu ăn sạch đậu hũ, còn cố ý tạo ra tin tức “đào hoa” hủy đi trong sạch của cô, cuối cùng lại còn có ý định phá hỏng nhân duyên tốt của cô, nói đối phương có bộ dạng hạ đẳng tàn phế!? Ôi trời ơi, vô duyên vô cớ trêu chọc đến một người đầu trâu đuôi rắn như vậy, thật sự là bất lợi ngàn năm! Nhưng mà anh ta lại còn nói, đây là cô nên bị trừng phạt?? Hừ? Hay là anh ta đã sớm biết rõ thân phận thực của cô....

Bản giới thiệu văn tắt ngắn gọn:

Ban ngày ở công ty, anh là giám đốc, mà cô là nhân viên của anh; ban đêm ở trong trò chơi, anh là tướng công, mà cô là nương tử của anh. Cô vẫn nghĩ đến mình che giấu rất tốt, thế nhưng có một ngày, cực phẩm giám đốc kia, lại mở miệng nói yêu cô, chúng ta cũng yêu đủ lâu rồi...

[1](#) ♥ [2](#) ♥ [3](#) ♥ [4](#) ♥ [5](#) ♥ [6](#) ♥ [7](#)

[8](#) ♥ [9](#) ♥ [10](#) ♥ [11](#) ♥ [12](#) ♥ [13](#) ♥ [14](#)
[15](#) ♥ [16](#) ♥ [17](#) ♥ [18](#) ♥ [19](#) ♥ [20](#) ♥ [21](#)
[22](#) ♥ [23](#) ♥ [24](#) ♥ [25](#) ♥ [26](#) ♥ [27](#) ♥ [28](#)
[29](#) ♥ [30](#) ♥ [31](#) ♥ [32](#) ♥ [33](#) ♥ [34](#) ♥ [35](#)
[36](#) ♥ [37](#) ♥ [38](#) ♥ [39](#) ♥ [40](#) ♥ [41](#) ♥ [42](#)
[43](#) ♥ [44](#) ♥ [45](#) ♥ [46](#) ♥ [47](#) ♥ [48](#) ♥ [49](#)
[50](#) ♥ [51](#) ♥ [52](#) ♥ [53](#) ♥ [54](#) ♥ [55](#) ♥ [56](#)
[57](#) ♥ [58](#) ♥ [59](#) ♥ [60](#) ♥ [61](#) ♥ [62](#) ♥ [63](#)
[64](#) ♥ [65](#) ♥ [66](#) ♥ [67](#) ♥ [68](#) ♥ [69](#) ♥ [70](#)
[71](#) ♥ [72](#) ♥ [73](#) ♥ [74](#) ♥ [75](#) ♥ [76](#) ♥ [77](#)
[78](#) ♥ [79](#) ♥ [80](#) ♥ [81](#) ♥ [82](#) ♥ [83](#) ♥ [84](#)
[85](#) ♥ [86](#) ♥ [87](#) ♥ [88](#) ♥ [89](#) ♥ [90](#) ♥ [91](#)
[92](#) ♥ [93](#) ♥ [94](#) ♥ [95](#) ♥ [96](#) ♥ [97](#) ♥ [98](#)
[99](#) ♥ [100](#) ♥ [101](#) ♥ [102](#) ♥ [103](#) ♥ [104](#) ♥ [105](#)
[106](#) ♥ [107](#) ♥ [108](#) ♥ [109](#) ♥ [110](#) ♥ [111](#) ♥ [112](#)

♥ ♥ ♥

[\[Phiên ngoại\] Trầm Diệc & Sở Sính Đình](#)

[1](#) ♥ [2](#) ♥ [3](#) ♥ [4](#) ♥ [5](#) ♥ [6](#)

[\[Phiên ngoại\] Hòa Nhạ & Miên Miên](#)

[1](#) ♥ [2](#) ♥ [3](#) ♥ [4](#) ♥ [5](#)

Buổi chiều, 5 giờ 50 phút, Nguyễn Miên Miên nằm gục xuống, mắt nhìn giờ dưới góc máy tính, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại bất an.

Loại bất an này cũng không phải là do mí mắt nháy nháy liên tục, càng đổi lại na ná giống như loại cảm giác của loại động vật nhỏ hoang dã đối mặt với những biến động nhỏ kinh người của kẻ thù. Kinh nghiệm nói cho Miên Miên, loại dự cảm như vậy có độ chuẩn xác cực kỳ cao.

Quả nhiên, đồng nghiệp Tiểu Niếu bên cạnh ở cách đó không xa nháy mắt ra hiệu với cô, dùng khẩu hình nói với cô: *Chị Vân tìm cậu.*

Miên Miên rùng mình. Mí mắt phải nháy lên không ngừng.

Miên Miên làm trong “Dịch Du” là một công ty game nổi danh trong nước hoạt động chính là khai phá và phát triển trò chơi, có rất nhiều sản phẩm, đội ngũ nhân viên khổng lồ, riêng phòng trang trí của Miên Miên đã có hơn mười người. Miên Miên là người mở hạng mục mới [Họa hồn] nguyên họa sĩ trong “Dịch Du” —— điều kiện tiên quyết là ba tháng thử việc có thể vô kinh vô hiểm [1] mà vượt qua.

Các công ty sức mạnh tiền nhiều, thích dùng tiền tạo ra một đoàn đội đứng đầu. “Dịch Du” cũng không ngoại lệ. Nguyên tắc của công ty rất rõ ràng: *Chỉ cần anh có năng lực, tôi sẽ cho anh càng nhiều tiền.* Loại vật chất này lại dụ hoặc khiến cho một đám phàm phu tục tử vì công danh tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, hoặc là luôn thận trọng làm việc như thường, e sợ ba lần hơi có chút sai lầm chấn động đã bị knock out.

Tâm nguyện của Miên Miên rất đơn giản, cô một không cầu thăng chức nhanh, hai không cầu câu được rùa vàng, chỉ cầu thời gian một tháng lễ năm ngày thử việc này cô có thể bình yên vượt qua. Đến lúc đó cô nhất định trai giới tắm rửa, giết gà cúng thần linh, cảm tạ Phật tổ từ bi.

Theo thói quen căn căn môi dưới, Miên Miên khe khẽ gõ cửa gỗ trước mặt.

“Mời vào” Trong văn phòng truyền đến một giọng nói của nữ trung niên trầm thấp mạnh mẽ.

Miên Miên đẩy cửa ra, ánh mắt đối diện với khuôn mặt như bức tranh tinh xảo, sóng lớn không sợ hãi. Miên Miên đoán không ra nội tình thâm sâu, đành phải kiên trì hỏi: “Chị Vân, chị tìm em có việc gì?”

Chị Vân là cấp cao điều hành việc quy hoạch, đồng thời cũng là người đứng đầu bộ

phận, chị luôn luôn có đầu tóc ngắn gọn, gọn gàng, quần áo vĩnh viễn thanh nhã sạch sẽ, tuy rằng năm tới là ba mươi, nhưng từng cử chỉ giơ tay nhắc chân tràn đầy ý vị nữ tính nồng đậm.

Mà người với tư cách xã hội luôn mới mẻ như Nguyễn Miên Miên, đối lập với sự rục rờ kia. Tóc nâu sẫm trời sinh đã có chút xoăn tự nhiên, bộ dạng ngũ quan xem như không làm đảng và nhân dân thất vọng, nhưng chưa nói tới xuất sắc. Gương mặt tròn trĩnh khiến cô vô cùng khổ não, bởi vì mỗi lần đều phải lấy chứng minh thư ra mới có thể chứng minh mình đã 23 tuổi. Cô đành phải an ủi chính mình, không sao hết, do còn trẻ nên tròn trịa, về sau sẽ biến mất.

Tuy nói ngũ quan bình thản không có kỳ tích, nhưng may mắn thay, trời xanh rất công bằng. Da dẻ của cô rất tốt, giống như Bạch tiên sinh nói “Da mờ đông kỳ tắm ao hoa” [2], hơn nữa còn thuộc kiểu trắng hồng. Nói chung cũng không có nhục tên —— “Nguyễn Miên Miên”.

“Miên Miên, ngồi đi” Chị Vân gật gật đầu về phía Miên Miên vẫn đang ngơ ngác đứng, sau khi đợi người thấp thỏm bất an không yên ngồi xuống, mới từ từ nói: “Miên Miên, em vào công ty cũng đã hai tháng rồi nhỉ?”

Trong lòng Miên Miên máy động, lập tức biểu hiện ra vẻ mặt vừa khiêm tốn lại thành kính: “Đúng vậy. Trong hai tháng này, em mỗi ngày đều tiếp thu được rất nhiều kiến thức mới, trình độ cũng được nâng cao rõ rệt, bầu không khí đoàn kết thân ái của công ty khiến em cảm nhận được ấm áp như ở nhà...”

Chị Vân ôn hòa cắt ngang diễn thuyết của Miên Miên: “Miên Miên, em lúc mới vào, chị ấn tượng với em, không sai, cảm thấy người mới này làm việc chăm chỉ, ý thức hợp tác với đoàn thể cao, thích nghi tốt”

Nói ngắn gọn mấy câu khiến Miên Miên nghe được mà lâng lâng, khóe miệng đích xác lộ ra độ cong của nụ cười ngây ngô.

“Nhưng —— trải qua khoảng thời gian quan sát này, chị cảm thấy em khiếm khuyết nhiều thứ” Chị Vân nói tiếp, cũng tăng mạnh ngữ khí, “Thứ giống như nếu dẫn thân vào làm nghề này thì ắt không thể thiếu”

Miên Miên giật mình, nghi hoặc mở lớn hai mắt. Trong lòng không khỏi nói thầm: *Em trừ bỏ thiếu nhân dân tệ ảnh hưởng đến nhân sinh ra, còn thiếu cái gì chứ?*

Ánh mắt chị Vân sáng ngời, toát ra sự nhạy bén và thông dong của người quản lý: “Tuy rằng nhân viên nghiên cứu và phát triển trò chơi như chúng ta, không cần trực tiếp đối

mặt với khách hàng, nhưng tất cả tôn chỉ chúng ta làm, đơn giản là vì đáp ứng nhu cầu của người chơi, phục vụ khiến người ta hài lòng thỏa mãn. Giống như chị viết ra một phần giới thiệu, chỉ bằng cá nhân chị như ngựa thần lướt gió cũng không thể thực hiện được, còn phải hiểu biết và phân tích xu thế lưu hành trước mắt là cái gì, người chơi đến tốt cùng cần là cái gì. Nói đến ngọn nguồn, chính là đón ý của người chơi, từ đó tạo ra lợi ích kinh tế lớn nhất”

Chị Vân dừng một chút, ngữ khí hơi mềm nhẹ, tiếp tục nói: “Cho nên Miên Miên, em có biết em thiếu cái gì không? Là thể nghiệm và hiểu biết với trò chơi.. Đây là điều bị thương và tối kỵ của nhân viên làm ra trò chơi đó. Đúng vậy, em xuất thân từ trường chuyên ngành, kỹ xảo vẽ không tầm thường, nhưng họa sĩ vốn là linh hồn nhân vật của trò chơi, chỉ dựa vào kỹ xảo vẽ cũng không đủ để đảm nhiệm. Trừ điều này ra, còn phải dựa vào trí tưởng tượng phong phú và xúc cảm linh mãnh với trò chơi, một loại cảm giác chỉ có tiếp xúc với trò chơi mới có thể sinh ra”

Lời nói này cũng giống như một lưỡi dao sắc bén, chuẩn xác mà chen vào uy hiếp Miên Miên. Miên Miên hổ thẹn cúi thấp đầu, khóc không ra nước mắt. Quả thật, cô, Nguyễn Miên Miên, là người ngu ngốc về máy tính không hơn không kém, ở thể kỷ khoa học kỹ thuật tiến triển cực nhanh này, đây không khác gì là một bi kịch tàn khốc. Thông thường thủ nghệ về máy tính của cô, không chết tức là bị thương, vô cùng thâm trọng. Công tích vĩ đại này, chính cô cũng xấu hổ không lấy ra khoe khoang nữa

Nói đến game, cũng chỉ mới là chơi đấu địa chủ, ngay cả game nhỏ già trẻ cũng thích nghi được. Về phần hệ thống, thao tác rườm rà, game có địa đồ rộng lớn phức tạp, Miên Miên thật sự là lực bất tòng tâm, bất lực.

Nhưng Miên Miên cũng biết rõ, chị Vân nói có lý. Tri thức về game thiếu thốn, ảnh hưởng rất lớn trình độ việc bày ra năng lực của bản thân, cũng thường thường khiến cô sinh ra cảm giác tắc nghẽn. Đây thực sự là thiếu sót.

Nhìn ra Miên Miên suy sụp, chị Vân đúng lúc đưa ra một cái USB, đặt ở trước mặt cô, giọng nói tràn đầy sự cổ vũ: “Đây là một tuyến sản phẩm của công ty chúng ta Phi Thăng truyền thuyết, rảnh rỗi thì lên gọt giũa một chút đi. Tin rằng nó sẽ giúp em rất nhiều”

Phi Thăng truyền thuyết tiếng tăm lớn, thế nhưng Miên Miên thân là nhân viên công ty lại chưa từng tiếp xúc qua trò chơi này, lẽ ra nên chịu cho vạ người khinh bỉ. Thành tích là game tu chân tiên hiệp hạng nhất trong nước, có thể nói là “Dịch Du” chi ra số tiền lớn cho đoàn thể các nhân viên ưu tú trong công ty phát triển ra, bất kể là lập kế hoạch, người thiết kế, cảnh tượng, hệ thống đến máy phục vụ, động cơ đều sử dụng nguồn phần mềm tốt nhất. Kinh phí đầu tư cao cũng mang đến thu nhập cao, hiện tại giá trị khoản tiền

của trò chơi mỗi tháng người chơi nạp vào, đã mang đến lợi nhuận không thua kém cho công ty.

Miên Miên nhìn USB nho nhỏ trong tay, trong lòng lại nặng trĩu. Đột nhiên, cô nhớ tới cái gì, thật cẩn thận hỏi: “Chị Vân, như vậy mấy bức họa NPC [3] em vẽ ngày hôm qua...?”

Chị Vân vươn ngón cái.

Lòng Miên Miên như hoa nở rộ.

Chị Vân lại chậm rãi vươn ngón trỏ.

Trong nháy mắt Miên Miên tan nát cõi lòng.

Chú thích:

Vô kinh vô hiểm [1]: Không gây kinh động, không gây điều gì nguy hiểm.

Da mỡ đông kỳ tắm ao hoa [2]: Nguyên văn là câu Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi. Đây là một câu trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị - Dịch nghĩa ra là suối ấm nước trơn, dội trên da trắng mịn như mỡ đông.

NPC [3]: Non-player character

Sau lần thứ ba bị đánh chết trong thác, sau khi về nhà Miên Miên ngay cả tâm tình làm cơm chiều cũng không có, chỉ qua loa pha bát mì thêm quả trứng, coi như là làm bữa tối hôm nay.

Miên Miên ăn được một nửa mì, trên màn hình máy tính báo tiến trình cài đặt game đã hoàn thành. Miên Miên buông chiếc đũa, nhấp vào xác định.

Tiếp theo màn hình hiện ra khung đăng ký, Miên Miên nhập tài khoản thừa dịp vừa rồi trò chơi còn đang cài đặt vào, cuối cùng kích vào “Đăng ký trò chơi”. Chỉ đến từng bước này, thao tác của cô đều hoàn mỹ không sót mẻ.

Do lần đầu tiên đăng ký trò chơi, cho nên cần người chơi xây dựng nên một mẫu nhân vật mới. Phi Thăng truyền thuyết căn cứ vào nguyên lý Ngũ Hành, cung cấp năm loại thuộc tính nhân vật Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ để cho người chơi lựa chọn. Mỗi loại thuộc tính có các ưu khuyết điểm, khắc chế lẫn nhau. Kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, do đó duy trì chức nghiệp cân bằng trò chơi. Nói cách khác, chỉ có trang bị cực mạnh, không có chức nghiệp cực mạnh.

Thường dân Miên Miên không hiểu những thứ này, lại càng không hiểu thuyết Ngũ Hành, chỉ đơn thuần cảm thấy nhân vật trong thuộc tính mộc bên cạnh có ánh sáng màu lục óng ánh, ôn nhuận như ngọc, khiến người ta có cảm giác lòng vui vẻ thoải mái, không nghĩ nhiều liền nhấp xác định. Sau khi xong rồi cúi đầu tiếp tục giải quyết mì còn lại trong bát.

Sau khi tiến vào trò chơi, xuất hiện ở trước mắt là một tòa thành trấn cổ kính, thanh nhã tú lệ. Cây xanh, hoa hồng chẳng chịt đan vào nhau, cửa hàng dân cư ngay ngắn có thứ tự, gạch xanh ngói trắng lịch sự tao nhã, cũng có bậc thềm, lan can trạm trổ xa hoa. Người chơi đi như nước chảy có người mặc một thân áo vải, có cầm phục xa hoa, có người chạy trên mặt đất, có người đang bay trên trời, không nói đến những chủng loại phong phú kia, hình thái cười các thú cưng trân quý khác nhau kia. Khi Miên Miên đang mở rộng tầm mắt, phát hiện bên cạnh có tấm bia đá, mặt trên có chữ dùng bút lông viết chữ hùng hậu có lực “Thành Thiên Nam”. Ở các khoảnh đất trống có dày đặc người chơi mở quán buôn bán, đây là một tòa thủ thành mới không thể nghi ngờ.

Không thể không nói, tiền chi ra không phải giống nhau, bề ngoài Phi Thăng truyền thuyết so với loại hình trò chơi khác cũng không giống nhau, trang trí cường đại không chỉ là một hai lần.

Cảm thán xong, Miên Miên lúc này mới đột nhiên phát hiện mình phạm vào một sai

lầm trí mạng.

Khi cô xây dựng nhân vật lại có thể quên lựa chọn giới tính, hệ thống mặc định là nam giới!

Miên Miên nhìn ID trong trò chơi nhân vật “Ngư Hương Gia Tử” hiện lên màn hình, mặc dù một bộ y phục thuần trắng nhưng rất rõ ràng nhìn ra bộ ngực là bằng phẳng, thật sự là vì mình mà cảm thấy xấu hổ không thôi.

Ôi chao..... Quên đi, dù sao ở trong trò chơi lại không biết ai, là nam hay là nữ cũng không có vấn đề lớn gì. Miên Miên nghĩ.

Tóm lại, trước tiên quen thuộc hoàn cảnh rồi nói sau! Loại trình độ dùng chuột điều khiển đường đi của nhân vật này, người si ngốc về máy tính như Miên Miên vẫn biết.

Dọc theo đường Miên Miên vừa đi một chút lại dừng, đông nhìn, tây ngẫm, phát hiện nhà kho, hiệu thuốc, cửa hàng phục sức [1], cửa hàng vũ khí và các thiết bị cơ bản gì gì đó rất nhiều, nhưng làm cho người ta là, cứ nhiên ngay cả thanh lâu, phường bạc cũng có. Miên Miên rất ngạc nhiên về tình hình kinh doanh được đưa vào hoạt động trong này, thế nhưng có mấy NPC tấn công đứng ngay ở cửa thành, chỉ có thể nhìn đến câu “Vị đại hiệp này cầu xin ngài cứu tử tử của ta đi”. Chẳng biết nói gì.

Khi Miên Miên còn đang rầu rĩ không biết phải nói gì, phát hiện phía trái màn hình hiện ra một phong thư, Miên Miên nhấp vào xem, là một phong thư hoan nghênh của thành chủ. Đầu tiên là không tránh khỏi khuôn sáo cũ khen ngợi Miên Miên tuần tú lịch sự, cốt cách tinh kì, về sau nhất định là rồng trong đám người, xong xuôi thì là không thể ngoại lệ nói bữa cái lấy cớ để cho Miên Miên đi Đông Giao săn mười con chuột lửa cấp thấp, cứu vớt sinh linh, vân vân.

Miên Miên nhìn ra xa, nhìn đám mây xa phía chân trời. Vừa rồi cô đi dạo lâu như vậy, cũng không phát hiện mình đã đi đến một địa phương hoang vu..... Nhưng Miên Miên cam chịu, lộ si [2] nên tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, sử dụng phương pháp ngu ngốc - dò đường của người mù chậm rãi tìm kiếm mục đích.

Lại không biết qua bao lâu, Miên Miên tuyệt vọng phát hiện mình vẫn vòng quanh trong thành như cũ, Đông Giao liền như Siberia xa xôi, thần bí mà sâu xa.

Miên Miên đứng bên phiến đá gần hồ Thanh Quyên, góc nhìn chuyển đổi, bỗng nhiên một hình ảnh chói mắt vừa đỏ vừa đen vọt lên trên màn hình trò chơi, Miên Miên liếc nhìn chăm chú, đó là một người chơi nam, tóc đỏ như lửa, quần áo đen như mực, vì vậy hình thành cảm giác đối lập rõ ràng giữa màu sắc và tồn tại. Phục sức được chế tạo khéo

léo, pháp bảo trên người, cùng với khí thể toàn thân tản ra, dùng đầu ngón chân nhìn cũng nhìn ra được đây là một người chơi cấp cao.

Lúc này, hai mắt anh ta đang nhắm nghiền, nghỉ ngơi lấy lại sức, toàn thân cao thấp được bao phủ dưới một tầng ánh sáng màu đỏ nhu hòa.

Miên Miên đọc thầm ID của anh ta: Thượng Quan Âm Ảnh. Cô nghiêng mặt suy tư, rồi tiến lên, dùng cách nói chuyện phiếm phổ thông: “Hi, huynh khỏe không? Ta là lần đầu tiên chơi trò chơi này”

Tĩnh lặng một hồi, thấy anh ta không đáp lại, Miên Miên tiếp tục nói: “Huynh có biết Đông Giao ở đâu không?”

Vẫn không đáp lại.

Đang treo máy sao? Miên Miên tò mò quan sát ba con Liệt diễm hỏa điều không ngừng bay lượn bên người kia, ừm, hình mẫu này cũng không tồi...

Thử kích lên đồ vật của anh ta, woa, lại có thể bắn ra một loạt menu, Miên Miên tiếp tục phát huy thiên tính tò mò kích thích tổ đội, hử? Không phản ứng. Lại kích kích giao dịch, vẫn không phản ứng.

Game quả nhiên rất khó để hiểu biết.

“Không muốn chết thì mau lăn đi”

Ngay lúc Miên Miên buông tha cho cử chỉ thăm dò, một giọng nam lãnh liệt chanh chua truyền vào bên tai —— Tuy rằng hai mắt vẫn đang nhắm, nhưng người chơi tên Thượng Quan Âm Ảnh tóc đỏ, quần áo đen trước mắt này cuối cùng cũng mở tôn khâu [3]. Chẳng qua, câu đầu tiên nói liền cho thấy đây cũng không phải hạng người thiện lương, những người nhàn hạ đang chờ tốt nhất nên mau mau mà lánh tránh.

Miên Miên ngây ngốc một lát, lập tức không khỏi có chút ảo não: *Cái gì chứ, tưởng rằng mình cấp bậc cao một chút, trang bị JP [4] một chút, là có thể không coi ai ra gì, không ai bì nổi sao? Ai mà không từ cấp một đi lên chứ? Có tin cô bảo đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật sửa số liệu của anh ta không! Hử, anh ta bảo cô đi cô phải đi sao, cho rằng cô tên là Nguyễn Miên Miên là dễ bắt nạt sao!*

..... Miên Miên rất không có chí khí yên lặng bỏ đi.

Lại không biết đi bao lâu, thời điểm yên lặng xuất hiện ở phiến đá, phát hiện ở giữa đứng sừng sững một thân ảnh đỏ như lửa. Ánh sáng màu đỏ nhu hòa dịu dàng trên người

ban đầu lúc này biến thành tràn đầy sát khí, Thượng Quan Âm Ảnh dùng một ánh mắt hẹp dài, sắc bén khóa trụ Miên Miên, môi mỏng lạnh lùng nói ra hai chữ: “Bốn lần”

Đối mặt với khí thế này, Miên Miên theo bản năng lui từng bước. Cô biết rõ tu vi của hai người chênh lệch.

Chú thích:

Phục sức [1]: Trang sức và quần áo.

Lộ si [2]: Người không nhớ được đường đi, phương hướng.

Tôn khâu [3]: Miệng vàng, đáng kính trọng.

JP [4]: Một từ viết tắt từ pinyin - - Jīng Pǐn: Tinh phẩm

Nhưng, anh ta nói là có ý gì đây?

“Trong năm phút đồng hồ, cậu xuất hiện bên cạnh ta bốn lần. Tiểu tử, cậu tốt nhất mau chứng minh chính mình không phải đang khiêu khích. Nếu không thì ——” Thượng Quan Âm Ảnh híp hai mắt, “Ta tùy thời có thể phụng bồi” Lúc này, hỏa điều vẫn nhu thuận bay vòng quanh bên người anh ta trở nên nôn nóng bất an, theo một tiếng chim hót bén nhọn lạnh lạnh, thân thể hỏa điều không ngừng bành trướng thành lớn hơn.

Tiêu hóa xong một tiếng “Tiểu tử” kia của anh, lại nghe anh không lưu tình mà cảnh cáo, trên mặt Miên Miên biến hồng lại biến xanh. Cô cắn môi dưới, rơi vào giữa màn giao chiến kịch liệt.

Thật lâu sau, dưới đôi mắt nhìn như bức người kia, Miên Miên đỏ mặt, lắp bắp giải thích: “Ta cũng không phải cố ý đi qua nơi này. Chẳng qua...” Miên Miên khẽ cắn môi, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, “Chẳng qua là lạc đường thôi!” Người này hơi quá đáng, lại ép buộc cô thừa nhận mình là lộ si!

Hình ảnh dừng lại, hai người đứng bên hồ nước chảy nhu hòa trầm mặc.

Mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nhìn nhau không nói gì. Trong đầu Miên không hiểu sao hiện ra loại câu thơ quý dị “Cây khô, cành cỗi, quạ chiều. Chiếc cầu nhỏ nhỏ nước gieo bên nhà” [1] này.

Dưới bầu không khí tĩnh lặng đến không tầm thường, người hay suy nghĩ sẽ luôn xuất hiện một chút ý tưởng loạn thất bát tao. Miên Miên cũng thế.

“.....” Sát khí trong mắt Thượng Quan Âm Ảnh thu liễm một chút, đổi lại chính là một loại cảm xúc khác. Là khó có thể tin, là suy tư tìm tòi nghiên cứu, là không biết nên khóc hay cười, hay là có thể trực tiếp nói, là khinh thường nồng đậm.

Anh cho tới bây giờ sẽ không là người tốt. Mà là Thượng Quan Âm Ảnh nổi danh với tính tình xấu xa cùng lời nói ác độc.

Đột nhiên, anh khoan thai thở dài một tiếng.

“Thất tuyệt phệ hồn kiếm của ta không phân biệt ai hết”

Miên Miên nghe vậy sững sốt, đây là ý gì?

“Hóa ra cậu mới là cực phẩm chân chính” Khóe miệng Thượng Quan Âm Ảnh lộ ra nụ

cười châm chọc.

Thừa nhận loại ngẫm châm chọc như vậy, trước màn hình Miên Miên tức giận đến cả người phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Rất muốn ra sức phản bác vài câu, nhưng mà..... Nhưng mà Miên Miên vẫn là Miên Miên như cũ, đại biểu cho bi ai giận mà không dám nói gì.

Không thể trêu vào, cô đi còn không được sao?

Khi thanh niên gầy yếu mặc áo vải đơn bạc trong trò chơi vừa định giận dữ rời đi, gã đàn ông mặc quần áo đen tóc đỏ bên cạnh lại đột nhiên bay lên trời, đứng trên một thanh kiếm bạc lơ lửng giữa không trung.

“Thấy cậu trong thời gian ngắn khiến ta tiêu khiển một chút, đi lên đi, ta từ bi một lần, mang cậu chạy đi hoàn thành hết nhiệm vụ của tân thủ” Thượng Quan Âm Ảnh từ trên cao nhìn xuống, dùng giọng điệu ban ân nói.

Trò chơi này ngoại trừ việc cười thú thay việc đi bộ thông thường ra, còn có thể dùng Đỉnh giai tiên thạch hiếm thấy luyện thành vũ khí bản mệnh cho mình, giao ra thuộc tính đặc thù của “Ngự kiếm phi hành”. Nhưng mà đối với người chơi bình thường mà nói, có thể đột nhiên xuất ra một khối Cao giai tiên thạch cũng đã thụ sủng nhược kinh [2], vãi tạ ân điển thần thánh, đừng nói là hy vọng xa vời mơ mộng cao xa như Đỉnh giai tiên thạch.

Ngoài ra, trong trò chơi cũng thiết kế động tác ôm tân nương cho nhân vật. Nếu như cần dẫn đường, một số người chơi nam không có thú cười cũng không có phi kiếm, đa số sẽ lựa chọn ôm lấy người chơi nữ, thẳng đến mục đích. Chính là, loại động tác này có hai cái hạn chế, thứ nhất là chỉ có thể khởi xướng từ người chơi nam, thứ hai là chỉ có thể tiến hành trong khác phái.

Quả nhiên cho dù là ở thế giới trò chơi hư ảo, cũng không cho phép Brokeback [3] tồn tại nữa.

Miên Miên nhìn màn hình hiện ra một khung nhắc nhở:

Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn cùng Ngự kiếm phi hành. Xin lựa chọn: Nhận, Từ chối.

Miên Miên dùng ánh mắt (tự cho là) hung hăng trừng mắt Thượng Quan Âm Ảnh ở không trung phong độ tiêu sái, ngự kiếm đón gió, nghĩ rằng làm một nữ thanh niên thời đại mới tự tôn tự ái tự tin, cô - Nguyễn Miên Miên tuyệt đối sẽ không cúi đầu dưới thế lực ác. Đừng tưởng rằng dùng một sắc mặt ban ân uy phong, là có thể khiến cho cô - tâm như

bàn thạch, bất khuất phản chiến tiến vào phe cánh quân địch!

..... Miên Miên nhẹ nhàng kích vào “Nhận” =]]

Đây là sách lược thỏa hiệp. Miên Miên nói cho chính mình.

Dù cho tâm không cam, nhưng Miên Miên không thể không thừa nhận, đứng trên trời cao nhìn thế giới này, quả thật vô cùng mới mẻ thú vị. Nhìn thẳng lại, gió thu quất vào mặt, sợi mây nhẹ trôi, nhìn xuống, cảnh vật thành Thiên Nam đều biến thành những thứ mê người nhỏ nhắn, bao gồm quầy hàng náo nhiệt kia, dương liễu bên hồ, thậm chí là Uyển Thúy Thúy trước cửa thanh lâu.....

Ngay khi Miên Miên cẩn thận thưởng thức cảnh sắc dưới chân, phi kiếm màu bạc từ từ hạ xuống, dừng trước một mảnh đất hoang. Thượng Quan Âm Ảnh thu hồi phi kiếm, nhân vật của Miên Miên tự động nhảy xuống.

“Tới rồi”

Phóng tầm mắt nhìn lại, phạm vi hơn mười dặm đều là cỏ dại cành khô, vết chân hiếm có. Mà phía trước cách đó không xa, tụ tập một đám yêu tinh chuột lửa hồng thể đỏ rực, đáng người tròn trịa. Loại chuột yêu này lực thương tổn rất thấp, ngoại hình thậm chí còn có phần đáng yêu, là yêu thú thấp kém thông tục ngoại ô thành Thiên Nam.

“Cậu mở túi hàng của mình ra, bên trong có một đám Mộc trượng hệ thống đưa tặng” Thượng Quan Âm Ảnh vừa đi vừa nói chuyện: “Cậu sau khi lấy trang bị, sau đó công kích như này” Cánh tay anh nhẹ nhàng vung lên, chuột lửa vẫn cường tráng kêu rên ngã xuống đất.

Miên Miên sờ soạng mặt bên một chút, quả nhiên phát hiện có nút “Túi hàng”. Mở ra xem xét, Mộc trượng tạo hình đơn sơ im lặng thu nạp trong đó, Miên Miên kích vào trang bị vũ khí, trong tay thanh niên tố y [4] có thêm một cây mộc trượng.

Nhưng Miên Miên phát hiện, ác nhân trước mặt này (ặc...), vô luận là thân thể hay là vũ khí, lúc nào cũng tỏa ra một tầng sáng màu đỏ, tia sáng lưu động, thật là đẹp mắt. Trái lại chính mình, toàn thân trên dưới thường thường không kỳ tích, ảm đạm không ánh sáng. Vì sao lại có khác biệt như vậy chứ?

Sau khi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ săn bắt chuột lửa, Miên Miên lại dưới sự dẫn dắt của Thượng Quan Âm Ảnh, hoàn thành nhiệm vụ ám sát trâu xanh, ong đen chờ nhiệm vụ tân thủ.

Chú thích:

Cây khô, cành cỗi, quạ chiều. Chiếc cầu nho nhỏ nước gieo bên nhà [1]: Nguyên văn là Khô đăng lão thụ hôn nha. Tiểu kiều lưu thủy nhân gia. Đây là câu thơ trong bài Thiên tịnh sa – Thu Tứ của Mã Trí Viễn, một nhà thơ thời Nguyên.

Thụ sủng nhược kinh [2]: Được sủng ái mà lo lắng.

Brokeback [3]: Tháng 8 năm 2007 là một trong 171 từ mới do bộ giáo dục công bố, xuất phát từ đề tài phim đồng tính luyến ái Brokeback Mountain của Lý An. Phim Brokeback Mountain nói chính là hai chàng trai có một đoạn cảm tình gút mắt trong một đoạn dài đến 20 năm. Brokeback là phép ẩn dụ chỉ đồng tính luyến ái, hiện tại dân online rất lưu hành dùng “Brokeback” thay cho “Đồng chí”. Trung Quốc cổ đại gọi nam x nam là “Đoạn tay áo” “Long dương” “Phân đào”, cho nên “Brokeback” cũng hay dùng là để ám chỉ hai người đàn ông đồng tính yêu nhau.

Tổ y [4]: Quần áo thuần trắng

Đến khi đánh chết con ong đen cuối cùng, dưới chân Miên Miên đột nhiên xuất hiện một pháp trận kỳ lạ, mà ở xung quanh pháp trận, lại phát ra ánh sáng màu xanh dài mấy trượng, khi Miên Miên được ánh sáng màu xanh vây quanh, trong cơ thể có một cỗ linh khí trước nay chưa có lưu động khắp nơi trong thân thể.

Lúc này trên màn hình hiện ra một tin tức hệ thống: *Chúc mừng bạn thoát ly phạm trần thế tục, từ nay về sau bước trên con đường tu tiên.*

Danh hiệu của Miên Miên cũng từ “Phạm nhân” biến thành “Linh khí sơ động”. Còn làm cho cô kinh hỉ hơn là, bên ngoài cơ thể mình cũng bắt đầu tản mát ra ánh sáng xanh biếc, tuy rằng chỉ là một tầng nhạt như gió mát.

“Cậu bây giờ có thể bắt đầu tu luyện pháp thuật” Thượng Quan Âm Ảnh nói với Miên Miên.

Người mệnh mộc, sinh mệnh cũng hoang dã. Nhân vật thuộc tính Mộc giống như cây xanh, tươi mát, xanh biếc, ẩm ướt, tràn đầy hơi thở sinh mệnh. Bởi vậy tu luyện pháp thuật để chữa bệnh chiếm đa số. Người thuộc mệnh hỏa, mạnh mẽ bá đạo, hủy vạn vật chỉ trong chốc lát, là trọng điểm cho loại hình công kích. Người mệnh thủy, nhìn như nhu nhược không có gì, thực chất cương nhu vẹn toàn, nhưng cũng có tiến lui. Tóm lại, mỗi loại thuộc tính đều có đều đặc điểm rõ rệt của từng hệ.

“Ngũ Hành tương khắc. Tỷ như người thuộc tính mộc, đều đòi hỏi không nên chống chọi với người thuộc mệnh kim và thuộc mệnh hỏa, kết cục cũng chỉ có như này ——” Thượng Quan Âm Ảnh vung tay lên, cây thông cách đó không xa vài trượng bị ngọn lửa chạm phải đổ rầm xuống đất, cũng nhanh chóng hóa thành một đống tro tàn.

Miên Miên thấy tình cảnh này, sắc mặt rất khó coi. Cô cảm thấy mình chính là cây thông kia. Không, có lẽ hiện tại ngay cả cây thông cũng xưng không hơn, nhiều lắm là cây cỏ dại bé nhỏ dưới gốc cây thông kia.

Khóe miệng Thượng Quan Âm Ảnh lộ ra nụ cười, tựa hồ đối với biểu tình lo sợ của Miên Miên rất vừa lòng. Không có cách nào, anh đối với đàn ông ẻo lả nhìn không vừa mắt. Mà người xa lạ trước mắt này, tuy rằng chỉ là tồn tại do hệ thống hư cấu, nhưng mà nếu thấy được, vẫn sẽ sinh ra một loại cảm giác khó chịu.

Nhưng chỉ có anh khó chịu như thế, Miên Miên chau mày, lúng ta lúng túng nói: “Loại giả định này không công bằng thôi.....” Khụ, hy vọng những lời này sẽ không bị tổ lập ra hạng mục Phi Thăng truyền thuyết nghe được.

Thượng Quan Âm Ảnh nghe vậy nhú mi, không cho là đúng: “Làm sao không công bằng? Cậu khắc chế người khác, cũng sẽ bị người khác khắc chế lại. Vạn vật trong thiên hạ đều là một vòng tuần hoàn lớn. Còn nữa, thuyết khắc chế cũng đều không phải là tất nhiên: Khi cậu biến thành đại thụ che trời, còn có thể sợ một chút đốm lửa nhỏ sao?”

Miên Miên nghe lời phản bác như thế, hai mắt dần dần tỏa sáng, đúng vậy, cô sao lại không nghĩ đến chứ. Trong lòng cô bắt đầu nhiệt huyết sôi trào. Nếu..... Nếu.....

“—— Nhưng cậu cho là sẽ có một ngày như vậy sao?” Giọng điệu của Thượng Quan Âm Ảnh lãnh đạm, âm điệu ôn hòa, phảng phất nhìn thấu trong lòng cô suy nghĩ cái gì.

Nhiệt tình trong nháy mắt bị tiêu diệt, Miên Miên phản hận trừng mắt nhìn anh. Gã đàn ông này, lại đang biến cô thành trò đùa. Lúc này, Miên Miên bị nhiều phiền nhục nhĩ liên tục, con cừu đen tà ác trong lòng cuối cùng cũng ngẩng đầu, cắn hận hô to: *Ta muốn biến thành cường đại! Ta muốn tự tay đả bại hắn! Be be! Cho Yu xin một cái gối, đập bần cho khỏi đau =]]*

Nhưng, con cừu trắng yếu ớt chêm vào một câu: “*Nhưng mà..... Người ta thật ra cũng không xấu xa, mang mi chạy nhiều chỗ làm nhiệm vụ như vậy, cũng chưa nói muốn hồi báo gì. Làm người không thể vong ân phụ nghĩa, không phải sao, be be?*”

“Đã đến lúc lấy lại hồi báo”

Nhưng vào lúc này, Thượng Quan Âm Ảnh lạnh nhạt nói.

..... Lời mở đầu thu hồi. Miên Miên yên lặng nghĩ.

Trên màn hình Miên Miên hiện ra một nhắc nhở của hệ thống: *Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn gia nhập Huyền Hư môn .*

Cô do dự hai giây, nhấp xác định.

“Đây là môn phái của bạn ta, ta chỉ phụ trách thu nhận người” Thượng Quan Âm Ảnh dừng một chút, bổ thêm một câu: “Gần đây người thuộc tính mộc có vẻ như còn thiếu” Không thể không chấp nhận.

Ngụ ý nói là, bằng không cũng sẽ không thu loại mặt hàng này như mi.

Cừu đen hoàn toàn tức giận rồi ——

Đây rõ ràng là sự nhục nhĩ trắng trợn nha nha nha!

Stalin [1] nói, Lạc hậu sẽ bị đánh. Muốn phòng ngừa ngoại lai xâm lược, đầu tiên phải tăng cường thực lực của mình.

Miên Miên biết rõ đạo lý biết hổ thẹn rồi dũng mãnh, mỗi đêm trà trộn vào diễn đàn lớn cho các trò chơi, đắm mình trong từng bài từng bài post về tấn công chiếm đóng, phân tích từng câu từng chữ, nghiên cứu từng đoạn từng bài, quả thực có thể coi được với là nang huỳnh ánh tuyết, huyền lương thứ cổ. [2]

Stalin còn nói, Thoát ly lý luận thực tế chính là lý luận suông.

Vì thế, Miên Miên chú trọng kết hợp hoàn mỹ giữa lý luận và thực tiễn, đem tri thức lý luận nước tràn thành lụt trong đầu mô phỏng thực nghiệm trong trò chơi, rốt cục dần dần nắm giữ quy tắc trò chơi và các phương pháp thao tác hệ thống.

Những ngày bỏ công sức ra đó, kinh nghiệm dần dần tích lũy lại, cấp bậc từng bước bay lên, Nguyễn Miên Miên siêu cấp ngốc nghếch về game lần đầu có ý tưởng “Game lớn mạnh này thực ra cũng không phức tạp”.

Tu luyện không năm tháng. Thời gian một tháng mau trôi qua.

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện làm cho Miên Miên mừng rỡ như điên: Từ sau khi vùi đầu nghiên cứu việc tiến công chiếm đóng của trò chơi, cô chẳng những quen thuộc thao tác trò chơi, hơn nữa khi làm việc, lại linh cảm đại phát, giống như thần tiên giúp đỡ. Vài tác phẩm qua thẩm duyệt, chị Vân cũng lộ ra thần sắc vừa lòng, còn có chứa một loại vui mừng “Trẻ nhỏ cũng dễ dạy”. Chắc hẳn phải vậy, thử việc Miên Miên thuận lợi thông qua, lên làm nhân viên chính thức hoa hoa lệ lệ, hưởng thụ đãi ngộ bình đẳng như người ta.

Trong lòng Miên Miên kích động ghê gớm, quả thực so với lúc trước biết được trúng tuyển du học Mỹ còn nhiệt huyết sôi trào hơn.

Về phương diện khác, lúc này Miên Miên, tuy rằng còn xưng không hơn là cao thủ trò chơi, nhưng tối thiểu, cô nghiêm nhiên thoát ly khỏi bộ tộc tân binh, có thể nói là thay đổi da thịt, như lấy được sinh mạng mới.

Biến hóa rất trực tiếp chính là khí tức thuộc tính Mộc trên người Miên Miên bắt đầu trở nên thâm nùng hùng hậu, mà không hề có một tầng đạm nhạt như tờ giấy. Hiện tại Miên Miên đã linh mãnh cực kì, khoảng cách công lực tu vi kết thành Kim đan chỉ có một bước xa.

Trong Phi Thăng truyền thuyết Kết Đan Kỳ chính là một trong những ranh giới cấp bậc của người chơi. Trước khi trang bị Kết Đan Kỳ vô cùng dễ dàng thăng cấp, trên cơ bản chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ chính đầu tiên, lại tùy tiện đánh quái vào buổi tối, là có thể thuận lợi tới Linh Tịch Kỳ. Nhưng mà nếu muốn phá tan Linh Tịch Kỳ, lại khó khăn gấp trăm lần, kinh nghiệm cần gần như là toàn bộ cấp bậc trước đó gộp lại.

Điều này cũng khó trách, từ khi bắt đầu Kết Đan Kỳ, người chơi có thể nuôi dưỡng linh thú thuộc tính của mình, cứ như vậy, chẳng có thêm một tay chân để trợ thủ, điểm tốt của linh thú thuộc tính là còn có thể gia tăng kinh nghiệm cho chủ nhân. Dưới sự dụ hoặc của lực công kích tăng nhiều và kinh nghiệm tăng vọt, đại bộ phận người chơi cũng không cam nguyện bị vây ở ranh giới Linh Tịch Kỳ, người có tài sản không tiếc vốn mua viên châu tăng hai lần kinh nghiệm, người không có tài sản thì điên cuồng thức đêm đánh quái, hai loại người này trước sau đơn giản chỉ là cầu mong công đức viên mãn.

Miên Miên tuy rằng tuyệt đối xứng không hơn là người chơi điên cuồng, nhưng trong lòng vẫn có chút vội vàng. Thay đổi con người, bị mắc kẹt trong thời điểm mấu chốt như vậy, đều tuyệt đối là chết không nhắm mắt.

May mắn, Miên Miên trong môn phái có mấy chiến hữu gia nhập giang hồ thời gian dài —— Xa cách nhất là Tà Ác Đại Thúc, Ô Lạp Lạp, cùng với Tiếng Đàn Mờ Mịt. Bốn người này lần đầu gặp đã thân quen, như hình với bóng, mỗi lần tổ đội đánh quái khẳng định trong đó có một người trong bộ tộc.

Đại Thúc cười gọi đội ngũ bọn họ là Sơn trại lấy kinh nghiệm: Tiểu Ngư (Miên Miên) tính tình tốt, tính kiên nhẫn giai, rất có khuôn phép của sư phó; Tiếng Đàn trầm tĩnh như bức tranh, khiêm tốn kiên định, hiểu biết rõ ràng; mà Lạp Lạp lại hấp ta hấp tấp, ngộ ngược khó tuần hóa, hoàn toàn xứng đáng làm Tôn hầu tử [3].

Chú thích:

Stalin [1]: Iosif Vissarionovich Stanlin (21.12.1879 – 2.3.1953) là Tổng Bí thư Đảng cộng sản Liên Xô từ năm 1992 đến năm mất 1953; từ 1941 là Chủ tịch Đại biểu Nhân dân Xô Viết và Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng. Stalin còn là Tổng tư lệnh quân đội, hàm Đại nguyên soái Liên Xô, được xem là một nhà độc tài. Ông là nhà lãnh đạo tối cao của Liên Bang Xô Viết từ giữa thập niên 1920 cho đến khi qua đời. Ông cũng là lãnh tụ Liên Xô trong cuộc Chiến tranh Xô – Đức. Ngoài ra, ông cũng bị phê phán vì những chính sách sai lầm và tệ sùng bái cá nhân.

Nang huỳnh ánh tuyết, huyền lương thứ cổ [2]

Nang huỳnh ánh tuyết: Nghĩa đen là: Bỏ đom đóm vào túi để soi vào sách, nhờ tuyết phản chiếu ánh sáng lên mà đọc sách. Nghĩa bóng là: Người hiếu học nhưng nghèo khổ đến đâu cũng chuyên cần học tập.

Diễn tích: Tấn Đại Xa nhà nghèo, không có tiền mua đèn dầu, mà buổi tối lại muốn đọc sách, buổi tối mùa hè ông ta bắt đom đóm làm đèn đọc sách; ánh tuyết là ông vào buổi tối mùa đông lợi dụng ánh sáng tuyết chiếu ra đọc sách.

Huyền lương thứ cổ: Ý là chỉ cần có thời gian nỗ lực và nghị lực, sẽ có thu hoạch. Cũng nói chính là chỉ cần bỏ công sức, sẽ có thu hoạch, để khích lệ người ta cố gắng đọc sách học tập. Huyền lương thứ cổ là thành ngữ điển cố lấy khắc khổ học tập, cố sự từ thời Chiến quốc Tô Tần và Đông Hân.

Tôn hầu tử [3]: Tôn Ngộ Không

“Ta khinh!” Lạp Lạp nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi Đại Thúc rống, “Dù sao cũng mạnh mẽ hơn cái con lợn háo sắc nhà huynh chỉ biết đồ lên đầu người khác!”

Đúng vậy, Tà Ác Đại Thúc xác thực rất “Tà ác”. Cụ thể biểu hiện không chỉ là danh hiệu của anh, còn có tên linh thú của anh —— Little lolita Răng Sữa. Mặc dù không có chút “Răng sữa” nào, lại có mắt vàng của báo đen.

Lý do Đại Thúc làm như vậy rất đơn giản, khi anh gia tăng trạng thái cho linh thú, lại hiện ra một tin tức hệ thống: *Tà Ác Đại Thúc triển khai bí quyết hồi xuân cho Little Lolita Răng Sữa*. Little Lolita Răng Sữa cả người thư sướng, trong nháy mắt huyết khí dâng tràn. Tinh thần chấn hưng nói: “Cám ơn chủ nhân!” —— Mỗi lần nhìn thấy những lời này, dùng lời Đại Thúc nói chính là “Hai mạch nhâm đốc đều đả thông” [1]

..... Miên Miên sau khi nghe xong yên lặng nghĩ, Đại Thúc, huynh thật sự là rất xấu xa.

Về phần Ô Lạp Lạp, nha đầu kia lừa đảo thật sự rất tinh ranh, mới quen nhau không đến ba ngày, liền biết rõ thân phận nữ của Miên Miên. Miên Miên thì không sao cả, nhưng Lạp Lạp lại ra vẻ nghiêm túc, thật ra là hưng phấn không chịu nổi cam đoan: “Yên tâm, tớ sẽ không tiết lộ cơ mật của tổ chức!”

Còn cơ mật nữa, nha đầu kia xem quá nhiều phim trinh thám rồi.

Tiếng Đàn Mờ Mịt nói không nhiều lắm, cũng không có biểu hiện ra nhiều tinh thần cách mạng, nhưng Miên Miên biết cô là kiểu người mặt lạnh tâm nóng. Cô mỗi lần tổ đội đều mang nhiều Hồng lam được thủy nhất, sau đó phân được thủy cho bạn bè trong đội đang thiếu, miễn cho bọn họ đủ sức chạy về thành. Miên Miên thường xuyên cảm nhận được tình bạn ấm áp của cô.

Tuy rằng lúc trước là chịu đủ khuất nhục mới gia nhập Huyền Hư môn, nhưng bây giờ Miên Miên lại cảm thấy vạn phần may mắn. Tục ngữ nói đúng, ở nhà dựa vào người thân, ra ngoài dựa vào bạn bè. Ở giai đoạn tân thủ ngược mắt không quen, có mấy người có thể giúp mình, hơn nữa là bạn bè hợp cạ, có thể nói là vô cùng trân quý.

Đêm nay, Lạp Lạp vĩnh viễn nhiệt tình tặng vọt trên nhóm Q của bốn người mở đầu nói: “Anh chị em ơi, triệu hồi khẩn cấp! Mau mau hiện hình!”

Miên Miên cùng Âm cầm nhảy ra phát ra dấu chấm hỏi, Đại thúc cười hắc hắc nói: “Chiêu hồn người sao?”

Lạp Lạp hiếm khi không tranh cãi với Đại thúc, cạch cạch cạch gõ một đồng chữ: “Mấy

đại cao thủ trong môn phái vừa rồi tổ đội đi Huyết luyện tiên phủ đánh Boss, tớ vừa rồi hỏi qua bọn họ, bọn họ nói đồng ý mang tớ cùng nhóm đi, nhưng muốn nhanh chóng tập hợp ở cửa Tiên phủ! Chúa ơi, tớ rất kích động, nhân bánh này quá lớn, tận dụng thời cơ, bây giờ hoặc không bao giờ các đồng chí ơi!”

Những sinh vật có tế bào khác biệt với Lạp Lạp, ba người nghe được địa danh “Huyết luyện tiên phủ” biểu hiện ra những mức trù trừ khác nhau.

Huyết luyện tiên phủ, nghe thấy tên chỉ biết không phải là vùng đất trù phú hồng phúc gì. Trên thực tế cũng là như vậy, tuy rằng bên trong chim quý thú lạ, linh đan diệu dược rất nhiều, nhưng nó cũng là một trong những chỗ “Giết người hợp pháp” trong trò chơi. Một khi tiến vào nơi đó, mỗi người đều cam chịu trạng thái PK, bởi vậy, tình huống kiên cường mạnh mẽ tranh chấp hoặc là từ mạnh mẽ thành yếu đuối xảy ra nhiều lần. Bởi vì sinh mạng, chim vì thức ăn, quái chỉ có quái, Boss bên trong Tiên phủ tung ra nhiều trang bị rất quý hiếm, rất Cực phẩm.

Đại thúc nghiêng răng: “Vì để cho Little Lolita thành công tiến vào vòng ngực của Mạnh Ngự Tỷ, Lão Tử liều mạng”

Tiếng Đàn không đánh đồng ý, tùy tiện phát ra biểu tượng con khi.

Miên Miên còn đang rối rắm. Tuy rằng cô là Kết đan tâm thiết, nhưng vạn nhất ở bên trong bị người ta giết chết, giảm kinh nghiệm sẽ làm cô đau lòng chết mất. Huyết luyện tiên phủ từ trước đến nay là nơi sinh tồn của cường giả, ở nơi này ngay cả người chơi đứng hàng đầu đều rẻ mặt có thể so với hạt đậu, huống chi cô chỉ là tiên sĩ nhỏ bé mới ra đời?

Lạp Lạp thấy Miên Miên còn không tỏ thái độ, nóng nảy, xuất ra đòn sát thủ: “Kết đan!”

Miên Miên kinh hãi.

Trong mắt Lạp Lạp lóng lánh những tia sáng giao hoạt, giọng điệu tràn ngập kích động: “Bọn họ nói đồng ý đem trứng linh thú mà Boss làm rơi xuống cho nhóm chúng ta đó” Bao nhiêu tình huynh đệ đồng môn đây.

“Đi!” Miên Miên hào khí vạn trượng là người xung phong đầu tiên

Thế nhưng khi xông tới Tiên phủ, sau khi tiếp ứng cho cao thủ trong môn phái, Miên Miên hoàn toàn hồi hận.

Lập Lập, quả thật nói dựa vào danh tiếng cao thủ cũng không sai.....

Nhưng sao cậu không nói cho tớ biết, Thượng Quan Âm Ảnh cũng ở đây chứ.....

Miên Miên nhìn thân ảnh đen đỏ trước mặt âm thầm kêu khổ.

Chú thích:

Nhâm Đốc [1]: Là hai mạch trong cơ thể con người

Mạch Đốc: Từ dưới đi lên cặp theo xương sống, khởi đầu từ cốc đạo (hậu môn) đi lên, qua các huyết vĩ lư, giáp tích, ngọc chẩm, lên nê huồn cung, nguơn môn, đến huyết huyền ửng ngang sớng mũi.

Mạch Nhâm: Đi xuống trước ngực và bụng, khởi đi từ yết hầu, qua trung điền, đờn điền, bàng quang, đến huyết hội âm là chỗ tận cùng.

Kỳ thật một tháng qua, Miên Miên cũng có duyên gặp mặt mấy lần với anh, đều là lúc đông như trầy hội, tiếng người huyên náo mua bán bên quầy hàng. Dù sao nhiều người chật chội, Miên Miên cũng liền làm bộ như không biết anh, vội vàng đi qua, mà anh tựa hồ cũng không có chút ý muốn bắt chuyện, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không từng nhếch lên.

Tựa như anh lúc này, lẳng lặng đứng thẳng, thần sắc lạnh nhạt. Giống đã muốn quên hơn một tháng trước từng mang theo một tâm thủ bản lĩnh kém.

Nhưng Miên Miên cũng không có cao thâm như vậy, có thể biểu hiện bình thản chịu đựng gian khổ, trong lòng cô có loại cảm xúc rất phức tạp đang trào lên kêu gào. Nghiên cứu tư liệu trò chơi nhiều ngày, Miên Miên so với lúc trước càng khắc sâu rõ thực lực hai người chênh lệch, loại nhận thức giản đơn này diễn ra không cam lòng, tuyệt vọng, xấu hổ và giận dữ, ý chí chiến đấu..... Ngừng tụ cùng một chỗ, làm cho Miên Miên cảm thấy nếu mình tạm thời không có năng lực đả bại anh, rửa sạch nỗi nhục trước đây, vậy cô tình nguyện lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng tình huống trước mắt cô, không chỉ có không “Thuần”, ngược lại cô còn phải dựa vào lực lượng của “Kẻ thù”. Trời xanh ơi, đất dày hỡi, điều này bảo cô làm sao có thể chịu đựng được đây?

Chẳng qua..... Miên Miên vụng trộm liếc mắt nhìn anh một cái, phát hiện anh từ đầu tới cuối cũng chưa đem tầm mắt dừng lại qua trên người cô, có lẽ, anh thật sự đã quên người như cô.

Đúng, nhất định là như vậy. Đà điệu Miên Miên phát giác nghĩ như vậy thì mình có chút an tâm.

Môn chủ Thối Kiếm Tiêu Dao [Thối ở đây chỉ Tôi, rên (thép) chó không phải ý bậy gì nha] thêm bốn người vào đội ngũ, cũng luôn mãi dặn dò bọn họ không thể đi lung tung, miễn cho bị yêu thú cấp cao gây thương tích. Sau khi dặn dò xong, môn chủ, môn chủ phu nhân Vân Hình Nhi cùng với Thượng Quan Âm Ảnh mở đường trước, bốn người Miên Miên vội vàng đuổi theo.

Mục đích của đội ngũ là tầng thứ ba Tiên phủ, Boss là Phong sinh thú tên gọi Lạc Vân Tiêm Giáp, con thú này hình thể mạnh mẽ cường tráng, hành động qua lại như gió, là một loại yêu thú đẳng cấp đỉnh cao.

Nhiệm vụ này có một đoạn bối cảnh: Thành Thiên Nam phần vinh tú lệ, mấy trăm năm

qua đều yên vui an lành, yên tĩnh an khang. Nhưng loại bầu không khí hân hân hưởng vịnh [1] này, có một ngày lại bị một quái vật không biết từ nơi nào chạy đến phá tan hoàn toàn. Con thú này tướng mạo xấu xí, bộ mặt dữ tợn, lại cường đại vô cùng, không chuyện ác nào không làm, đến chỗ nào cũng khiến tường tan ngói vụn, một mảnh hỗn độn. Yêu thú ở trong thành tàn sát bừa bãi hơn nửa tháng, cuối cùng, nó từ thanh lâu bắt đi hoa khôi Uyển Tiểu Diệp thì biến mất.....

Được ba người phía trước “Hộ tống”, bọn người Miên Miên không gặp nguy hiểm, kinh sợ nào liền tới tầng thứ ba tiên phủ.

Miên Miên ở đây là người duy nhất làm thầy thuốc, cho mọi người “Chi khí hộ thể” và “Thanh tâm quyết”. Hai loại pháp thuật này có thể gia tăng năng lực phòng ngự và lượng máu, là kỹ năng phụ trợ cơ bản nhất của người tu tiên hệ mộc.

Không biết có phải Miên Miên đa tâm hay không, cô cứ cảm thấy khi đang thi pháp, trên người thối qua một đạo ánh mắt bồn chồn trên đầu, thế nhưng khi cô tìm tòi trái phải, lại biến mất vô ảnh vô tung.

Nhưng cũng không cho phép cô nghĩ nhiều, chuyện phát triển sau đó làm cho cô trở tay không kịp: Mọi người sau khi thương nghị, nhất trí quyết định để cho Thượng Quan Âm Ảnh và Miên Miên làm chủ lực, những người khác theo bên cạnh phụ trợ.

Miên Miên ngây ra như phỗng. Quả thực không thể tin bọn họ lại có thể nhẫn tâm đẩy thầy thuốc tay trái gà không chặt như cô vào hố lửa, cô không phải tốt nhất nên được người nào đó bảo hộ sao?

Miên Miên rất muốn xông lên phía trước hô to: *Thật ra ta dự định tiến vào lấy kinh nghiệm!*

Thối Kiếm Tiêu Dao giải thích như này: Đá chọi với đá chi bằng dùng kỹ xảo. Thượng Quan và Tiểu Ngư phân biệt là thuộc tính hỏa và thuộc tính mộc, cái gọi là hỏa mộc sinh phong, hai người nếu như hợp lực đối phó loại phong sinh yêu thú thuộc phong hệ này, đó là lấy độc trị độc, tự nhiên là làm ít công to, không còn gì tốt hơn. Tiểu Ngư cậu yên tâm, Thượng Quan trước đó chỉ công kích, hấp dẫn lực chú ý của Boss, tiếp theo cậu bổ sung thêm một chiêu “Khô mộc xuân phong” là được. Boss không có cơ hội gây tổn thương cho cậu.

Không hổ là môn chủ, lời nói có ý có tình, giọt nước nhỏ cũng không lọt vào được.

Bọn Lạp Lạp cũng hiểu được như thế rất tốt, như vậy, cho dù đến lúc đó Miên Miên lấy đi trứng của phong sinh thú, coi như là thành quả đạt được, mà không phải “Phi pháp

chiếm lấy”.

Thượng Quan Âm Ảnh thân là dương sự tiết kiệm chữ như vàng, không phát biểu ý kiến gì, thậm chí còn ở một bên khoan thai vận khí điều tức.

Chú thích:

Hân hân hướng vinh [1]: Chỉ sự vui sướng, quang vinh.

Hân hân: chỉ cây cỏ sinh trưởng vượng thịnh; Hướng vinh: tươi tốt. Miêu tả cây cỏ lớn lên tươi tốt. Ví dụ như sự nghiệp phát triển nhanh, thịnh vượng hưng thịnh.

Xuất xứ từQuy khứ lai từcủa Đào Tiềm: “Mộc hân hân dĩ hướng vinh, tuyền quyên quyên nhi thủy lưu”

Dưới sự ép buộc của mọi người, Miên Miên đau khổ gật đầu đồng ý. Nhưng cô nghĩ lại nghĩ: *Điều này không phải cơ hội tuyệt vời chứng tỏ bản thân với những điều nói bừa trước đây sao?*

Miên Miên nghĩ đến đó trong lòng đã sáng tỏ thông suốt, thậm chí có chút nóng lòng muốn thử.

Lúc này phong sinh thú Lạc Vân Tiêm Giáp giống như cảm nhận được tâm tình Miên Miên, sớm rống một tiếng cuối cùng xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong lúc nhất thời Tiên phủ cát bay đá tung, đất rung núi chuyển, âm nhạc của bối cảnh cũng đổi thành cấp bách dâng trào.

“Là ai dám xông vào Tiên phủ, quấy rầy bản yêu nghỉ ngơi?” Giữa cát bay, phong sinh thú dùng một đôi con người màu đỏ tươi cảm tức nhìn bốn phía, phát ra tiếng bất bình giống như vải gai ma sát, khiến cho người ta có loại cảm giác không thoải mái, “Lại là một đám nhân loại vô tri ngu muội, hôm nay bản yêu biến nơi đây thành phần mộ của các người!”

Cơ hồ khi Thối Kiếm Tiêu Dao nháy mắt, Thượng Quan Âm Ảnh nhanh tiến lên, chỉ tay niệm bí quyết, ba con hỏa điều trên người nhanh chóng bay quanh hội tụ thành một con phượng hoàng liệt diễm cỡ hình người, múa lượn xung quanh, diễm quang lóng lánh kinh tâm động phách.

“Đi”

Thượng Quan Âm Ảnh ra lệnh một tiếng, phượng hoàng liệt diễm khí thế như hồng phóng về phía phong sinh thú; mà bên kia, phong sinh thú từ lâu đã chuẩn bị tốt cách phản kháng, chỉ thấy hắc nổi giận gầm lên một tiếng, trên người phát ra yêu khí kinh người màu đen.

Hai cỗ lực lượng đỏ đen kiên cường va chạm cùng một chỗ sai đó nổ ầm ầm, chỗ giao hợp vụt ra tia sáng chói mắt, nhất thời khó phân biệt cao thấp.

“Tiểu Ngư!” Mọi người la hét.

Cho dù mọi người không ra lời nhắc nhở, Miên Miên cũng biết đến lúc cô lên sân khấu. Tại loại thời khắc mấu chốt này, tại một phần nghìn giây này, trong lòng Miên Miên đột nhiên sinh ra vài phần khẩn trương: *Đây là cơ hội rửa nhục, nhất định không thể đánh mất, thất thủ liền xong đời, nhất định không thể, nhất định không thể.....*

Nhưng mà, người càng khẩn trương, càng dễ dàng xuất hiện sơ xuất.

—— Sau khi Miên Miên chuẩn xác không nhầm lẫn thi triển xong “Khô mộc xuân phong”, cô thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng 0,1 một giây sau, máu trong thân thể nháy mắt đọng lại thành băng ——

Chỉ thấy hình ảnh vị trí chính giữa trung tâm nháy ra dòng chữ tin tức màu đỏ nhìn thấy mà giật mình ——

[Tin nhanh Tiên phủ]: Ngư Hương Gia Tử, Thượng Quan Âm Ảnh khởi xướng PK, thi triển một chiêu “Khô mộc xuân phong”, làm cho Thượng Quan Âm Ảnh mất 23 điểm thương tổn!

[Tin nhanh Tiên phủ]: Ngư Hương Gia Tử, Thượng Quan Âm Ảnh khởi xướng PK, thi triển một chiêu “Khô mộc xuân phong”, làm cho Thượng Quan Âm Ảnh mất 26 điểm thương tổn!

[Tin nhanh Tiên phủ]: Ngư Hương Gia Tử, Thượng Quan Âm Ảnh xuất ra một kích trí mệnh, làm cho Thượng Quan Âm Ảnh mất 52 điểm thương tổn!

“Khô mộc xuân phong” Cho tới nay là kỹ năng công kích tối cao của Miên Miên. Liên cú thế cường đại khuếch trương như nắng hạn gặp mưa rào, mỗi lần thi triển loại kỹ năng này, đều có thể khiến cho đối thủ thương tổn gấp ba lần, như sức sống mạnh mẽ của cây cối trong mùa xuân.

Mà người chơi cao cấp đứng trong Top 20, tin tức PK tại chiến trường giết người Huyết luyện tiên phủ này, hệ thống đều đã tức thời công bố toàn bộ, cho mọi người chơi đều có thể nhìn thấy.

Vì thế, đám người kênh thế giới vây xem bị đả kích mạnh mẽ rồi.

[Thế giới] Tổ đội tìm ta 2009: Woa, woa, Ngư Hương Gia Tử này là từ đâu hiện ra? Cư nhiên dám trêu Thượng Quan thiếu gia! Hẳn là chán sống sao? Ha ha, tiếp tục tung ra, đại gia ta xách ghế chờ xem diễn, oa ha ha ha!!

[Thế giới] Chấn tơ tằm quần rất mềm mại: Ta nhớ rõ hẳn cũng là người trong Huyền Hư môn. Chẳng lẽ là nội chiến môn phái?

[Thế giới] Tiểu Đào Đào: Mau tìm tọa độ của hai người!!!

[Thế giới] Chấn tơ tằm quần rất mềm mại: Chắc là tầng thứ ba Tiên phủ rồi, vừa rồi thấy bọn họ chạy đến.

[Thế giới] Tuyệt đại yêu hậu Diêu Kim Linh: Ngự Hương Gia Tử, hiện tại bản cung ban thưởng cho người chết ~~~ Còn không mau đến tạ ơn?!

[Thế giới] Một mình đi tiểu hóng gió: Ngự Hương Gia Tử, hello! Ta ủng hộ cậu!! Hệ Mộc phục hưng, hệ mộc phục hưng, hệ mộc phục hưng.....

[Thế giới] Thuận gió đi tiểu xa một trượng: Ta đánh! ID bên trên ta, không biết xấu hổ hả!

Mặc dù kênh thế giới huyền ảo không ngừng, nhưng trong đội ngũ lại trầm mặc như chết. Cơ hồ mỗi người đều bị Miên Miên đả kích đến hồn phi phách tán.

Phản ứng đầu tiên trong lòng Miên Miên là: *Giá trị thiệt hại đủ làm cho người ta giận sôi, thương tổn đến lòng tự tôn.*

Phản ứng thứ hai là: *Lạnh. Lạnh cực độ.* Bởi vì lúc này bên cạnh cô truyền đến hàn ý đục khoét xương thịt ùn ùn kéo đến, giữa trời băng đất tuyết Miên Miên thậm chí đã có thể thấy hình ảnh chú chim cánh cụt nhỏ nhắn béo mũm mĩm đi lại giữa đội ngũ.

Sặc..... Cũng không thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, tình tiết chuyện xưa repeat một lần sao?

Ở giữa bầu không khí cực kì lạnh lẽo đủ để so sánh với Nam Cực, Thượng Quan Âm Ảnh đột nhiên lộ ra một nụ cười lạnh như băng tuyết với Miên Miên, ngay trong lúc cô đang bị trấn trụ, cự kiếm màu bạc ở trong tay anh biến hóa thành hình.....

Anh ta muốn giết mình.

Ý nghĩ này chợt lóe qua trong đầu Miên Miên. Cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Cự kiếm màu bạc cảm ứng được ý chí của chủ nhân, phóng xuất ra một ngọn lửa bạc sấm vang chớp giạt, trong Tiên phủ nhất thời lửa cháy ngập trời. Ngay giữa lúc lửa đỏ cháy hừng hực, cự kiếm hóa thành một tia sáng màu bạc chói mắt, hỏa tốc đánh tới phía mục tiêu——

Phong sinh thú Lạc Vân Tiêm Giác giữa ngọn lửa hừng hực phát ra một tiếng kêu gào ngập trời, thân thể cao lớn không chịu nổi công kích lửa bạc đầy trời, cuối cùng rầm rầm ngã xuống đất.

Miên Miên kinh hãi mở to mắt khi tiếng rầm rầm vang lên, tất cả mọi việc xảy ra trước mắt làm cho cô có loại ngỡ ngàng tuyệt đại.

Chính mắt thấy Thượng Quan Âm Ảnh thực lực nghịch thiên như vậy, mọi người bị chấn động đến hồn bay lên trời. Trên thực tế trải qua việc ngoài ý muốn liên tiếp này, mọi người đều đã tìm không thấy trọng điểm sự kinh ngạc.

Nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, phong sinh thú ngã xuống đất phun ra đoạn đối thoại được đặt ra có trình tự: “Đại hiệp, ta sai lầm rồi, sai khi đem “Uyển muội muội” cướp đi, ngược lại bị cô ấy cướp đoạt, cô ấy bây giờ bức tiểu nhân làm “Uyển lão gia”, cầu xin đại

hiệp đem “Uyển muội muội” kia cứu đi, tha cho tiểu nhân đi!”

Tiếp theo trước mặt mỗi người đều hiện ra một tin tức hệ thống: *Chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ “Cứu Uyển Tiểu Điệp”!*

Mọi người .

Cuối cùng vẫn là trang bị lông lánh hoa lệ hào quang rải rác ở quanh mình Boss thành công triệu hồi thần trí mọi người. Thượng Quan Âm Ảnh công lao lớn nhất, đương nhiên cầm Nội đan, mà Miên Miên được chia trứng của phong sinh thú. Những người khác cũng có thứ yêu thích, có thể nói là cả nhà cùng vui.

Lạp Lạp hưng phấn khó kìm được nói với Miên Miên ở khung tán gẫu riêng: “Tiểu Ngự cậu quá cường hãn! Đó là Thượng Quan, Thượng Quan Âm Ảnh đó! Ha ha ha, vui chết tớ mất. Nhưng mà nói lại, Thượng Quan cũng quá nghịch thiên đi, đó là yêu thú đẳng cấp đỉnh cao. Aizzz, tớ khi nào thì mới có loại cảnh giới này đây”

Tinh thần Miên Miên còn bị trạng thái hoảng hốt bao phủ, nghe vậy trên trán hiện ra ba đạo hắc tuyến, nha đầu kia thật sự là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Hiện tại cô ngay cả ngẩng đầu nhìn liếc anh một cái cũng không dám.

“Thật là hữu kinh vô hiểm..... May mắn có huynh, Thượng Quan” Môn chủ phu nhân Vân Hình Nhi từ từ nói, “Muội ngay từ đầu liền cảm thấy bằng thực lực bản thân huynh, tiêu diệt Boss đủ rồi. Hiện tại xem ra, dự đoán của muội không sai, không phải sao?” Nói xong cô thản nhiên cười với Thượng Quan Âm Ảnh, mắt như thu thủy.

Mấy câu nói đó của cô ta khiến mọi người nghe được đều có điểm không được tự nhiên: *Về công về tư, cô ta cũng không nên nói ra loại lời này, chẳng lẽ cô ta không lo lắng cho cảm thụ của Tiểu Ngự và môn chủ?*

Nhưng mà Thượng Quan Âm Ảnh ngoảnh mặt làm ngơ với mị nhãn thu ba của cô ta, vẫn duy trì thái độ lạnh lùng không liên quan mình như trước. Chính là khi anh đi qua bên người Miên Miên, trên màn hình của Miên Miên xuất hiện một tin tức:

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Vị thi sĩ nào đó đã nói qua, khi bạn nhìn thấy những điều đẹp nhất trên thế giới, trong lòng lại luôn luôn xuất hiện ra một loại bi ai.

Miên Miên giật mình, tim đập chậm nửa nhịp, ngây ngốc đáp lại: “Cho nên?”

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Trách không được mỗi lần nhìn thấy cậu, ta chỉ cảm thấy buồn cười.

Miên Miên nhất thời bị nghẹn nói không ra lời. Cô phát hiện người này, không nói lời nào thì thôi, vừa nói thì giống như mũi kim chạm vào tim, chanh chua, thế nào cũng phải làm người ta tức chết mới hài lòng.

Nhưng mà tức giận lại có ích gì, ai bảo cô bây giờ đuối lý chứ? Nhưng hiện tại muốn cô vì chuyện vừa rồi giải thích là không có khả năng, cô còn không có loại độ lượng này.

Miên Miên rầu rĩ nói: “Hóa ra huynh còn nhớ rõ ta” Lòng người thật sự là rất hiểm ác.

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Điều này có thể quy cho tác phong đàn bà của cậu khiến cho người ta vừa thấy đã khó quên.

—— Dù sao tôi vốn chính là nữ nha! Miên Miên hò hét ở trong lòng.

Miên Miên cắn môi, lộ ra ánh mắt bi phẫn nói: “Huỳnh..... Huỳnh càng đả kích ta, ý chí chiến đấu của ta lại càng vượng thịnh!”

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Ta muốn khiến cậu ý chí chiến đấu càng ngày càng vượng thịnh.

Hả?

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Sau đó để cho ta tự tay.

Tự tay?

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Từng chút từng chút.

Hử?

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Toàn bộ bóp lấy.

.....

Sau khi đội ngũ giải tán, vẻ mặt Thối kiếm Tiêu Dao mang nghi hoặc hỏi Thượng Quan Âm Ảnh: “Cậu làm cái gì với Tiểu Ngư, làm sao cậu ta chạy trốn nhanh như vậy?”

Thượng Quan Âm Ảnh lười biếng gõ một câu: “Trừ bỏ hợp pháp ra, cái gì cũng đều làm”

Mười giờ sáng, Miên Miên ngáp một cái thật lớn.

Không ổn, tối hôm qua vì làm nhiệm vụ kết đàn ngồi đến 1 giờ đêm, phá hủy đồng hồ sinh học vẫn an ổn bảo trì nửa năm trong cơ thể, hiện tại đầu óc bắt đầu phát ra kháng nghị giấc ngủ không đủ.

Dưới tình huống tinh thần chán nản, hiệu suất làm việc thật sự là thấp ghê gớm. Miên Miên dứt khoát buông bút cảm ứng xuống, quyết định đến phòng trà nước của công ty pha cốc cà phê nóng nâng cao tinh thần.

Đi vào phòng trà nước, nhìn hồng trà, trà sữa, bánh ngọt rực rỡ muôn màu trong tủ kính, Miên Miên lệ nóng quanh tròn.

Cũng chỉ có loại thời điểm này, Miên Miên mới cảm nhận được cảm giác ưu việt của nhân viên trong công ty lớn. Thử hỏi, công ty nào chỉ là một phòng trà nước, liên bố trí tựa như một nhà ăn loại nhỏ? Công ty nào sẽ cung cấp cà phê hạt chất lượng tốt mà không phải cà phê hòa tan? Công ty nào sẽ thuận theo khẩu vị khác nhau của nhân viên, tỉ mỉ chọn lựa đủ loại đủ kiểu hơn mười loại đồ uống thức ăn? Cho nên nói “Dịch Du” có thể phát triển với quy mô lớn cho tới hôm nay, cũng không thể tránh mà liên quan với phương thức quản lý của các giám đốc. Có khi một chút hạt cà phê bé nhỏ, có thể thu phục lòng người.

Miên Miên bị thành công thu phục một bên ngâm nga khúc ca dao không biết tên, một bên vui vẻ đem những hạt cà phê vào máy xay cà phê, khi máy móc vận hành, bên trong dần dần tràn ngập hương vị cà phê nồng đậm, Miên Miên hít một hơi thật sâu, lại thỏa mãn chậm rãi thở ra. Không hổ là hạt cà phê đến từ nơi sản xuất cao cấp, chỉ là mùi vị cũng đã làm cho người ta muốn hít vào đến say mê.

Vừa định lấy cà phê đã xay nhỏ ra, cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng bước chân trầm ổn lại cấp tốc, còn không đợi cô quay đầu nhìn xung quanh, một nam âm tràn đầy từ tính vang lên từ ngoài cửa ——

“Pha cốc cà phê mang vào phòng tôi” Chủ nhân của giọng nói —— một người đàn ông thon dài cao ngất, mặc âu phục màu xám đậm lạnh lùng dừng bước trước cửa, sau khi tùy ý liếc nhìn mặt Miên Miên một cái, bỏ lại một câu, “Mới tới? Nhớ rõ không cần thêm đường” Vừa mới nói xong liền vội vàng rời đi.

Toàn bộ quá trình này không vượt qua 10 giây, mà tại 10 giây gấp gáp này, Miên Miên tự nhiên là ngay cả cơ hội chen vào nói cũng không có.

Giỏi cho một người cường thế..... Miên Miên ghen hòng nhìn trôn trối. Anh ta không nên tự tin, cảm thấy mình nhất định sẽ biết anh ta sao? Tuy rằng..... Cô quả thật biết anh ta.

Cho dù là loại người không để ý đến chuyện bên ngoài này như Miên Miên, cũng theo các loại cách không thể tránh được cho biết người đàn ông vừa rồi đi qua chính là bộ phận nòng cốt của công ty —— Giám đốc bộ phận kỹ thuật. Người này họ Hỏa tên Nhạ, năm 27 tuổi thì an ổn ngồi vị trí giám đốc, không phải dựa vào việc cha anh ta là tổng tài, cũng không phải anh ta có hai bằng cấp MBA ở Mỹ, mà là hàng thật giá thật, năng lực lập trình xuất sắc cùng với năng lực quản lý cao minh.

Nghe nói trước khi anh nhậm chức, nội bộ công ty từng trải qua một trận gió nổi mây mù, một số nhân viên thâm niên ngay từ đầu liền nhận định anh là dựa vào quan hệ vào ăn chơi trác táng, căn bản là không có tư cách dẫn dắt toàn bộ đoàn đội bộ phận kỹ thuật, vì thế có cá nhân lòng mang ghen ghét, đối với anh có phê bình kín đáo, thậm chí mấy lần đối chọi gay gắt. Thời kì đó bộ phận kỹ thuật tựa như năm phe bảy cánh, hỗn loạn không có trình độ, lung lay sắp đổ. Ngay khi toàn bộ mọi người trong công ty nghĩ rằng Hỏa Nhạ hết đường xoay sở, anh lại giống như không chút để ý dùng số tiền lớn liên tục đề bạt vài nhân viên có thâm niên, đảm đương trọng trách cho mình, thậm chí là mấy người kia lúc trước phản đối kịch liệt nhất. Loại hành động ngược đời này khiến tất cả mọi người mờ mịt, nhưng mà Hỏa Nhạ lại không nhìn sắc mặt kinh ngạc của mọi người, dường như không có việc gì một mình giải quyết vài vấn đề còn sót lại trước kia của bộ phận kỹ thuật, trong đó bao gồm nan đề khả năng tải trọng của máy chủ khiến mọi người đau đầu. Đến tận đây, thực lực chân chính của anh, đã không phải nói nhiều lời. Vì thế đã bình ổn được phong ba không lớn không nhỏ này, từ nay về sau lặng yên không một tiếng động bình an không dấu vết.

Một người đàn ông, nếu có gia thế lớn, đó có thể nói là khởi điểm tốt của anh ta; nếu anh ta có được năng lực làm việc xuất sắc, có thể nói anh ta ngạo thị quần hùng; nhưng mà nếu ở trên cơ sở có đầy đủ hết hai điều trụ cột trên, lại còn thêm “Phong thái tuyệt vời”, “Diện mạo hiên ngang”, đó chỉ có thể nói, anh ta đến là tai họa cho muôn dân.

Đàn ông cực phẩm như Hỏa Nhạ, nhất cử nhất động đều đủ để trở thành điều kiện thuận lợi làm đề tài câu chuyện cho nữ nhân viên trong giờ nhàn rỗi. Giữa sự tương truyền tai miệng, hình tượng cá nhân của Hỏa Nhạ dần dần bị thần hóa, cũng bay lên đến một độ cao “Chỉ có thể nhìn xa, không thể khinh xuất mà chọc vào”.

Khi đó Miên Miên đang đứng giữa thời điểm thử việc nước sôi lửa bỏng, căn bản không chú ý quá nhiều với nhân vật “Thần thánh” trong miệng nữ vương bát quái Tiểu Niểu, ấn tượng với anh chỉ dừng lại ở trình tự “Giám đốc đẹp trai cách vách” làm người ta giận sôi

vì thiếu kiến thức. Nếu bổ sung thêm một câu, chính là “Có vẻ như” diện mạo cũng không tệ lắm.

Mặc kệ là anh là thần hay là phật, lúc này Miên Miên thầm nghĩ cả gan khuyên can một câu: *Giám đốc đại nhân, tôi không phải thư ký mà.....*

Nhưng trong mắt nhà tư bản hám lợi đen lòng, nhân viên bị bóc lột bất kể tuổi tác, hình dạng, thể trọng, toàn bộ đều chỉ có cùng khuôn mặt, mặt trên viết chữ to “Đến đây đi, đến đây dồn sức mà bóc lột tôi đi!”

Miên Miên không có bản lĩnh tiến hành đấu tranh giai cấp, chỉ có thể phát huy tinh thần A Q [1] an ủi chính mình: Không sao, không phải chỉ là một cốc cà phê sao, bốn cô nương đưa vào là được rồi. Phải biết rằng, tạm thời thỏa hiệp là vì về sau rất tốt cho mình!

Bưng một cốc cà phê không đường hương vị tỏa ra bốn phía, Miên Miên dưới sự chú mục hoài nghi của mọi người lễ xuyên qua bộ phận kỹ thuật, trực đảo hoàng long [2]. Nhóm nữ nhân viên dọc đường thả ra ánh mắt ngờ vực làm cho Miên Miên sinh ra cảm giác trong tay mình không phải đang bưng cà phê, mà là lựu đạn bom mìn.

Đến mức đó sao? Miên Miên không khỏi xấu hổ.

Miên Miên ngừng lại trước cửa gỗ dày, theo tổ chất thần kinh cúi đầu nhìn xuống, xác nhận trên tay là cà phê không thể nghi ngờ, cuối cùng gõ gõ cửa trước mắt.

“Mời vào” Giọng nói bình ổn của Hỏa Nhạ truyền đến từ bên trong.

Khi Miên Miên bưng cà phê đi vào, dùng thời gian hai giây rất nhanh kiểm tra bốn phía: Văn phòng này khiến cho người ta cảm giác đầu tiên chính là rộng rãi sạch sẽ, ngay cả sàn nhà đá cẩm thạch màu trắng dưới chân cũng tìm không ra vết xước, vẫn còn sáng bóng mới mẻ như cũ. Cảm giác thứ hai chính là đơn giản hào phóng, không có trang hoàng xa hoa phô trương gì, chỉnh thể thiết kế không chút dây dợ dài dòng nào, liền như tính cách người sử dụng, mạnh mẽ vang dội lại tràn ngập quyết đoán.

Miên Miên thích loại phong cách trang hoàng này.

“Giám đốc” Miên Miên nhìn về mặt Hỏa Nhạ đang chuyên chú sau bàn làm việc, dùng một chút nói, “Cái này..... Cà phê anh cần đây” Giọng điệu đông cứng không điều khiển nổi giống như lo lắng sẽ quấy rầy công việc của anh. Tha thứ cho cô, cô thật sự không phải có khiếu làm thư ký.

Hỏa Nhạ sau khi thần nhiên quét mắt liếc nhìn Miên Miên một cái, lực chú ý một lần nữa trở lại trên máy tính: “Ừ, đặt lên bàn”

Miên Miên tiến lên trước, theo lời đem cà phê đặt trên bàn gỗ màu đen. Sau đó giống như hạ quyết tâm nắm chặt nắm tay, ra sức ngẩng đầu, há miệng muốn nói —— nhưng

mà “Cảnh đẹp” trước mắt, đem lời nói đến miệng tắc lại quay về trong bụng.

..... Miên Miên rốt cục hiểu được, vì sao nhiều người phụ nữ vì anh người trước ngã xuống, người sau tiến lên, xông pha khói lửa. Người đàn ông này..... Bộ dạng cũng quá họa thủy đi. **[Có câu hồng nhan họa thủy đó bà con]**

Ngũ quan tuần lãng tinh tế khéo léo của Hỏa Nhạ khi được quan sát gần, lại càng hoàn mỹ đến nhìn thấy mà giật mình. Chỉ là nghiêng mặt chuyên chú làm việc, cũng đã làm Miên Miên luôn luôn “Thanh tâm quả dục” trong lòng nổ lớn một tiếng. Đặc biệt cặp mắt kia, đột nhiên mắt thấy ánh sáng mát rượi như pha lê kia, thỉnh thoảng phát ra hào quang trí tuệ lóng lánh ra ánh sáng ngọc; nhưng khi thăm dò thêm, lại phát hiện phía sau “Pha lê” là hồ nước lặng im sâu thẳm, ẩn chứa cảm giác cực hạn thâm thúy thần bí, làm cho người ta tìm lòng không được muốn hướng vào chỗ sâu nhất tìm tòi nghiên cứu, nhưng mà không biết chính mình sớm trầm luân như thế, bị lạc phương hướng.....

Trong lòng cả kinh, Miên Miên hung hăng lắc lắc đầu, muốn lắc cho tà niệm đi ra. Tuy nói rằng cũng có tính thực sắc **[2]**, nhưng Miên Miên cũng không muốn gia nhập hàng ngũ háo sắc giống như mắc hạn chờ mưa, rất đáng sợ.

Sau khi mặc niệm ba lượt “Tất cả đều là mây trôi”, Miên Miên lại lần nữa cố lấy dũng khí, tính dùng lời lẽ chính nghĩa cho thấy thân phận mình ——

“Giám đốc, tôi ——”

“Nhạ, máy chủ của Phi Thăng lại treo!” Nhưng vào lúc này, tổ trưởng tổ vận hành & bảo trì lại ngay cả cửa cũng không gõ liền xông vào, tự động xem nhẹ Miên Miên ngơ ngác đứng ở một góc, hớn hển nói với Hỏa Nhạ.

Hỏa Nhạ mặt không đổi sắc, vẫn vân đạm phong khinh như trước: “Tôi đang xử lý. Liên hệ với phòng máy móc chưa?”

Đại Cường tiết hận vỗ mạnh một cái lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi cáo trạng oán giận: “Liên hệ. Nhưng mà bọn họ nói là vấn đề này của chúng ta, muốn chúng ta kiểm tra một lần nữa. Mẹ nó, mỗi lần đều trốn tránh trách nhiệm, tiểu tử này khẳng định là loại người làm đại nhân bụng no liền chạy mất dạng” Đại Cường càng nghĩ càng giận, thô bạo đá văng ra ghế dựa ngồi xuống.

Hỏa Nhạ không có đáp lại, ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím.

“Mỗi lần đều là thời khắc mấu chốt xảy ra sự cố, còn không cho người ta sống sao. Bên khách hàng đều nháo loạn ngất trời, tuần này là lần thứ ba, lần thứ ba!” Đại Cường hiền

não mà tím tím tóc, thần sắc mỗi mệt.

“Nếu lần này máy chủ trực trực khiến số liệu của người chơi mất đi, liền bắt tay vào thương thảo việc bồi thường với khách hàng. Về phần bên phòng máy móc, để tôi ra mặt” Tâm mắt Hỏa Nhạ không có rời màn hình máy vi tính.

Đại Cương hận chưa tiêu lâu bầu vại câu, nhưng cũng tìm không tìm thấy biện pháp giải quyết tốt.

Chú thích:

A Q [1]: Một nhân vật trong truyện của Lỗ Tấn (A Q chính truyện).

Trực đảo hoàng long [2]: Có trong điển tích về Nhạc Phi, điển tích này nói về trận chiến của Nhạc Phi thảo phạt quân Kim, sau câu thành ngữ này được lấy từ đó mà ra, ý của nó là trực tiếp tấn công vào sào huyệt địch.

Thực sắc [3]: Ăn và sắc giới – tình dục.

Miên Miên bị gạt sang một bên có phần xấu hổ, ánh mắt lưu chuyển không ngừng giữa hai người, thầm nghĩ: *Ủm, hình như là đang bận, có lẽ rời đi trước là được rồi.*

Miên Miên dự định lạng lẽ trốn, đầu tiên là không dấu vết lui về phía sau hai bước nhỏ, sau đó cố ý thu nhỏ lại biên độ động tác xoay người cất bước đi, nhưng, cô hiển nhiên đã coi thường độ trơn bóng của sàn nhà ——

“A!”

Cùng với một tiếng thét chói tai thê lương, thân thể Miên Miên dưới ảnh hưởng của lực hút trái đất nghiêng về phía trước một góc chín mươi độ, sau khi ý thức được mình sắp ngã sắp xuống, hai tay theo bản năng túm lấy mặt bàn —— nhưng mà tục ngữ nói phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, Miên Miên tùy tiện tóm lấy, lại chạm vào cốc cà phê vẫn an tĩnh đặt trên mặt bàn, vì thế —— chất lỏng màu nâu đen trên không lấy tư thái tuyệt đẹp trôi chảy, vô tư bắn về phía Hỏa Nhạ có cự ly gần nhất.

Trong phòng thoáng chốc rơi vào một trận trầm mặc.

Miên Miên bị đau xoa xoa đầu gối đụng phải sàn nhà, không chút ý thức đến một bàn tay còn lại của mình còn đang túm đuôi Hỏa Nhạ. Tiếp theo khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trắng xanh, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, áo sơ mi trắng tinh của Hỏa Nhạ có một mảng nâu đen bắn vào.

Trước tội chứng vững như bàn thạch, Miên Miên thấp thỏm lo âu mở to hai mắt, một ý niệm đầu tiên tiến vào trong đầu là: *Chiếc áo này..... Có vẻ như rất đắt.....*

Suy nghĩ đến tiền lương của mình không tính là ít ỏi nhưng tuyệt xứng không hơn hậu hĩnh, Miên Miên không kịp nghĩ nhiều, tựa như tội phạm ngộ sát thất kinh lấy khăn tay ra, cả đầu đều là ý tưởng phải nhanh tiêu trừ dấu vết phạm tội.

Nhưng tội phạm bé nhỏ Miên Miên hoàn toàn không phát hiện, lúc này hình ảnh cô nửa quỳ ở dưới thân Hỏa Nhạ muốn có bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám, muốn có bao nhiêu hương diễm thì có bấy nhiêu hương diễm, thế cho nên Đại Cường là người ngoài cuộc ánh mắt đều nhìn thẳng, miệng vẫn duy trì trạng thái kinh ngạc.

“Đúng, rất xin lỗi..... Tôi không cẩn thận.....” Miên Miên liều mạng dùng khăn tay lau lau vết bẩn trên áo Hỏa Nhạ, thập phần ảo não giải thích. Aizz, nếu như anh ta yêu cầu cô bồi thường, thức ăn tháng này phỏng chừng vô duyên với thịt. Lúc này Miên Miên uể oải đến cực điểm, tình tiết cổ lỗ sĩ như vậy sao lại xảy ra trên người mình chứ? Cô bắt đầu

cảm thấy bản thân mình sinh ra giống như cà phê, luôn luôn (Bi kịch) bị pha bên trong cốc.

“A, trên quần cũng dính vào một chút” Miên Miên cúi đầu kinh hô, nắm khăn tay khăn trương đi xuống ——

“Đủ rồi” Ngay trước một khắc ngón tay đụng tới quần, Hỏa Nhạ vẫn trầm mặc vươn cánh tay rắn chắc nhanh chóng chặn tay nhỏ bé không an phận của Miên Miên lại, trên mặt lạnh băng tuần mỹ không có cảm xúc dao động gì, nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo giá băng: “Tôi hôm nay mới biết được, công ty chúng ta sau khi đưa cà phê vào còn có “Phục vụ” đặc thù đưa kèm. Hay là, đây là sự hưởng thụ duy nhất của cá nhân tôi?”

Miên Miên sững sờ đối diện với cặp mắt lạnh giá kia, cố phân tích trọng điểm lời nói của anh. Phục vụ..... Đặc thù..... Đặc thù..... Phục vụ.....

“Ặc, cần tớ lảng tránh một chút không?” Đại Cường xem diễn xiếc thấy ngiên vừa nghĩ một đằng lại nói một nẻo ra một câu, trên mặt hiện ra ý cười sắp tắc nghẹn rồi.

Đình đông! Thân thể Miên Miên không tự chủ được run run một chút, điện quang hỏa thạch, lý trí như nổi mạch điện thành công cũng nhanh chóng trở về vị trí cũ. Cô run rẩy cúi đầu nhìn vết bẩn trên quần Hỏa Nhạ, tâm như tro tàn: *Vị trí này..... Nên sẽ không là..... Trong truyền thuyết..... Chỗ mất cảm yếu ớt nhất của đàn ông đi..... =]], làm ờn, tiểu bạch Q quá đi à!!*

Miên Miên trong phút chốc mất hết can đảm.

Cô yên lặng đứng thẳng người, yên lặng đối diện ba giây với Hỏa Nhạ, yên lặng xoay người, cuối cùng lấy tốc độ chạy trăm mét phi nhanh thoát khỏi hiện trường.

Lưu lại hai người vẻ mặt khác nhau.

Buổi tối khi tổ đội bốn người giết quái, Lạp Lạp sau khi nghe Miên Miên kể ra “Sự tích anh dũng” buổi sáng, cười đến thiếu chút nữa hết hơi.

“Ha ha ha ha! Tiểu Ngư, tớ phát hiện cậu rất có tài nha! Hình ảnh xấu hổ này với cậu hẳn là ấn tượng khắc sâu đi?” Lạp Lạp một bên đánh quái một bên thảo luận ở tán gẫu riêng.

“Phòng chừng là nhanh hận chết tớ” Sớm thành thói quen với tính cách vui sướng khi người khác gặp họa của Lạp Lạp, Miên Miên vô lực buông thông vai xuống. Bây giờ khi nhớ tới tình hình buổi sáng, liền xấu hổ và giận dữ muốn chết. A a a, không được nghĩ nữa.

Lạp Lạp phát ra khuôn mặt cười gian lại đây: “Mặc kệ nó. Dù sao có thể lưu lại ấn tượng khắc sâu chính là thành công bước đầu tiên. Không phải sao? Hô hô ~~”

Trán Miên Miên hiện lên vài đạo hắc tuyến, khóe miệng thậm chí có chút run rẩy: “Nói gì vậy, tớ chính là thanh niên tốt bằng thanh ngọc khiết, tâm như gương sáng, không cần nói như tớ đang có mưu đồ”

“Hắc hắc hắc.....” Lạp Lạp phát ra kiểu cười gian của tiểu ác ma, “Nhưng mà anh ta nếu đúng là cực phẩm như lời cậu nói, đem bắt đi cũng được xem như một chuyện rất đẹp á. Cậu nghĩ đi, có bao nhiêu đàn ông có đủ vẹn toàn tiền tài và đẹp trai chứ, hiếm khi có một người xuất hiện trước mắt cậu, còn không mau nắm chắc cơ hội? Cậu sẽ không sợ bị trời phạt sao”

Nắm chắc cơ hội? Miên Miên vừa nghĩ đến gương mặt Hỏa Nhạ lạnh lùng như băng vào buổi sáng kia, không rét mà run.

“Này, hai người bí mật tán gẫu cái gì? Thần bí quá đi” Đại Thúc thấy Miên Miên và Lạp Lạp thời gian dài không lên tiếng, liền đoán được ra bọn họ lại đang họp chợ.

“Đàm luận về cực phẩm nam! Không liên quan đến huynh” Lạp Lạp cười hì hì trả lời.

Động tác trong tay Đại Thúc tạm dừng lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói được lời nào, rầu rĩ tiếp tục đánh quái.

“Tiểu Ngư, linh thú của cậu cũng sắp nở rồi” Tiếng Đàn duy trì giọng điệu nhất quán bình tĩnh nói.

Miên Miên vỗ vỗ trán, lúc này mới nhớ tới trứng phong sinh thú đêm nay là có thể ấp

trứng thành công. Thật là, đều do buổi sáng gặp chuyện kích thích quá mạnh, hại cô ngay cả chuyện trọng yếu như vậy cũng quên.

Vội vàng chạy tới thành Thiên Nam, Miên Miên kích động nhấp vào NPC “Đường thú nhân”, chỗ khung đối thoại của NPC hiện ra một đoạn chỉ dẫn: *Ngư Hương Gia Tử, chúc mừng phong sinh thú của bạn ấp trứng thành công! Bạn có thể thông qua hình ảnh “Thương thành” ở phía dưới vì linh thú mua châu thuộc tính.....*

Đọc qua những đoạn tin tức thao thao bất tuyệt có giá trị, Miên Miên trực tiếp nhấp “Nhận linh thú”, sau đó khẩn cấp triệu hồi ra.

Một tiểu phong sinh thú toàn thân béo mập tuyết trắng, một đôi cánh mỏng dài trong suốt xuất hiện ở trước mắt Miên Miên, cũng giống như vô cùng thân thiết bay lượn quanh đỉnh đầu cô, một bộ dáng trung thành và tận tâm. Miên Miên trong nháy mắt bị dọa đến.

Làm linh thú đầu tiên của mình, tiểu phong sinh thú này tuy rằng sẽ không có giá trị gia tăng kinh nghiệm cho chủ nhân, nhưng nói như thế nào cũng là trứng của yêu thú đẳng cấp đỉnh cao, lực công kích bẩm sinh và lực phòng ngự đều không so được với tầm thường, còn có cấp cao hơn so với những linh thú mới sinh khác.

“Linh thú của ta đã nở!” Miên Miên mừng rỡ như điên ở “Kênh bang phái” tuyên cáo việc này. Làm người không thể quên gốc gác, lúc trước là cao thủ nội môn dẫn dắt mình đi đánh Boss, mình mới có được linh thú. Hiện tại đã nở, tự nhiên nên phải nói với mọi người một tiếng, chia sẻ vui mừng với người khác.

Tiếng chúc mừng trong nội môn nhiều lên, trong đó lấy bọn Lạp Lạp càng nhiệt tình hơn.

“Tiểu Ngư, Tiểu Ngư! Cậu tính đặt tên nó là gì?” Lạp Lạp hỏi.

“Nếu là phong sinh thú, liền lấy cái tên có hài âm [1] đi” Đại Thúc đề nghị.

“Đúng đúng đúng! Đại thúc nói rất đúng” Lạp Lạp lập tức phụ họa, “Ừm..... “Tiểu Phong Tử” thì thế nào?”

“Lạp Lạp, bây giờ không cần muội đặt tên” Đại thúc trêu chọc nói.

“Này! Sắc trư huynh không phải chán sống chứ!” Lạp Lạp phát điên.

“Muốn ta nói, thì gọi Tùng Đảo Phong đi, ba chữ đơn giản ẩn chứa nội tình văn hóa thâm hậu.....”

.....

“Tiểu Ngư”

Ngay lúc đại thúc và Lạp Lạp đấu võ mồm, một dáng dấp thân ảnh thướt tha xuất hiện ở phía sau Miên Miên. Miên Miên xoay người vừa thấy, lại có thể là môn chủ phu nhân Vân Hình Nhi.

Chú thích:

Hài âm [1]: Âm đọc giống nhau, nhưng nghĩa khác nhau

Giải thích ba cái tên:

Phong sinh thú: - Fēng shēng shòu – Phong ở đây là gió, là phong trào, là tác phong.

Tiểu Phong Tử: - Xiǎo fēng zi – Phong ở đây là điên rồ, thần kinh.

Tùng Đảo Phong: - Sōng dǎo fēng - là phong trào, là tác phong.

Đây thật đúng là khách hiếm thấy, tuy rằng Miên Miên từng có duyên gặp mặt cô ta, nhưng đều là sơ giao. Nay cô ta chủ động nói chuyện với mình, làm cho Miên Miên hơi có chút ngoài ý muốn.

“Linh thú rất đáng yêu” Vân Hình Nhi nhìn tiểu phong sinh thú một cái, mỉm cười, “Thật sự chúc mừng cậu”

“Cám ơn” Miên Miên khách sáo đáp lại.

Đôi mắt đẹp của Vân Hình Nhi lưu chuyển, dừng một chút, tiếp tục nói: “Khi đó Tiêu Dao nói với ta muốn đi đánh Boss, ta liền cảm thấy trứng của phong sinh thú Lạc Vân Tiêm Giác cũng tuyệt đối không kém, nay vừa thấy, quả thực như thế” Tầm mắt của cô ta từ linh thú chậm rãi chuyển tới trên mặt Miên Miên thì dừng lại, “Nói ra cậu đừng để ý, vốn dĩ tôi tính thu vào trong túi đó. Nhưng mà Tiêu Dao nói cậu sắp kết thành kim đan, đúng là lúc cần linh thú.....”

Cô ta đến tột cùng muốn nói cái gì? Miên Miên nghi hoặc cau mày nghe tiếp.

“..... Trong lòng tôi cũng nghĩ, thân là tiền bối, xác thực nên biểu hiện ra tính thần khiêm nhường cơ bản nhất, chiếu cố người mới trong môn phái một chút. Ha ha” Ý cười tràn đầy khuôn mặt xinh đẹp của Vân Hình Nhi nhìn không ra tâm tư chân chính.

Miên Miên trầm mặc, cô không biết nói cái gì cho phải. Dựa theo như lời Vân Hình Nhi nói, cô ta hình như phải nói tiếng “Cám ơn” mới đúng, nhưng cô lại cảm thấy lời nói Vân Hình Nhi mang theo châm chọc, làm cho người ta sinh ra cảm giác có mũi tiêm đâm vào lưng. Nếu cô đem lời nói này của cô ta lý giải thì “Nếu không phải cậu, linh thú đã sớm là vật trong bàn tay tôi”, có phải mình lại có lòng tiểu nhân hay không?

Thấy Miên Miên không lên tiếng, Vân Hình Nhi chuyển đề tài: “Cậu có vẻ cùng bọn Lạp Lạp, Đại Thúc cảm tình tốt lắm, ta thường xuyên thấy các cậu cùng tổ đội một chỗ. Thực làm cho người ta hâm mộ..... Làm cho tôi cũng rất muốn gia nhập với các cậu, ha ha!”

“Ha ha” Miên Miên không được tự nhiên cười gượng vài tiếng. Gia nhập bọn họ sao..... Hiện tại là đội ngũ bốn người lấy kinh nghiệm, sau khi hơn một người gọi là gì? Năm đoá kim hoa sao? Miên Miên xấu hổ không thôi.

Vân Hình Nhi tiếp tục nói tiếp, lại thay đổi ngữ điệu: “Không giống tôi, luôn cô đơn lẻ bóng, Tiêu Dao luôn vội vàng thăng cấp, vì bảo trì vị trí thứ nhất của anh ấy, để lại cho

tôi thời gian vừa thiếu lại vừa ít, aizz.....” Mỹ nhân nói xong cúi đầu khẽ thở dài, mắt đẹp toát ra ưu thương động lòng người.

Tiểu mỹ nhân ở trước mắt ảm đạm thương tâm, đàn ông bình thường hẳn là sẽ sinh ra lòng trắc ẩn, tiến lên thương hương tiếc ngọc. Nhưng đáng tiếc Miên Miên không phải đàn ông, cho nên chỉ gây ngốc an ủi vài câu: “Không cần nói như vậy, tôi có thể thấy được Tiêu Dao là thực thích chị. Hoặc là chị có thể chủ động nói với anh ta cảm thụ trong lòng, tôi nghĩ anh ta sẽ hiểu chị” Ngay cả Miên Miên cũng hiểu được đây là câu an ủi theo khuôn sao cũ.

Vân Hình Nhi khẽ ngẩng đầu lên, loại tình cảm đau thương hơi nhạt đi, xuất ra một khuôn mặt tươi cười thê lương: “Không nói đến huynh ấy, loại chuyện này, bản thân tôi còn không rõ ràng sao” Con người của mỹ nhân lại bắt đầu lưu chuyển, “Đúng rồi, Tiểu Ngư..... Tôi có thể mượn phong sinh thú của cậu nhìn không?”

Miên Miên nghe vậy ngây ngẩn cả người, cảm thấy yêu cầu này của cô ta thật là có chút quá đáng, hai người xưa nay không có giao tình gì, dựa vào cái gì phải đưa linh thú của mình cho cô ta “Nhìn”? Đây không phải rõ ràng làm cho cô khó xử sao.

“Vân Hình Nhi, Tiêu Dao đang tìm cô”

Ngay khi Miên Miên lâm vào tình thế khó khăn, một giọng nam hợp thời tới cứu cô, người tới —— Thượng Quan Âm Ảnh đứng ở chỗ cách hai người không xa, thân thể cao ngất kiêu ngạo ở thu hút tầm nhìn của dòng người. Chính là có một loại người như vậy, cho dù đứng ở trong đám người không nói lời nào, cũng có thể tản mát ra khí tức mạnh mẽ

“Thượng Quan” Thấy thế, Vân Hình Nhi thay biểu tình đau thương trên mặt, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào dịu dàng. Vốn dĩ khuôn mặt đã xinh đẹp động lòng người giờ phút này càng thêm xinh đẹp không thể không nhìn ngắm.

Thượng Quan Âm Ảnh không nhìn cô ta phô trương ra ngàn vạn phong tình, lãnh đạm lặp lại: “Lưu ý tin tức nội môn, chồng của cô một mực gọi cô”

Vân Hình Nhi sợ run một lát, lục qua khung nói chuyện phiếm của nội môn, sau đó trên mặt hiện ra ý cười dịu dàng: “Xem đó, tán gẫu với Tiểu Ngư rất mê mẩn, đều đã quên nhìn tin tức nói chuyện phiếm rồi, ha ha. Đúng rồi” Cô ta đột nhiên bình tĩnh nhìn Thượng Quan Âm Ảnh, “Thí tiên đại tái huynh tham gia không? Thượng Quan”

Thượng Quan Âm Ảnh không có lập tức trả lời, một đôi con người sắc bén dừng trên khuôn mặt diễm lệ của cô ta, một lát sau môi mỏng nói ra hai chữ: “Đương nhiên”

Sau khi đạt được câu trả lời thuyết phục Vân Hình Nhi thản nhiên cười, vẫy tay nói lời từ biệt: “Được rồi, tôi đi trước. Tạm biệt, Thượng Quan, tạm biệt, Tiểu Ngư”

Đợi Vân Hình Nhi rời đi, tại chỗ đó chỉ còn lại hai người Miên Miên, Thượng Quan Âm Ảnh.

“Vân Hình Nhi này, cậu về sau vẫn nên ít tiếp xúc một chút” Thật lâu sau, Thượng Quan Âm Ảnh vừa nói vừa bắt tay vào trêu đùa hỏa điệu, giọng điệu không chút để ý giống như căn bản không phải đang đối thoại với Miên Miên, “Người phụ nữ này, cậu khổng chế khổng được”

Giọng của Vân Hình Nhi quá ngọt ngào và cử chỉ làm ra vẻ dịu dàng khiến Miên Miên quả thật khó hiểu, nhưng đối với lời nói này của Thượng Quan Âm Ảnh, vẫn là không thể hoàn toàn lý giải.

Nhìn ra vẻ mặt mê hoặc của Miên Miên, giọng điệu của Thượng Quan Âm Ảnh trầm xuống: “—— Huống chi, cô ta là người phụ nữ của huynh đệ, cậu tốt nhất không nên có lòng mơ tưởng” Tuy rằng anh không nói rõ, nhưng Miên Miên dùng đầu gối nghĩ cũng biết nếu như không ngoan ngoãn nghe lời, kết cục sẽ thảm vô cùng.

Miên Miên nghe đến đó hơi buồn bực chút. Không nói đến cô là phụ nữ, căn bản không có khả năng có ý nghĩ không an phận với Vân Hình Nhi, cho dù là có, anh ta cũng không uy hiếp như vậy đi. Là người phụ nữ của Tiêu Dao cũng không phải người phụ nữ của anh ta, khẩn trương như vậy làm gì, thật sự không hiểu được tình bạn của đàn ông!

Chậm đã! Anh ta sẽ không là..... Cũng thích Vân Hình Nhi đi? Cho nên mới.....? Miên Miên liên tưởng đến có loại khả năng kinh người này có thể tồn tại, trong đầu cũng đã rất nhanh thảo ra “Trời cao hời! Hai người anh em cùng yêu một người phụ nữ thì tính thế nào?” Kịch tính quần quai, đau khổ. Ai nha nha, vậy anh ta bình thường biểu hiện ra ngoài lạnh lùng với Vân Hình Nhi là có thể hiểu được, trên thực tế trong lòng sớm vỡ nát, vết thương tích sẹo?

Hỏi thế gian tình là gì, khiến người ta sống chết vì nhau. Miên Miên cảm khái lắc đầu thở dài, nhìn phía anh ánh mắt tràn ngập tình thương triu mến của người mẹ.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta” Sắc mặt của Thượng Quan Âm Ảnh âm trầm, chán ghét không cần nói nên lời.

Miên Miên cười dịu dàng, loại tình cảm thương tiếc phát ra nồng đậm: “Ta đều hiểu được” Aizz, lại một người đau khổ vì tình.

Nhìn khuôn mặt nhu mì của “Người đàn ông” trước mắt này, Thượng Quan Âm Ảnh không có nói thêm cái gì nữa, vẻ mặt hung ác nham hiểm xoay người rời đi.

Ngay khi anh ra sức rời đi, phía sau Miên Miên đột nhiên phát ra ba tiếng nổ “Ầm ầm ầm”, cô hoảng sợ xoay người xem xét, phát hiện ba cây đại thụ chọc trời phía sau lại đổ hết xuống đất, bị lửa cháy hừng hực thiêu đốt.

Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của Thượng Quan Âm Ảnh, Miên Miên nghẹn họng nhìn trân trối.

Người đàn ông này..... Quả nhiên rất ác liệt!!!

Miên Miên đang làm hạng mục phiên bản beta sắp tới choHọa hồn, mấy ngày nay toàn bộ bộ phận mỹ thuật tạo hình đều tiến nhập vào trạng thái cỏ cây đều là binh lính. Viết đề án mã tự đến học máu, cầm bút vẽ tranh đến rút gân, không khí khẩn trương ngưng trọng bao phủ ở toàn bộ bộ phận.

Chị Vân có lệnh: *Vì có thể thuận lợi vượt qua phiên bản beta, hy vọng mọi người có thể tự giác hoàn thành kế hoạch công tác trong ngày, theo không nổi tiến độ xin mời các đồng nghiệp ở lại tăng ca đến khi hoàn thành.*

Trên thực tế, chỉ cần là người làm việc liên quan đến trò chơi, không có người nào là không thể nghiệm qua tư vị tiêu hồn của việc tăng ca, gần như mỗi người đều đã tập mãi thành thói quen, đối với loại an bài này của công ty, người liên can coi như là không có câu oán hận nào.

Miên Miên từ sau khi chuyển thành chính thức, nhiệm vụ công tác cũng tùy theo đó mà gia tăng, trọng trách trên vai bắt đầu nặng nề hơn. Trước kia hai ngày thậm chí ba ngày mới vẽ ra được một bức tranh thô, người khác cũng sẽ không nói cái gì, dù sao cũng là mới tới thôi. Nhưng hiện tại có chức danh, lại gặp thời kì đặc biệt này, thời gian thoải mái tiêu dao ngày xưa đã đi không trở lại nữa.

Đêm nay, khi Miên Miên làm xong công việc, đã là bảy giờ mười lăm phút tối, trong văn phòng rộng lớn như vậy chỉ còn lại thừa thốt mấy người, có vẻ tĩnh mịch vắng vẻ.

Sau khi nói lời từ biệt với nhóm đồng nghiệp, Miên Miên đứng ở trước thang máy thở ra một hơi.

Tuy rằng cô sớm có dự cảm, nhưng công việc của họa sĩ quả nhiên cũng không thoải mái đâu. Cũng bảy giờ hơn, không biết bọn Lạp Lạp login chưa? Miên Miên lấy điện thoại cầm tay ra nhìn giờ.

“Ting, ting!”

Thang máy đến, Miên Miên chạy nhanh ném di động vào trong túi xách, ngẩng đầu cất bước —— thế nhưng sau khi nhìn thấy người đàn ông đứng trong thang máy, bước chân lại cứng ngắc không tiến lên được.

Cư nhiên là Hỏa Nhạ!

Miên Miên tuyệt vọng. *Ông trời ơi, ngài luôn cố ý đùa giỡn con sao? Cố ý an bài cho con gặp lại người mà con rất không muốn nhìn thấy, sau đó quan sát phản ứng của con*

làm trò vui chứ gì? Tiên giới rất tiêu dao, cũng đừng không có việc gì đi ra đe dọa lương dân bách tính chứ!

Miên Miên cứ có vẻ mặt bi tráng như vậy đối diện với Hỏa Nhạ, chậm chạp không chịu đi vào trong thang máy.

Loại tình cảnh quỷ dị này diễn ra liên tục sau ba giây, Hỏa Nhạ mở miệng: “Cửa phải đóng”

Nhìn đến cửa thang máy sắp đóng lại, buổi sáng mỗi ngày Miên Miên đều luyện tập chen chúc trong thang máy nhanh chóng chui vào —— phản xạ bi ai có điều kiện mà, sau khi vào nhằm “Hang hổ”, Miên Miên hồi hận muốn nằm úp sấp xuống sàn.

Thang máy bình ổn đi xuống. Cùng anh hít thở không khí trong thang máy chật hẹp như vậy, toàn thân cao thấp Miên Miên giống như có ngàn vạn con kiến đang bò bò bò, bức rức cực kỳ. Ngược lại, Hỏa Nhạ bình tĩnh thong dong duy trì tư thế ban đầu, lưng thẳng như cây trúc không quan tâm hơn thua.

“Giám đốc, thật khéo quá” Miên Miên kiên trì lên tiếng. Được rồi, cô thừa nhận là có chút giả tạo, thế giới người trưởng thành quả nhiên tràn ngập hư tình giả ý.

“Ừ” Hỏa Nhạ lên tiếng.

Cần phải vì chuyện lần trước nói lời xin lỗi đi..... Miên Miên thầm nghĩ. Bản thân sợ tội mà chạy quá thật có chỗ không đúng, không biết sau đó anh xử lý như thế nào? Quần áo đều bẩn.....

Khi nghĩ đến quần, ánh mắt Miên Miên không tự chủ hướng “chỗ nào đó” của Hỏa Nhạ, lướt nhìn thoáng nhìn sau đó lại cuống quýt thu hồi tầm mắt, mặt đỏ tới mang tai trong lòng kêu rên: A a a, may là đại sắc nữ không biết xấu hổ!

Miên Miên đột nhiên cảm thấy không khí trong thang máy rất loãng, làm cho có phần không thở nổi: “Cái kia..... Giám đốc, lần trước, thật sự là rất xin lỗi” Hy vọng anh đại nhân không chấp với tiểu nhân, việc này cứ như vậy quên đi.

Hỏa Nhạ nhìn mặt tròn trĩnh của Miên Miên nhiễm rặng mây đỏ, chậm rãi lộ ra một nụ cười “Như mộc xuân phong”: “Không sao, không cần để ở trong lòng” Một câu đúng mức biểu hiện ra thủ trường khoan dung cùng phúc hậu.

Rõ ràng cười đến dễ nhìn như vậy, vì sao Miên Miên lại cảm thấy kinh tâm động phách, tóc gáy dựng thẳng chứ, hay là thật sự có tật giật mình nên mới sinh ra suy tưởng đây?

Sau khi ra khỏi thang máy, hai người trầm mặc không nói gì đi qua đường lớn, giữa không khí quý dị trên dọc đường, Miên Miên lộ vẻ xấu hổ, cuống cuống nói: “Gần đây..... Gần đây thời tiết rất tốt!”

Vừa mới nói xong, một tia chớp xẹt qua phía chân trời, lập tức vang lên một tiếng sấm rền vang. = = ”

Hỏa Nhạ nhìn thời tiết bên ngoài mưa gió sắp đến, thản nhiên liếc cô một cái, hơi hơi trào phúng nhếch khóe miệng lên: “Quả nhiên rất tốt”

Nói xong anh xoay người đi tới hướng gara, lưu lại Miên Miên càng ngày càng xấu hổ.

Cô đứng trên thềm đá đại sảnh, ngơ ngác nhìn từng đám từng đám mây đen lớn từng bước cắn nuốt bầu trời ảm đạm, tiếng gió tiếng sấm hỗn tạp vang lên, mưa rơi tí tách trên mặt đất như đoạn tuyết những viên trân châu, cũng không biết trải qua bao lâu, mưa nhỏ thưa thớt dần dần trở thành mưa to như trút nước, toàn bộ trời đất bị hơi nước bao phủ đến mơ hồ không rõ.

Miên Miên cúi đầu ảo não nhìn giày cao gót màu nhung đỏ mình quyết tâm mua sau ngày được chuyển thành chính thức, mới đi không đến một tháng phải chịu khảo nghiệm tàn khốc của cơn mưa, thật sự là sinh mệnh lầm lỗi.

Bắt taxi sao?

Khi liên tưởng đến xe taxi làm phẩn chấn lòng người thì tiếng vang “Ting ting ting”, nông dân cá thể Miên Miên ý thức được mà ngẩng đầu. Cô là cô gái tốt thuần phác tiết kiệm, có nguyên tắc, có kiên trì của mình, không thể cổ vũ việc xa xỉ thái quá, tác phong sai ham ăn biếng làm, bắt taxi vẫn nên miễn đi.

Đợi mưa tạnh sao?

Nhìn kiểu mưa này, cũng không biết đến năm nào tháng nào, nhìn giờ, đã bảy rưỡi. Miên Miên thật sự rất không tình nguyện ở tại chỗ này ngây ngốc chờ đợi. Nhưng trừ việc này ra, tựa hồ không còn phương pháp khác.

Một chiếc xe màu bạc ở trong mưa không nhanh không chậm đi về phía Miên Miên, dừng lại trước mặt cô, Hỏa Nhạ mở cửa kính xe ra, nói với Miên Miên bên ngoài cửa kính: “Đi lên đi”

“Hả?” Miên Miên thực ngoài ý muốn.

“Chẳng lẽ cô muốn đứng ở nơi đó đợi cho mưa tạnh sao?” Anh lạnh giọng nói.

“Việc này..... Thật ra.....” Thật ra anh thật sự không cần tốt như vậy.....

Trong mắt Hỏa Nhạ hiện lên một tia không kiên nhẫn, Miên Miên rùng mình, nghe lời lao xuống khỏi thềm đá mở cửa xe.

Ở trên xe, hai người cách xa nhau không đến hai mươi cm, giống như hơi có chút động tác sẽ va chạm vào nhau. Trong mũi Miên Miên tất cả đều là mùi vị hơi thở nam tính của anh, hai mắt cô liếc ngang liếc dọc lại không dám dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng kia, nhìn đồng hồ tình xảo trên cổ tay anh. Vốn tưởng rằng người tình anh xã hội như vậy, đều thích đeo những thứ biểu hiện khí phách, không thể tưởng được cũng là thứ tình xảo của thương hiệu bình thường.

Lúc này chủ nhân đồng hồ chỉ chuyên tâm lái xe, trên màn hiển thị đen dày có hiện ra nếp nhăn nhỏ, không biết đang suy tư vấn đề gì liên quan đến vận mệnh quốc gia.

“Cho tôi địa chỉ” Hỏa Nhạ đột nhiên lên tiếng.

Miên Miên sửng sốt, lập tức phản ứng lại, nói ra địa chỉ nhà trọ mình thuê.

Phù, thật sự là đáng thương cho trái tim nhỏ bé của cô.

Mỹ nam trước mặt, muốn nói không mơ màng hết bài này đến bài khác là gạt người, Miên Miên cũng là một thể hệ bị ngôn tình tiểu thuyết đầu độc, chỉ cần xuất hiện một loạt mẫu chốt chữ nam kim chủ, xe danh tiếng, bữa tiệc, trong đầu tựa như nhập đúng mật mã, phóng xuất ra sự ôm ấp tình cảm của thiếu nữ.....

Nhưng sự thật chứng minh Miên Miên suy nghĩ nhiều, việc này vốn dĩ có thể là tình tiết chuyện xưa chỉ có Miên Miên có gợn sóng kích tình, không ngoài sở liệu một đường bình thản về nhà.

Khi xe đi đến khu phố nhà trọ, Miên Miên chỉ vào đường giao nhau phía trước, quay đầu nói với Hỏa Nhạ nói: “Giám đốc, có thể cho tôi xuống xe phía trước đó là được”

Hỏa Nhạ theo lời dừng lại ở đường giao nhau.

Miên Miên đẩy cửa xe, thấp giọng nói cảm ơn: “Cám ơn anh đưa tôi về, ừm, tạm biệt”
 Ngay khi cô vừa kéo cửa xe, giọng nói của Hỏa Nhạ truyền đến từ phía sau ——

“Đúng rồi, cô tên là gì?”

Động tác của Miên Miên dừng lại một chút, nghe được câu hỏi bất ngờ của anh có phần kinh ngạc, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy hợp tình hợp lý, vì thế thành thật trả lời: “Giám đốc, tôi tên là Nguyễn Miên Miên”

Hỏa Nhạ kỳ quái nhìn cô: “Mềm nhũn?”

“A, không phải, là chữ Nguyễn có cái tai bên cạnh ——” Miên Miên nghiêng đầu, chỉ chỉ lỗ tai. Cùng loại tình huống như vậy cô từ nhỏ đến lớn không biết đã trải qua mấy trăm lần, giải thích đã vô cùng thuần thục. Chính là cô chưa bao giờ biết bộ dáng mình mở to hai mắt, nghiêng đầu thật sự rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến loại động vật nhỏ bé có mắt đỏ nào đó.

Ánh mắt Hỏa Nhạ trầm lắng thâm thúy: “Ừm, là Nguyễn trong Nguyễn Triệu Tường”

“..... Đúng vậy, Nguyễn trong Nguyễn Kinh Thiên”

Hai người quý dị trầm mặc một hồi, Hỏa Nhạ thản nhiên nói: “Như vậy, tạm biệt”

Miên Miên miễn cưỡng lấy ô, chạy đến dưới mái hiên nhìn theo xe màu bạc rời đi, đột nhiên nhớ tới, mình vẫn không giải thích thân phận cho anh . Aizz, quên đi quên đi.

Leo lên trên tầng năm, còn không kịp cửa mở ra, trong túi xách phát ra tiếng rung, là tiếng di động vang. Miên Miên lấy ra thì thấy là mẹ gọi.

“Mẹ, làm sao vậy?” Miên Miên một bên tiếp điện thoại một bên ở tìm chìa khóa trong túi.

“Baby! Tan ca rồi à?” Giọng nói của bà Nguyễn tràn đầy sinh lực, “Ăn cơm chưa?”

Miên Miên đi vào trong phòng, đặt túi trên sofa: “Vừa trở về thôi, còn chưa ăn. Sao

vậy?” Cô ngồi xuống, biết mẹ không có chuyện thì không lên điện Tam Bảo.

“Tuần sau con rảnh thì về nhà một chuyến đi” Bà Nguyễn nói.

“Về nhà?” Miên Miên nhú mào, “Có chuyện gì sao?” Quê hương của cô là thành phố Z phong cảnh tú lệ ở phía nam thành phố, cách thành phố G cô đang sống nói xa không xa, nói gần không gần, phải đi bốn tiếng xe.

Bà Nguyễn lại đột nhiên nói đến những chuyện không liên quan: “Baby, con còn nhớ rõ Yến Tử hàng xóm trước kia không? Trước đây khi còn bé thường xuyên chơi với nhau, sau Yến Tử kia lại chuyển đi. Cũng chính con gái của dì Lâm con”

Trong đầu Miên Miên lơ mơ hiện ra khuôn mặt tươi cười, nhưng vẫn không rõ trong hồ lô của mẹ bán thuốc gì: “Còn có chút ấn tượng” Nếu mẹ cho nút thắt, Miên Miên đành phải từ từ đợi đoạn sau.

“Mẹ mấy ngày hôm trước gặp dì Lâm trên đường, mới biết được, bà trước đó không lâu đã ôm cháu ngoại!” Trong giọng nói của bà Nguyễn có kích động và yêu thích ngưỡng mộ, “Bữa tiệc đầy tháng đã qua hơn mười ngày, rất náo nhiệt. chồng của Yến Tử là nhân viên chính phủ, có xe có nhà lại không có gánh nặng gia đình, trách không được kết hôn không đến một năm liền đã có con. Aizz, con gái cả đời mưu cầu cái gì? Còn không phải có một chốn về tốt đẹp. Yến Tử thật là người có phúc, gặp được người đàn ông có điều kiện tốt như vậy”

Miên Miên nghe không hiểu ra sao, nói cho có lệ một câu: “Nghe qua Yến Tử bây giờ cũng không tệ lắm nha” Nhưng có quan hệ gì với việc cô phải về nhà?

Bên kia điện thoại yên lặng một hồi, lại lần nữa truyền đến giọng nói của mẹ Nguyễn: “Baby, con cũng trưởng thành rồi!”

.....

Ý của bà Nguyễn là, hai mươi ba tuổi, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, đổi lại ở thời đại phong kiến, đều đã là mẹ của vài đứa nhỏ. Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bà cũng không phải không muốn Miên Miên nội trong năm nay đẩy Miên Miên ra ngoài, chính là ít nhất phải có người nói chuyện yêu đương bồi dưỡng cảm tình chứ? Thừa dịp bây giờ còn tuổi trẻ, việc này không thể cho phép thay đổi, còn có thể lãng phí thời gian được, nhưng là vài năm sau? Liền ngoan ngoãn dừng lại, chờ bị người ta chọn đi. Con gái cả đời có thể có bao nhiêu thời kì hoàng kim? Tại thời gian đẹp nhất nên biết nắm chắc cơ hội, chẳng khác nào bắt được hạnh phúc cả đời!

Cho nên bạn của con trai của đồng hương của đồng nghiệp của anh họ bà Nguyễn giới thiệu một người đàn ông độc thân về các phương diện điều kiện cũng không tồi, hy vọng Miên Miên cuối tuần sau có thể bớt thời gian về nhà một chuyến, gặp mặt anh ta, cho dù coi như bạn bè đơn thuần tụ họp cũng tốt. Nếu Miên Miên ngay cả điểm ấy cũng nghĩ không thông, chờ bà đăng báo đoạn tuyệt quan hệ mẹ con đi.

~~***~~

“Cực phẩm nam kia làm sao bây giờ?!” Lạp Lạp vừa nghe đến Miên Miên phải về nhà xem mắt, phản ứng quan tâm đầu tiên vẫn như cũ là cực phẩm trong miệng Miên Miên lần trước.

Miên Miên mồ hôi như mưa, nghĩ rằng chấp niệm của Lạp Lạp đối với mỹ nam quả nhiên rất sâu. Trong đầu cô bắt đầu hồi tưởng Hỏa Nhạ vừa rồi đưa mình về nhà, lông mày tuấn lãng, mũi thẳng, đôi mắt thâm thúy..... Nghĩ đến điểm này, trong lòng cô lướt qua một mạch nước ngầm khó có thể hình dung.

Sau khi ngây ngốc vài giây, cô gõ lên bàn phím: “Cậu đang nói bậy bạ gì đó, tớ với anh ta căn bản không có khả năng” Đúng vậy, Miên Miên cảm thấy mình và Hỏa Nhạ giống như là hai người ở hai thế giới khác nhau, chính là cơ duyên xảo hợp mà nảy sinh vài điểm giao hội, rất nhanh sẽ kiều quy kiều, lộ quy lộ [1].

Lạp Lạp giống như tiếc hận thở dài một tiếng, tiếp theo mắt lộ ra hung quang: “Tớ là cảm thấy thà xem mắt với cây gậy tre còn hơn với một người đàn ông xa lạ, “Kéo ngay người trước mắt”, bắt lấy cực phẩm nam! Tìm cơ hội chuốc say anh ta, cưỡng gian anh ta, tiện đà chế ngự anh ta! Lúc đó gạo đã nấu thành cơm..... Oa ha ha ha!”

Miên Miên cơ hồ muốn nằm sấp lên bàn phím, Lạp Lạp có phải bị lây bệnh tà ác của Đại thúc hay không, cả đầu óc đều là những việc loạn thất bát tao.

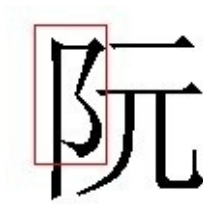
Cưỡng gian Chế ngự sao? Miên Miên phát huy sức tưởng tượng của ngựa thần lướt gió, tưởng tượng tình cảnh hoang đường này, lúc lâu sau, cô không tự chủ được rung mình một cái, nếu thật sự có chuyện như vậy xảy ra, cô cảm thấy mình tuyệt đối là bị quá chén rồi bị chế ngự. Hỏa Nhạ là người đàn ông cường thế như vậy, rất khó tưởng tượng anh ta sẽ cam nguyện để cho người ta sắp xếp, mặc cho cá nư ớc ăn thịt.

Chú thích:

Giải thích: Tên nhân vật chính là (ruăn mián mián) Nhưng Nguyễn - (ruăn)

lại đồng âm với Nhuyễn - 阮 (Ruǎn) (mềm), đồng thời đọc lên tên của nữ chính (ruǎn miánmián) nghe qua chính là 阮miánmián) - mềm mại, mềm nhũn.

Họ của Miên Miên có phần đầu giống cái tai nên cô ấy giải thích như vậy

Nguyễn Triệu Tường, Nguyễn Kinh Thiên là tên hai diễn viên.

Kiều quy kiêu, lộ quy lộ [1] là ngôn ngữ địa phương, còn lưu hành rất nhiều nơi, là tiếng địa phương của nước Ngô.

“Kiều quy kiêu, lộ quy lộ” là tiếng địa phương của người Dương Châu, đại ý của nó là diễn tả thích hợp mà tuyệt không dài dòng lộn xộn; làm việc, lưu loát thỏa đáng mà tuyệt không vứt bừa bãi; nghĩ vấn đề gì, đầu óc nhẹ nhàng khoan khoái mà tuyệt không dài dòng. Cũng là báo cho người khác: nói, làm việc, nghĩ vấn đề gì, một là một, hai là hai, nói là làm, hai bên phân biệt, phân biệt rõ ràng, chứ không “Lông mi râu mép ôm đồm”, “Cá tươi tôm ương chung một nồi” lộn xộn, dây dưa không rõ.

Theo góc độ khoa học, Là một phương thức tư duy, một loại đối đãi cụ thể được, làm việc chuẩn tắc.

“Được rồi, được rồi, con cừu nhỏ ngây thơ” Lạp Lạp phát ra biểu tình cười gian lại đây, vẫn hưng trí ngẩng cao như trước “Có hồ sơ đối tượng cậu xem mắt hay không , lấy lui làm tiền, lão nương giúp cậu xem xét một chút”

Miên Miên ngẩng đầu suy nghĩ: “Không có, tớ không hỏi tí mĩ. Nhưng bởi vì là bạn của con trai của đồng hương của đồng nghiệp của anh họ mẹ tớ, cho nên nghe nói nhân phẩm cũng không tệ lắm.....” Theo như cái này thì lực lượng quan hệ hàng xóm, bạn bè, thân thiết là rất lớn. Ở trong lòng Miên Miên nước mắt chảy ròng ròng.

Lạp Lạp nghe xong cũng nhất thời ghen lời, cảm thấy lực lượng quần chúng thật sự là đáng sợ. Nhưng rất nhanh lại tỉnh lại: “Tiểu Ngư! Vậy cậu khi nào thì về? Còn có thể lên mạng không?”

Miên Miên nhấp vào lịch trên máy tính, nghiên cứu rồi nói: “Chắc là về từ ngày 17 đến 19. Nhà tớ không có Internet, cho nên cũng không thể lên mạng. Làm sao?”

“A ~~” Lạp Lạp thất vọng hô to, “Ngày 18 là Thí tiên đại tái đó!”

Thí tiên đại tái, Miên Miên không chỉ lần trước nghe qua từ trong miệng Vân Hình Nhi, bình thường khi làm việc cũng hoặc nhiều hoặc ít biết được tổ hạng mục Phi Thăng gần đây bận về việc tổ chức và lập kế hoạch phục vụ cho giải thi đấu này. Sự kiện này tái chế từ hệ thống game, áp dụng phương thức chơi mở cửa —— người chơi đăng ký dự thi có một danh vị “Tháp Vong Hồn” trên bản đồ chém giết lẫn nhau, người sống sót qua cửa thứ nhất, mới có thể tiến vào tháp Vong Hồn tầng thứ hai, loại trừ như thế, cuối cùng có thể bình yên vô sự đứng ở tầng cao nhất chính là người chiến thắng cuối cùng.

Nhằm đạt được công bằng, trận thi đấu này có một quy định không thay đổi, người dự thi chỉ có thể mang theo phát ba viên Bồi nguyên đại bổ đan hệ thống phát cho, dùng cho đến hết. Đáng lưu ý là, khi bị người khác giết chết, trên người sẽ tùy cơ tung ra vài món trang bị, ai giết người có thể làm của riêng. Điểm này là tạo thành nguyên nhân sôi động chủ yếu mà chưa có cuộc thi nào có.

Nhưng mà, Miên Miên vô duyên với trận thi đấu này, không chỉ là vì cô ngày đó phải hưởng ứng lời kêu gọi của mẹ về nhà xem mắt, còn bởi vì lần thi đấu này bởi vì “Tính nguy hiểm” có vẻ cao, chỉ có người chơi thần kì trở lên mới đi báo danh.

Nhưng, Lạp Lạp không có cùng quan điểm: “Cho dù không thể tham gia, nhưng xem thi đấu cho đã nghiền á! Lần này cao thủ các đại môn phái khác nhau đều báo danh, khẳng định sẽ có một trò hay để xem! Hơn nữa Tiêu Dao, Vân Hình Nhi, Tứ Hải Du Hiệp

trong môn phái chúng ta đều tham gia..... A a! Còn có Thượng Quan Âm Ảnh! Đại thần đứng đầu Thượng Quan Âm Ảnh!” Lạ Lạ kích động vỗ bàn.

Nói thực ra, Miên Miên đối với trận thi đấu lần này không phải vô cùng nhiệt tình, Thượng Quan Âm Ảnh tham gia dự thi hay không lại không chút nào quan tâm. Nhưng mặc dù như thế, môn phái của mình nếu có thể xếp thứ nhất, tự đáy lòng cô cũng cảm thấy vui mừng: “Tớ ngày 19 sẽ nhanh chóng trở về gấp, đến lúc đó có tình huống gì cậu gửi tin nhắn cho tớ biết ha” Cô gõ số điện thoại di động của mình.

Một lát sau, Lạ Lạ lại lên tiếng: “Được! Tớ lưu lại. A, đã hơn tám giờ, Tiểu Ngư, tớ ngày mai còn có việc, đêm nay phải xuống sớm”

Đây thật đúng là chuyện ngạc nhiên, Lạ Lạ lướt mạng nhiều nhất lại có thể out sớm như vậy, phải biết rằng đối với cô ấy mà nói treo máy đi ngủ là chuyện như cơm bữa.

Lúc này đây Miên Miên hơi kinh ngạc, nghi hoặc hỏi: “Sớm như vậy? Đêm nay tổ đội cậu cũng không đến phải không?”

“Ừm..... Việc này.....” Lạ Lạ vẫn ăn ngay nói thẳng lại có thể nói quanh co, “Tình huống có chút phức tạp! Tớ về sau sẽ giải thích với cậu! Được rồi, tớ out!”

Nói xong, hình ảnh của cô ấy đã tối sầm lại.

Miên Miên chớp chớp mắt, đành phải đóng cửa sổ đối thoại, sau đó mở bảng danh sách nhóm bạn tốt ra thử liên hệ những người khác. Nhưng chuyện kỳ quái xảy ra liên tiếp, hình ảnh của Tà Ác Đại Thúc lại cũng u ám. May mắn, Tiếng Đàn có trên mạng, cô gửi tin qua cửa sổ tán gẫu riêng: “Tiếng Đàn, đêm nay chỉ dư lại hai người chúng ta à?”

Tiếng Đàn đáp lại: “Đại Thúc cả ngày cũng chưa lên, Lạ Lạ vừa rồi cũng log out”

“Vậy còn đánh quái?”

Tiếng Đàn trầm tư một hồi: “Quên đi. Hai người cũng không có gì mà đánh, đều tự làm nhiệm vụ đi thôi”

Miên Miên cũng đồng ý với quan điểm của cô ấy.

Nhưng đã quen tổ đội vô cùng náo nhiệt đi đánh quái, hiện tại cô độc khó tránh khỏi có chút không quen, không bao lâu, Miên Miên bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán. Thầy thuốc quả nhiên là dựa vào chức nghiệp của đội ngũ, năng lực này tự mình đánh quái có chút không ăn thua gì.

Cúi đầu trầm tư, Miên Miên dứt khoát mở ra trang web chính thức của trò chơi, đăng kí tài khoản mới. Dù sao nhàm chán, kiếm tài khoản mới để chơi đùa, về sau cũng có thể bồi dưỡng quý danh.

Trước ranh giới lựa chọn nhiệm vụ của tài khoản mới, Miên Miên nhớ tới lúc ấy vụng về ngay cả giới tính cũng chọn sai, không chỉ buồn cười, nên thận trọng chọn “Nữ”. Phương diện chức nghiệp cô chọn hệ kim, tính công kích có vẻ cường đại, vì thế một anh hùng đội mũ trùm mặc bộ đồ màu vàng hiện lên trước mắt.

Bởi vì không phải lần đầu tiên chơi, khi Miên Miên bắt đầu làm nhiệm vụ của tân thủ vô cùng thuần thục, chỉ cần nửa tiếng, nhiệm vụ tân thủ thuận lợi hoàn thành.

Rất nhiều người cũng như thế, Miên Miên luyện tài khoản phụ không tính dùng để đánh quái không ngừng để thăng cấp bậc, nó cũng rất thô sơ, điểm hiệu suất cũng quá thấp. Thời gian trước đó cô lên vẫn cô đơn tinh thần, Đại Thúc từng nói cho cô giữa “Điện Trường Sinh” có một chỗ hệ thống BUG [1], chỉ cần dẫn quái dẫn tới nơi đó, là có thể “Dừng” khiến nó không thể hành động, đến lúc đó tiến hành công kích gì với nó nó cũng không hiểu phải đánh trả.

Chỉ cần giết loại yêu thú bậc trung, đạt được kinh nghiệm là có thể dùng tài khoản phụ liên tiếp thăng cấp, tại đây hoặc là loại hoặc kích thích, Miên Miên quyết định mạo hiểm đi đến trước điện Trường Sinh.

Đối với tài khoản phụ yếu ớt mà nói, quái vật điện Trường Sinh vẫn có tính uy hiếp cao, khi Miên Miên gian khổ dị thường chạy đến địa điểm theo như lời Đại Thúc nói, lượng máu đã còn lại một vạch nhỏ khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng. Miên Miên bổ sung chút lượng máu, ở trong lòng thề đến lúc đó đổi lại quý danh phải tới hung hăng chinh lại đám yêu thú thấy nhỏ mà bắt nạt này.

Ngay tại lúc Miên Miên vừa định chạy ra đi dẫn quái, phía Đông Nam đại điện khiến cô chú ý, Miên Miên chăm chú nhìn lên, phát hiện nơi đó có một người chơi mặc đồ đen ngã vào giữa vũng máu bất tỉnh nhân sự.

Bản năng người hành nghề y thúc đẩy Miên Miên đi về phía trước vài bước quan sát, việc này không nhìn thì không sao, vừa thấy khiến cho cô quá sợ hãi: Hắc Y Nam Tử lại chính là Thượng Quan Âm Ảnh!

Không thể nào..... Miên Miên nhìn đến cảnh tượng này cũng mê man, phản ứng chậm chạp đi đến.

Quái trong điện Trường Sinh nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu, nhưng như thế nào cũng không có khả năng Thượng Quan Âm Ảnh cường hãn đến có thể bị đánh đến huyết tảo nhân vong, hoặc là..... Anh ta là bị người ta giết chết?

Miên Miên cứ đứng tại chỗ bất động như vậy, giống như đang tự hỏi nên tiến lên thăm hỏi hay là nên nhân cơ hội chém thêm mấy đao.

Thật lâu sau, cô bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cẩn thận tránh khỏi chúng yêu thú đi ra

phía trước. Quên đi, xem như lần trước không cần thận ngộ thương anh, bây giờ cứu anh ta một lần, xem như hòa nhau đi. Bằng không đối với người chơi cao cấp mà nói, chết một lần kinh nghiệm cao thế mà lại tụt xuống làm cho người ta hận không thể chết lại một lần nữa.

Khi Miên Miên mềm lòng vừa định tới cứu, mới giật mình thấy hiện tại chính mình đều không phải là thầy thuốc diệu thủ hồi xuân hệ mộc, mà là một nữ hiệp hệ kim tay cầm lợi kiếm, còn nói gì đến cứu người, giết người cũng như nhau thôi.

Sau khi đối xong tài khoản, Miên Miên vội vàng chạy đến điện Trường Sinh, cảm thấy mình quả thực là Quan Thế Âm hạ phàm, đại biểu tốt nhất cho việc lấy ơn báo oán.

Thượng Quan Âm Ảnh, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai. Miên Miên thầm nghĩ.

Không phải là tài khoản phụ nhỏ bé cần phải lo lắng hải hùng, đã không có yêu thú uy hiếp, hành động thi hành cứu người của Miên Miên khai triển thật sự thuận lợi. Nhưng theo thời gian trôi qua, Miên Miên cảm thấy cổ khí tức màu xanh biếc vây quanh người mình càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mỏng..... Cuối cùng trên màn hình hiện ra một câu “*Chân khí của bạn đã hao hết, Khí hộ thể mất hiệu lực sau hai tiếng*”.

Khí hộ thể là lá chắn phòng ngự cơ bản nhất của thầy thuốc, cũng là chút thương cảm đối thầy thuốc nhu nhược trong trò chơi này. Nay chân khí hao hết, phòng ngự không có, đối với việc này, Miên Miên sớm có chuẩn bị tâm lý. Nhìn cấp bậc của cô, muốn làm cho một người chơi cấp cao như vậy cải tử hồi sinh, quả thật có chút miễn cưỡng.

Ngay cả sau khi nuốt hai viên “Ngưng thần hoàn”, Miên Miên tiếp tục thi triển Thanh tâm quyết với Thượng Quan Âm Ảnh, cũng không biết qua bao lâu, khi Miên Miên bắt đầu cảm giác thể lực chống đỡ hết nổi, màn hình đột cục hiện ra một tin tức hệ thống: *Người chơi Thượng Quan Âm Ảnh đã thành công sống lại!*

Đến tận đây, Khí hộ thể của Miên Miên đã giảm đi hiệu lực sáu tiếng.

Miên Miên thầm thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh nhìn thân hình cao lớn của Thượng Quan Âm Ảnh chậm rãi đứng lên.

Thấy vậy, trong lòng Miên Miên khẽ động, căn môi giải thích: “Ta đi ngang qua nơi này, thuận tay liền..... Ừm, đi ngang qua “Thuận tiện” liền cứu huynh” không nên nghĩ nhiều. Miên Miên không biết vì sao, gò má trắng nõn lại nhiễm hồng, nghĩ rằng mình thật sự là khó hiểu.

Nhưng mà cô cứu anh cũng không phải vì dục phần thưởng hoặc là tán thưởng, cho nên khi nhìn đến anh bình an đứng thẳng lên, cô bắt đầu nảy sinh ý muốn đi. Vả lại hôm nay lực phòng ngự của cô giảm nhiều, nơi đây cũng không nên ở lâu.

Nhưng lúc này bên tai Miên Miên biên vang lên tiếng nói lạnh lùng như tấm băng mỏng của Thượng Quan Âm Ảnh.

“Đi pha mì ăn liền. Đã quên mở Thần hội tâm thông”

Thần hội tâm thông trong miệng anh, tức là chỉ khi người chơi không ở trước màn hình, pháp khí cũng có thể cảm ứng được ý chí chủ nhân, tự động tự giác ám sát yêu thú. Đơn giản mà nói, chính là một loại kỹ năng tự động giết quái.

Nghe câu thoáng mang theo chút ý giải thích hàm xúc, Miên Miên rất cục hiểu được anh vì sao có thể vào Top hai mươi, mà toàn đứng thứ nhất. Nào có người nào đứng ở nơi chất chồng quái cũng không quản sống chết bỏ chạy đi ăn chứ?

Nhưng mà..... Pha mì ăn liền? Bây giờ đã sắp chín giờ tối, Thượng Quan Âm Ảnh sẽ không phải là trạch nam [2] đi? Miên Miên tưởng tượng thấy hình ảnh một trạch nam đáng khinh bưng mì ăn liền ở trước máy tính “Súp xì Súp” húp, không biết vạn nhất loại tưởng tượng vô lý này bị “Đội thân vệ của Thượng Quan” biết, sẽ gặp phải loại lên án công khai kịch liệt như thế nào.

“Suyt.....” Miên Miên suyt một tiếng, sau đó dường như nhớ tới cái gì, đưa ra câu hỏi: “Huynh sao lại xuất hiện ở trong này?” Với cấp bậc của anh, hẳn là đi địa đồ có nhiều quái cấp cao mới đúng.

“Trốn người” Đáp lại lời ít mà ý nhiều.

Bằng “Giao tình” không tính là tình bạn của bọn họ, Miên Miên cũng không hỏi kỹ lưỡng, vì thế tùy tiện đáp lại vài tiếng. Nghĩ rằng cũng không có chuyện gì, cũng nên đổi sang tài khoản phụ thăng cấp.

Nhưng ngay khi cô vừa định rời khỏi trò chơi đối danh hiệu, giữa màn hình hiện ra một khung đối thoại: *Thượng Quan Âm Ảnh đề nghị giao dịch với bạn, hãy lựa chọn Nhận, Từ chối.*

Miên Miên không rõ vì sao, nhưng vẫn nhấp nhận trước. Chỉ thấy Thượng Quan Âm Ảnh đem một vũ khí ánh sáng màu lục lấp lánh thả tới mặt trên cột giao dịch, chờ đợi cô xác nhận.

Không cần xem xét, Miên Miên nhìn qua ngoại hình chỉ biết vũ khí này uy lực không kém, giá trị xa xỉ. Cô chần động, không chút nghĩ ngợi liền nhấp “*Hủy bỏ giao dịch*”, sau đó phát sang ba dấu chấm hỏi.

“Đây là Mộc Liên Trọng ta vừa lấy được, với ta mà nói là vô bổ, cậu cầm đi” Thượng Quan Âm Ảnh thản nhiên nói, lại gửi đi đề nghị giao dịch.

Miên Miên trừng mắt nhìn Mộc Liên Trọng phát ra tia sáng kỳ dị, khẽ cắn cánh môi, rơi vào rối rắm. Theo lẽ thường mà nói, đi ngang qua nơi đây “Thuận tay” Cứu một người là có thể bỗng dưng nhận được đến một kiện vũ khí đẳng cấp cao, nên hẳn là vui mừng quá đỗi, từ chối thì bất kính. Nhưng cô vốn trong lòng cô có tâm tính “Không trả không nợ” tiến hành thì cứu, nay anh tiếp nhận “Ân huệ” rồi, chẳng phải là lại tiến vào một vòng tuần hoàn sao?

..... Nhưng nói lại, nắm giữ khoa học kỹ thuật chính là nắm giữ sinh lực tối cao, Mộc liên trọng này đối với Miên Miên mà nói, chính là dụ hoặc trí mạng triệt triệt để để. Có nó, năng lực tự bảo vệ mình của cô không thể nghi ngờ tăng thêm một tầng.

Bên kia Thượng Quan Âm Ảnh hiếm khi kiên nhẫn chờ đợi Miên Miên hạ quyết định, phảng phất như đối với do dự giãy dụa trong lòng cô hiểu rõ ràng. Cuối cùng Miên Miên cắn răng, thu “Tang vật” vào. *Nguyễn Miên Miên, đây là mày ngày thường có lòng từ bi, bình thường có luật nhân quả, là mày nên nhận được.* Trong lòng cô rất AQ tự an ủi mình.

“Cám ơn” Miên Miên lúng ta lúng túng nói lời cảm ơn. Cô chính là đứa trẻ ngoan biết lễ phép, biết lễ tiết.

Chú thích:

BUG [1]: Là lỗi của game.

Trạch nam [2]: Đàn ông chăm làm nội trợ, việc nhà.

Tuy rằng là nhần nhần nhó nhó, không chút nào dứt khoát nhận lấy “Tạ lễ cứu mạng”, nhưng kỳ thật trong lòng Miên Miên vẫn vô cùng hưng phấn. Đây chính là Mộc liên trượng chỉ có thể tùy cơ lấy ra, ở cửa hàng mua không được, hơn nữa các phương diện thuộc tính đều không tồi, là một vũ khí hệ trượng thượng thừa.

Cô không che giấu loại tình cảm yêu thích của mình, lập tức thay sang vũ khí mới này, còn có tính trẻ con tùy tay đánh chết một cự thú phụ cận. Nhìn cự thú một giây đã chết, cô kinh hỉ hô nhỏ ra tiếng, cười đến rất vui vẻ.

Thượng Quan Âm Ảnh đứng yên ở một bên, không nói lời nào. Nhưng tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện giữa con người đen lấp lánh sắc bén, có một loại cảm xúc tên là “Mê hoặc” chợt lóe qua, lập tức lại chìm vào đáy hồ âm u sâu không thấy đáy.

Nhưng Miên Miên bên kia còn đang hưng phấn thưởng thức vũ khí mới, tâm tình tăng vọt rất nhanh đã bị một câu ngăn ngui của Thối Kiếm Tiêu Dao kéo vào địa ngục tối tăm ngột ngạt.

[Bang phái] Thối Kiếm Tiêu Dao: Thượng Quan, ở đó sao? Có rảnh thì đến Đoạn Tình Nhai đưa hai viên Hoàn hồn đan cho tớ, lần trước dùng hết rồi.

Hai người đồng thời nhìn vào những lời này, thế nhưng phản ứng cũng hoàn toàn bất đồng: Miên Miên trong nháy mắt giống bị châm vào hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt trừng lớn không dám tin nhìn chăm chăm khuôn mặt Thượng Quan Âm Ảnh; mà anh vẫn duy trì biểu tình lãnh đạm như ban đầu, đem việc nhìn chăm chú do kinh ngạc của cô coi như là tro bụi trên người nhẹ nhàng phui đi, không chút để ý đến việc hồi âm Thối Kiếm Tiêu Dao trong môn phái.

[Bang phái] Thượng Quan Âm Ảnh: Ủ, đợi chút. Bây giờ còn ở điện Trường Sinh.

Hoàn hồn đan, tên như ý nghĩa, chính là có thể khiến người chơi bất hạnh tử vong khởi tử hồi sinh mà miễn gặp nỗi khổ bị hao tổn kinh nghiệm, là phương thức sống lại duy nhất khi không có thầy thuốc ở đó.

Mà Thượng Quan Âm Ảnh trước mắt này, hóa ra ngay từ đầu đã giữ loại đan dược này, thậm chí số lượng còn nhiều đến muốn “Khăng khái” tặng người khác.....

Vậy vậy vậy vậy vậy bây giờ xem như là tình huống gì?! Miên Miên không tự giác nắm chặt nắm tay, cảm giác lồng ngực đột nhiên chặt lại, hô hấp gấp gáp..... Không biết vừa

rồi khi cứu anh ta, trong lòng anh ta là nghĩ như thế nào? Có phải căn bản không rời khỏi màn hình vi tính để pha mì ăn liền, mà là tránh ở phía sau máy tính, vùng trộm cười nhạo cô một tân thủ bản lĩnh kém, cư nhiên còn vì cứu người mà chân khí cũng hao hết, thật sự là tự cho là đúng, ngu muội vô tri hay không?

Anh ta..... Anh ta coi cô là khi để đùa giỡn có phải không?! Mắt hạnh của Miên Miên trợn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, cảm thấy cảm xúc phần nộ như thủy triều chậm rãi nẩy lên trong lòng, đắm chìm trong những câu tự hỏi. Khi hai người tiếp xúc ngay từ đầu tạo thành ấn tượng ban đầu, đã để cho Miên Miên nhận định anh ta là cố ý làm cho cô xấu mặt.

“Huynh.....” Công lực mắng chửi người thiếu tôi luyện, Miên Miên sắp tức đến nội thương lại bất hạnh thiếu thốn từ ngữ, làm cho biểu đạt không thuận. A, thật sự là tức chết cô! Trò chơi này vì sao không thiết kế một động tác đuổi người chứ!

Thượng Quan Âm Ảnh quan sát thanh niên mặc quần áo trắng trước mắt xấu hổ và giận dữ pha lẫn, giữa con người đen nổi lên tia sáng châm chọc, nhếch môi lạnh lùng nói: “Thật sự là cảm ơn cậu “đi ngang qua” nơi đây, “thuận tay” đã cứu ta. Bản thân thật sự là cảm động đến rơi nước mắt, thụ sủng nhược kinh” Nhưng từ vẻ mặt của anh không chút nào phát hiện ra hai loại cảm xúc này, lại tràn đầy loại tình cảm bất mãn.

Đây có tính là điển hình của việc có lòng hảo tâm lại không được báo đáp không! Công nhân người ta bị thương còn có bồi thường tai nạn lao động, nhưng cô Nguyễn Miên Miên xả thân cứu người, chẳng những không nhận được hồi báo, còn phải thừa nhận lời đồn lạnh nhạt, thử hỏi thiên lý ở đâu, pháp lý còn tồn tại không!

Đợi chút, cũng không phải không có “Hồi báo”. Miên Miên cúi đầu nhìn chăm chăm Mộc liên trượng trong tay, đột nhiên cảm thấy trong một giây trước Mộc trượng còn lộng lẫy lóa mắt, giờ phút này lại bỗng nhiên tràn ngập hơi thở tà ác, nằm trong tay cũng nặng trĩu, chạm vào khiến cô không chịu nổi trọng lượng.

Cô rất muốn hung hăng đem Mộc liên trượng ném cho anh ta, lời nghiêm nghị chính nói cho anh ta cô mới không yêu thích loại của ăn xin này, nhưng mà..... Nhưng mà..... Ấc, vật tới tay trả lại cho người ta rất không lễ phép, mẹ nói thế mà.

Nhưng, muốn cô im lặng rời đi như vậy, thật sự là không cam lòng. Tuy rằng cô hiện tại xưng không là cao thủ hơn tuyệt đỉnh gì, nhưng không phải tên tân thủ sợ hãi rụt rè, không dám đắc tội với người khác như ngày xưa.

Ngón tay cầm Mộc liên trượng lặng yên nắm chặt, toàn cơ thể Miên Miên bởi vì cực độ khẩn trương mà cứng ngắc, trái tim cũng “Thịch, thịch, thịch” đập loạn không ngừng, sau

khi hít một hơi thật sâu, Miên Miên phút chốc nâng tay, làm một hành động dũng cảm nhất cuộc đời này ——

[Tin tức hệ thống] Ngư Hương Gia Tử thi triển một chiêu “Thế như chẻ tre” với Thượng Quan Âm Ảnh, làm cho Thượng Quan Âm Ảnh mất 238 điểm thương tổn!

Nếu nói lần ở Huyết luyện tiên phủ đó là ngộ thương, như vậy lần này hoàn toàn là cố ý gây nên. Nếu lúc trước Miên Miên biết được mình ngày sau cũng sẽ không hề sợ chết, chủ động hướng về phía trước khiêu khích Thượng Quan Âm Ảnh, có thể kinh ngạc nói không ra lời hay không?

Bị công kích thành linh xảy ra, nét mặt lạnh lùng của Thượng Quan Âm Ảnh rất nhanh lướt qua vài phần kinh ngạc, nhưng lập tức con người sắc bén bị mây đen hung ác nham hiểm nhanh chóng chiếm đóng, tiếp theo cả người căng thẳng, phát ra sát khí của mãnh thú: “Cậu ——”

Mạch đập Miên Miên còn đang cấp tốc nhảy lên, đương nhiên sẽ không đứng ở tại chỗ ngoan ngoãn nghe giáo huấn, sau 0,1 giây cô thi triển xong kỹ năng, cô lập tức —— nhanh chân bỏ chạy!

Phù phù phù —— trong quá trình chạy trốn, cô có thể rõ ràng nghe được tiếng thở dốc như sấm vang của mình, từ huyết thái dương, truyền đến trái tim, tiếng mạch máu va chạm tán loạn. Hiện tại cô rất cực biết vì sao nhiều diễn viên chính trong phim “Thích” bỏ mạng nơi chân trời như vậy, bởi vì loại tư vị này tuy rằng thấp thỏm lo âu, nhưng đồng thời lại kích thích tới cực điểm!

May mắn, cô từng cùng bọn Lạp Lạp, Đại Thúc ở điện Trường Sinh vượt qua vô số đêm thăng cấp, đã sớm rõ như lòng bàn tay với tình hình giao thông nơi này. Cho nên khi làm một hơi chạy đến tầng cao nhất điện Trường Sinh, Miên Miên mới dừng bước lại, hít thở từng hơi từng hơi không khí mới mẻ. Nhưng vẫn không quên khẩn trương quay đầu quan sát: *Thượng Quan Âm Ảnh hẳn là không đuổi theo đi?*

Khi nhìn đến cửa đại điện không có một bóng người, trái tim đang treo lơ lửng của Miên Miên mới thoáng buông xuống.

Hừ, ai bảo anh ta khinh người quá đáng, đây chỉ xem như báo ứng nho nhỏ! Miên Miên cố ý dùng cảm xúc phần nộ để đè nén sầu lo khủng hoảng trong lòng xuống.

Nhưng ngay tại lúc cô hơi chút trấn tĩnh, mới giật mình thấy trong đại điện tràn ngập một loại bầu không khí không tầm thường, mùi máu tanh hỗn tạp, gào thét, sát ý..... Đây là hơi thở giết chóc.

Miên Miên hoảng sợ cả kinh, hồi hận đến ruột cũng xanh lè. Cô lại phạm phải một sai lầm, cô vừa rồi không nên chạy lên trên, nên cần chạy xuống tầng cuối cùng chứ. Cô cư nhiên đã quên, tầng đỉnh điện Trường Sinh là chiến trường của cao thủ PK!

Hôm nay đến tốt cùng là ngày gì? Vừa mới thoát khỏi mãnh hổ, trước mắt lại tới nữa một bầy sài lang! Miên Miên không khỏi kêu rên.

Chỉ thấy hành lang âm u hẹp dài phía trước, một Hoàng Sam [1] Tiên Sĩ đầy máu tươi, hấn cầm trong tay đại đao, mắt lộ ra hung quang đánh giá thầy thuốc nho nhỏ tùy tiện xâm nhập trong điện trước mắt này, tựa hồ đang suy nghĩ “Hắn ta” có bao nhiêu cân lượng, cuối cùng, hấn chậm rãi há miệng cười một một nụ cười ngạo mạn vô lễ, dùng giọng điệu không cho phép cự tuyệt mệnh lệnh nói: “Hoặc là để đại gia ta gia tăng trạng thái, hoặc là lập tức chết”

Khi hấn nói chuyện, linh thú vẫn ngồi xổm bên người hấn, ngoại hình có bảy tám phần tương tự với kỳ lân cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ giống như uy hiếp Miên Miên.

Vẻ mặt Miên Miên ngưng trọng, nhìn trang phục và đạo cụ cùng với linh thú của người này, tu vi ít nhất đã đạt trên thần kì. Cô biết rõ mình nếu không ngoan ngoãn nghe lời, tất nhiên chỉ có một con đường chết.

Nhưng cho dù cô giúp hấn thêm trạng thái, có năng lực miễn trừ tội chết sao? Miên Miên còn không ngại thơ như vậy.

Ở phía sau Hoàng Sam Tiên Sĩ, có thể nói là xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông, loại tình huống này không thể nghi ngờ trước mắt là “Kiệt tác công phu” của người này. “Sát nhân cuồng ma” như vậy, Miên Miên không cảm thấy là hấn sẽ tuân thủ hứa hẹn, miễn cô tội chết. Còn nữa, hiện tại giúp hấn gia tăng trạng thái, chỉ biết khiến cho nhiều người thương vong, đây là làm trái với y đức. Rốt cuộc, có người nào nói cho hấn, cô Nguyễn Miên Miên rất không thích cảm giác bị người khác uy hiếp hay không?

Hoàn toàn khác biệt với việc đối mặt với Thượng Quan Âm Ảnh mà ảo não xấu hổ và giận dữ, đối với người trước mắt này, Miên Miên chỉ cảm thấy chán ghét vô cùng.

Chú thích:

Hoàng sam [1]: Áo khoác màu vàng

Người mặc hoàng sam thấy Miên Miên chậm chạp không chịu hành động, sắc mặt trầm xuống, đi về phía trước vài bước: “Thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn lĩnh hội chút tư vị hội hồn phách về trời sao?”

Theo khí thế bức người của hắn, biểu hiện sát ý dần dần dày đặc hơn, tựa hồ không thể không giết chết một thầy thuốc nhu nhược chân khí mất hết là chuyện cảm thấy then chốt nào.

Lực phòng ngự của Miên Miên giảm mạnh, cảnh giác triệu hồi tiểu phong sinh thú ra, đồng thời ở trong lòng cân nhắc sách lược chạy trốn. Chỉ cần cô chạy trốn mau, nhận hai chiêu của hắn hẳn là không bị chết ——

“Ái chà, một thầy thuốc nho nhỏ cư nhiên còn có một linh thú đẳng cấp cao” Người mặc hoàng sam khi mới thấy phong sinh thú hơi hơi sửng sốt, nhưng biểu tình cơ khát tham lam rất nhanh hiện toàn bộ lên mặt, “Con linh thú này, coi như là lộ phí người tặng cho bốn đại gia!” Nói xong, hắn không hề chờ đợi Miên Miên phản ứng, giơ đại đao màu vàng lên khua về phía cô ——

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, một dòng khí lưu màu đỏ sậm như lưỡi dao sắc bén nhanh chóng chặn thế tấn công của đại đao, kim đao bị chặn xuống trong nháy mắt tung ra vô số hoa lửa, mặt khác một cỗ khí nhu nhuận khinh xảo màu đỏ không cách nào ngăn cản được khiến cho người mặc hoàng sam lùi lại mấy bước liên tiếp, thần sắc kinh nghi bất định.

“Vị đạo hữu này, hôm nay nhàn hạ thoải mái như vậy, dẫn đầu heo ra tản bộ hả?”

Một tiếng nói trầm thấp thuần hậu vang lên ở cửa đại điện, Miên Miên kinh ngạc xoay người, quả nhiên, Thượng Quan Âm Ảnh mặc đồ đen tóc đỏ đang nhàn rỗi dựa ở cạnh cửa, tuy rằng đang nói với người mặc hoàng sam, thế nhưng một đôi mắt âm trầm sắc bén lại gắt gao khóa ở trên người Miên Miên.

Miên Miên nao núng tránh né tầm mắt lạnh đến tận xương của anh, nuốt nước miếng cũng khó khăn, trong lòng kêu khổ: *Tốt lắm, mãnh hổ và sài lang đều đến đông đủ.*

Người mặc hoàng sam từ trong cảm giác chịu công kích đến kinh nghi giãy đi ra, dùng ánh mắt hằn thù oán hận nhìn chằm chằm Thượng Quan Âm Ảnh: “Đây là băng hỏa kỳ lân!” Lại có thể nói linh thú cao ngạo của hắn là heo, không văn hóa thật đáng sợ.

Ánh mắt Thượng Quan Âm Ảnh rốt cục chuyển qua người mặc hoàng sam, nói ra lời

nói như hàn băng hai tháng: “Ta là đang nói chuyện cùng nó, chen miệng vào làm gì?”

Miên Miên cùng người mặc hoàng sam nghe vậy đều sùng sốt.

..... *Ác nhân anh quả nhiên thật hiểm độc.* Trán Miên Miên đầm đìa mồ hôi thầm nghĩ, cô thậm chí bắt đầu có chút đồng tình với người mặc hoàng sam.

Người mặc hoàng sam phản ứng lại, do chịu nhục nhã mà hai mắt đỏ rực, cả người run run: “Mẹ nó, lão tử hôm nay để cho người an nghỉ ở điện Trường Sinh!” Còn chưa nói xong, đại đao màu vàng cũng đã hóa thành một mũi nhọn màu vàng, hung ác đánh về phía trước Thượng Quan Âm Ảnh ——

Ba con liệt diễm hỏa điều xuất hiện giữa không trung, đều mở cánh đỏ như lửa ra đem chắn ánh sáng màu vàng ở giữa không trung, cho dù thế đi của cự đao hung mãnh, nhưng cứ thế bị chặn lại giữa bức tường lửa dẻo dai, lại không có cách nào tiếp tục đi tới.

Khuôn mặt của người mặc hoàng sam trong nháy mắt trở nên tái nhợt, Thượng Quan Âm Ảnh ngay cả thân thể thậm chí cũng chưa chuyển động lành lạnh nói: “Người cảm thấy còn cần phải tiếp tục sao?”

Không nói đến hai người công lực kém khá xa, liền chỉ bằng diễm hỏa khắc kim này, trận đấu này nhất định không có gì phải lo lắng.

Người mặc hoàng sam cũng ý thức được diễm này, mặt xám như tro tàn thu hồi cự đao màu vàng.

Con người đen tà mị của Thượng Quan Âm Ảnh đột nhiên liếc về phía Miên Miên ở bên cạnh đang bị kinh sợ, cười như không cười liếc cô một cái, lại dùng giọng điệu lạnh như băng nói với người mặc hoàng sam: “Hoặc là rút cho ta, hoặc là lập tức chết”

Đây là đáp lễ triệt để, cũng là nhục nhã hoàn toàn.

Miên Miên ổn định ở một bên, kinh sợ trong lòng, biết anh hiện tại làm hết mọi thứ, đơn giản là giết gà dọa khỉ: *Xem đi, nếu như ta muốn bóp chết cậu, căn bản không cần tốn nhiều sức.*

Ta muốn khiến cậu ý chí chiến đấu càng ngày càng vững thịnh.

Sau đó để cho ta tự tay.

Từng chút từng chút.

Toàn bộ bóp lấy.

Miên Miên nắm chặt bàn tay trắng nõn, thân thể run rẩy, cảm giác thất bại trong lòng ùn ùn kéo đến.

Người mặc hoàng sam cũng có cảm giác suy sụp sâu sắc dùng ánh mắt âm lệ ác độc nhìn quét hai người, một câu nói ngoan độc phun ra từ kẽ răng: “Lão tử nhớ kỹ các người, về sau chờ xem!” Vừa mới nói xong, thân ảnh của hắn liền mất đi bóng dáng ngay tại chỗ.

Không xong, Miên Miên từ tâm tình suy sụp vừa chạy ra nhất thời cảnh giác. Hiện tại người này vừa đi, tiêu điểm lại dừng ở trên người mình. Chết tiệt, vì sao đi nhanh như vậy? Hại cô ngay cả nhân cơ hội trốn cũng không có. Trong lòng Miên Miên vô cùng oán giận người mặc hoàng sam, cảm thấy người này thật sự là không biết thức thời.

Kế hoạch lúc này, chỉ có giả ngu. Miên Miên đối diện với Thượng Quan Âm Ảnh, mắt lại liếc ngang liếc dọc, trước sau không chịu dừng ở trên người anh: “Aha, cái kia, cảm ơn huynh thay ta giải vây. Thật không hổ là nhân vật đứng đầu Thí tiên đại tái..... Quả nhiên không giống bình thường” Gượng gạo dừng một chút, “Ờ? Ta sao lại không lý do chạy đến tầng cao nhất? Ta sao lại hoàn toàn nghĩ không ra? A..... Việc lạ mỗi ngày đều có, hôm nay đặc biệt nhiều. Nếu không có việc gì, vậy ta ta ta..... Ta đi nha.....” Nói xong lời cuối cùng, gần như nhỏ như muỗi kêu.

Ngay khi thân thể Miên Miên thành công di chuyển đến cửa lớn đại điện, một tiếng nói hợp thời vang lên:

“Đứng lại”

Chẳng qua là hai chữ đơn giản, nhưng nghe vào trong tai Miên Miên lại không khác nghe được kết quả “Hành hình”, “Xử trảm” kinh hách.

Miên Miên lập tức như binh lính nghe được chỉ huy đứng thẳng tắp.

“Đi lại đây”

Binh lính nhỏ bé lấy nhịp bước nghiêm cẩn một góc 180 độ xoay người lại.

“Cho cậu một phút đồng hồ biện hộ cho mình” Thượng Quan Âm Ảnh khí định thần nhàn, ngữ điệu trầm tĩnh.

Miên Miên đau khổ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, chảy mồ hôi lạnh say sưa vắt óc suy nghĩ tìm kiếm từ thoái thác.

Ờm..... Nếu lừa anh ta nói lần này cũng là không cần thận, anh ta sẽ tin tưởng sao? Không không không, cô đều có tật giật mình chạy trốn tới nơi này, lấy cớ này không thể

thực hiện được.

Vậy nếu nói chẳng qua cô muốn, ừm, thí nghiệm một chút uy lực của vũ khí mới? Vừa nghĩ tới đây, trong đầu Miên Miên tự động hiện ra khuôn mặt tươi cười âm lãnh của Thượng Quan Âm Ảnh nói: “*Vậy ta đây cần phải có đi có lại một chút nhỉ?*”

Nghĩ đến đây, hai vai Miên Miên run lên, rùng mình một cái.

Aizz, cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, chẳng lẽ chỉ có thể ngoan ngoãn giải thích..... Ồ, chậm đã! Giải thích? Hiện tại là như thế nào, là cô Nguyễn Miên Miên làm sai chuyện gì sao? Cứu người bị thương là cô, chịu bị bắt nạt cũng là cô, dựa vào cái gì mà nói ân hận cũng là cô! Miên Miên hoàn toàn tỉnh ngộ bỗng nhiên trợn tròn hai mắt.

Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của người đàn ông ác liệt này, nếu không phải anh ta có ý định trêu đùa, kích động cô như cú con nháy loạn, ơ không, kích cô không thể nhịn được nữa, tiếp đó sẽ không sẽ có nhiều chuyện như vậy! Nghĩ đến điều này, trong lòng Miên Miên bao trùm lửa giận hùng hực tan biến hết nỗi khiếp đảm, dũng khí trường phình ở lồng ngực trào sục sôi vang vọng ——

“Huynh ——”

Huynh đừng khinh người quá đáng! Sẽ có báo ứng!

..... Nhưng, cho dù muốn nói ra lời hung ác, lại có tác dụng gì? Không ai bì nổi anh ta, lại bị một tiên sĩ nho nhỏ uy hiếp sao? Liền như anh ta nói, muốn hủy diệt cô, với anh ta mà nói là chuyện bé nhỏ không đáng kể, những sự thật trước mặt, có lời nói hung ác ngoan độc, cũng đều yếu ớt vô lực thôi.

Bỗng nhiên sau khi ý thức hiểu được điểm bi ai này, Miên Miên như bóng cao su xì hơi, khí thế vốn dĩ giống như là thủy triều hồng thủy, lại rì rào trở về tại chỗ.

Cô, vẫn đầu không lại anh như trước.

“Huynh..... Huynh bắt nạt người ta”

Miên Miên cắn chặt môi dưới, bị ép buộc tạm thời chuyển sang lời kịch quần bách làm cho cô cảm thấy lòng chua xót lại tủi thân, lúc này cô đã quên mất thân phận của mình ở trò chơi là nam, cũng không phát giác loại ai oán nỉ non này, vốn là thuộc về những tình nhân làm nũng với nhau.

Thượng Quan Âm Ảnh không nói được lời nào, con người đen phản quang lại có vẻ

càng thêm thâm thúy bí ẩn.

Hai người im lặng giăng co thật lâu, anh dùng giọng nói nhẹ nhàng thản nhiên phá sự trầm mặc trước tiên, lời nói ra thậm chí làm cho Miên Miên cảm thấy ngoài ý muốn: “Về sau cần thận đề phòng loại chó nhà có tang này, bằng không một khi không để ý, sẽ bị cắn ngược lại một cái”

Chó nhà có tang? Miên Miên hồi tưởng đến loại ánh mắt ác độc vừa rồi của người mặc hoàng sam khi hậm hực rời đi.

“Huynh nói chuyện thật khó nghe” Cô thấp giọng kháng nghị. Nghe được anh hình dung như vậy, ở sâu trong nội tâm cô đau đớn một chút. Kỳ thật nói như thế nào, Miên Miên cảm thấy có phần lý giải được tâm tình của người mặc hoàng sam, bởi vì.....

Thượng Quan Âm Ảnh nghe vậy khẽ nhú mày kiếm, một chút ý cười như ẩn như hiện giương lên khóe miệng: “Thật xin lỗi, ta không nên so sánh như vậy”

Hả? Anh bất ngờ thuận theo ngược lại làm cho Miên Miên nhất thời phản ứng không kịp đến.

Anh tiếp tục nói: “Chó vĩnh viễn là chó” Ý cười bên miệng kia, dần dần bị pha lẫn chút hàn ý, “Nhưng con người, có khi cũng không phải người”

Miên Miên ngây dại.

Thời gian, trong nháy mắt tựa hồ đọng lại tại đây, chỉ có đèn cổ trong điện, vẫn nhẹ nhàng sưởi ấm cho hai người.

Hai người giăng co.

Không biết qua bao lâu, Miên Miên rốt cục hé đôi môi cánh hoa khô khốc ra: “Có lẽ, huynh tự có lý do của mình.....”

Con người đen sâu thẳm, con người tròn sáng ngời.

“Thế nhưng lòng người ——” Thầy thuốc tuần tú mặc bộ đồ thuần trắng được ánh sáng nhàn nhạt của ánh đèn cổ chiếu xuống, “Cũng không thậm tệ như huynh tưởng tượng”

Nói xong, thanh niên mặc đồ trắng cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Chập tối sáu giờ hơn ngày 19, khi Miên Miên thành phố G ngủ gà ngủ gật ở bến xe bus, di động đột nhiên phát ra tiếng vang dồn dập.

Có tin nhắn đến. Miên Miên còn buồn ngủ theo bản năng giật lại túi xách bên người, ớ, không đúng, cô buông túi xách, vừa lấy điện thoại di động trong túi quần ra vừa ngáp một cái thật to.

Trước khi lên xe, bà Nguyễn ngàn cân vịn dặn Miên Miên, phải quý trọng đồ vật tùy thân mang theo, đề phòng kẻ trộm. Miên Miên đành phải nhét toàn bộ điện thoại di động và chìa khóa vào trong túi quần, mang hai khối “U” trên đùi ngồi trên ô tô.

Có hai tin nhắn mới, lại đều là số máy lạ.

Miên Miên híp hai mắt mù sương, mở tin nhắn thứ nhất.

[Tiểu Ngư! Cậu chừng nào thì trở về?? Nội môn xảy ra đại sự!!!]

Đại não trì độn chậm chạp của Miên Miên bắt đầu mở tin nhắn thứ hai.

[Tớ là Lạp Lạp]

Quả nhiên là thuộc loại phong cách hấp tấp của Lạp Lạp. Nhưng, nội môn xảy ra đại sự? Xảy ra chuyện gì? Hôm nay không phải Thí tiên đại tái sao?

Tinh thần bị áp bức dưới những nghi vấn ngổn ngang, sâu ngủ trở lại xâm lược, Nguyễn đại tiểu thư trước khi bị cơn buồn ngủ đánh chiếm có một ý niệm trong đầu cuối cùng là: *Oh, Lưu số máy này lại..... Zzzz.....*

Khi trở lại nhà trọ, đã là hơn tám giờ. Tuy rằng đã qua thời gian cơm tối, nhưng bởi vì ở trên xe đã nếm qua nhiều thứ, cho nên trong bụng có sáu, bảy phần ăn no.

Miên Miên đem gà chiên mẹ Nguyễn tỉ mĩ chế biến ra, cắn một miếng, một bàn tay khác linh hoạt khởi động máy tính.

Ai nha, tài nấu nướng của mẹ thật sự là trăm năm như một ngày, Miên Miên ăn đến miệng đầy là dầu, thỏa mãn khen ngợi.

Cuối cùng cũng đi lên trò chơi, Lạp Lạp lòng nóng như lửa đốt đứng dưới mái hiên sắp bị tính chậm chạp của Miên Miên kích thích đến hộc máu bỏ mình, thế cho nên khi Miên Miên login không đến hai mươi giây, Lạp Lạp liền “Ding, ding” công khai lên án:

“Bà cô trẻ của tôi ời! Ngài đã tới! Tớ chờ cậu đến tóc trắng như tuyết ~ Cậu á! Chính là

cậu! Làm sao không nhẫn lại cho tở!” Nói cho hết lời còn tặng thêm một khuôn mặt tức giận trong khung tán gẫu riêng.

Cái gì mà đờn đến tóc trắng như tuyết, Lạp Lạp cậu vốn chính là một nữ kiếm khách tóc trắng mà.

Nhưng là vì trấn an cảm xúc kích động tức giận công tâm của Lạp Lạp, Miên Miên quyết định giấu diếm sự thật mình ngủ trên xe, tránh nặng tìm nhẹ sốt ruột hỏi: “Thế nào? Nội môn xảy ra chuyện gì?”

Thấy đoạn đối thoại có khoảng trống, Miên Miên mới có cơ hội quan sát một chút hình ảnh trò chơi. Hả? Cô nghiêng người tập trung nhìn vào, phát hiện trên kênh thế giới phần đông người chơi đều không hện mà cùng thảo luận về danh hiệu nhân vật.

Trong lòng mơ hồ nảy lên một tia bất an, Miên Miên nhú mày chần chờ chứng thực: “Môn chủ..... Tiêu Dao anh ấy xảy ra chuyện gì sao?” Trong thế giới tình cảm quần chúng mãnh liệt, thảo luận khí thế ngất trời, vừa thấy chỉ biết tình huống không tầm thường.

Lạp Lạp trả lời làm cho Miên Miên chấn động.

“Anh ấy bị trộm tài khoản!”

Một câu ngắn gọn như vậy mà Miên Miên nhìn liên tiếp ba lần mới tiêu hóa được, cô từ bên cạnh máy tính thuận tay rút tờ giấy ăn lau ngón tay dính đầy dầu, hai tay rất nhanh gõ bàn phím: “Đây là có chuyện gì? Anh ấy không phải phải tham gia Thí tiên đại tái sao? Làm sao lại bị trộm tài khoản chứ?” Chữ gõ tới một nửa, cô mở bảng danh sách thành viên môn phái ra xem xét, “Không đúng, ID của anh ấy biểu hiện còn trên mạng” Đêm nay nội môn lên mạng rất nhiều, hình ảnh của Thối Kiếm Tiêu Dao cũng là một trong đó.

Đối mặt với nhiều nghi vấn của Miên Miên, tốc độ gõ chữ của Lạp Lạp cũng nhanh đến kinh người, yêu cầu làm cho tin tức bát quái truyền khắp từng góc Địa Cầu trước tiên. Dưới sự xúc động phần nộ cấp thiết giải thích của cô, Miên Miên dần dần hiểu hết chuyện từ đầu đến cuối.

Thì ra vì tham gia Thí tiên đại tái lúc bảy giờ tối, Thối Kiếm Tiêu Dao bốn giờ chiều cũng đã đi lên trò chơi, vì trận thi đấu làm chuẩn bị cuối cùng. Nhưng mà chạng vạng sáu giờ chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra: Anh đột nhiên nhận được hệ thống nhắc, tài khoản của anh đăng nhập ở nơi khác, vì thế anh bị log out. Thay đổi gấp như vậy khiến cho anh tức giận không thôi, hoảng hốt hỗn loạn, tài khoản này lại có hơn hai năm tâm huyết của anh. Nhưng dù sao cũng là lão điệu có kinh nghiệm sa trường, sau khi từ cực độ bối rối miễn cưỡng trấn tĩnh xuống, anh thông qua xác thực an toàn mật mã đăng nhập trò chơi một lần nữa. Lần này anh không bị log out nữa, nhưng làm cho người ta đau lòng là, trang bị cực phẩm của tài khoản này, đã toàn bộ không cánh mà bay.....

Khiếu nại, vô dụng. Liên hệ phục vụ khách hàng, vô dụng. Yêu cầu điều tra lấy số liệu, vô dụng. Bởi vì theo đủ loại dấu vết cho thấy, kẻ trộm tài khoản này là từ kênh thông thường đăng nhập lên, đối với tài khoản của Thối Kiếm Tiêu Dao có thể nói rõ như lòng bàn tay.

“VẬY THÍ TIÊN ĐẠI TÁI, ANH ẤY BỎ QUYỀN?” Trên đường Miên Miên đưa ra câu hỏi. Kỳ thật cũng là biết rõ còn cố hỏi, trang bị không có, còn có thể lấy cái gì cùng người ta đánh.

Rất thảm thiết, trang bị hoa lệ lệ cứ như vậy mất đi, làm người ngoài cuộc như Miên Miên cũng cảm giác đau lòng vô cùng. Đối lại là cô, tâm cũng đã chết.

“ĐÚNG VẬY, BỎ QUYỀN” Lạp Lạp xác minh dự đoán của Miên Miên, tiếp tục thêm mắm thêm muối giảng lại tình huống ngay lúc đó là vạn người nao động như nào, người thần bí phần ra sao, thanh tiết bị trắng ra làm sao. Cuối cùng Lạp Lạp bổ sung một câu, làm một quần chúng vây xem bình thường, chính mình đối với sự kiện lần này có đặc biệt khắc sâu, cảm thấy áp lực rất lớn.

Khi Miên Miên vừa định đặt câu hỏi một lần nữa, Thối Kiếm Tiêu Dao sau khi chuyện xảy ra vẫn trầm mặc không nói một chữ lên tiếng trong bang phái.

[Bang phái] Thối kiếm Tiêu Dao: Cám ơn mọi người quan tâm, ta không sao. Thân là môn chủ Huyền Hư Môn, ta không thể lấy vị trí nào của trận đấu, là ta có lỗi với mọi người. Tạo thành cục diện như hôm nay, ta nguyện ý một mình gánh vác hậu quả xấu. A, thật ra trước đó Thượng Quan đã nhắc nhở qua, là ta chính mình chấp mê không dứt khoát..... Quên đi, không nói nữa, ta có việc, out trước.

Nửa phút sau, Thối Kiếm Tiêu Dao rời khỏi trò chơi ở phần đông tiếng an ủi.

Một loại suy đoán mơ hồ không rõ, như ẩn như hiện thông thả hiện lên mặt nước, nhưng ngay tại khoảng cách chân tướng chỉ có cách biệt như một mảnh giấy, khi sắp miêu tả sinh động, lại không có dấu vết lại lắng xuống đáy nước lần nữa. Đầu óc Miên Miên chứa nhiều ý tưởng phỏng đoán như đèn kéo quân đang thần tốc qua lại, từng cái bị nghiệm chứng, lại từng cái bị phủ định, cứ tuần hoàn không ngừng.

Lạp Lạp phát hiện không được nổi lòng hỗn loạn của Miên Miên, trực tiếp làm rõ sự việc chủ yếu: “Tiểu Ngư, cậu có biết là ai trộm trang bị của Tiêu Dao không? Nói ra sẽ làm cậu chấn động!”

Miên Miên di chuyển bảng danh sách thành viên môn phái, phát hiện người kia quả nhiên đã thoát khỏi bang phái. Đến tận đây, đáp án đã vô cùng rõ ràng.

“Là..... Vân Hình Nhi” Miên Miên lăm bằm tự nói.

Lạp Lạp dọa người không thành bị dọa nhảy dựng lên: “Woa woa! Cậu sao lại đoán được? Rất thần kì! Có phải có người mật báo với cậu không? Bỗng nhiên không thuận theo tớ, chơi không vui ~”

Ngoại hình Nữ Kiếm Khách tóc trắng dững mãnh bị đè nén đến sắp biểu diễn bắn pháo hoa, nhưng sau một lúc lâu lại khôi phục nguyên trạng tiếp tục bát quái: “Tiểu Ngư à, cậu không phải cảm thấy chuyện này rất khó tin, rất chấn động sao? Tiêu Dao ngày thường đối xử với cô ta tốt như vậy, cái gì cũng đồng ý với cô ta, Vân Hình Nhi lại còn có thể làm ra loại chuyện này..... Chậc chậc, thật sự là độc nhất lòng đàn bà! Thời khắc mấu chốt đâm người ta một đao, mà người bị đâm chính là chồng của mình! Mệt cho cô ta bình thường còn biểu hiện một bộ dáng tình thâm nghĩa trọng, thì ra mọi người chúng ta đều bị cô ta lừa bịp. Aizz, trang bị bị trộm, còn bị người phụ nữ yêu thương bán đứng, Tiêu Dao lần này khẳng định nội thương rất nặng đi” Lạp Lạp lắc đầu thở dài.

Miên Miên cảm giác sâu sắc sự chấn động chuyện lạ khác thường này, cô liếm liếm môi khô ráp: “Vậy trang bị có thể lấy lại không?” Nếu như không lấy về được, Tiêu Dao đại khái hoàn toàn hết hy vọng với trò chơi này.

“Đã mang về được một phần!” Lạp Lạp hưng trí lại tăng lên tới một độ cao khác, “Thượng Quan lấy từ trong tay cô ta. Bọn họ không phải đều tham gia trận đấu sao? Ở tháp Vong Hồn tầng thứ ba, bọn họ chạm mặt nhau, Thượng Quan đánh hết lượng máu của Vân Hình Nhi, từ trên người cô ta tung ra vài món trang bị của Tiêu Dao. Phù, phù, chắc hẳn phải vậy, cô ta bị loại” Từ nay về sau mai danh ẩn tích, phỏng chừng là đem trang bị còn thừa bán tháo lấy tiền.

“Vậy cuối cùng anh ta đứng thứ nhất?”

Giữa những câu chữ của Lạp Lạp bỗng nhiên tràn ngập hoang mang: “Không phải, quán quân bị người của môn phái nào đó lấy mất. Trên thực tế, Thượng Quan khi giết chết Vân Hình Nhi sau đó không lâu, hệ thống cũng tuyên bố anh ấy đã hết lượng máu, bị loại” Về phần bị ai giết chết, đến nay vẫn là một điều bí ẩn.

Hai tay Miên Miên đặt trên bàn phím, thật lâu mà vẫn nói không ra lời.

Cuối cùng, để tránh Lạp Lạp nghi ngờ, Miên Miên tùy ý cảm thán một câu: “Tình cảm trong trò chơi, quả thật rất hư ảo nha. Tiêu Dao thật tình thích Vân Hình Nhi, thậm chí ngay cả mật khẩu tài khoản cũng có thể cùng chia sẻ, có thể thấy được thâm tình sâu

nặng. Chỉ tiếc..... Aizz”

Đợi hai phút, cũng không thấy Lạ Lạ đáp lại, cô cảm thấy có điểm kỳ quái, phát ra dấu chấm hỏi.

“Tiểu Ngư.....” Lạ Lạ cuối cùng lấy lại tiếng nói, “Có khi tài khoản của mình, cũng không phải là mình”

“Hả?”

Da mặt Lạ Lạ có thể so với một góc Trường Thành lại có thể then thùng: “Tớ và Đại Thúc.....”

Chỉ cần nửa câu, Miên Miên đã hiểu.

“—— Chuyện xảy ra khi nào! Mau khai thật ra!” Hai người tồn tại gian tình như vậy cũng không báo cáo tổ chức, thật sự là coi thường pháp luật và kỷ luật, coi nhẹ pháp cương.

“Sặc, ngay khi cậu về nhà trước đó không lâu, anh ấy đến gặp tớ..... Khụ khụ. Sau khi bọn tớ gặp mặt cảm thấy đều rất không tệ, liền..... Thử kết giao” Lạ Lạ nói ra việc này, giống như nhớ lại chuyện ngọt ngào gì, lập tức từ đại tỷ dũng mãnh lúc đầu hóa thân thành cô gái bé nhỏ nhu mì.

Thì ra..... Game cũng có thể có kiểu như vậy. Ví như Tiêu Dao, ví như Lạ Lạ, trong đầu Miên Miên lặng lẽ mở ra những cánh cửa sổ, rõ rõ ràng ràng giống như có tiếng ai đang nói với cô, xem đó, ngoài cửa sổ có một phong cảnh khác.

“Đúng rồi, cậu không phải về nhà xem mắt sao? Kết quả như thế nào?” Lạ Lạ vỗ bàn, cảm thấy vẫn là chuyện khác bát quái của người khác trọng yếu hơn.

Sau khi nghe thấy Lạ Lạ đặt câu hỏi, Miên Miên hoàn hồn lại từ nhịp tim đập mạnh và loạn nhịp, nghĩ tới hành trình xem mắt lần này, trên đỉnh đầu mây đen dày đặc, sấm chớp đi đùng.

Người đàn ông Miên Miên xem mắt tên là Trần Đại Nghiệp, năm nay gần ba mươi, làm trong một công ty thương mại, đảm nhiệm chức giám đốc điều hành. Hai người gặp mặt ở nhà hàng kiểu Trung Quốc. Khi ăn cơm, Miên Miên đều không yên lòng, ăn mà không biết vị, yên lặng nghe người đàn ông đối diện bàn ăn thao thao bất tuyệt phát biểu cái nhìn về thời sự, về sự nghiệp, về đời người.

Toàn bộ quá trình Miên Miên đều rất tiểu tâm bảo vệ đồ ăn của mình không bị nước bọt của đối phương công kích, thỉnh thoảng nâng mắt lên, liếc mắt nhìn về mặt tái nhợt kia, phía sau khuôn mặt thon gầy hẹp dài, lại buồn khổ sâu đau.

Vốn tưởng rằng biểu hiện của mình như thế rất bất kính, đối phương khẳng định không vừa lòng lắm, từ nay về sau mỗi người đi một ngả. Nhưng sau khi về nhà nghe bà Nguyễn nói, đối phương lại còn nói —— rất thích?! Nói là cảm thấy tư thái Miên Miên cup mắt rất có nét đẹp nội tâm của phụ nữ Trung Quốc truyền thống, khuôn mặt cũng rất có tướng của người vợ.

Rất có tướng của người vợ? Miên Miên buồn bực, phân biệt không ra đây là hạ thấp giá trị hay là khen tặng.

Bà Nguyễn thấy hai người “Ăn nhíp với nhau”, “Lưỡng tình tương duyệt”, nhất thời phượng tâm đại duyệt, đêm đó liền quyết định giết gà thả hương, vái tạ ân điển thần linh.

Miên Miên đối với việc mẹ cầu xin, sốt ruột đau đầu không thôi, cảm thấy mình giống như con gà dưới dao phay kia, đều luân lạc vào bất hạnh vì các trưởng bối phàn nàn mà làm vật hi sinh.

“Mẹ, con không có cảm giác với anh ta” Miên Miên thấp giọng kháng nghị, ý đồ tỏ rõ lập trường.

Bà Nguyễn đun nước sôi bắt đầu làm lông gà, khí định thần nhân: “Cảm giác? Đó là cái gì vậy? Trong chợ có bán sao?” Ừm, chất lượng thịt không tồi.

“Anh ta —— Anh ta hút thuốc, con không thích đàn ông hút thuốc” Miên Miên lúng túng nói, mưu cầu ngăn cơn sóng dữ.

“Đây là vấn đề nhỏ. Về sau mang thai gọi nó tới cảnh cáo” Bà Nguyễn tay trái giữ gà, tay phải cầm dao phay, tia sáng lấp lánh trong hai mắt lóe ra, cẩn thận tìm chỗ tiếp xúc tốt nhất”

“Anh ta —— anh ta uống trà kiểu Lan Hoa chỉ [1]!” Miên Miên bị phần chỉ ra.

“Con có vẻ rất thích hoa lan nhỉ” Mượn sức nhỏ phá ngàn cân.

“Anh ta —— anh ta lớn lên giống cây củ cải!” Miên Miên giậm chân kháng nghị.

Bà Nguyễn nhú mi, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô một cái: “Cái đó không hợp sao, con không phải là loài thỏ sao?”

Phập!

Dao phay sắc bén rốt cục tìm được vị trí tốt nhất, lập tức tinh chuẩn hạ xuống, thịt gà nháy mắt một phân thành hai, máu tươi đầy thót.

Miên Miên bỏ mình.

Cuối cùng, khi bà Nguyễn kiên nhẫn khuyên nhủ “Cho dù là bạn bè bình thường cũng phải liên hệ nha”, Miên Miên lưu lại số điện thoại di động chờ liên lạc, hốt hoảng trốn về thành phố G.

Miên Miên nâng tay dừng ở ánh chiều tà phía Tây, mỉm cười nước mắt chảy ròng ròng: Toàn bộ quá trình, thật sự là máu chảy đầm đìa, nổi nhục nước mất chủ quyền, rất thiếu quyền chủ động.

Đối với cảnh ngộ của Miên Miên, Lạp Lạp lần này rốt cục đã động lòng trắc ẩn: “Anh là thạch tín, tôi là mật đường [2], chắc chắn, đây là bắt buộc trúng thưởng nha”

Đối với chuyện này, Miên Miên đã buồn chán không muốn nhắc lại.

Lúc này Đại Thúc mặt mày rạng rỡ triệu hồi mọi người đi điện Trường Sinh tiến hành tổ đội bốn người, Miên Miên để cho bọn họ rời đi trước, mình đuổi theo sau.

Cô kéo danh sách môn phái, tìm được cái tên của ai đó, hệ thống hiện ra không có trên mạng. Cô nhấp vào, bắt đầu viết tin nhắn.

[TO Thượng Quan Âm Ảnh: Ngay từ đầu, huynh cũng đã biết?]

Cho nên, lần đó mới có thể bảo tôi bảo trì khoảng cách với Vân Hình Nhi, phải không?

Do dự một lát, Miên Miên cắn môi, dùng sức nhấp vào gửi đi.

Không biết vì sao, Miên Miên có chút sợ hãi nếu anh đáp lại một câu “Đúng vậy”

Nhưng sự thật chứng minh sâu lo của cô là dư thừa. Nửa tháng trôi qua, Thượng Quan Âm Ảnh vẫn không có đáp lại cô.

Anh không login.

Chú thích:

Lan Hoa chỉ [1]: Là kiểu ngón cái và ngón giữa hợp lại, ba ngón kia vẫn giữ nguyên. Thời cổ đại, đó là động tác tay của đàn ông, biểu hiện ra khí phái, cốt cách, đối với phụ nữ hay sử dụng khi diễn hí khúc.

Anh là thạch tín, tôi là mật đường [2]: Đây là cách nói đối, Thạch tín là chất rất độc đối lại với mật đường, một thứ rất tốt, dùng để chỉ sự khác biệt. Nghĩa trong câu này, là cái anh Trần Đại Nghiệp kia đối với Miên Miên mà nói là chất độc, nhưng anh Trần Đại Nghiệp lại coi Miên Miên như mật đường mà quý trọng.

Hôm nay, “Dịch Du” có một vị khách quý đến.

Bên trong bộ đồ màu vàng nhạt là dáng người đầy đặn xinh đẹp nóng bỏng, khuôn mặt quyến rũ tinh xảo phối thêm cuộn tóc xoắn sóng lớn màu nâu càng lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, đôi chân trắng mịn được phủ trong giày cao gót màu đen bước những bước đi ưu nhã, thong dong đi qua một gian lại một gian phòng làm việc, lưu lại vô số ánh mắt.

Gần như toàn thể tầm mắt nhân viên cũng không tự chủ bị bóng hình xinh đẹp thướt tha này hấp dẫn, không hẹn mà cùng ngừng động tác tay, ngơ ngác nhìn chăm chú.

Cho đến khi khách quý đi vào văn phòng giám đốc kỹ thuật, bốn phía mới vang lên tiếng hít thở. Nhóm nữ nhân viên gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa bị đóng lại, hận không thể có thể sử dụng lời nói bắn thủng ra một lỗ, nhìn trộm hành động người ở bên trong.

Mỹ nhân kiều diễm —— Sở Sính Đình sau khi nhìn thấy Hỏa Nhạ chuyên chú làm việc, mang theo ý cười mê người, tao nhã đến gần, sau đó —— cực kì dụ hoặc nửa ngồi trên mặt bàn. Bàn làm việc gỗ đen và mỹ nhân lộ ra nửa đoạn chân dài, một đen một trắng, hình thành nên sự đối lập kích động rõ rệt.

“Hey, các cô ấy đều nói, tớ là bạn gái của cậu” Sở Sính Đình hé môi đỏ mọng non mềm ra, nói ra tiếng nói non mịn mềm mại, giữa giọng nói, pha lẫn một chút nghiền ngẫm như ẩn như hiện.

Hỏa Nhạ lướt nhìn qua phong cảnh đẹp trước mặt, trực tiếp đối diện mắt đẹp với mắt đẹp của cô: “Có thể. Số thứ tự của cậu là KG789, đừng quên”

Rõ ràng là một người lưu manh, còn giả bộ cái gì! Sở Sính Đình không tao nhã lắm trợn trắng mắt, rốt cục khôi phục lại dáng điệu bình thường: “Đại thiếu gia, có thể đi rồi chứ? Xe của “Bách Niên” bọn tớ đã ở dưới lầu kính đợi đại giá”

“Bách Niên Du Hí” của cô là bạn hợp tác lớn nhất của “Dịch Du”, cũng là một tuyến phân phối lớn nhất của sản phẩm Phi Thăng truyền thuyết. Mục đích chuyến đi này của bọn họ là tham gia hội nghị phân tích hạng mục được mở ra định kì hàng tháng.

Không phản kích sự trêu chọc của cô, Hỏa Nhạ tắt máy tính, nắm áo khoác âu phục đi thẳng ra ngoài.

“Này, cậu thật không lễ phép. Chủ nhà không hề tiếp đón khách đã rời đi sao?” Sở Sính Đình ở phía sau anh bất mãn lâu bầu, nhưng vẫn đi theo.

Thật ra cô cũng không phải là đang oán giận thật sự, hai người quen biết nhiều năm, giao tình đã sớm không cần duy trì lễ nghi phiền phức đó.

Cũng bởi vì quen biết nhiều năm, cô là một trong những số lượng phụ nữ không nhiều lắm có thể tiếp cận Hỏa Nhạ, bởi vì điểm này, cô từng một lần bị đồn thổi là bạn gái anh. Đối với chuyện này, hai người cũng không là người yêu, cho nên loại tin vệt này đến nay vẫn lan ra không ngừng.

Chỉ có trong lòng cô biết rõ ràng, đừng nói là Hỏa Nhạ có ý với cô, cô cảm thấy anh thậm chí không đối đãi giống như phụ nữ với tuyệt sắc đại mỹ nhân như cô!

Grừ, người này sẽ không phải là Brokeback đi. Sở Sính Đình ác độc suy đoán trong lòng.

Hai người kết bạn mà đi, đội hình rất lấp lánh hoa lệ, một khắc bắt đầu từ văn phòng đi ra kia, những ánh mắt chú mục cứ liên miên không dứt, thế cho nên khi Sở Sính Đình đi ra đến đường lớn, có loại cảm giác như mình là nữ vương tài năng du hành trên đường.

Ngoài đại sảnh, một chiếc xe màu đen đã phải kính đợi một thời gian dài, tài xế tùy thời đợi mệnh.

Sở Sính Đình thuận thực mở cửa xe, khi vừa định khom người ngồi xuống, dư quang ánh mắt bắt được chuyển động quái dị cách đó không xa.

Dừng động tác, cô híp hai mắt dừng ở phương hướng nào đó, một lát sau tay ngọc chỉ ra, nói với Hỏa Nhạ trong xe: “Nhạ, đó là nhân viên công ty cậu sao?”

Con người trong treo nhưng lạnh lùng của Hỏa Nhạ nhìn lại theo phương hướng cô chỉ

Miên Miên sắp phát điên!

Cô sao lại không nghĩ đến ác mộng bắt đầu diễn tiếp nhanh ở cuộc sống của mình như vậy. Trần Đại Nghiệp này, lại có thể ngay cả khi đến cũng không báo một tiếng, liền tự mình chạy đến thành phố G, muốn gặp mặt cô?! Trời ạ, lại còn tìm đến công ty, thật sự là đủ rồi!

“Miên Miên, vì sao em luôn không nhắn lại cho anh? Em đổi số sao?” Trần Đại Nghiệp thấy Miên Miên vẫn không nói, nóng nảy tóm lấy hai vai cô, bắt buộc cô trả lời câu hỏi.

Da ở vai bị tay anh ta chạm vào, Miên Miên cảm thấy lập tức nổi da gà, nhưng vẫn cố nén đẩy hai tay kích động của anh ta ra, dẫn lại tính kích động giải thích: “Việc này —— Anh Trần à, anh không cảm thấy là chúng ta đều cần phải bình tĩnh suy xét một chút sao, chúng ta có thể tính là gì? Tôi —— tôi cảm thấy, chúng ta thật sự không quá xứng.....” Nói như vậy, đủ rõ ràng để hiểu chưa?

Sức mạnh trên vai, nặng thêm vài phần: “Em đây là có ý gì? Mẹ em không phải nói em cũng rất thích anh sao? Bây giờ núi dài sông xa chạy đến nơi đây tìm em, em chẳng những không cảm kích, còn dùng loại thái độ này đối xử với anh? Em đang đùa giỡn anh sao? Từ đầu tới cuối, em căn bản không có thành ý nói chuyện như bạn bè!”

Lỗ tai bị rỗng vang lên ong ong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên nhăn lại, trong lòng vừa vội lại hoảng sợ lại vừa tức, nhưng nhất thời cũng không biết làm thế nào mới có thể làm cho người đàn ông đang trong cơn giận trước mắt này tỉnh táo lại.

Đau quá đi. Trên vai truyền đến đau đớn khiến Miên Miên nhú chặt mày.

“Rất xin lỗi, quấy rầy một chút”

Lúc này, giọng nam lãnh đạm vang lên bên cạnh hai người, hai người ngẩn người, đồng thời nhìn phía nơi phát ra giọng nói ——

Thân hình cao lớn, khí thế bất phàm, vẻ mặt Hỏa Nhạ không chút thay đổi tiêu sái tới gần bọn họ, cả người tản mát ra cảm giác áp bách mãnh liệt. Mỹ nhân kiều mỵ theo sát ngay sau đó, lộ ra nụ cười thiện ý với Miên Miên.

Trần Đại Nghiệp thấy người tới dáng vẻ đường đường, diện mạo hiên ngang, cảm thấy bản thân bị hạ xuống, trong lòng nảy sinh một chút xấu hổ buồn bực, hung dữ cả giận nói: “Anh là ai? Vợ chồng son chúng tôi đang nói chuyện anh chen miệng vào làm gì!”

Miên Miên nghẹn họng trôn trối nhìn chăm chăm Trần Đại Nghiệp, bọn họ khi nào thì trở thành “Vợ chồng son”, cô sao lại không biết chứ?

Hỏa Nhạ vươn tay đẩy cánh tay Trần Đại Nghiệp đang kiềm giữ vai Miên Miên ra, ngữ điệu lạnh như băng: “Chuyện vợ chồng son các người tôi quả thật không có hứng thú để ý tới. Nhưng —— hiện tại là thời gian làm việc, bạn gái anh, bởi vì có công việc trong người, tôi tạm thời mang đi” Nói xong, anh cũng không nhìn phản ứng của Trần Đại Nghiệp, kéo Miên Miên liền xoay người rời đi.

Miên Miên sững sờ nhìn bóng dáng cao ngất của anh, thật lâu sau vẫn không hồi thần.

Trần Đại Nghiệp bị hạ xuống vừa vội lại vừa tức, dương giọng hô to: “Giỏi cho cô Nguyễn Miên Miên! Tôi nói cho cô, chúng ta không đùa nữa!” Nói xong, anh ta liền giận dữ rời đi.

Còn không có trò hay. Miên Miên thật sự không có lòng đồng tình, thở phào nhẹ nhõm.

Tảng đá lớn trong lòng hạ xuống, tâm tình cô thoải mái sung sướng, lúc này mới nhớ phải nói lời cảm ơn với giám đốc đại nhân —— hả? Mình khi nào thì lên xe? Hơn nữa xe còn đang bình ổn chạy?

Tuy rằng cảm thấy khó hiểu, nhưng trước khi đặt câu hỏi, đầu tiên phải thể hiện lòng biết ơn.

“Ừm, giám đốc cảm ơn anh giúp tôi giải vây” Miên Miên nói lời cảm ơn với Hỏa Nhạ đang ngồi cùng ghế sau với cô, sau đó lộ ra nụ cười nhột nhột với mũ nhân đang lái xe, “Chào chị, em tên là Nguyễn Miên Miên. Chị là.....”

Sở Sính Đình nghe vậy có chút kinh ngạc, lập tức giống như nghe được trò cười lớn trong thiên hạ phát ra tiếng cười sang sảng: “Nhạ, công ty các anh lại có người không biết “bạn gái” của anh tồn tại! Ha ha ha, rất vui, rất buồn cười. Em Nguyễn, em khẳng định là mới tới?” Chậc chậc, thật sự là con cừu nhỏ ôn thuần đáng yêu, biểu tình kinh hồn bất định vừa rồi thật sự rất hay nha.

“Đúng vậy, vừa mới qua kì thử việc không lâu” Thì ra chị ấy là bạn gái của giám đốc..... Miên Miên ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Sở Sính Đình, đầu nhỏ bé cố gắng tiếp thu tin tức bất quá bất ngờ.

Soái ca xứng với mỹ nữ, thật sự là trời sinh một đôi, kim đồng ngọc nữ.

“Được rồi, chị tự giới thiệu một chút. Chị tên là Sở Sính Đình, là bạn – gái của giám đốc các em!” Sở Sính Đình nhìn biểu tình trờng mắt của Miên Miên, cố ý nhấn giọng ở vài từ cuối cùng.

Hỏa Nhạ lạnh lùng liếc nhìn Sở Sính Đình, đối với loại mánh khéo cố ý lừa bịp này của cô cảm thấy vô cùng trơ trẽn. Cũng sắp lập gia đình, lòng đùa cợt còn nặng như vậy.

Miên Miên rốt cục tìm được thời cơ, thật cẩn thận đặt câu hỏi: “Xin hỏi..... Chúng ta bây giờ phải đi đâu?”

Hỏa Nhạ mặt không chút thay đổi trả lời: “Họp”

Miên Miên giật mình: “Họp?” Họp mang cô đi làm gì?

“Cô phụ trách nước trà và ghi lại”

—— Vì thế cuối cùng, Miên Miên thật sự cùng phần đông chủ quản “Bách Niên Du Hí” ngồi chung ở phòng họp, mở ra cuộc họp tên là “Tiếp thị truyền thông và phân tích số liệu”. Tuy rằng, cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc của cô cho thấy cô còn đang đứng ngoài tình hình.

Hóa ra giám đốc đại nhân thật sự coi mình như thư ký. Miên Miên nhìn bản bút ký và bút bi ở trước mặt mình, nhất thời không nói gì.

Quên đi, việc đã tới thì phải an phận, coi như là hồi báo chuyện vừa nãy đi. Miên Miên cầm bút bi, bắt đầu viết, may mà khi học đại học cô làm bí thư mấy tháng, hội nghị bình thường ghi lại hẳn là không làm khó được cô.

Một chủ quản cấp cao nào đó của “Bách Niên Du Hí” chỉ vào bảng báo cáo trên màn hình máy chiếu hồng ngoại, bắt đầu phát biểu diễn thuyết của mình: “Từ tình hình nạp tiền tháng trước của người chơi có xu hướng tăng lên. Nguyên nhân quy lại có những điểm sau, thứ nhất là các loại hoạt động đã triển khai, đẩy mạnh ý muốn nạp tiền của người chơi, thứ hai là khi phiên bản beta mở ra.....”

Vì phiên bản beta mới này, toàn bộ tổ hạng mục Phi Thăng bận rộn hơn nửa tháng, gần đây mới thoát khỏi địa ngục tăng ca làm thêm giờ. Miên Miên nắm bút, trong lòng thầm nghĩ.

Cuộc họp được duy trì tiến hành, mấy người cùng phát biểu diễn thuyết của mình, cuối cùng một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu xanh nói: “Lần trước tổ chức Thí Tiên Đại Tái đã xảy ra sự kiện trộm tài khoản, người bị trộm tài khoản là người chơi xếp thứ nhất, chuyện này nhắc nhở chúng ta, phải xem xét việc phát triển các biện pháp tăng cường bảo mật tài khoản, phải biết rằng, thiếu một người chơi cao cấp như vậy, thu nhập của chúng ta ít đi vài phần”

Miên Miên nghe đến đó ngừng viết, nhìn phía người nọ. Ông ta nói là chuyện của Tiêu Dao và Vân Hình Nhi.....

Người đàn ông trung niên tiếp tục diễn thuyết, nhưng tiếp đó nói mấy câu, không khác là một đạo sấm sét, oanh tạc khiến đầu Miên Miên rầm rầm rung động, bảy hồn sáu vía đều bị chấn động đến hóa thành tro tàn, từng chút không dư thừa.

“..... May mà Giám đốc Hỏa để ý đúng lúc đem một phần trang bị mang về, lúc này mới giảm bớt tính nghiêm trọng của chuyện này. Vì trấn an vị người chơi này, tôi đề nghị bồi thường một con số nhất định.....”

Sau đó ông ta nói cái gì, Miên Miên đã nghe không rõ. Toàn thân cô cứng ngắc, hai mắt đánh mất tiêu cự, trong đầu quanh quẩn tất cả đều là cùng một câu:

May mà Giám đốc Hỏa để ý đúng lúc đem một phần trang bị mang về.....

May mà Giám đốc Hỏa để ý đúng lúc đem một phần trang bị mang về.....

May mà Giám đốc Hỏa để ý đúng lúc đem một phần trang bị mang về.....

Thần trí Miên Miên phiêu này, phiêu này, phiêu này, bay tới ngoài không gian xa xôi.....

Tiếng nói nam tính trầm thấp dễ nghe giờ phút này vang lên bên cạnh cô, gần trong gang tấc, cơ hồ giống như đang ngâm nga ca hát ở bên tai. Nhưng khi nghe vào tai Miên Miên, lại không khác quý sa tăng phương xa kêu gọi, hư vô, mờ ảo, lại có chứa tính nguy hiểm thực thực hư hư.

“Người trộm tài khoản này là người có tiền án. Tôi đã kiểm tra IP nơi đăng nhập của y, có hơn sáu, bảy cái, hẳn là tài khoản do hai người sử dụng, thậm chí nhiều người sử dụng đồng thời” Hỏa Nhạ không cảm giác được dị trạng bên cạnh, tiếp tục nói với người đàn ông trung niên, “Đối với việc tiến hành bồi thường cho người chơi bị trộm tài khoản kia, tôi cơ bản cũng đồng ý điểm ấy. Về phần có mức bồi thường nào, tôi sẽ thương nghị việc này với nhân viên liên quan”

Mọi người tán dương gật gật đầu, trong đó một người trẻ tuổi mặc quần áo giản dị cười nói với Hỏa Nhạ: “Giám đốc Hỏa quan tâm quá, anh chắc là đăng nhập trò chơi nhiều lần, bắt nạt những người chơi dưới cấp cao thủ. Bọn họ tâm cao khí ngạo, mỗi lần bị anh giết, khẳng định lập tức nạp tiền tìm anh trả thù! Ha ha ha, đây không thể không nói là một biện pháp đi tắt có ích khác sao!”

Mọi người đều bị anh ta đùa đến cười ra tiếng, trong phòng họp vang lên một tiếng cười có trật tự.

Dưới dạng bầu không khí hòa hợp này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có chút máu của Miên Miên có vẻ không hợp nhau. Hai tay đặt trên mặt bàn run rẩy không ngừng tiết lộ sự kinh hãi trước cơn sóng to gió lớn trong lòng cô như thế nào.

Trái tim không chịu khống chế “Thịch, thịch, thịch, thịch, thịch” đập loạn, huyên náo, la lên, kêu gào. Miên Miên khẩn trương vỗ ngực, thật lo lắng trái tim nếu như còn đập loạn như vậy, sớm hay muộn chắc sẽ thoát ra khỏi lồng ngực.

Tim Miên Miên đập loạn nhìn sườn mặt lạnh lùng cường tráng của Hỏa Nhạ, nghĩ tới chính là nam tử tóc đỏ như lửa, quần áo như mực kia.

Người kia, từng mang mình đi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ ở thành Thiên Nam.....

Người kia, từng nói muốn toàn bộ bóp lấy ý chí chiến đấu của mình ở Huyết Luyện Tiên Phủ.....

Người kia, từng đã cảnh cáo mình đừng tiếp cận Vân Hình Nhi.....

Người kia, từng tặng cho mình một Bích Thấm Liên Hoa Trượng.....

Người kia, người kia, người kia.....

—— Chính là Hỏa Nhạ!

Tay nhỏ bé trên mặt bàn nắm chặt lại.

“Két!”

Miên Miên đột nhiên chống hai tay lên bàn, nhảy dựng lên, ghế dựa bị va chạm thô bạo phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Mọi người nghe đến cả kinh, đều quăng ánh mắt kinh ngạc về phía cô, trong đó bao gồm Hỏa Nhạ an vị bên cạnh cô.

Con người đen lãnh liệt lại ám trầm vài phần, ánh mắt sắc bén của Hỏa Nhạ nghênh nhìn hướng khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng trọng của cô, giống như đang phỏng đoán người phụ nữ vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn này, lúc này rốt cục đang phát bệnh thần kinh gì.

Miên Miên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hỏa Nhạ, trong mắt hạnh phóng ra tia sáng không dung tha, xem thường, ở chỗ sâu trong con người, chính là cảm xúc kịch liệt thiêu đốt không biết tên nào đó. Ngay cả như thế, miệng nhỏ nhắn lại mím chặt lại, không nói ra lời nào.

Ánh mắt hai người giằng co ở không trung, bắn ra, dây dưa, kích đấu.

Thật lâu sau, cô rời tầm mắt khỏi trên người anh, nhìn những gương mặt xung quanh đang bất mãn mê muội kia, ở chỗ cao nhất, Miên Miên bị gió lạnh thổi mạnh, giật mình một cái, lý trí lúc này mới bắt đầu xuất hiện.

Không tốt, cô đã quên bây giờ còn đang họp.

“Tôi..... Tôi muốn đi toilet” Miên Miên lắp bắp bỏ lại một câu, sau đó cũng không quay đầu lại vội vàng rời khỏi phòng họp.

“Ở cuối hành lang góc bên phải đó!” Sở Sính Đình hô một câu sau lưng cô, nghĩ rằng thật sự là đứa bé đáng thương, đều ghen thành như vậy.

Vọt tới WC nữ, đóng cửa WC, khi ngồi xổm lên bồn cầu, hai tay Miên Miên mới ôm đầu, kinh hãi trong lòng sắp đến đỉnh không hề che giấu mà bộc phát ra

A a a a a ——

Thượng Quan Âm Ảnh lại chính là giám đốc đại nhân của cô, Hỏa Nhạ!

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hỏa Nhạ lững thững ra khỏi đại sảnh “Bách Niên Du Hí”, đi đến phía xe màu đen dưới bậc thang. Nhưng không biết vì sao, anh đột nhiên dừng bước, thăm hít một hơi, chậm rãi xoay người.

“Cô Nguyễn, báo cáo sức khỏe hàng năm của tôi đều cho thấy tôi không có bệnh”

“..... Hà?” Miên Miên cũng đi theo sau anh một bước, kinh ngạc ngẩng đầu.

“Cho nên” Anh ần nhần cái gì, sắc mặt âm trầm, “Cô có thể không cần cách xa tôi như vậy”

Đứng ở cách xa anh mười mét, Miên Miên xa xa đối diện với anh nghe ra giọng điệu của anh không tốt, cắn môi, chạy bước nhỏ đến bên người anh, nhưng vẫn cúi đầu, không muốn tiếp xúc với mắt thần của anh.

Hỏa Nhạ nhíu mi. Vừa rồi ở cuộc họp còn có ánh mắt sáng ngời nhìn mình, tư thái hiện tại lại giống như nàng dâu nhỏ bé, thật sự là đoán không ra tâm tư của cô gái này.

Nhưng anh cũng lười hao tâm tốn sức đi tự hỏi vấn đề này, xoay người trực tiếp đi xuống bậc thang: “Lên xe. Đưa cô về nhà”

Miên Miên vội vàng hỏi: “Chị Sở đâu?” Bạn gái của mình không để ý, lại đến “Hầu hạ” nhân viên nho nhỏ như cô, không hợp lẽ nghĩa đi?

“Sẽ có người đưa cô ấy về nhà”

“A —— như vậy ——”

Hỏa Nhạ như là biết cô tiếp đó sẽ nói cái gì, cho cô một cái liếc mắt lãnh liệt.

“..... Tôi đây từ chối thì bất kính rồi” Miên Miên lập tức sửa miệng, mồ hôi lạnh chảy không ngừng.

Aizz, có thể cho cô chút thời gian để cô thích ứng với thân phận mới của anh hay không.....

Hai người ngồi trên xe, sau khi Hỏa Nhạ nói ra địa chỉ nhà của Miên Miên với tài xế, lại không nói lời nào nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Hai tay Miên Miên đặt trên đầu gối, bất an xoắn xoắn chiếc váy vô tội. Bên cạnh truyền

đến nhiệt độ cùng hơi thở, thâm nhập vào hơi thở của cô, mãnh liệt làm cho người ta không thể bỏ qua.

Trộm ngấm anh một cái, thấy anh đang nhắm mắt dưỡng thần, lá gan Miên Miên lớn lên, quang minh chính đại quan sát ngũ quan của anh, mày kiếm, mũi thẳng, môi mỏng, còn lông mi dài dày đặc kia..... Quả nhiên khuôn mặt gây tai họa cho muôn dân.

Aizz, Thượng Quan Âm Ảnh sao lại là trạch nam bỉ ổi chứ, căn bản chính là một tuyệt sắc mỹ nam.....

Loại đàn ông ác liệt này, lại có thể là giám đốc đại nhân của mình..... Hai tầng thân phận chồng lên, làm cho cô đột nhiên cảm thấy anh cũng không phải là quá cao không thể trèo lên, nhưng đồng thời lại cảm thấy giữa hai người vẫn có một khoảng cách lớn khó có thể vượt qua.

Không biết thời điểm anh ngồi trước máy tính chơi game là hình ảnh như thế nào? Lúc anh cười thì sao? Lúc anh trong cơn giận dữ thì sao? Hay là, vẫn biểu hiện ra ngoài như ngày thường, thông dong bình tĩnh?

Miên Miên nhìn đến xuất thần, không phát hiện cặp mắt vốn dĩ đang nhắm chặt kia đã lặng yên mở ra.

Cho đến khi Miên Miên đều nghiên cứu thấu mỗi một sợi tóc của Hỏa Nhạ, mới giật mình thấy hành vi rình coi của mình sớm bị xuyên thấu.

Hỏa Nhạ mang một ý cười kỳ dị, hai mắt trêu chọc nhìn cô, như là cố ý muốn cho cô xấu hổ đến chết, một đôi con ngươi đen cũng đang như vẽ cái gì trong hồ lô, chậm rãi, chậm rãi quan sát mỗi một chỗ trên người cô, bao gồm những sợi tóc hơi xoắn lên của cô, vành tai ngọt ngào, cổ trắng nõn, cúc áo ngực..... Cuối cùng mới không thỏa mãn mà trở về một đôi con ngươi thất kinh kia của cô.

Anh cũng không nói một câu gì, nhưng Miên Miên cảm thấy anh đã muốn nói rất nhiều. Hai tay trên đầu gối nắm chặt thành quyền, sắc mặt Miên Miên ửng hồng, giận dữ nghiêng mặt sang một bên chuyên tâm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Người này quả nhiên chính là Thượng Quan Âm Ảnh. Cùng là kiểu thích trêu đùa người khác.

Trong lòng có chút ảo não, Miên Miên không nghĩ lại hít thở cùng không khí với anh, quay đầu nói với lái xe: “Tài xế đại ca, có thể cho em xuống xe ở siêu thị phía trước. Em còn phải mua chút nguyên liệu nấu ăn”

“Là siêu thị “Đa mỹ mỹ” phía trước sao?”

“Đúng vậy, cảm ơn” Mặc kệ là “Đa muội muội” hay là “Đa ca ca”, có thể để cho cô thuận lợi biến mất khỏi trước mắt Hỏa Nhạ là được.

Đoạn này tên Siêu thị Đa mỹ mỹ - là nhiều hoàn mỹ, xinh đẹp. Cho nên để đối với ý trên Yu để là Đa muội muội (nhiều cô gái) và Đa ca ca (nhiều chàng trai).

Xe dừng lại trước cửa siêu thị.

Miên Miên gần như cấp tốc không kịp đợi mở cửa xe ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng lộ ra một nụ cười, xoay người tính nói lời từ biệt với Hỏa Nhạ ——

Nhưng khi thấy anh cũng xuống xe, đang lách khỏi đầu xe đi tới chỗ cô.

“Giám, giám đốc?” Miên Miên vịn vào cửa xe, kinh ngạc nhìn anh.

Hỏa Nhạ đi thẳng hướng siêu thị, bỏ lại một câu: “Tôi cũng muốn mua vài thứ”

Miên Miên trừng mắt với bóng dáng anh, nói không ra lời.

Lúc này lái xe quay đầu mỉm cười nói với Miên Miên bên ngoài xe: “Cô Nguyễn, cô cũng vào đi thôi. Tôi ở đây chờ hai người”

Nghe giọng điệu của anh ta, tựa hồ đã nhìn đến cảnh “Mặt mày đưa tình” vừa rồi trên xe đến rõ ràng.

Trán Miên Miên hiện lên vài đạo hắc tuyến, thở dài một hơi, tâm không cam lòng không nguyện đi vào siêu thị.

Vừa mới bước vào cửa chính siêu thị, Miên Miên liền cảm giác được một bầu không khí không tầm thường đập vào mặt. Lấy vị trí Hỏa Nhạ đứng quầy tạp chí làm trung tâm, động vật giống cái trong phạm vi mười mét, không một ai không bắn ra hỗn hợp sự tò mò về phía đó, kinh diễm, e lệ, ánh mắt nghiêng cứu. Bao gồm cả thu ngân và những bà chủ gia đình, bác gái trung niên ở khu thực phẩm đang chọn lựa thịt bò, hai nữ sinh trung học ở khu đồ ăn vặt, trang phục, đương nhiên còn bao gồm cả cô gái trẻ then thùng ở giá

sách đang cầm quyển từ điển.

Mà bản thân anh, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy tầm mắt xung quanh mình, hoặc là sớm thành thói quen người khác chăm chú nhìn mình, mặt vẫn không đổi sắc như cũ, thản nhiên như không dùng ngón tay thon dài lật qua lật lại ở một quyển tạp chí, nhẹ nhàng giống như đang vuốt ve tình nhân, gọi cảm, triền miên. Miên Miên rõ ràng nghe được bên trong siêu thị vang lên một trận hít thở yếu ớt.

Cuối cùng, anh cầm lấy một quyển bản Tuần san Delphi, chăm chú lật ra xem.

Miên Miên không muốn quan tâm đến tên đầu sỏ gây ra rối loạn này, bước đi đến khu thực phẩm, đem rau xà lách, hành, gừng, cà chua, thịt bò cho toàn bộ vào giỏ, lại tốc hành bước về khu tạp hoá, đem giấy, chất tẩy rửa, túi vứt rác ném vào, vừa định xem xét thương hiệu băng vệ sinh nào dùng tốt hơn thì bên tai truyền đến vài câu thì thầm khe khẽ.

“Hey, hey, cậu mau nhìn người đàn ông đứng ở bên quầy tạp chí kia đi, thật sự là quá đẹp trai!” Cô nàng A.

“Hả? Woa woa, thật sự rất cực phẩm! Ở đâu ra đó?!” Cô nàng B.

“A! Anh ấy di chuyển, anh ấy di chuyển!” Ô ô, người ta không chịu đâu, rất mê người.

“Đi, chúng ta đến phía trước một chút đi...”

“Chậm đã! Anh ấy đi về phía chúng ta!!!”

Miên Miên nhìn vào cửa kính tủ hàng, Hỏa Nhạ quả thật cầm một quyển tạp chí, tư thái tao nhã chậm rãi đi tới phía cô.

Siêu thị này không lớn, Hỏa Nhạ chân dài không cần tới mười bước, cũng đã xuất hiện ở phía sau Miên Miên.

Cô rõ ràng cảm giác được, phần đông tầm mắt có thể so với mũi tên nhọn giết người, di chuyển theo bước chân của anh, ùn ùn kéo đến phía cô, cuối cùng hung hăng sáp nhập phía sau lưng cô, muốn làm cho cô chết không có chỗ chôn.

Nếu sau khi các người ở trong game hiểu rõ những lời ác độc của anh ta, phỏng chừng sẽ miễn dịch với anh ta. Miên Miên “Người bị trúng mấy mũi tên”, bất mãn nói thầm trong lòng.

“Cô đã mua đủ chưa?” Người khởi xướng dừng lại bên cạnh cô, nhìn thoáng qua cái giỏ

của cô, thảo nhiên hỏi.

Miên Miên muốn thoát khỏi Hỏa Nhạ giống như muốn thoát khỏi tầm mắt giết người, cũng không thèm nhìn tới anh một cái, lách qua anh đi về phía trước “Còn chưa đủ”

Anh lại chậm rãi đi theo, hơi thở mị hoặc mà lãnh liệt nam tính làm cho lòng Miên Miên chấn động, cúi đầu làm bộ còn thật sự chọn lựa hàng hóa. Ừm, đúng, cô thật sự chưa chọn xong, cực kỳ chăm chú mua những thứ kia, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng vì nam sắc của anh.

“..... Tôi còn tưởng rằng cô và vị tiên sinh kia, đã chia tay rồi” Tiếng nói thuần hậu nhưng pha lẫn sự chế nhạo truyền đến từ phía sau cô. Hỏa Nhạ cười như không cười nhìn Miên Miên trong gương. Anh bắt đầu cảm thấy cô gái nhỏ trước mặt này có chút ý nghĩa.

Anh ta đang có ý gì? Thật sự là khó hiểu.

Miên Miên biết anh ngay tại phía sau mình, sau khi trừng mắt nhìn sàn nhà vô nghĩa một chút, cô mới bắt đầu nghiêm túc xem xét cái hộp nhỏ trong tay, phút chốc, cô kinh hô một tiếng, giống đụng phải khoai lang phồng tay cuống quýt thả cái hộp nhỏ lại gian hàng.

Cô hoảng sợ vô cùng ngẩng đầu nhìn, lúc này mới ý thức được mặt trên vật trước mặt..... Tất cả đều là “Áo mưa” màu sắc sặc sỡ.

Được rồi, cô lại bối rối thêm một lần.

Sắc mặt đỏ tươi như sắp xuất huyết, Miên Miên xấu hổ và giận dữ bước đến quầy thu ngân, không nói được một lời.

Không có người nào xếp hàng, rất nhanh liền đến phiên Miên Miên tính tiền, tay nhân viên thu ngân lưu loát đem đồ cô mua qua máy quét, sau đó nói: “Tất cả 48 tệ”

“Thêm cái này nữa” Tay dài của Hỏa Nhạ lướt qua Miên Miên, đặt tạp chí tới trước mặt nhân viên thu ngân.

Nữ nhân viên thu ngân nhìn đến khuôn mặt tuần mỹ của Hỏa Nhạ, hai gò má đỏ lên, ngón tay gần như là run run cầm lấy tạp chí, sau đó thần sắc ngượng ngùng, dùng giọng nói rất ngọt ngào động lòng người, rất thanh thúy dễ nghe nói với Hỏa Nhạ: “Tiên sinh, thêm cái này, tổng cộng là 63 tệ. Anh còn muốn cái gì nữa không?” Anh có thể mua cả tôi về nhà được không?

Miên Miên đang lấy tiền cứng hòng nhìn nhân viên thu ngân, cảm thấy đời người thật

sự là lúc nào cũng có tình ý ra, khắp nơi còn có kinh hi.

Hỏa Nhạ giành thanh toán trước, cầm lấy túi plastic lại đi đến đối diện Miên Miên nói: “Đi thôi”

Miên Miên phục hồi tinh thần lại trong tầm mắt sắc bén của nữ nhân viên thu ngân, vội vàng lấy ra lấy ra tờ 50 tệ đuổi theo: “Giám, giám đốc! Cám ơn anh giúp tôi đài thọ, 50 tệ này xin cầm lấy” Nếu như có thể, phiền toái trả lại tôi 2 tệ.

Hỏa Nhạ không thềm quan tâm đến cô, trực tiếp mang theo túi plastic trở lại trên xe, bỏ cô lại phía sau.

Quên đi, người ta ngại tiền nhiều, vài chục đồng tiền này không để ở trong mắt, loại người nghèo khổ như cô sẽ không “So đo” với anh ta.

Miên Miên cất tiền vào ví, vội vàng ngồi lên xe.

Ở trên xe, Miên Miên ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, rơi vào trầm tư: Về sau, cô nên dùng phương thức nào, thái độ gì, đi đối mặt với “Thượng Quan Âm Ảnh” kia đây? Là coi anh ta như giám đốc đại nhân của mình, hay là một người chơi bình thường trong game?

..... Cô khi đó, còn không biết “Ngư Hương Gia Tử” và “Thượng Quan Âm Ảnh”, về sau, sẽ có một phương thức sống chung hoàn toàn mới.

Hơn nữa là nam nữ, phương thức thân mật nhất.

~~***~~

Sau đó lại qua vài ngày, Miên Miên sau khi đăng nhập vào trò chơi, gần như là thói quen kéo danh sách thành viên môn phái, hình ảnh của Thượng Quan Âm Ảnh vẫn u ám.

Cô hơi nhẹ nhàng thở ra. Đối lại là ngày xưa, cô mới lười quản anh ta có lên mạng hay không, nhưng hiện tại sau khi đã biết thân phận thật sự của anh, ngược lại để ý hơn.

Lúc này, cô nhận được một khung tán gẫu riêng kỳ quái.

[Tán gẫu riêng] Nhất Kiếm Thiên Hạ: Có đó không?

[Tán gẫu riêng] Nhất Kiếm Thiên Hạ: Ở nơi nào, ta tới tìm người. Có việc.

Nhất Kiếm Thiên Hạ? ID quen thuộc như vậy? Miên Miên chớp chớp mắt, vẫn trả lời lại:

[Tán gẫu riêng] Ngự Hương Gia Tử: Ta ở tiệm vũ khí Thiên Nam.

Một lát sau, một đại hán cầm đại đao trong tay, quần áo màu vàng xuất hiện ở trước mắt Miên Miên, quả nhiên không ngoài sở liệu của cô, người tới đúng là người mặc hoàng sam lần trước chạm mặt ở điện Trường Sinh.

Thành Thiên Nam là tòa thành thị của tân thủ, nghiêm cấm PK, cho nên Miên Miên ngược lại cũng không sợ hãi, trấn tĩnh nhìn hắn, chờ đợi hắn nói ra ý nghĩ.

Nhất Kiếm Thiên Hạ sửa tính bạo ngược khi xưa, lời nói ra thậm chí còn mang theo chút thiện ý: “Ngươi, người còn nhớ rõ ta đi. Lần ở điện Trường Sinh” Sau khi mặt đối mặt, hắn vẫn là lựa chọn nói chuyện trên tán gẫu riêng.

Sao lại không nhớ rõ, thiếu chút nữa đã bị người giết.

Miên Miên ở trong lòng nói thầm vài câu, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: “Nhớ rõ” Cô biết hắn tự động tìm tới cửa nhất định có chuyện, sợ dĩ không trực tiếp hỏi, mà là đợi chính miệng hắn nói ra.

Nhìn động tác của hắn, không giống như là trả thù.

Không phải trả thù, không phải là đến xin kết nghĩa chứ? Không thể nào?

Nhất Kiếm Thiên Hạ thấy Miên Miên tự giữ bình tĩnh, đành phải chủ động làm rõ: “Ngươi, ta trở về suy nghĩ, hóa ra chúng ta là người cùng trên một trận tuyến. Chuyện lần trước, ta thừa nhận là ta sai lầm rồi. Ngày đó tâm tình không tốt, thật xin lỗi, huynh đệ”

Cái gì cái gì cái gì? Người trên cùng một trận tuyến?

Miên Miên híp hai mắt, hoài nghi đầu người này có phải bị nước vào hay không: “Chuyện ngày đó ta có thể không so đo, nhưng là cùng một trận tuyến lại từ đâu nói lên? Nếu người còn có cái gì muốn nói, xin hãy mau chóng nói rõ ràng; nếu như không nói, ta đi trước” Cô còn phải tiếp tục luyện thành Bích Thâm Liên Hoa Trọng, không có thời gian ở trong này cùng hắn giải câu đố.

Nhất Kiếm Thiên Hạ thấy cô bắt đầu muốn rời đi, hơi vội vàng nói: “Tuy rằng lần trước Thượng Quan Âm Ảnh cứu người, nhưng ta biết, thật ra người giống ta, đều hận hắn, đúng không?”

Miên Miên dừng bước lại, lúc này mới bắt đầu thật sự chăm chú nhìn khuôn mặt hắn: “Lời này của người là ý gì?”

Nhất Kiếm Thiên Hạ thấy Miên Miên cuối cùng cũng bắt đầu chú trọng, trong lòng mừng thầm, gõ chữ như bay: “Ta biết trước đây ngươi từng ở Huyết luyện tiên phủ PK với hắc, sau lại còn thua. Nghe nói ngươi lần đó còn tung ra vài món trang bị đẳng cấp cao, toàn bộ bị hắc lấy làm của riêng, thậm chí ngay cả nội đan của Boss đều bị hắc đoạt đi”

Miên Miên kinh ngạc trừng lớn mắt, cảm thấy giang hồ đồn đãi thật sự đáng sợ, thêm mắm thêm muối, tin vĩa hè, bây giờ lại có thể xuất hiện một phiên bản mới. Sau này đối nhân xử thế thật sự là phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.

“Cho nên?” Cô nhú mày, vẫn nói theo hắc.

“Cho nên —— nếu chúng ta có mục đích giống nhau, sao không liên thủ, cùng nhau đối phó với kẻ địch của cộng đồng chứ?” Nhất Kiếm Thiên Hạ chậm rãi nói ra ý đồ chân chính, khéo miệng vẽ ra nụ cười âm hiểm.

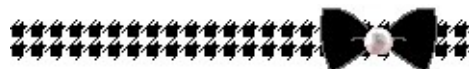
Miên Miên ngẩn ngơ, cân nhắc một hồi, bình tĩnh nói: “Ngươi tính làm như thế nào?” Xem ra hắc là có chuẩn bị mà đến, cứ nghe hắc có kế hoạch gì rồi quyết định cũng không muộn.

Dã thú hung mãnh rất cục xé rách mặt nạ tốt đẹp, lộ ra răng nanh khát máu: “Các người là người cùng môn phái, lấy dây số QQ của hắc hắc là không khó đi?”

Miên Miên nghi hoặc nói: “Ngươi là muốn.....”

“Tiểu đệ bất tài, nhưng là đối với việc viết số liệu vẫn là có tâm đắc. Chỉ cần cố gắng có được nó, đến lúc đó chỉ cần nghĩ cách làm cho chương trình vận hành này bị hỗn loạn, mặc kệ là mật mã QQ hay là tài khoản game, đều ngoan ngoãn dâng lên cho Lão tử. Ha ha ha ha ha!” Nhất Kiếm Thiên Hạ vừa liên tưởng đến cảnh tượng sau khi thành công, liền kìm lòng không được thả ra tiếng cười cuồng ngạo.

Hóa ra là muốn đi lối ngầm. Sắc mặt Miên Miên trầm xuống. Nói thật ra, cô tuyệt không cảm thấy kỹ xảo nhỏ của Nhất Kiếm Thiên Hạ có thể lừa được Hỏa Nhạ xuất thân viết chương trình, đến cuối cùng trái lại bị trộm tài khoản còn có khả năng, đề cử này không thể nghi ngờ chỉ dùng trứng chọi đá, lại đập vào tảng đá cứng rắn.

Nhớ tới Thượng Quan Âm Ảnh lần trước nói câu “Cẩn thận loại chó nhà có tang này” kia, lòng Miên Miên không khỏi có chút phiền não, lãnh đạm từ chối: “Rất xin lỗi, ta không có hứng thú tham dự”

“Vì sao?!” Nhất Kiếm Thiên Hạ nghe được Miên Miên nói như vậy, cảm xúc tăng vọt trong nháy mắt hạ xuống, giọng nói có chút nóng nảy, “Chấp nhận sỉ nhục như vậy, chẳng lẽ người không muốn báo thù rửa hận sao?”

Báo thù..... Rửa hận sao? Trong đầu Miên Miên hiện ra khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ của Hỏa Nhạ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Dừng một chút, cô chậm rãi nhả lại: “Ta đúng là rất muốn đánh bại anh ta, nhưng không phải dùng phương thức này” Chẳng lẽ hẳn không có chút nào phát giác ra, áp dụng thủ đoạn trả thù như vậy, chỉ càng làm cho mình càng thâm trầm, càng bị ai sao?

Kế tiếp Nhất Kiếm Thiên Hạ nói cái gì, Miên Miên đã không có tâm tư để nhìn, cô ngừng thở, toàn bộ lực chú ý đều bị nội dung cuộc nói chuyện phiếm trong môn phái hấp dẫn —— xa cách nhiều ngày, Thượng Quan Âm Ảnh rốt cục login!

[Bang phái] Tứ Hải Du Hiệp: Thượng Quan, đã lâu không thấy. Cậu nếu không đến tới liền nghĩ đến cậu cũng bị trộm tài khoản, ha ha.

[Bang phái] Thượng Quan Âm Ảnh: Gần đây có nhiều việc.

[Bang phái] Thối Kiếm Tiêu Dao: Thượng Quan, mau tới Đoạn Tình Nhai xem trang bị mới GM [1] bồi thường cho tớ, cam đoan cậu xem cũng sẽ muốn bị trộm tài khoản một lần, ha ha ha!

[Bang phái] Thượng Quan Âm Ảnh: Ừ, bây giờ sẽ đi.

Thượng Quan Âm Ảnh. Nhìn màn hình máy tính xuất hiện một tổ hợp văn tự đơn giản như vậy, Miên Miên lại hoang mang, không có chút cảm giác chân thật, đối với cái tên này, chính mình tựa hồ rất quen thuộc, lại tựa hồ rất xa lạ. Quen thuộc là, mình từng không chỉ một lần gặp qua tên này; xa lạ là, ý nghĩa đại biểu của tên này, đã xảy ra nhiều biến hóa vi diệu.

Trước đó, mình thật sự từng cùng tổ đội giao chiến với anh ta sao? Đối với quá khứ, vì sao lại sinh ra một loại cảm giác dường như đã có mấy đời người?

“..... Quên đi, người đã nhát gan sợ phiền phức như vậy, ta cũng không ép buộc. Về phần Thượng Quan Âm Ảnh, ta sẽ nghĩ biện pháp giảm nhuệ khí của hắn” Nhất Kiếm

Thiên Hạ thấy Miên Miên vẫn không quan tâm đến mình, biết bàn lại cũng là nhiều lời vô ích, nói xong câu đó liền hậm hực rời đi.

Miên Miên tắt khung tán gẫu riêng, đầu tiên liền liếc mắt nhìn đến Nhất Kiếm Thiên Hạ lúc gần đi nói những lời này, mãnh liệt, cô giống bị kim đâm nháy dựng lên, thần sắc âm tình bất định.

Cô bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước ở cuộc họp của “Bách Niên Du Hí”, người nào đó nói mấy câu:

..... Giám đốc Hỏa quan tâm quá, anh chắc là đăng nhập trò chơi nhiều lần, bắt nạt những người chơi dưới cấp cao thủ. Bọn họ tâm cao khí ngạo, mỗi lần bị anh giết, khẳng định lập tức nạp tiền tìm anh trả thù.....

—— Không được! Không thể làm cho chuyện như vậy xảy ra!

Tuy rằng nói người chơi trong game tỷ thí luận bàn với nhau là chuyện thường, nhưng mà..... Nhưng không thể lợi dụng điểm ấy, mà trở thành thủ đoạn vơ vét của cải nha! Điều này rất thấp hèn, cũng quá ti bỉ!

Trước kia mình là không biết nội tình, nhưng nếu bây giờ đã biết chuyện kỳ quái đó, nếu cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy, thật sự là lương tâm bất an.

Chủ ý đã định, Miên Miên ngồi xuống một lần nữa, nhanh chóng di chuyển con chuột, chỉ huy hình ảnh Bạch Sam Y Sư của cô cất bước về phía tây, bụi đất mù mịt.

Khi chạy đến núi Đoạn Tình, Bạch Sam Y Sư mới dừng bước, gia tăng đầy trạng thái của mình.

Bên trong đều là yêu thú cao cấp, tuy rằng Miên Miên hiện tại nghiệm nhiên đã là người chơi Nguyên Anh Kỳ, đối phó với một, hai quái công kích không có vấn đề, nhưng cần thận vẫn hơn

Khi Miên Miên vừa định hét một tiếng làm hăng hái thêm tinh thần để xông lên núi Đoạn Tình, cũng không chú ý liếc đến hình ảnh “Thiên lý truy âm” trong trò chơi, trên đó tất cả đều là một câu nói của cùng một người chơi:

[Thiên lý truy âm] Phong Vũ Tử Yên: Thượng Quan Âm Ảnh, tiểu nữ tử Phong Vũ Tử Yên, thích huynh. 63

[Thiên lý truy âm] Phong Vũ Tử Yên: Thượng Quan Âm Ảnh, tiểu nữ tử Phong Vũ Tử Yên, thích huynh. 64

[Thiên lý truy âm] Phong Vũ Tử Yên: Thượng Quan Âm Ảnh, tiểu nữ tử Phong Vũ Tử Yên, thích huynh. 65

Chú thích:

GM [1]: Game manager

Vừa rồi chỉ lo chạy đi không lưu ý đến cái khác, bây giờ mới phát hiện người chơi nữ tên là “Phong Vũ Tử Yên” này, lại gửi tới hơn 60 tin đến Thiên lý truy âm! Phải biết rằng, loại tin tức trên hệ thống này khi hiển thị lên đều thu phí, hơn nữa không hề rẻ, Phong Vũ Tử Yên này, trong lòng rốt cục cất giấu bao nhiêu tình cảm yêu thương mãnh liệt đây, mới khiến cô ta không tiếc tiền, một mạch mua nhiều đạo cụ như vậy?

Miên Miên nhìn chăm chăm màn hình, nói không ra lời.

Trước kia cô từng nghe người ta nói ở trong mỗi một game nào đó thường xảy ra những sự kiện như vậy: Hai nam vì tranh một nữ, mướn người suốt đêm thổi kèn, ước chừng thổi mấy ngày, Miên Miên không tin. Thổi đến gà chó không yên, thổi đến thiên hôn địa ám, thổi đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa..... Sau có có người tổng kết, tổng chi phí của hai người đàn ông này là mười vạn nhân dân tệ.

Ngay lúc đó mình cảm thấy khó có thể tin, chẳng qua là trò chơi thôi, đáng giá sao? Không thể tưởng được bây giờ cô cũng có cơ hội chính mắt thấy tiết mục đốt tiền như vậy. Thậm chí, cô biết nhân vật chính trong vở kịch này.

Năm đó Chu U Vương vì thu được nụ cười của Bao Tự, không tiếc đùa giỡn chur hầu đốt đài Phong Hỏa [1], trình độ hoang đường cũng chỉ như thế.

Hơn nữa nhìn tình thế này, còn có thể tràn ngập oán niệm tiếp tục quét xuống.

Được rồi, nam nữ hoan ái cũng không sai, nhưng mà, vì sao lại khẳng khẳng là Thượng Quan Âm Ảnh chứ?

..... Aizz, một cô gái tốt, vì sao lại để cho mình hèn hạ như vậy chứ.

Miên Miên lắc đầu thở dài, có loại cô đơn cả thế nhân đều say duy chỉ có mình tỉnh táo.

Hình ảnh trên Thiên lý truy âm vẫn hiện ra một câu, con số phía sau giống như Bạch Sam Y Sư, không ngừng cao lên. Chẳng qua là một người leo lên núi Đoạn Tình, một người nâng cao mức nhân dân tệ lên.

Dọc đường bị mấy móng vuốt sắc nhọn của yêu thú gây thương tích, sau khi Miên Miên ở một chỗ an toàn thì triển Thanh Tâm Quyết, tiếp tục chạy tới Đoạn Tình Nhai.

Thật vất vả tới vùng phụ cận mục tiêu, từ xa xa Miên Miên thấy bóng người cao to đứng sừng sững trên vách núi, không cần phải nói, đó chính là đội ngũ tăng cấp của Thối Kiếm Tiêu Dao.

Tại bên cạnh những người chơi nam cao to đỉnh bạc kia, một thân ảnh màu xanh lam yếu diệu động lòng người có vẻ đặc biệt thu hút sự chú mục người ta. Nhìn kỹ xuống, cô gái này có làn da nõn nà, trán cao mày ngài, cho dù không xưng là khuynh quốc khuynh thành, cũng tuyệt đối được cho là xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều.

Chỉ thấy cô ta như con chim nhỏ nép vào bên người một người chơi mặc bộ đồ đen, một đôi mắt phượng gắt gao dính vào trên người đối phương, không chịu dời đi nửa giây, trên khuôn mặt tú lệ lộ vẻ ôn thuận cùng tình thâm.

Miên Miên nhìn chăm chú nhìn về phía ID của cô ta, quả nhiên, cô ta chính là Phong Vũ Tử Yên.

Ở Thiên lý truy âm phát tuyên ngôn yêu thương còn chưa đủ, lại còn đuổi theo “Ái lang” đến Đoạn Tình Nhai, quả là một cô gái si tình. Miên Miên cảm thán nói ở trong lòng, quyết định trước tiên cứ ở lại tại chỗ quan sát tình hình.

“Thượng Quan, huynh lâu cũng chưa login. Có nhiều việc bận lắm sao?” giọng điệu của Phong Vũ Tử Yên ôn nhuận như nước, như là chảy từ một khe nước tới một hồ nước trong sâu thẳm, thấm vào lòng người.

Mỹ nhân ở phía trước, ôn nhu như vậy, người đàn ông nào có thể không tâm sinh nhận nhạo?

Nhưng mà Hắc Y Nam Tử —— Thượng Quan Âm Ảnh dù sao không phải người đàn ông tầm thường, đối mặt với thể công ôn nhu của cô ta, không có chút hành động nào, thậm chí ngay cả chỉ một chữ cũng không nguyện bố thí, vẫn không chú tâm như trước đánh quái thăng cấp cùng đội ngũ của Thối Kiếm Tiêu Dao.

Thấy thế, mọi người không khỏi tiếc hận: Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình!

Phong Vũ Tử Yên đối với sự lãnh đạm của anh tựa hồ sớm tập mãi thành thói quen, không chút khó khăn tiếp tục nói: “Đúng rồi, Băng tinh tuyết ngưng yêu huynh đưa cho muội trước đây lại thăng cấp, hiện tại đã là trung giai tầng thứ ba, huynh xem xem” Nói xong cô ta đem vật thể toàn thân trong suốt, lông của linh thú khẽ rung rung khi được triệu hồi ra, một cử động này khiến không ít người chú ý.

Wow, ngay cả linh thú trân quý như vậy cũng có thể chấp tay đưa tặng, hay là..... Nước chảy cũng không phải là vô tình?

Chú thích:

[1] Bao Tự là hoàng hậu của Chu U Vương (781-770 trước CN) nhà Chu, người có sắc đẹp lộng lẫy, nhà vua cực kỳ sủng ái. Có điều lạ, nàng không bao giờ cười.

Vì để thấy nụ cười người đẹp U Vương ra lệnh cho quan giữ kho mỗi ngày dâng 100 tấm lụa rồi sai cung nữ xé để làm nàng vui. Nhưng Bao Tự tuyệt nhiên vẫn không cười. Bấy giờ có viên quan tên Quách Thạch Phủ bày mẹo: “Tiên vương ta ngày xưa có xây Phong hỏa đài ở Ly Sơn, lại đặt mấy mươi cỗ trống to, phòng lúc có giặc sẽ nổi lửa đánh trống báo hiệu chư hầu sang ứng cứu. Đã lâu đất nước thái bình, không bao giờ đốt đến. Nay vua vì hoàng hậu mà đốt nàng tất vui lòng mà cười. U Vương khen phải liền dọn ra Ly Sơn và đốt Phong hỏa đài. Bấy giờ chư hầu cứ nghĩ giặc giã kéo đến bèn đưa quân ứng cứu. Nhưng khi đến nơi chẳng thấy bóng giặc đâu mà chỉ thấy U Vương cùng Bao Tự đang cười hả hê. U Vương lấy làm tự đắc lắm bèn thưởng cho Quách Thạch Phủ

Nhưng sau quân Khuyển Nhung sang đánh phá, tiến đến Kiêu Kinh (kinh đô nhà Chu), U Vương đại bại liền đốt phong hỏa đài cầu viện. Các trấn chư hầu vì bị mắc lừa lần trước, cho là đại vương và hoàng hậu đương yên ảm nên không đem quân sang cứu. U Vương bị chúa Khuyển Nhung giết chết, Bao Tự lại sa vào tay chúa Khuyển Nhung. Nhưng cuối cùng các trấn chư hầu xua quân phản công, quân Khuyển Nhung đại bại, chúa Khuyển Nhung bỏ chạy, Bao Tự vì theo không kịp mà tự tử

Đối với sự xuất hiện của linh thú tạo thành xông xao cùng phỏng đoán, Phong Vũ Tử Yên tựa hồ rất vừa lòng, tay áo lựa vung lên, Băng tinh tuyết ngưng thú đánh tới yêu thú đang công kích Thượng Quan Âm Ảnh, khi linh thú đẳng cấp cao dùng toàn lực công kích, yêu thú chống đỡ không đến mười giây liền gào thét một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Linh thú hiển lộ thần uy, Phong Vũ Tử Yên tâm sinh đặc ý, nhưng vẫn duy trì mặt ngoài trầm tĩnh dịu dàng: “Thượng Quan huynh xem, linh thú này thực lực không kém đi? Muội lúc trước từng đồng ý với huynh, phải biến nó thành một linh thú cao cấp nhất, bởi vì..... Đây là lễ vật đầu tiên huynh tặng cho muội, với muội mà nói có ý nghĩa vô cùng trọng yếu”

Quần chúng vây xem khi thấy lời nói mập mờ không rõ cùng với biểu tình ngưng ngưng lại bắt đầu suy nghĩ miên man bất định, tuy rằng tất cả mọi người đều rất cố gắng chuyên tâm đánh quái, tuyệt không nhún thuận trước hình tượng quang huy, nhưng tỉ mỉ nhìn kỹ có thể phát hiện vũ khí của rất nhiều người đều đã vung vào khoảng không mà không hề biết.

Cô ta nhìn biểu tình tò mò yêu thích và ngưỡng mộ của mọi người xung quanh, vừa lòng cực kỳ, vì thế ý cười hàm chứa mê người, hai mắt chờ mong nhìn phía người trong lòng —— lại thấy toàn thân Thượng Quan Âm Ảnh tản mát ra ánh sáng màu đỏ chói mắt, biểu tình lạnh lùng nhìn chằm chằm mình. Cho dù không có lời nào, nhưng khí thế như núi lại trực tiếp bức người. Đối mặt với loại tư thế này, Nụ cười bên môi Phong Vũ Tử Yên nhất thời cứng lại.

Ngay cả Miên Miên ở cách đó không xa trông ngóng, thấy tình cảnh này cũng không khỏi thay cô ta lau mồ hôi lạnh.

Phong Vũ Tử Yên biết rõ ở trò chơi khi khí thế của Ngũ Hành hiện ra, là điềm báo trước trong lòng sinh ý muốn giết, vì thế hoảng hốt trong lòng, lập tức thu hồi linh thú, không dám rêu rao khắp nơi, nói bậy mê hoặc người khác nữa.

Mỹ nhân hoảng sợ, Thượng Quan Âm Ảnh lại dường như không có việc gì xoay người tiếp tục đánh quái, không có nửa câu ôn ngôn nhẹ nhàng, chỉ để lại một bóng dáng lạnh như băng.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: *Thì ra Thần nữ có ý, quân vương vô tình!*

Nhưng lòng chấp nhất với tình yêu của phụ nữ lại bền vững kiên cố biết bao, há có thể

lại bị đánh bại bởi ngăn trở nhỏ nhỏ?

Mỹ nhân nhu mì sau khi định lại tinh thần, suy tư một lát, lại khẽ mở môi đỏ thắm: “Thượng Quan, muội biết bây giờ không tiện nói chuyện, huynh có thể thêm QQ muội không? Muội muốn nói trực tiếp với huynh” Con người cô ta lóe sáng, thầm nghĩ: *Huynh sau khi nhìn được video của muội, tuyệt đối sẽ vì muội mà khuynh đảo, ha ha ha ha.....*

“Nếu cô muốn vui vẻ, làm gì cũng có thể, đáng tiếc ta không có hứng thú nói chuyện với cô” Thượng Quan Âm Ảnh hé ra câu nói lạnh bạc như bờ môi của anh.

Bốn phía vang lên những tiếng cười ha ha, Phong Vũ Tử Yên đứng ở giữa đám người, đỏ mắt: “Huynh..... Huynh vì sao luôn cự tuyệt người ta ra ngàn dặm xa xôi? Huynh biết rõ muội từ nửa năm trước cũng đã thích huynh, huynh lại vẫn trốn muội! Muội biết người thích huynh rất nhiều, muội chỉ là một người bé nhỏ không đáng kể, nhưng mà..... Nhưng mà bọn họ có nỗ lực nhiều như muội không, có thâm tình như muội không? —— Muội thậm chí còn vì huynh, chia tay với bạn trai trong hiện thực!”

Một câu cuối cùng của cô ta, khiến mỗi người ở đây đều thay đổi sắc mặt, đều nhìn phía Thượng Quan Âm Ảnh lạnh lùng.

Chắc chắn, thật sự là lam nhan họa thủy [1]!

Lời Phong Vũ Tử Yên mang theo sự ghen ngào, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ, huynh sẽ không thể tiếp nhận muội sao, muội ——”

“Không được! Huynh ấy không thể ở cùng một chỗ với cô!”

Theo một tiếng nói vang dội kiên quyết vang lên, mọi người bên trong đột nhiên nhìn Bạch Sam Y Sư đang thở hổn hển. “Cậu ta” tay cầm Mộc liên trượng, khuôn mặt thanh tú, một đôi mắt sáng hơi lo lắng nhìn Phong Vũ Tử Yên.

Đám người Thối Kiếm Tiêu Dao lập tức liền nhận ra “Cậu ta”, cũng buồn bực không thôi: *Đây không phải Ngư Hương Gia Tử trong môn phái sao? Cậu ta chạy tới làm gì?*

Chú thích:

Lam nhan họa thủy [1]: Thường thì hay có câu hồng nhan họa thủy – câu này chuyên dùng cho phái nữ, nam giới thì là lam nhan họa thủy.

Thượng Quan Âm Ảnh thân là một trong những nhân vật chính cũng nhìn chăm chú vào khách không mời mà đến trước mắt này, vẻ mặt lại không có biến hóa gì.

Lên tiếng lại bị một người xa lạ cắt ngang, hơn nữa người này còn nói năng lỗ mãng, Phong Vũ Tử Yên có chút giận: “Người là ai? Dựa vào cái gì nói ta không thể ở cùng một chỗ với Thượng Quan?”

Bởi vì anh ta đã có bạn gái! Tôi không muốn cô càng lún càng sâu!

..... Nhưng mà, không thể nói như vậy. “Ngư Hương Gia Tử” sẽ không biết chuyện tư mật như vậy. Lòng Miên Miên nóng như lửa đốt, rốt cục cảm nhận được tư vị cay đắng ăn hoàng liên.

Cô đau lòng nhìn Phong Vũ Tử Yên, thật sự là ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh [1]. Vì một người hư cấu mà bỏ qua hạnh phúc thật sự, cô gái này ngốc biết bao!

Miên Miên nhớ tới khuôn mặt kiều diễm như hoa của Sở Sính Đình.

.....Hơn nữa, hoa đã có chủ, cô ta cho dù cuồng dại không hối, cũng chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa thôi!

“Sao lại không hé răng? Người nói đi! Vì sao ta không thể ở cùng một chỗ với Thượng Quan?” Phong Vũ Tử Yên thay đổi những lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng trước kia, lớn tiếng thúc giục.

Miên Miên bị màn thúc giục này khiến cho lòng càng thêm sốt ruột.

Không được, cô nhất định phải nhanh tìm một lý do, tìm một lý do.....

Không xong, tìm lý do gì tốt đây?

Tóm lại, nhất định phải ngăn cản cô ta, làm cho cô ta hết hy vọng!

“—— Bởi vì, ta cũng thích huynh ấy!”

Đợi Bạch Sam Y Sư rống xong một câu long trời lở đất này, toàn hiện trường nhất thời lặng ngắt như tờ, chỉ có gió thu lượn lờ nhẹ nhàng thổi trên vách núi.

Ớ? Mình nói sao? Mình nói cái gì? Miên Miên trừng mắt nhìn, có phần mê mông. Lại ngưng thần nhìn về phía màn hình, ừm..... Những lời này quả thật là từ trong miệng “Ngư

Hương Gia Tử” nói ra. Tốt lắm, rốt cục tìm được một lý do chấn động bọn họ! Aizzz, thật không dễ dàng.....

..... Không đúng! Miên Miên hít một ngụm khí lạnh:

Ngư Hương Gia Tử là nam mà!!!

Mọi người từ khiếp sợ khôi phục lại, trán đổ mồ hôi lạnh nhìn về phía Bạch Sam Y Sư, mi thanh mục tú lại nhìn về phía Thượng Quan Âm Ảnh mặc đồ đen tóc đỏ, cuối cùng vẫn trở lại trên người y sư, nhìn “Cậu ta” từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, sau đó trực tiếp kết luận: *Quả thật đúng là một gã đàn ông.*

Aizz, trò đùa này thật sự là càng diễn càng rối loạn, lại còn chạy ra một người đàn ông tuyên bố với mọi người!?

Thật sự là..... Thật sự là..... Thật sự là chơi rất vui!

Phong Vũ Tử Yên sắp tức điên rồi, khí chất ôn nhu không còn sót lại chút gì: “Người..... Người bị bệnh thần kinh gì! Người nói ta không thể ở cùng một chỗ với Thượng Quan, chẳng lẽ người là có thể sao? Người dựa vào cái gì? Chỉ bằng thân hình đàn ông này của người? Đừng nói giỡn!” Quả thực hoang đường vô cùng!

Đối mặt với Phong Vũ Tử Yên từng bước tới gần, đôi mắt sáng trong khoảng thời gian ngắn cũng luống cuống, không biết nên thu dọn tàn cục này như thế nào. Lời đã nói ra như nước đã chảy đi, sao có thể nói thu lại thì thu?

Bỗng nhiên, cô cảm giác được trên người có thêm một ánh mắt lạnh liệt mà chuyên chú, ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt sáng trong lòng máy động, mắt tròn bối rối đối diện với khuôn mặt ác liệt lạnh như băng của Thượng Quan Âm Ảnh tuần mỹ.

Cái loại ánh mắt nghiên cứu xem xét này rất bén nhọn rất xảo quyết, Miên Miên không địch lại được, vội vàng liếc sang một bên. Sau khi gian nan nuốt nước bọt xuống, trong đầu cô đột nhiên vang lên, anh từng nói qua một câu ở Huyết luyện tiên phủ.

Tác phong đàn bà của cậu làm cho người ta vừa thấy khó quên.

Miên Miên chút hoảng hốt, giờ này khắc này, thật giống thời khắc ngày đó chạm mặt nhau.

Một lát sau, cô nhìn Bạch Sam Y Sư giữa màn hình thì thảo tự nói:

“Ta..... Ta không phải nam”

Lời nói nhẹ nhàng giống như lá mùa thu bay lượn trên vách núi.

“Ta là nữ”

Lại chậm rãi, chậm rãi, khẽ rơi xuống đất.

Chú thích:

Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh [1]: Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn, từ cuốn tiểu thuyết Không Ất Kỷ

Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai.

Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phần nộ và tiếc nuối.

Năm phút đồng hồ sau, trên Đoạn Tình Nhai thiếu một thân ảnh bạch y; thay vào đó, là một nữ hiệp tài hoa cầm lợi kiếm trong tay, mặc bộ đồ màu vàng.

Khuôn mặt nữ hiệp trắng hồng rạng rỡ, hai tròng mắt lấp lánh như sao, hai hàng lông mày thon dài như họa, lông mi khéo mắt mờ mờ ảo ảo lộ ra ánh khí bừng bừng. Dù cho không giống như những cô gái khác nhỏ nhắn mềm mại động lòng người, thế nhưng môi đỏ mọng cong cong, con ngươi linh động, đều có một ý vị động lòng người.

Đúng vậy, Hoàng Y Nữ Hiệp này tên là “Ngư Hương Nhục Ti” đúng là tài khoản phụ của Miên Miên.

Khi cô vừa xuất hiện, lập tức đã bị những ánh mắt kín không kể hờ bao phủ, đối mặt với biểu tình khó có thể tin của mọi người, Miên Miên cảm thấy cả người không được tự nhiên, xấu hổ vạn phần.

Sớm biết thế lúc trước đã dùng một trong những cái tên giàu ý thơ như là “Tiểu Tuyết Sơ Tình”, “Ỗ Lan Vịnh Nhứ”, bây giờ cái tên “Ngư Hương Nhục Ti” Làm cho người ta vậy xem, thật sự là..... Thật sự là có chút mất mặt.

“..... Tóm lại, chính là như vậy” Miên Miên ngượng ngùng nói. Tuy rằng cô ngay từ đầu không cố ý giấu diếm, nhưng bây giờ giới tính chuyển đổi tạo thành “Oanh động” như vậy, cô vẫn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Phong Vũ Tử Yên gắt gao nhìn chăm chăm Miên Miên, sắc mặt âm trầm, mà đám người Thối Kiếm Tiêu Dao, Tứ Hải Du Hiệp nhanh chóng từ kinh ngạc ban đầu phục hồi tinh thần lại, đều phát ra tiếng cười sang sảng.

“Rất rất cường đại, Tiểu Ngư cô thật sự là hoa mộc lan thời hiện đại nha!”

“Vừa cà vừa thịt, xem ra cô bị bỏ đói lâu ngày” [1]

“Tôi đã nói rồi, cô có vẻ thích hợp làm phụ nữ hơn!”

“Tiêu Dao, cậu nếu muốn, cậu cũng có thể”

“Lăn đi cho lão tử!”

Hoàng Y Nữ Hiệp trong tiếng trêu chọc bảy miệng tám lưỡi thì ngượng ngùng gần như không ngẩng đầu lên được, mặt trắng bệch, sững sờ lại thêm ba phần kiêu diễm.

Phong Vũ Tử Yên hoàn toàn bị xem nhẹ vừa vội vừa tức, nói ra lời chanh chua: “Thật sự là buồn cười, người cho là người làm như vậy, là có thể khiến cho Thượng Quan chú ý phải không? Thượng Quan mới sẽ không yêu thích loại mặt hàng bất nam bất nữ như người! Đúng không, Thượng Quan?” Cô ta nói xong vội vàng hướng về phía Thượng Quan Âm Ảnh chứng thực.

Miên Miên sững sờ nhìn cô ta một phút trước còn diễm đạm đáng yêu, lúc này khuôn mặt lại dữ tợn vằn vẹo, nghĩ rằng tình yêu quả nhiên sẽ khiến người ta đánh mất lý trí.....

Nhưng mà, cô ta nói ra là một vấn đề nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng. Miên Miên thế mà quên, mình xưa nay “Bất hòa” với Thượng Quan Âm Ảnh, anh ta làm sao có thể sẽ bỏ qua Phong Vũ Tử Yên, mà lựa chọn mình chứ?

Trời ạ, cô lại phạm vào sai lầm thấp kém như vậy.

Ngay tại thời điểm Miên Miên rơi vào buồn rầu, Thượng Quan Âm Ảnh vẫn trầm mặc đã di chuyển đôi chân tôn quý, đứng ở trước mặt cô, trong lúc nhất thời khoảng cách hai người gần gũi không tới nửa bước.

Thượng Quan Âm Ảnh nhìn hình ảnh Miên Miên nói:

“Thì ra là như vậy.....”

Không biết vì sao, nhìn đến một câu bình thường như vậy, mặt Miên Miên lại đỏ.

Cửu đen vì che dấu e lệ trong lòng kêu gào: *Đúng vậy, chính là như vậy! Bốn cô nương chính là nữ! Hey, sao đứng gần như vậy, muốn đẩy tôi xuống vách núi phải không!*

Nhưng mà cửu trắng vẫn rất không có cốt khí như cũ cúi đầu nhỏ nhắn xuống, khi anh nhìn chăm chú thì mặt đỏ tai hồng.

Bởi vì thay tài khoản nữ Miên Miên mới phát giác, hình thể của anh hóa ra cao lớn như vậy, trái lại, mình đứng ở bên cạnh anh có vẻ rất nhỏ bé, rất nhu nhược..... Loại chuyển biến này thật vi diệu, cũng khiến người ta trở tay không kịp.

Một lúc lâu sau, hình ảnh thân ảnh màu đen lạnh lùng lại lên tiếng lần nữa, giọng nói lơ đãng tựa như một câu nói mê vô tâm.

“Người thích ta?”

Chú thích:

[1] Tên của Miên Miên trong game, Ngư Hương Gia Tử là món Cà tím áp chảo, Ngư Hương Nhục Tì là món thịt lợn xào chua ngọt – Món này có vị như vị cá – Cả hai món ăn đều là món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên.

—— Làm sao có thể! Luỹ thừa mặt đỏ của Miên Miên chột tăng lên, cho đến khi phá bỏ bảng biểu. Cô cảm giác sắp không hô hấp được nữa, “Vụt” một tiếng đứng lên, sau đó không ngừng đi qua đi lại trong phòng.

Khi bước đi thông thả đến vòng thứ ba, cô ngồi lại trước máy tính, sau khi hít một hơi thật sâu, gõ xuống bàn phím: “Đúng vậy, mọi thích huynh” Căn răng, dùng sức gõ chữ gửi đi, trên mặt vẫn đang nóng bừng.

Cô vỗ ngực, nói với bản thân: Đây là kế tạm thích ứng. Vì phòng ngừa người đàn ông đã có bạn gái này tiếp tục lừa gạt vô số tâm hồn thiếu nữ trong trò chơi, cô đành phải che giấu lương tâm nói chuyện.

..... Rất nín nhịn, rất nín nhịn, lại nói với “Kẻ địch” Mọi thích huynh! Ô ô ô!

Cô đỏ mặt, ôm đầu, một hồi lâu không dám ngẩng đầu nhìn màn hình. Cô không có dũng khí nhìn Thượng Quan Âm Ảnh đáp lại. Lớn như vậy, vẫn là lần đầu “nói rõ” với một người đàn ông. A, tuy rằng là nghĩ một đằng nói một nẻo.....

Yên lặng đến hai mươi giây, cô mới ngơ ngác ngẩng đầu, trong lòng run sợ vội vàng nhìn quét qua khung nói chuyện phiếm, sau khi phát hiện Thượng Quan Âm Ảnh không lên tiếng, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, dùng con chuột kéo giao diện khung nói chuyện phiếm, tiến hành cẩn thận xem xét.

Không ngoài sở liệu, Phong Vũ Tử Yên tựa như sư tử cái tức giận, lên án mạnh mẽ Miên Miên “Không biết xấu hổ”, lòng cũng nóng như lửa đốt nhắc nhở Thượng Quan Âm Ảnh “Cô ta không phải thật tình”; mà đám người Thối kiếm Tiêu Dao lại anh một câu tôi một câu trêu chọc chế nhạo, e sợ thiên hạ chưa loạn.

Duy chỉ có đương sự Thượng Quan Âm Ảnh, chậm chạp không tỏ thái độ.

Chờ đợi là rất mệt mỏi, Miên Miên tình nguyện để anh thống thống khoái khoái từ chối mình, cũng không nguyện để trái tim treo lơ lửng giữa không trung, nửa vời. Loại tâm tình này, thật giống như ngồi trong phòng học, dựng thẳng tai nghe giáo viên điểm danh tuyên đọc thành tích vậy, chán ghét, chờ mong, sợ hãi, còn có bất đắc dĩ.

“Đáng giận, đùa giỡn tôi” Miên Miên bĩu môi, dùng ánh mắt giết chết cái tên Thượng Quan Âm Ảnh trên màn hình.

Thật lâu sau, lâu đến Miên Miên gần như nghĩ anh đã out, màn hình của cô cuối cùng cũng hiện ra một khung nhắc nhở: *Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn gần bó tương giao,*

xin lựa chọn, Nhận, Từ chối.

Lòng Miên Miên đột nhiên khẽ động, tiêu cự ánh mắt dừng ở trên bốn chữ “Gắn bó tương giao”, nhìn lại vài lần, cũng không biết mình đang xác nhận cái gì.

Gắn bó tương giao, thật ra chính là người khác phái trong trò chơi tiến hành ôm tân nương.

Tư duy của cô có điểm chỗ trống, máy móc nhập vào “Nhận”.

Hình ảnh trò chơi, người chơi nam tóc đỏ thon dài cao ngất vươn cánh tay to lớn mạnh mẽ, ôm lấy Hoàng Y Nữ Hiệp gần trong gang tấc trước mắt, sau đó một người giương mắt ẩn tình, một người yên lặng rũ mắt, hai người ôm nhau, thần thái vô cùng thân thiết, không coi ai ra gì.

Miên Miên nhìn chăm chăm hai người “Thâm tình như chim liền cánh”, khóe miệng hơi hơi run rẩy, động tác này thiết kế cũng hơi quá..... Tuy rằng cô cũng thường xuyên nhìn thấy người chơi nam nữ ôm nhau, nhưng tự thể nghiệm vẫn là lần đầu, đối tượng lại chính là tên Thượng Quan Âm Ảnh này. Cho nên nói, sự đời thật sự là khó có thể đoán trước.

Thượng Quan Âm Ảnh triệu hồi bảo kiếm màu bạc ra, ôm Miên Miên đứng lên trên, bảo kiếm lập tức chậm rãi dâng lên cao.

Miên Miên nhìn thoáng qua đám người ồn ào vây xem cùng với Phong Vũ Tử Yên bên cạnh gần như té xỉu, ngây ngẩn hỏi: “Chúng ta..... Phải đi đâu?”

Thượng Quan Âm Ảnh trả lời hai chữ thản nhiên:

“Thành thân”

Miên Miên tròn tròn mắt.

Đã từng? Trình xin ý kiến? Làm sáng tỏ?

..... Vị tiên sinh này, anh không gõ chữ sai chứ?

Bị ôm đến miếu Nguyệt Lão, Miên Miên vẫn ngây ngây ngô ngô, trong đầu không ngừng xoay tròn “Đã từng, trình xin ý kiến, làm sáng tỏ”..... Mãi đến khi thấy tay cầm tờ hồng, về mặt NPC Nguyệt Lão cười đến hiền lành, mới thành công hoàn hồn.

Thành thân, thì ra là thật sự thành thân. Kịch tình này phát triển rất quý dị.

Miên Miên quay đầu hoang mang nhìn Thượng Quan Âm Ảnh, phát giác anh cũng đang nhìn chăm chăm mình.

“Muốn hôn lễ như thế nào?” Anh hỏi.

Việc kết hôn trong hệ thống Phi Thăng rất nhiều, danh mục đông đảo, dịch vụ hôn lễ, pháo mừng, pháo hoa, bong bóng tình yêu, tiền lì xì..... Người chơi coi trọng kết hôn phô trương có thể chi tới hơn một ngàn, đương nhiên đại bộ phận người chơi cũng không truy cầu những thứ này, nhưng pháo hoa, bong bóng tình yêu, các loại linh tinh khác, vẫn rất phổ biến.

Miên Miên vừa nghe anh hỏi như vậy, vội vàng xua tay: “Mọi thứ nên giản lược”

Thượng Quan Âm Ảnh nhếch môi cười: “Được”

Nhưng đơn giản như thế nào, nho nhỏ như thế nào, sau khi hai người ở chỗ Nguyệt Lão “Xác nhận kết hôn”, kênh thế giới vẫn chỉ hiện lên một câu:

[Hệ thống]: Trời sinh tài tử giai nhân xứng, nguyện làm uyên ương không làm tiên. Chúc mừng [Thượng Quan Âm Ảnh] và [Ngư Hương Nhục Ti] được Nguyệt Lão làm chứng kết làm vợ chồng!

Miên Miên kìm lòng không được “A” Một tiếng, vô cùng ảo não: Người trên toàn thế giới đều hiểu mà nói bọn họ có “Gian tình” rồi!

Quả nhiên, kênh thế giới lại oanh động một lần nữa.

[Thế giới] Quái Rất Mạnh Người Lên Trước: Ta không hoa mắt chứ? Đây là BUG hệ thống?

[Thế giới] Renewedly: A a a a! Thượng Quan của ta a a!

[Thế giới] Huyền Thảo Ấm Ấp: A a a! Ai nói cho ta biết đây không phải sự thật đi!?

[Thế giới] Miệng Nhỏ Nhăn Lạnh Lẽo: A a a! Bình tĩnh bình tĩnh, không cần kích động a a!

[Thế giới] Tiểu Đào Đào: Ta phát hiện, bọn họ còn ở chỗ Nguyệt Lão!!!

[Thế giới] Hồ Bất Quy: NND [1], đám người phụ nữ các muội thật là có mắt như mù, huynh đây tốt như vậy mà không có ai phát hiện ra, huynh đây khóc!

[Thế giới] Ma Bà Đậu Hũ: Ngư Hương Nhục Ti, Thượng Quan ly hôn đi! Chúng ta mới là trời sinh một đôi!

.....

“Đi, chúng ta đi ngắm phong cảnh” Kênh thế giới hỗn loạn, Thượng Quan Âm Ảnh vẫn không vội không trì hoãn như cũ, bình chân như vại, một chút cũng không có tự giác của đương sự.

Cho dù anh không nói, Miên Miên cũng biết nơi đây không nên ở lâu, vì thế không kịp tiếp nhận đề nghị ôm của anh. Sau khi bị anh ôm lấy, Miên Miên nghiêng cứu đường cong cầm anh, nhin không được trêu chọc: “Công tử thủ pháp thuần thực, rõ ràng lưu loát, phải chăng kinh nghiệm tích lũy đầy người?” Theo cô quan sát, anh ở trong trò chơi hữu duyên với nhiều phụ nữ.

Anh cúi đầu tà nghệ, nhú mi: “Nàng hình dung giống như đang giết heo”

Miên Miên lại lần nữa bị anh làm cho nghẹn nói không ra lời, chỉ có thể dựa vào trong ngực anh, buồn bực thầm oán: “Giễu cợt muội, chơi vui lắm à?” Lại còn so sánh cô với heo, người này thật sự là rất ác liệt.

Anh làm như không nghe thấy cười một tiếng hời hợt: “Cũng không sai”

Miên Miên lười phản bác, dù sao luận công phu miệng, cô luôn luôn là người lép vế.

Cô cứ ngoan ngoãn ghé vào trong lòng anh như vậy, dưới tải trọng của phi kiếm, hai người từ từ bay qua ráng mây ngũ sắc ở Thất Thái Sơn, phong cảnh khói nước tuyệt đẹp ở Cảnh Minh Hồ, thác nước bay lượn nuốt cả núi sông.....

Bọn họ không hề nói lời nào, chỉ bay không mục đích qua các cảnh đẹp nhìn một lát, sau đó rời đi, không mang theo đi một áng mây, không lưu lại nửa ánh mắt quyến luyến. Không chút để ý tựa như gió mát không cần thận phất qua, giống như mây nhàn hạc đã bỏ lại thời gian để hoàn thành việc này.

Chú thích:

NND [1]: Là từ viết tắt của pinyin - **N**ăi **n**ai **d**e – Một câu chửi tục – Con bà nó.

Thế nhưng quần chúng vây xem ở kênh thế giới lại không trấn tĩnh như vậy.

[Thế giới] Renewedly: Chúng tỷ muội, bọn họ chạy đến Cảnh Minh Hồ!!

[Thế giới] Tiểu Đào Đào: Á? Á? Không phải ở Thất Thái Sơn sao?

[Thế giới] Đặc Phái Viên 01: Tọa độ của bọn họ là 1171.870, tin hay không tùy bạn.

[Thế giới] Chấn Tư Tầm Quần Rất Mềm Mại: Không đúng rồi, ta vừa rời ở thác nước nhìn thấy hai người bọn họ.

[Thế giới] Quái Rất Mạnh Người Lên Trước: Ta X, vừa rồi là ai nói tọa độ kia? Lão tử đi mới phát hiện là sào huyệt của Boss!

[Thế giới] Hồ Bất Quy: Phong Vũ Tử Yên, muội gả cho huynh đi! Huynh đây nhất định sẽ khiến muội hạnh phúc!

.....

Chỉ chút những “Đội cầu tử” [1] có thể không đáng để ý tới, nhưng mà “Nghiêm hình bức cung” của Lạp Lạp là không thể lãng tránh.

[Tán gẫu riêng] Ô Lạp Lạp: Ngư Hương Gia Tử đồng chí, tớ lấy tư cách là đại biểu ban tổ chức đặc biệt tới đây thăm hỏi. Xin hãy giải thích một chút, hiện tại là tình huống gì?!

Miên Miên cảm thấy đầu có chút đau, đành phải đáp lại: “Đồng chí Lạp Lạp thân ái, đợi một lát nữa tớ giải thích với cậu” Hiện tại ngay cả cô cũng còn không hoàn toàn hiểu rõ ràng đây là tình huống gì, chỉ biết là mình mơ hồ thành thân với người ta.

Phi kiểm từ từ hạ xuống, cuối cùng cũng dừng lại. Miên Miên nhìn về phía màn hình, nhận ra đây là cảnh tượng của một chỗ tên là “Vọng Nguyệt Nhai”. Đây là một vách núi dốc đứng hoang vắng, địa thế rất cao, ngẩng đầu có thể nhìn thấy một vầng trăng màu bạc trên bầu trời tối mịt, bởi vậy được gọi là “Vọng Nguyệt Nhai”. Bởi vì nơi này không phải chỗ đánh quái, cũng không có NPC trọng yếu gì đóng giữ, cho nên bình thường ít có dấu chân tới.

Nhưng mà cảnh sắc nơi này..... Thật sự rất đẹp. Miên Miên có chút kinh diễm, đảo qua quan sát hơn một vòng, trước kia thời điểm mình đi làm nhiệm vụ chủ tuyến có vẻ như đã tới nơi này, nhưng mà lúc ấy không thật sự thưởng thức phong cảnh nơi này, chỉ vội vàng đi qua. Bây giờ tĩnh tâm quan sát, mới phát hiện ánh sáng sao trên bầu trời rực rỡ,

có vẻ thâm thúy mê ly, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra cảm giác thần nhiên mê mẩn.

Bóng đêm mê người như vậy, là nơi thích hợp cho tình nhân nói chuyện yêu đương.....

Dưới ánh trăng, Hắc Y Kiếm Sĩ từng bước tiến đến gần Hoàng Y Nữ Hiệp.

Hoàng Y Nữ Hiệp lập tức cảnh giác lui về phía sau từng bước.

Hắc Y Kiếm Sĩ lại từng bước tiến đến gần Hoàng Y Nữ Hiệp lần nữa.

Hoàng Y Nữ Hiệp kinh nghi bất định lui về phía sau từng bước.

Hắc Y Kiếm Sĩ dừng lại, dừng ở cạnh nữ hiệp.

“..... Nàng như vậy, ta giao dịch không được” Khoảng cách quá xa.

Hả? Miên Miên chớp chớp mắt, có chút xấu hổ chủ động tiến về phía trước một bước nhỏ. Thì ra là muốn giao dịch, sớm nói đi chứ, thật là. Cô tiếp nhận đề nghị giao dịch của anh.

Trên khung giao dịch có ba thứ, phân biệt là một cái Hồn nguyên ngân ti nhãn chỉ, một bộ Tử vận nghệ thường y, cùng với mười viên Lục đạo huyền thạch đẳng cấp cao.

Chúng nó phát ra tia sáng rất chói mắt, Miên Miên giống như nghe được chúng nó cùng phát ra tiếng gào thét vô tội “Chủ nhân, mang chúng tôi về nhà đi, nơi này rất lạnh, rất hiu quạnh!” Miên Miên trước khi bị choáng váng mê hoặc dùng một tia lý trí cuối cùng cảnh giác bản thân: *Nguyễn Miên Miên, mày phải kiên trì! Đây tuyệt đối là viên đạn bọc đường của kẻ địch! Thượng Quan Âm Ảnh này, từ khi anh ta đề nghị thành thân, qua một hành động có trù liệu này có thể nhìn ra anh ta bụng dạ khó lường! Mấy thứ này, mày nghìn vạn lần không thể nhận!*

Miên Miên cảm giác lòng đang nhỏ máu, suy yếu vô lực từ chối: “Vô công bất thụ lộc [2]” Ừm, đúng vậy, cô chính là một cô gái tốt rất có khí tiết.

..... Nhưng mà vì sao không có người nào nói cho cô, làm người có khí tiết là thống khổ như vậy chứ? Ô ô.

Thượng Quan Âm Ảnh thần nhiên liếc nhìn một thân áo vải của cô: “Tài khoản này của nàng quá yếu” Về sau đánh quái cùng ở một chỗ với anh chết sẽ rất thảm.

Chú thích:

Đội cầu tử [1]: Paparazzi

Vô công bất thụ lộc [2]: Không có công không thể hưởng lộc

Miên Miên nhìn xuống chính mình, quả thật cảm thấy tài khoản này có phần tồi tàn. Việc này không thể trách cô rồi, lần trước vốn muốn đi điện Trường Sinh đánh quái thăng cấp, ai biết sau đó lại hội ngộ nhìn thấy anh ngã vào nơi đó..... Ồ, đợi chút.

Khi đó anh ta hình như nói câu gì.....

Miên Miên giống như đang mờ mịt trong đêm đen nắm lấy một tia ánh sáng ban mai, nhú mi đau khổ hồi tưởng. Khi đó anh ta nói gì nhỉ? Pha mì ăn liền..... Không mở Thần hội tâm thông..... Sau đó?

Ta đang trốn người.

..... Đúng đúng đúng! Chính là câu này! Miên Miên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Thượng Quan Âm Ảnh, thở ra một hơi. Thì ra là như vậy..... Người đàn ông này vẫn bất hạnh không thể thoát khỏi sự dây dưa của Phong Vũ Tử Yên, mà vừa rồi cô ở phía sau chạy tới “nói rõ” cho anh ta, vì thế anh ta liền thuận tiện đề nghị thành thân..... Nhất định là đúng như vậy!

Cái gì chứ, hóa ra mình chỉ là tấm gỗ.

Nghĩ thông suốt quan hệ lợi hại trong đó, một loại phiền muộn không hề có đạo lý nảy lên trong lòng, nhưng bị Miên Miên cố ý xem nhẹ.

Ừm, nếu hai người đều là “Theo như nhu cầu”, vậy..... vậy lấy một hai kiện trang bị cũng không quá phạm chứ nhỉ? Dù sao mình không công cũng có lao thôi, phải biết rằng, làm tấm gỗ cũng là một môn kỹ thuật sống!

Miên Miên bị ai phát hiện, mình thật sự là càng ngày càng hám lợi đen lòng.

Cô nhẹ nhàng, nhẹ nhàng kích lên “Nhận” trên mặt giao dịch, sau đó có chút chột dạ giải thích: “Muội nói trước cho huynh, cho dù là như thế này, muội cũng không nghĩ đến báo đáp” Người tràn đầy khí tiết bình thường đều là một người nghèo tay trắng.

Thượng Quan Âm Ảnh không trả lời, chỉ mỉm cười liếc nhìn cô, giống như đang chờ đợi câu tiếp theo câu “Không nghĩ đến báo đáp”.

Miên Miên dùng tay nhỏ bé phe phẩy mặt, cảm thấy phòng có chút khô nóng. Mùa thu cũng sắp tới, hiệu ứng nhà kính toàn cầu rất nghiêm trọng, khụ khụ.

Nhẫn và quần áo đều không hạn chế cấp bậc, Miên Miên khó có thể che giấu tâm tình

hưng phấn, lập tức dùng trang bị. Chỉ thấy Hoàng Y Nữ Hiệp biến hóa nhanh chóng, biến thành một cô gái xinh xắn mặc trang phục tím voan mỏng, làn váy tinh xảo dưới ánh trăng lay động theo gió, rất là mê người.

Không chỉ là mê người, hơn nữa thuộc tính tăng vọt thật nhiều thật nhiều a a a..... Miên Miên mím môi thét chói tai trong lòng, cả ngực đều là tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

“Tối mai tám giờ, chờ ở thành Thiên Nam. Ta mang nàng đi thăng cấp” Người đàn ông đối diện mở miệng.

Miên Miên nhìn đến những lời này, thần sắc hưng phấn chợt tắt, ngưng trọng. Xong rồi, cô hoàn toàn đã quên cổ huấn “Xuất giá tòng phu” này, nếu về sau đều đi theo anh ra giang hồ, vậy bọn Lạp Lạp, Đại Thúc làm sao bây giờ.....

“Về chuyện này, mọi người phải thương lượng một chút với bạn” Cô kiên trì thuyết minh.

Qua một hồi lâu Thượng Quan Âm Ảnh mới “Ừ” một tiếng, Miên Miên cảm giác sâu sắc được anh tựa hồ, có vẻ, giống như có chút bất mãn.

Thế gian an ổn thì hợp với Phật pháp, không phụ Như Lai không phụ khanh.

Miên Miên cũng rất bất đắc dĩ, nhưng vấn đề này rất nghiêm trọng. Cô và cùng bọn Lạp Lạp tình cảm thâm hậu, cô nói cái gì cũng không thể “Trọng sắc khinh bạn”. Chính là trong tiềm thức Miên Miên biết, nếu không thuận theo ý người đàn ông trước mắt kia, những ngày sau này tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Huống hồ, hiện tại là tên ăn thịt người này nường tay. Miên Miên nhìn trang phục màu tím tia sáng lưu động trong ánh mắt.

Chậm đã, cô về sau sẽ không phải luôn luôn chịu ức hiếp, vĩnh viễn không có ngày vươn mình chứ..... Miên Miên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng của Thượng Quan Âm Ảnh, lạnh đến run cả người. Loại khả năng này tựa hồ rất cao, dù sao, vô luận là Thượng Quan Âm Ảnh hay là giám đốc đại nhân Hỏa Nhạ, đều là người đàn ông vô cùng cường thế.

Huống hồ lần trước mình còn ở điện Trường Sinh đánh anh ta một cái, bây giờ anh ta đợi đến cơ hội, còn không thừa cơ trả thù? Cho nên anh ta đề nghị thành thân, là kể một hòn đá ném hai con chim.

Quả thật đúng là như vậy sao?

Đáng giận, đáng giận, đáng giận, đáng giận.....

Đêm yên tĩnh, nhà trọ nào đó trên tầng năm phía tây thành phố, cửa sổ hướng nam đột nhiên bị mở ra, một cô gái tuổi xuân hương lên trời rít gào: “A a a —— Rất sáng khoái a a a a!” Oán niệm sâu, kinh động thiên địa.

Sau đó thủ phạm quấy nhiễu dân chúng thừa dịp tiếng hàng xóm mắng chửi còn không truyền đến, rất không có khí phách “Cạch” một tiếng đóng cửa sổ lại.

Gần tám giờ tối ngày hôm sau, suối Hà Bằng bên cạnh thành Thiên Nam, một gã Bạch Sam Y Sư đứng sừng sững. Xem bộ dáng, là đang đợi người.

Tám giờ đúng, người cậu ta đợi xuất hiện, là một Nam Kiếm Khách khí thế bất phàm, quần áo đen tóc đỏ.

Nam Kiếm Khách tuyệt mỹ tuấn dật đứng ở bên người Y Sư, nhúu mày lại, câu đầu tiên nói đó là: “Nàng rất hùng tráng”

Giọng điệu tràn đầy ghét bỏ.

“.....” Miên Miên mếu máo, quan sát anh.

Thượng Quan Âm Ảnh nhận thấy được thái độ bướng bỉnh của cô, trầm tư một hồi, nói: “Nói đi”

Miên Miên không được tự nhiên lắc đầu, hừ lạnh một tiếng: “Muội không có gì muốn nói, cũng không có bất mãn gì với huynh”

“Ờ” Anh phát ra một âm tiết đơn giản.

Khi Miên Miên phát hiện mình chỉ cần một câu đã tiết lộ sự bất mãn, có chút xấu hổ giận dữ, sau khi thầm mắng mình một tiếng “Ngu ngốc”, phô trương thanh thế tăng mạnh ngữ khí: “Không, không sai! Muội là rất bất mãn, rất không tình nguyện!”

“Không tình nguyện cái gì?”

Miên Miên bị kiềm hãm, khí thế giảm xuống, lúng ta lúng túng nói: “Muội không muốn đổi tài khoản nữ cùng luyện cấp với huynh.....”

“Vì sao?”

Tuy rằng giọng nói của Thượng Quan Âm Ảnh vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng người qua đường giáp ất không một ai không cảm thấy một trận hàn ý thấu xương, đều nhượng bộ lui binh.

Miên Miên tâm sự ngổn ngang, tự nhiên cảm nhận được những thứ này, cô cúi đầu, hồi tưởng chuyện đã xảy ra một tiếng trước ——

Bảy giờ, Miên Miên đã sẵn sàng tinh thần chuẩn bị giải thích rõ ràng tình huống với tổ

chức, ba người vây quanh “Ngư Hương Gia Tử”, biểu tình nghiêm túc, sẵn sàng trận địa đón quân địch.

“Bây giờ mời đương sự trần thuật toàn bộ quá trình xảy ra gian tình” Bồi thẩm đoàn Ô Lạp Lạp vẫy tay ra hiệu.

Miên Miên đối mặt với trận pháp này, tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn lau mồ hôi lạnh trên trán: “Đó là một ngày mùa xuân trời trong nắng ấm, tia nắng rực rỡ.....”

Lạp Lạp nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngư — Hương — Gia — Tử!”

Miên Miên gãi đầu, cảm thấy rất vô tội, không phải cô biết rõ sự tình mà không báo, mà là, thật sự là, khó có thể mở miệng á.

Cô vội vàng nói sang chuyện khác: “Đại Thúc làm sao vậy?” Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Đại Thúc vẫn tránh ở trong góc âm u, không rên một tiếng.

Lạp Lạp lập tức mắc câu: “Anh ấy á, ha ha ha, đang đếm con kiến”

Miên Miên nào biết đâu rằng, Đại Thúc là vì cảm thấy đặc biệt mất mặt, cho nên mới buồn không hé răng. Anh cho đến nay vẫn không thể tin được, mình vụng trộm ăn dấm chua của đối phương hơn một tháng, lại có thể là phụ nữ. Mà xem tình hình, vợ đại nhân Lạp Lạp là đã sớm đã biết rõ. Chén no rồi.

“Tớ vẫn cảm thấy Tiểu Ngư và Thượng Quan rất xứng” Tiếng Đàn luôn luôn trầm tĩnh nói ra lời kinh người. Theo giọng điệu của cô ấy không khó nhìn ra cô ấy không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này, thậm chí cho rằng là đương nhiên.

Quả nhiên là người phụ nữ tâm tư thông thấu, Miên Miên thầm nghĩ. Nhưng lập tức vì những lời này của cô ấy mà lạnh buốt không thôi, cô cũng không phải rất muốn xứng đôi với Thượng Quan Âm Ảnh, cảm ơn.

Cô nhìn thời gian, cách tám giờ không xa. Cô có chút vội vàng xao động tuyên bố: “Các vị, về sau tớ có khả năng không thể thường xuyên đợi mệnh, bởi vì..... Ừm, cho nên.....” Aizzz, có thể nghe hiểu không?

Lạp Lạp ăn ý mười phần trình trọng gật gật đầu: “Hiểu” có chồng cấp đại thần, còn vất vả thăng cấp làm gì.

Mọi người trầm mặc.

Lạp Lạp chịu không nổi loại không khí áp lực này, nhảy ra: “Được rồi, được rồi, thiên

hạ không có buổi tiệc nào không tàn! Tiểu Ngự, cậu an tâm đi theo quan nhân nhà mình ra giang hồ đi, ngày lễ ngày tết mang chút trang bị tiên thạch về hiếu kính tổ là được, moa ha ha ha. Còn có...” Lạp Lạp đột nhiên dừng một chút, “Không cần nhớ tổ nha”

Miên Miên cảm thấy lời nói này của Lạp Lạp có chút khoa trương, không phải không thường xuyên cùng nhau tổ đội mà thôi, cũng không phải đoạn tuyệt quan hệ, thật là.

..... Nhưng hồi tưởng từng khoảng thời gian hai tháng ở với mọi người, Miên Miên vẫn bị cuốn vào dòng cảm xúc thương cảm.

Mọi người nhìn nhau không nói gì.

Miên Miên chảy nước mắt rùng rùng ở trong lòng: Ô ô ô, đều *tại tên chết tiệt Thượng Quan Âm Ảnh kia, anh ta là người xấu!*

.....

Miên Miên sau khi giản lược nói rõ tình huống, dùng một loại ánh mắt “Huynh là người xấu” trừng mắt nhìn Thượng Quan Âm Ảnh.

Thượng Quan Âm Ảnh đáp lễ cô bằng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, nhếch môi.

Anh không cần biện giải, anh chính là nghiệp chương nặng nề. Lòng Miên Miên đầy căm phẫn trừng mắt nhìn anh.

“Nàng mang theo bạn của nàng cùng thăng cấp không phải tốt sao” Giọng của Thượng Quan Âm Ảnh vẫn đậm phong khinh.

Hả?

Miên Miên ngây ra ba giây, nan đề rối rắm trong lòng được câu nói đầu tiên của anh giải quyết, có loại cảm giác mờ mịt không rõ ràng. Đây, đây, đây..... Đúng vậy, vì sao cô ngay từ đầu không nghĩ đến chứ! Vừa rồi mình còn ngu ngốc vì chuyện này mà buồn rầu thương cảm.

Trong lòng cảm thấy rất mất mặt, Miên Miên cảm giác mất thể diện, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Việc này..... Việc này muội đương nhiên biết! Sẽ chờ huynh gạt đầu. Muội bây giờ đi báo cho bọn họ” Nói cho hết lời liền vội vàng đến khung tán gẫu riêng báo cho mọi người.

Thượng Quan Âm Ảnh nhìn cô, không nói cái gì nữa, trên mặt là biểu tình nhìn không thấu.

Chỉ chốc lát sau, bọn Lạp Lạp liền phong trần phác phác chạy đến thành Thiên Nam,

mọi người tề tụ một nhà.

“Được rồi, người đã đủ, xuất phát đi” Tâm tình Miên Miên không tệ, sau khi nói xong liền xoay người rời đi, nhưng đi được vài bước, lại không phát hiện có người đi theo, vì thế nghi ngờ ngoái đầu nhìn lại.

Mọi người đứng tại chỗ, ánh mắt đều hội tụ trên người cô.

Đối mặt với ánh mắt trói buộc mạnh mẽ như đèn chiếu sáng, Miên Miên kinh sợ, vội vàng hỏi: “Sao thế?” Treo máy toàn bộ sao?

Lạp Lạp khẽ thở dài một tiếng: “Tiểu Ngư, cậu phải có tự giác của phụ nữ đã kết hôn chứ”

Phụ nữ đã kết hôn? Miên Miên, một trận lạnh buốt chảy vào cơ thể. Nhưng rất nhanh liền hiểu được, bỏ xuống câu “Đợi chút” Chạy đi đổi tài khoản nữ.

Aizzz, làm đàn ông đã quen, thế này thật đúng là không quen.

Cảnh tượng thăng cấp lần này tên là “Đầm lầy U Hồn”, quái vật trong đó mạnh rất nhiều so với điện Trường Sinh, đương nhiên, kinh nghiệm đạt được cũng gấp vài lần.

Quái nơi này đối bọn Lạp Lạp mà nói có phần cố hết sức, nhưng mà với Thượng Quan Âm Ảnh mà nói là một bữa ăn sáng, thân ảnh cường tráng của anh tự nhiên qua lại chỗ có quái vật, cho dù một đánh mười cũng rất thành thạo.

Bạn được 1232 điểm kinh nghiệm.....

Bạn được 1256 điểm kinh nghiệm.....

Bạn được 1218 điểm kinh nghiệm.....

Màn hình không ngừng hiện ra loại tin tức này làm cho người ta mặt đỏ tim đập, mọi người thầm sướng khoái đến nội thương, nhưng vẫn không quên làm ra bộ dáng vô cùng gian khổ tùy tiện đánh vài con quái vật, thể hiện ra tinh thần hợp tác đoàn đội.

Lạp Lạp không nhịn được, ở khung tán gẫu riêng nói: “Tiểu Ngư..... Thượng Quan đại thần như vậy, cậu rốt cuộc làm sao lại quyến rũ được thế?!” Rất làm cho người ta đỏ mắt.

“Tớ cũng không quyến rũ anh ta” Miên Miên vội vàng sửa lại câu của cô.

Mặt Lạp Lạp bị phản nhìn người phụ nữ đáng xấu hổ trước mắt này, cảm giác trời xanh

vô cùng bất công.

Miên Miên quay đầu nhìn phía thân ảnh ảnh đen đỏ phía trước kia, có chút bức mình. Bởi vì tài khoản phụ của mình yếu kém, cho nên anh không cho phép cô lộn xộn, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi yên trên cọc gỗ, từ lúc này đến bây giờ, mọi người đều đang cố gắng đánh quái, cô cũng chỉ giương mắt nhìn. Thật sự là rất không thú vị.

Hơn nữa đứng trên cọc gỗ vẫn không nhất định sẽ an toàn, ngẫu nhiên sẽ có tiểu quái ngang qua “Thân thiết ân cần thăm hỏi”, hại cô mỗi lần đều chật vật vô cùng vừa chạy loạn vừa thông suốt vừa tránh né công kích. Tuy nói thầy thuốc cũng không tính là rất mạnh, nhưng còn không chịu qua uất ức như vậy!

Càng nghĩ càng không cam lòng, Miên Miên “Vù” đứng lên, lớn tiếng hò hét về phía thân ảnh đen đỏ: “Muội muốn đổi sang tài khoản nam!” Âm vang mạnh mẽ, tức giận vô cùng.

“Không được” Hai chữ bác bỏ.

Miên Miên cắn môi, giữa con người có ngọn lửa đang hùng hực cháy: “Vì sao?” Vì sao nhất định phải luyện tài khoản nữ này?

Thượng Quan Âm Ảnh đành chỉ động tác trong tay, chậm rãi đi đến trước mặt cô, buông mắt xuống nhìn, tạm dừng một lát sau mới nói: “Bởi vì..... Tài khoản nữ mới có kỹ năng vợ chồng, cho nên, nàng tốt nhất ngoan ngoãn luyện cho ta” Giọng của anh bình tĩnh, đã có lời kiên định không thể cãi.

Ở trong game đã là vợ chồng kết hôn, sẽ có một loạt kỹ năng đặc thù của vợ chồng. Ví dụ như “Tương thủ tương thân”, đến trình độ nhất định có thể gia tăng lực công kích và lực phòng ngự của nhau; “Vợ chồng tình thâm”, làm cho chết đi có thể sống lại tại chỗ, hoặc là khôi phục một lượng máu nhất định; “Tâm trí tương thông”, có thể truyền đến bên người đối phương.....

Thì ra là vì việc này, quả thật là “Vận dụng triệt để”. Nghe xong anh giải thích, Miên Miên càng thêm căm giận bất bình: “Muội ——”

“Hơn nữa...” Thượng Quan Âm Ảnh hợp thời cắt ngang lời cô, “Tài khoản của nàng bây giờ cấp bậc rất thấp, rất nhiều trang bị đều không dùng được” Dừng một chút, “Cửu thiên thanh linh kiếm luôn luôn bị đóng bụi trong kho hàng, làm cho người ta có chút tiếc hận”

Cửu thiên thanh linh kiếm luôn luôn bị đóng bụi kho hàng, câu này chính là điểm sáng.

Quả nhiên, Miên Miên vừa nghe anh nói như vậy, rất khiêm nhường bị nước bọt sặc nghẹn, không chỉ ho khan, trái tim gần như không chịu nổi bị chấn động. Anh ta, anh ta, anh ta..... Lại có thể để cho vũ khí đẳng cấp cao đóng bụi trong kho hàng, thật sự rất nghiệp chương!

Luôn luôn tràn đầy tinh thần chính nghĩa, lấy cứu vớt muôn dân làm nhiệm vụ của mình, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

“Muội..... Luyện là được” Miên Miên lấy cứu vớt muôn dân làm nhiệm vụ của mình yếu đuối nói.

“Ngoan” Thượng Quan Âm Ảnh rất vừa lòng với thái độ hợp tác của cô.

Còn “Ngoan” nữa, cô cũng không phải con chó nhỏ! Miên Miên khẩn trương nắm tay thành quyền, ánh mắt sắc bén sắp đâm màn hình máy tính thành một cái洞. Cô suy nghĩ đến Hỏa Nhạ đang ở một nơi nào đó lên mạng, lúc này có phải đang bắt chéo chân, cười rất đắc ý hay không?

Tựa như cây nấm độc màu sắc càng tươi đẹp thì độc tính lại càng mạnh, người ngoại hình dễ nhìn, quả nhiên cá tính lại càng ác liệt.

Mặc dù oán thầm không ngừng, nhưng vừa nghĩ đến mình sau này có thể tay cầm vũ khí có phong cách như Cửu thiên thanh linh kiếm hành tẩu giang hồ, Miên Miên lại kích động không thôi. Trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng ra các loại hình ảnh một đám tiểu lâu la nhào người trước mặt mình rét run, kinh hãi cầu xin tha thứ “*Cửu thiên thanh linh kiếm! Chẳng lẽ ngài chính là người trong truyền thuyết..... Tiểu nhân thật là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, nữ hiệp ngài tha cho tiểu nhân đi*”..... Miên Miên bắt chéo chân, cười rất đắc ý.

Kết quả là, mấy ngày kế tiếp, Miên Miên đều rất cố gắng luyện tài khoản nữ này, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua đêm nay có chút đặc biệt, Thượng Quan Âm Ảnh - phu quân trên danh nghĩa của cô còn chưa login, mà bọn Lạp Lạp Đại Thúc làm nhiệm vụ vợ chồng rồi, cho nên cô đành phải một mình chạy đi đánh quái, cũng tạm thời gia nhập một đội ngũ tân thủ tất cả đều là người xa lạ.

Chẳng những tất cả đều là người xa lạ, hơn nữa tất cả đều là phụ nữ.

Tổ đội nói chuyện phiếm nói ra một lại thêm một tin tức, tuy rằng Miên Miên rất chuyên tâm đánh quái, nhưng vẫn không thể tránh thoát khỏi nội dung nói chuyện của Đội quân tóc dài.

Trong đội có một nữ y hệ mộc đặc biệt sôi nổi, nghiêm nhiên chính là người lãnh đạo tất cả chúng nữ: “..... Cho nên nói đúng ra, thực ra như vậy vẫn tương đối tốt. Đúng rồi, mọi người có chồng trong game không?” Cô gái không để ý chuyển đề tài sang chuyện khác.

Ba người nói không có, một người nói có, Miên Miên không tỏ thái độ.

“Ngư Hương Nhục Ti, cậu sao?” Nữ y hệ mộc hỏi Miên Miên.

Miên Miên có chút do dự, không biết đáp lại như nào, thế nhưng nữ y cũng không chờ cô trả lời, liền kinh hô một tiếng: “Ai nha! Thì ra trong trò chơi có nhiều người độc thân như vậy, vì sao mọi người không tìm một ông chồng cùng nhau chơi trò chơi chứ?” Nghe giọng điệu kinh ngạc của cô gái, giống như chơi game không tìm chồng sánh ngang với đi WC không xả nước, là chuyện thiên lý không dung tha.

Miên Miên xấu hổ, đành phải nói: “Cậu kết hôn rồi sao?”

“Ừ” Sau khi nữ y gật đầu thừa nhận, giọng điệu bỗng nhiên tràn ngập bất đắc dĩ sâu nặng, “Aizz, tớ vốn dĩ cũng không muốn treo cổ trên thân cây sớm như vậy, nhưng mà chồng tớ anh ấy luôn quẩn quít lấy tớ, đưa tớ đủ loại kiểu dáng trang bị, còn nói yêu tớ biết bao nhiêu, mọi người cũng không biết anh ấy đánh người như nào đâu, phiền muốn chết! Tớ không có cách nào, đành phải đồng ý thành thân với anh ấy”

“Wow, chồng cậu thật tốt” Thiếu nữ ngây thơ nào đó trong đội mê mẩn, hâm mộ không thôi.

Nữ y tận lực che giấu loại cảm giác đặc ý trong lòng, thay đổi trang phục, bĩu miệng thầm oán: “Đây là quần áo anh ấy đưa cho tớ, Phượng sơn tiên tử trang, tớ vốn dĩ không muốn nhận, tớ không thích màu xanh mà, nhưng anh ấy phải tốn rất nhiều tiền mới mua được, mua ở những cửa hàng bình thường cũng không được, cho nên tớ bị ép bất đắc dĩ phải nhận. Nạp tiền đều đã nạp, còn có thể làm sao đây, aizzz! Anh ấy chính là như vậy, luôn tiêu tiền lung tung, không hề tiết chế”

“Bộ quần áo thật đẹp” Thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên.

“Chồng của cậu thật sự rất yêu cậu” Thiếu nữ độc thân chua xót.

“.....” Khóe miệng Ngư Hương Nhục Ti run rẩy.

Nhìn thấy mọi người “Nhiệt liệt” phụ họa như vậy, nữ y khoe khoang càng nhiều: “Ai

nha, thật ra anh ấy không tốt như mọi người tưởng! Khuyết điểm của chồng tớ các cậu cũng không biết đâu. Anh ấy á, các cậu biết không, là người chơi cấp Nguyên Anh Kỳ, cấp có vẻ cao, cho nên bọn yêu quái tìm rất nhiều, ba ngày thì có hai ngày phải đi giết người, tớ đều sắp bị anh ấy làm phiền muốn chết! Nhưng mà, ờm, giết người cũng không phải không tốt, người thua sẽ tung ra trang bị. Anh ấy nói với tớ, hy vọng một ngày kia có thể tung ra một cây Bích thắm mộc liên trượng cho tớ dùng, ha ha” Bích thắm mộc liên trượng, chỉ nói ra tên, chúng nữ có thể hiểu được đây là vũ khí cao cấp, lợi hại cỡ nào. Nữ y có phần lo lắng.

Miên Miên rất hiểu được, đó không phải là cây mộc trượng vĩnh viễn phủ bụi trong tài khoản cũ của mình sao.....

“A, chồng tớ login, anh ấy muốn tới nơi này tìm tớ” Vẻ mặt nữ y ngọt ngào tuyên bố trong đội, không quên yêu kiều chặc một tiếng, “Thật là, ngay cả chút thời gian cũng không dành cho tớ!”

Quả nhiên, không quá vài phút, một người chơi nam hệ hỏa mặc trang phục màu đỏ xuất hiện ở trước mặt mọi người. Người này và nữ y sau khi cùng gọi một tiếng “Ông xã, bà xã”, bắt đầu liếc mắt đưa tình tại chỗ, anh nông em nông, còn kém không công khai biểu diễn tiết mục uyên ương “Đến đây đuổi em nè”, khung đối thoại tràn ngập tình nghĩa vợ chồng nồng đậm.

Chỉ là mỗi lời nói cử động của “Ông xã”, từng nụ cười từng cái nhăn mày của “Bà xã”, đều biểu hiện sự khoa trương quái đản, không khỏi có chút hiềm nghi khoe khoang huyền diệu.

Tuy rằng Miên Miên không nói gì về màn biểu diễn của hai người này, nhưng thấy hai người ngọt ngào ân ái, bỗng nhiên thất thần: *Đây mới là vợ chồng bình thường trong game sao?* Tuy rằng không xứng hơn là yêu đối phương đến phải chết, nhưng tối thiểu là vui vẻ trong lòng.

Không giống cô và Thượng Quan Âm Ảnh.....

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Ở đâu?

Miên Miên nghĩ đến nhập thần nhìn thấy trên màn hình hiện ra khung tán gẫu riêng đã bị hù dọa, thế nhưng nhìn thời gian, anh quả thật cũng nên login, cô nói cho vị trí cho anh.

Không biết vì sao, giờ phút này thái độ của Miên Miên khác thường, có phần muốn nhanh nhanh nhìn thấy anh.

Bởi vì có kỹ năng vợ chồng “Tâm trí tương thông”, cho nên Thượng Quan Âm Ảnh trong chớp mắt liền đứng ở trước mặt Miên Miên.

Chân đạp phi kiếm màu bạc hào quang lưu chuyển, khuôn mặt tuyệt mỹ ngạo thế lộ vẻ thần nhiên lạnh lùng, tạo hình chính thể hoa lệ: Vạt áo màu đen được chế tạo tinh tế dị thường, dưới áo đều có hoa văn tinh xảo, tóc dài đỏ như lửa bắt mắt được một sợi dây bạch ngọc thượng đẳng buộc lại một phần, hơi hơi lay động trong gió, gia tăng thêm vài phần xuất trần thoát tục.

Thế nhưng bảo kiếm hoa phục dù sao cũng chỉ là vật chất, điều chính xác làm lòng người kinh sợ chính là hơi thở cường liệt anh phát ra, chỉ là lặng im không nói đứng ở giữa đám người, liền không hề trì hoãn trở thành tiêu điểm ở chỗ đó.

Cho nên trong phút chốc, tất cả mọi người dừng động tác trong tay, toàn bộ ánh mắt đều dừng trên người đàn ông tên là Thượng Quan Âm Ảnh này, đáng tiếc, anh keo kiệt không nâng mắt nhìn mọi người, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng duy chỉ dừng ở trước mắt Tử Y Nữ Hiệp, nghiêm nhiên coi mọi người như không khí.

“Chút nữa cùng đi Tiên phủ giết Boss” Thượng Quan Âm Ảnh thu hồi phi kiếm, nói với Miên Miên, “Nàng vẫn thăng cấp quá chậm”

“Muội đã rất cố gắng” Miên Miên kháng nghị. Thật là, nghĩ đến cô là người bộ phận kỹ thuật, chỉ cần động thủ là có thể đến cấp cao nhất.

Miên Miên biết đại đa số nhiệm vụ vợ chồng đều có hạn chế cấp bậc, cho nên anh vẫn ghét bỏ cấp bậc thấp của mình. Thật là, cho dù ở trong trò chơi cũng muốn bóc lột hết mức sức lao động của cô, nhà tư bản quả thật là ma quỷ ăn thịt người không nhả xương.

“Nàng đi đánh trước đi, ta ở đây chờ nàng” Anh nói xong thì không nói lời nào, đứng ở một bên vận khí điều tức.

“Được” Miên Miên sau khi trả lời, liền xoay người tiếp tục đánh quái, nhưng rất nhanh liền nhận thấy được có điểm không thích hợp. Nội dung cuộc nói chuyện phiếm của đội ngũ dừng ở một câu năm phút đồng hồ trước, sau khi Thượng Quan Âm Ảnh xuất hiện, lại không có người nào nói một lời, thậm chí bao gồm cả nữ y sôi nổi quá mức kia.

Đội quân tóc dài nhìn chồng của nữ y ngây ngốc sững sờ ở một bên, nhìn nhìn lại Thượng Quan Âm Ảnh ở dưới gốc khí chất nho nhã..... Ấy, trước đó còn cảm thấy chồng của nữ y tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng, nhưng bây giờ lại trái ngược, vô luận là y mạo trang sức hay là ngôn hành cử chỉ của anh ta đều có vẻ rất khó coi..... Cùng là người chơi hệ hỏa, sao lại khác nhau lớn như vậy chứ.

Nữ y hoặc ít hoặc nhiều cũng ý thức được điểm ấy, cô ta cắn môi sắc mặt xanh mét, sau khi hung ác trừng mắt nhìn chồng một cái, có vẻ bất mãn không vui bắt đầu đánh quái.

Cô không nói lời nào, trong đội ngũ vốn không có người mở lời. Trong lúc nhất thời, toàn bộ đội ngũ bao phủ bởi sự yên tĩnh. Mọi người không phải vụng trộm nhìn lên Thượng Quan Âm Ảnh, chính là trắng trợn nhìn Miên Miên, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu di chuyển không ngừng giữa hai người.

Một phút sau, Miên Miên cố gắng không để ý, chuyên tâm đánh quái.

Ba phút sau, trên người Miên Miên bò ra mấy con kiến bé nhỏ.

Năm phút sau, con kiến bé nhỏ bò ra càng nhiều, bò rồi bò chỉ chút trên chân nhỏ, Miên Miên cảm giác trên người ngứa ngứa, đứng ngồi cũng khó khăn.

Mười phút sau.....

[Hệ thống] Ngư Hương Nhục Ti rời khỏi đội ngũ.

“Không đánh?” Thượng Quan Âm Ảnh thấy Miên Miên đi về phía mình, mở hai mắt.

Miên Miên ảo não trừng mắt với anh, có điểm bất đắc dĩ: “Vị tiên sinh này, muội hy vọng huynh có thể có tự giác cơ bản nhất” Chẳng lẽ anh ta không phát hiện ra anh ta đúng là nguyên nhân khiến cả đoàn người trầm mặc sao?

Anh phát ra lời mời Gắn bó tương giao với cô, sau khi cô nhận hai người ôm nhau thân mật.

“Mau mau mau, động tác nhanh chút” Ánh mắt sắc bén như kim châm của mọi người làm cả người Miên Miên như đứng ngồi không yên, cô không có dũng khí quay đầu liếc mắt nhìn một cái, chỉ có thể thúc giục anh ở khung tán gẫu riêng mau mang cô rời đi.

Thượng Quan Âm Ảnh nhíu mi, ngừng mắt nhìn cô ở trong lòng, chuyển động bảo kiếm màu bạc dưới chân.

“Huynh ở đây, muội sẽ khiến nữ thầy thuốc kia khó xử. Huynh không phát hiện ra chồng cô ta cũng là hệ hỏa sao” Miên Miên liếc nhìn anh một cái, tức giận nói.

Tuy rằng cứ như vậy có thể tiêu diệt sự kiêu ngạo của đối phương, thuận tiện thỏa mãn tâm hư vinh của phụ nữ, thế nhưng loại chuyện khiến người khác xấu hổ khó xử này, Miên Miên vẫn làm không được.

Một hồi lâu anh cũng không nói tiếp, ngay khi Miên Miên nghĩ đến trọng tâm câu chuyện bị bỏ quên, lại nhận được hai chữ anh phát đến:

“Ngu ngốc”

Cuối thu không khí dễ chịu, đúng là thời tiết tốt để tăng ca.

Hoàng hôn bị bóng đêm bao phủ, trong văn phòng rộng như vậy chỉ có một ánh đèn duy nhất phát ra ánh sáng mờ ảo mỏng manh, dưới ngọn đèn, một cô gái nhỏ nhắn đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tay trái thuần thục gõ bàn phím liên tục, tay phải cầm bút cảm ứng không ngừng huy động, trên màn hình máy tính, một nhân vật trò chơi tạo hình tinh mỹ, trông rất sống động sắp hoàn thành.

Miên Miên nhìn thời gian, lắc lắc hai tay bủn rủn sau đó lại tiếp tục vui đầu vẽ tranh.

Nhưng vào lúc này, bụng lại phát ra tiếng kháng nghị “Ừng ục”, Miên Miên khẽ thở ra một hơi, sau khi buông bút cảm ứng xuống, xoay xoay cổ đau nhức, thì thào tự nói: “Đã sắp bảy giờ rồi”

May mà cô đã sớm đoán trước hôm nay sẽ tăng ca, cho nên mang theo đồ ăn đến công ty, đã để trong tủ lạnh trong phòng trà nước từ buổi sáng.

Giữa làm việc và ăn cơm, Miên Miên không chút do dự lựa chọn việc thứ hai. Cô rời khỏi chỗ ngồi, vô cùng tiêu sái đến phòng trà nước, lấy cà mèn hai tầng màu phấn hồng trong tủ lạnh ra, bỏ vào lò vi ba hâm nóng.

Miên Miên cúi người nhìn cà mèn trong lò vi ba xoay tròn giống như con ngựa gỗ, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

5 phút sau, cô cười tủm tỉm lấy cà mèn thơm ngào ngạt, nóng hằm hập ra, ở sau khi ngồi xuống bàn, cô tròn to đôi mắt như những ngôi sao, rất giống một thiếu nữ mơ mộng hai tay chống cằm, tràn đầy cảm động cúi đầu nói với thức ăn mê người: “Tôi không khách khí”

Ngay tại một khắc món ngon mỹ vị sắp đưa tới bên miệng nhỏ nhắn, một bóng đen lặng yên không một tiếng động tiến bước vào phòng trà nước, dừng lại phía trước cô. Miên Miên dừng động tác, dư quang ánh mắt nhìn vào một đôi giày da bóng loáng kiểu nam, cô cảnh giác nâng mắt lên nhìn, nhưng lại thấy Hỏa Nhạ đứng ở trước mặt mình, đang có chút đăm chiêu nhìn mình.

Ngón tay run lên, Miên Miên ngơ ngác duy trì biểu tình há miệng đợi ăn nhìn thẳng anh, sau đó xấu hổ khép miệng lại, giọng nói vụng về: “Giám đốc, đã muộn thế này, còn chưa về sao?”

Hỏa Nhạ ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của cô, con người thâm thúy lóe ra tia sáng kỳ

dị, tiếng nói thuần hậu dễ nghe vang lên ở phòng trà nước không lớn không nhỏ ——

“Cà tím áp chảo?” (Chính là Ngự Hương Gia Tử)

Cả người Miên Miên chấn động, làn da lộ ra trong không khí nổi da gà trong nháy mắt, khẩn trương đến trái tim sắp nhảy lên cổ họng, còn kém không bị anh dọa đến hồn phi phách tán.

Trong nháy mắt kia, Miên Miên còn tưởng rằng anh nhận ra mình.

Sau khi nguyên thần trở về vị trí cũ, cô cúi đầu nhìn thức ăn trước mặt, ngẩng đầu cười cứng ngắc: “Đúng vậy, Cà tím áp chảo” Mẹ ơi, sắp bị anh ta hù chết, “Giám đốc, anh còn chưa ăn sao?” Không biết nói cái gì cho phải, Miên Miên tùy tiện hỏi một câu.

“Còn chưa ăn”

“Oh” Miên Miên tùy ý lên tiếng. Nghĩ rằng anh chưa ăn cũng không liên quan đến chuyện của tôi..... Nhưng hơn mười giây trôi qua, Hỏa Nhạ vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ như cũ, tựa hồ không có ý rời đi.

Miên Miên bị một cỗ cảm giác cường đại áp bách, tại hơn mười giây ngắn ngủn này, cô cảm thấy mình giống như xuyên qua đến một triều đại đầy rừng trúc nào đó, mạch nước ngầm mạnh mẽ khiến mặt đất nổi lên một trận gió lạnh, thối trúng cát bụi cuồn cuộn trên mặt đất, cũng thối khiến lá trúc lay động sần sật, chỉ còn lại hai người, cô và Hỏa Nhạ mặc trang phục võ lâm cao thủ, đang im lặng giằng co trước màn lá rụng, màn ảnh không ngừng di chuyển qua người hai người.....

Miên Miên hoảng sợ tròn mắt đối diện với tuần nhan không có dư bao nhiêu biểu tình của anh, lại nhìn không thấu tâm tư sâu không lường được của anh.

Cuối cùng, cô thật cẩn thận lộ ra một nụ cười nịnh nọt: “Vây, vậy nếu giám đốc không ngại, mời anh cùng ăn với tôi” Nói ra như vậy, sẽ thu được những loại câu trả lời thuyết phục “Không cần, cảm ơn” “Tôi về nhà ăn là được”.

Nói thì đúng như vậy, thế nhưng.....

“Được”

Hỏa Nhạ cũng không phải người bình thường.

—— Giám đốc, tôi chỉ nói lời khách sáo, ngài cũng đừng tưởng thật chứ! Miên Miên khóc trong lòng.

Bất đắc dĩ, Miên Miên đành phải đông tìm tìm tây mò mò trong tủ âm tường ở phòng trà nước, tìm ra một đôi bát đĩa, rất không cam lòng chia hai phần ba đồ ăn vào trong bát của anh, cuối cùng mặt ngoài mỉm cười nội tâm rơi lệ nói với anh: “Mời giám đốc dùng” May mà hôm nay lượng cà tím áp chảo rất nhiều.

“Ừ” Hỏa Nhạ tuyệt không khách khí bắt đầu động đĩa, đáy mắt dưới hàng lông mi dày có một bóng ma mờ ảo, hiện ra vẻ thất kinh khi được ngắm mỹ nam ăn cơm.

Miên Miên nâng mắt ngắm anh một cái, tuy rằng cảm thấy khó tin, nhưng sự thật chính là như thế, cô đang cùng với người chồng trên mạng của mình, ngoài đời là giám đốc, ngồi cùng bàn ăn cơm.

Hơn nữa..... Dựa vào cái gì anh ta ngay cả ăn cơm cũng ăn tao nhã thông dong hơn so với người khác, còn có thiên lý hay không đây.

Miên Miên nhai cơm trong miệng, đột nhiên, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, Miên Miên hé ra một nụ cười.

Hey, Hỏa Nhạ, tôi chính là “Nương tử” của anh đó, có biết hay không hả.

Cô nhin không được nhếch miệng cười, có loại vui sướng vì bí mật chỉ duy có mình biết, sau khi bị anh liếc liếc mắt nhìn một cái, lập tức thu ý cười vui đầu ăn cơm.

Động tác của Hỏa Nhạ bỗng nhiên ngừng lại: “Cô cho thêm tỏi?”

Miên Miên giật mình, gật đầu: “Đúng vậy” Cà tím phải thêm một ít tỏi mới thơm nha.

Hỏa Nhạ gạt tỏi trong bát sang một bên, nhúu mày nói: “Lần sau đừng thêm vào”

Miên Miên nhìn động tác chọn tỏi ra của anh, vừa kinh ngạc lại tức giận. Gã đàn ông này, đoạt lấy hết lương thực quý giá của cô, lại còn dám chê này chê nọ! Tưởng là cấp trên của cô là có thể dùng loại mệnh lệnh bá đạo này khiến cho cô phải ngoan ngoãn nghe lời sao? Không khỏi quá ngây thơ rồi! Hơn nữa, anh ta nghĩ còn có thể có lần sau sao? Hừ! cô thích thêm tỏi vào, càng muốn cho thêm thật nhiều, ngay cả uống nước cũng phải cho thêm tỏi!

“..... Được, lần sau tôi sẽ chú ý” Miên Miên hóa thân thành nhân viên hầu bàn, vô cùng cung kính.

Hận, vì sao miệng luôn theo không kịp tiết tấu chứ. Nếu như có thể, Miên Miên rất muốn quỳ rạp đấm xuống đất nước mắt chảy ròng ròng.

Cô cầm lấy chén nước trên mặt bàn ra sức uống một ngụm, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại.

“Ngày mai vào thời gian này tôi ở đây”

“Ừng ực” Trong miệng Miên Miên đầy nước, bối rối trả lời. Anh ta ngày mai ở đây..... Điều này có liên quan gì đến cô?

Ánh mắt sắc bén của Hỏa Nhạ bắn về phía cô: “Thịt lợn xào chua ngọt, cô làm đi nhé”
(Chính là Ngự Hương Nhục Tì)

“Ừc, ừng ực, ừng ực —— khụ khụ” Miên Miên nóng nảy, bị sặc nước.

“Cô uống xong nói sau” Ghê tởm đã chết.

Sau khi ngừng ho khan, Miên Miên kích động nắm chặt chiếc đũa, dự định nói rõ lập trường của mình: “Giám đốc! Tôi rất cảm kích anh đồng ý nể mặt ăn cà tím áp chảo tôi làm, nhưng mà ——” Đôi mắt tròn đột nhiên đối diện với đôi mắt sắc bén, khắp cả người Miên Miên phát lạnh, hai vai run lên, “..... Nhưng mà, thật ra tôi rất am hiểu làm thịt lợn xào chua ngọt” Cảm ơn anh cho tôi một cơ hội phát huy.

Ô ô ô, không thể bắt nạt người ta như vậy!

Hỏa Nhạ nghe vậy, thu ánh mắt sắc bén lại, coi như không có việc gì cúi đầu ăn cơm.

Mặt Miên Miên đầy hắc tuyến, đột nhiên hiện ra một ý tưởng rất kỳ diệu: *Anh ta..... Sẽ không phải là rất thích hai loại món ăn đó, cho nên mới thành thân với cô chứ.*

Sau khi đạt được câu trả lời thuyết phục vừa lòng, giọng nói của Hỏa Nhạ hồi phục bình thản như xưa: “Cô có vẻ thường xuyên tăng ca?”

Miên Miên nghiêm mặt lại, lưng dựng thẳng, trong giọng nói tràn ngập sự khôn khéo cơ trí của thành phần (ngụy) tri thức đô thị: “Tôi là họa sĩ tổ hạng mục Họa Hồn, cho nên nhiệm vụ công việc có vẻ nặng nề. Vì tiến độ toàn bộ đoàn đội, thỉnh thoảng tăng ca thì tính là gì chứ?” Giật mình chưa? Ngoài ý muốn chưa? Nhìn với cặp mắt khác xưa chưa? Ha ha ha..... Trong lòng Miên Miên phát ra ba tiếng cười của Shiratori [1].

“Ừ” Hỏa Nhạ thản nhiên lên tiếng, tao nhã dùng khăn tay lau khóe miệng, “Cô Nguyễn, đem bản ghi chép cuộc họp ở “Bách Niên” đến cho tôi nhé”

Ớ? Anh ta rốt cuộc có nghe vào những lời vừa rồi mình nói hay không? Cô không phải thư kí, không phải thư kí nha! Bình thường theo nội dung vở kịch không nên phát triển như vậy mà? Anh ta ít nhất hẳn là biểu hiện kinh ngạc một chút chứ? Miên Miên không bỏ qua.

Cô chờ anh, không quên nhai nuốt miệng cơm, hai má phình tựa như một con chuột hamster.

“Cám ơn bữa tiệc chiêu đãi này của cô” Anh lộ ra nụ cười như có như không, đứng lên.

Miên Miên làm ra mặt quỷ với bóng dáng rời đi của anh.

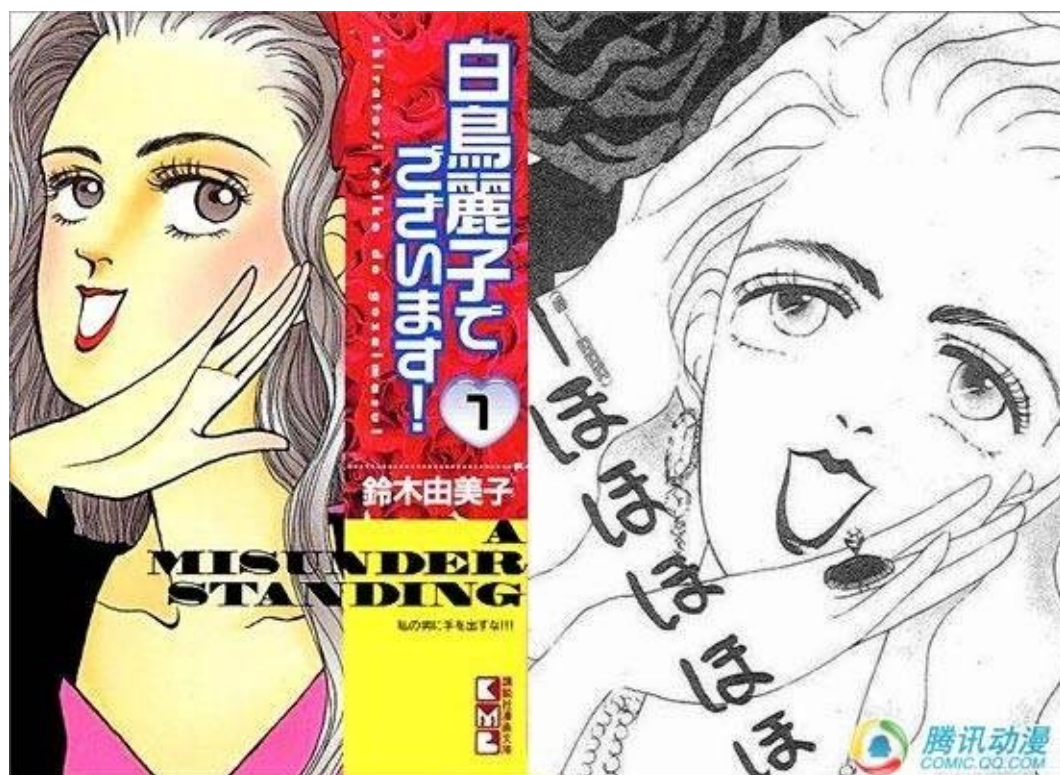
Cô phát hiện, người này, yên lặng bình tĩnh đến quá đáng, giống như trong thiên hạ không có chuyện gì có thể khơi mào cảm xúc dao động của anh ta.

Cho dù là yêu đương, cũng sẽ là bình tĩnh làm cho người ta chán ghét sao? Lần trước thái độ của anh ta với Sở Sính Đình chính là như vậy, ôn hoà, như gần như xa, căn bản không có sự ngọt ngào thân mật như những người yêu nhau nên có. Rất khó tưởng tượng anh ta sẽ bởi vì một người phụ nữ mà ghen tị, mà phẫn nộ, mà lo được lo mất.

Nếu thật sự có người phụ nữ như vậy tồn tại, Miên Miên sẽ rất bội phục, rất bội phục, rất bội phục cô ta.

Chú thích:

Shiratori [1]: Là một nhân vật truyện tranh.

Miên Miên vừa đăng nhập vào game, lại nhận được cửa sổ tán gẫu riêng của Thượng Quan Âm Ảnh: “Đến ngay chỗ của Hồng Nương”

Cô tuyệt không nghi ngờ vì sao phải đến chỗ đó, bởi vì mấy ngày trước anh cũng đã nói, chờ sau khi cô đến Nguyên Anh Kỳ thì đi làm nhiệm vụ vợ chồng với anh. Chính là có chút ngoài ý muốn, anh tối nay login sớm hơn cô.

Chạy đến chỗ Hồng Nương, quả nhiên một thân ảnh đen đỏ đang đứng sừng sững. Miên Miên chỉ nhìn nhân vật trò chơi là anh, đã cảm thấy bức mình. Gã đàn ông đáng giận, tính để cho cô làm tiểu muội đưa trà, thư ký, lại còn chẳng biết xấu hổ biến cô thành đầu bếp để sai khiến, buồn bức!

Cho nên hôm nay khi vừa đến sáu giờ tan việc cô đã co chân lên, chuồn mất, hắc hắc. Đứa ngốc mới có thể ngoan ngoãn nghe lời thôi.

“Nhận nhiệm vụ “Tình bí kim kiên” Thượng Quan Âm Ảnh nói với Miên Miên.

Xem chừng anh ta đã nhận được rồi. Bên cạnh Hồng Nương không có bao nhiêu người, Miên Miên rất dễ dàng liền điểm trúng cô ta, lĩnh nhiệm vụ.

“Tình bí kim kiên”, chỉ cần vợ chồng hai người đồng tâm hiệp lực đánh bại Hồng Nhân Nữ Yêu, có thể được đến hai viên Lịch kim thạch, 30 vạn kinh nghiệm, tình duyên tăng thêm 100 điểm. Thực lực của nữ yêu này so với vợ chồng hai người rất cao, mà vợ chồng hai người chỉ cần trong đó có một người chết, cũng tuyên cáo nhiệm vụ thất bại. Điều này làm cho Miên Miên cảm thấy áp lực rất lớn.

Hệ kim là loại hình chú trọng lực công kích, lực phòng ngự thật sự thấp đến đáng thương. Cho dù lực phòng ngự không thấp, đối mặt một nữ yêu cường đại như Hồng Nhân Nữ Yêu, Miên Miên cũng không tin tưởng có thể lần lượt vượt qua từng chiêu của cô ta. Nhưng chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Được Thượng Quan Âm Ảnh dẫn dắt, hai người rất nhanh liền đi vào khu rừng mục tiêu Tử Trúc. Nơi này chương khí tràn ngập, gió lạnh thổi từng cơn, vừa thấy đã biết là nơi nhiều điềm xấu.

Anh thả cô xuống dưới, thi triển “Tương thủ tương thân” gia tăng năng lực tấn công phòng thủ của nhau, sau đó nói: “Nàng tìm một chỗ an toàn trốn đi” Ngụ ý chính là để cho anh ta tự mình đối phó, “Chờ đến lúc thích hợp thì chém ra một đao” Chỉ có vợ chồng hai người đồng thời đều ra tay công kích mới tính là hữu hiệu.

Miên Miên cầu còn không được, nhìn hai bên xung quanh, quyết định đứng phía sau tảng đá lớn. Nữ yêu à nữ yêu, anh ta da thô thịt dày, cô cứ công kích anh ta thoải mái, không cần hạ thủ lưu tình, nhưng ngàn vạn lần đừng tới tìm tôi nha. Trong kho hàng của cô cũng không có nhiều Hoàn hồn đan để phung phí.

Một cơn gió lạnh âm độc thấu xương bỗng nhiên thổi đến, trong rừng Tử Trúc mây đen che trời, gió giục mây vần, một nữ yêu tuyệt sắc toàn thân trắng thuần từ trên trời bay xuống, xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Mặt cô ta như thoa phấn, môi như tô son, nhưng làn da tái nhợt đến trong suốt cùng với hai tròng mắt đỏ như máu, khiến mỹ mạo cô ta thêm một tầng yêu dã âm trầm.

“Trăm ngàn năm qua, tình nhân đi qua rừng trúc này không dưới mấy vạn người. Các người không phải đôi thứ nhất, cũng sẽ không phải là một đôi cuối cùng” Giọng nói tà mị bén nhọn của nữ yêu truyền đến theo cơn gió lạnh, vang vọng lại trong rừng trúc vắng vẻ: “Giới cho một đôi vợ chồng tình thâm như biển..... Năm đó trước khi Tổng lang phụ ta, phải chẳng cũng ôn nhu như vậy? Đáng tiếc tình trước yêu sau, sớm hóa thành mây gió thoảng qua, cùng lên đi! Cùng lên đi.....”

“Nói nhảm quá nhiều”

Thượng Quan Âm Ảnh đối mặt với cường địch, chẳng những mặt không đổi sắc, lại còn tỏ ra vẻ không kiên nhẫn. Miên Miên tránh ở một bên mờ hôi chầy ròn ròn, cảm thấy ngày mai phải tìm cách phê bình đồng nghiệp phụ trách nhiệm vụ này.

“..... Nếu hai vị ân ái như thế, vậy cùng làm đôi vợ chồng quý đi!” Nữ yêu “Ha ha ha” cười tà, hai mắt nghiêm lại, tay áo màu trắng nhiễm máu đột nhiên kéo dài về phía trước nhưng lại sắc bén cứng cỏi như lợi kiếm.

Thế công kích của nữ yêu tới liên tiếp, Thượng Quan Âm Ảnh sớm có chuẩn bị, rút cự kiếm màu bạc ra, ngọn lửa như sấm vang chớp giật hướng thẳng trời, rừng Tử Trúc mây đen dày đặc trong khoảng thời gian ngắn cũng sáng như ban ngày.

Cự kiếm hướng về phía tay áo màu trắng, nhưng ngay tại lúc sắp chạm vào, tay áo màu trắng kia không ngờ lại mềm xuống, hóa thành đường cong mềm mại như nước, quần lầy cự kiếm đánh về phía Thượng Quan Âm Ảnh.

Thượng Quan Âm Ảnh đối với biến cố này vẫn không vội không nóng nảy như trước, tùy tay triệu hồi ba con hỏa điều ra, tay áo màu trắng nhiễm những tia lửa cháy rùng rùng, một tắc lại một tắc hóa thành tro tàn. Tuy rằng nói quái vật trong nhiệm vụ này thực lực là căn cứ vào cấp bậc người chơi mà điều chỉnh, nhưng người chơi cùng một cấp bậc, thực lực cũng có ưu khuyết điểm khác nhau, cho nên đối với phó với nữ yêu, Thượng Quan Âm Ảnh cũng không thật sự cố hết sức.

Nhưng tay áo của nữ yêu tựa hồ vĩnh viễn dài vô tận, lập lại loại công kích như vậy không dưới mười lần. Đối mặt với hai tầng công kích của cự kiếm và hỏa điều, lượng máu của nữ yêu rất nhanh cũng chỉ còn lại không đến một nửa, mà lượng máu Thượng Quan Âm Ảnh tổn thất, cũng chẳng qua là ít đi mấy trăm.

Nhưng ngay khi Miên Miên nghĩ đến sắp hoàn thành nhiệm vụ, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Tay áo sắc bén của nữ yêu lại hướng về phía tảng đá Miên Miên trốn!

Miên Miên vốn chính là tính làm hết phận sự của quần chúng vây xem, công kích bất ngờ của nữ yêu làm cho cô chấn động. Trong thời gian một phần nghìn giây, cô tự hỏi về các loại khả năng: Có khả năng quái vật này dự định muốn đồng thời công kích vợ chồng hai người, nhưng mà bởi vì vừa rồi thời điểm Thượng Quan Âm Ảnh quyết đấu càng chạy càng gần, cho nên bây giờ cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Khoảng cách giữa nữ yêu và Miên Miên nói xa không xa, nói gần không gần, thế nhưng nếu Miên Miên có thể phản ứng trước thì hãy nói, tránh né một đòn công kích này không thành vấn đề, nhưng hết lần này tới lần khác ngay tại thời khắc mấu chốt này, màn hình của cô lại hiện ra một đồng tin tức tán gẫu riêng ——

[Tán gẫu riêng] Huyền Thảo Ấm Ấp: Ngư Hương Nhục Ti, cô thật không biết xấu hổ!

[Tán gẫu riêng] 0Kẹo Đường0: Cô cho rằng cô giỏi lắm sao? Tôi phải nhổ vào! Chưa bao giờ gặp qua loại người nào ghê tởm hơn cô!!

[Tán gẫu riêng] Lovely monkey: Cô có phải đàn sắt không, tôi xem cô có thể nở mày nở mặt được bao lâu.

[Tán gẫu riêng] Tiểu Đào Đào: Cô sao lại như vậy chứ? Ngay cả tôi là người thiện lương như vậy cũng bắt đầu khinh bỉ cô!

Chính là một đồng tán gẫu riêng vừa khó hiểu lại loạn thất bát tao này, làm cho Miên Miên phân tâm. Cô nhận một đòn công kích của nữ yêu, thân mình vụt qua, lượng máu giảm mạnh, chỉ còn lại có hơn mười điểm đáng thương. Cô hoảng sợ, không ngừng tiếp máu, quyết định không hề để ý tới đồng tán gẫu riêng kia nữa, bảo toàn sinh mệnh quan trọng hơn. Nếu bởi vì sơ sẩy của cô mà làm cho nhiệm vụ thất bại, Thượng Quan Âm Ảnh sẽ lột da cô mất.

Quả nhiên, sắc mặt Thượng Quan Âm Ảnh trầm xuống, lập tức bay vọt lên, chắn ở giữa nữ yêu và Miên Miên, ý đồ rời đi trung tâm công kích của nữ yêu. Miên Miên nhân cơ hội này một mạch chạy ra ngoài mấy chục mét rồi dừng lại, sau khi bổ sung đầy lượng máu, cô lại nhìn không được nghiên cứu cửa sổ tán gẫu riêng gia tăng liên tục kia.

Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vì sao mọi người cũng không hện mà đồng thời gửi tin nhắn đến mạng cô? Nếu là vì chuyện cô và Thượng Quan Âm Ảnh thành thân, cũng không cần chờ tới bây giờ mới bắt đầu mạng. Cô đang định trả lời một số câu hỏi trong cửa sổ tán gẫu riêng, lại nhìn thấy Thượng Quan Âm Ảnh nói: “Vào”

Nữ yêu lúc này chỉ còn lại một vạch máu, Miên Miên vội vàng chạy lên, vung lợi kiếm, thi triển một chiêu “Tước thiếc dong kim” sau đó hai người hợp lực công kích, không đến năm giây nữ yêu hết máu ngã xuống đất.

Nhiệm vụ hoàn thành, bốn phía yên tĩnh. Miên Miên thấy sắc mặt anh không tốt, lúng ta lúng túng giải thích: “Vừa rồi vội xem cửa sổ tán gẫu riêng.....” Ừm, hình như vẫn còn canh cánh trong lòng, “Được rồi, bây giờ không phải thuận lợi hoàn thành sao?” Quỷ hẹp hòi.

“Đây không phải trọng điểm” Anh nhúu mày, phát ra đề nghị giao dịch với cô, “Đưa Lịch kim thạch của nàng cho ta”

Miên Miên sững sốt, bất mãn nói thầm: *Có làm hay không đây, chẳng qua là tôi phạm phải một sai lầm nho nhỏ, sao lại trừng phạt tôi như vậy.* Cô cầm giận ném hai khối Lịch kim thạch vào khung giao dịch, sau khi nhấp xác định mới phát hiện bên mình có hơn mười viên hoàn hồn đan vẩy quanh.

Mà anh cũng không giải thích, chỉ nói: “Chờ ta ở Vọng Nguyệt Nhai”

Một mình đứng cạnh Vọng Nguyệt Mhai, Miên Miên cuối cùng cũng có cơ hội nghiêm túc mở đám khung tán gẫu riêng mãnh liệt sôi trào kia ra. Được gửi tại cùng một thời điểm, hơn nữa đều là khiển trách chửi rủa, khẳng định là có ngụ ý.

Cô nhúu chặt chân mày, tùy tiện trả lời một người trong đó: “Bạn vì sao phải mắng tôi? Tôi sao lại đắc tội với bạn?”

Rất nhanh, đối phương đáp lại: “Đều khiến cho dân chúng phẫn nộ, còn giả bộ vô tội?! Vô sỉ!”

Miên Miên hít vào một hơi, cố chịu đựng nói: “Rất xin lỗi, tôi thật sự không biết tình hình. Bạn có thể nói rõ ràng một chút không?”

“Còn không phải do cô gửi một đoạn văn trên diễn đàn khiến người ta ghét sao!! Nhìn thấy thì lão nương tôi đã rất khó chịu! Chẳng những tôi khó chịu, mọi người đều rất khó chịu!”

Diễn đàn? Đoạn văn? Miên Miên ngây người, nhất thời phản ứng không kịp đến. Cô ngoại trừ thời gian khi vừa mới bắt đầu chơi trò chơi này post vài bài ra, bây giờ cơ bản không đi qua nơi đó, càng đừng nói đến gửi bài viết văn về gì.

Cảm giác bất an nảy lên trong lòng, Miên Miên tìm kiếm địa chỉ diễn đàn trong hộp lưu trữ, nhanh chóng nhấp vào. Vốn dĩ cô còn tưởng rằng cần phí một thời gian mới tìm được, thế nhưng khi cô vào bảng tóm tắt của diễn đàn điều đầu tiên thấy được là mọi người đang nói về topic kia, chuyên mục được xếp vào hàng “Chủ đề nóng”. Thời gian đăng là nửa tiếng trước, trong khoảng thời gian ngắn số lượng nhấp vào đã vượt qua mười nghìn, trả lời hơn trăm, mà tên của người đăng topic là..... Ngư Hương Nhục Ti?

Miên Miên há hốc mồm. Nhấp vào xem.

Diễn đàn chính thức gần đây tổ chức một cuộc thi “Bài viết về hoạt động của vợ chồng”, mà topic này chính là một trong những bài viết đó.

[Bài viết vợ chồng] Có vua làm bạn, gian khổ cũng ôn nhu —— Thượng Quan Âm Ảnh & Ngư Hương Nhục Ti

Chủ topic [Ngư Hương Nhục Ti] đăng tải vào 2009-10-16, 19:56

Ở chung cùng huynh ấy từng ngày từng giờ, nhưng lại như những việc vặt giữa thiên ti vạn lữ, cũng đã quên là bắt đầu như thế nào. Huynh ấy về sau chỉ cười hời hợt nói, khi đó, ta vừa gặp nàng đã yêu.

Trái tim của tôi khẽ nở lớn, tựa như kim giây di chuyển, ngăn ngủi, lại vui thích. Tôi nhìn vào mắt huynh ấy, hai má xấu hổ bởi tình cảm sâu đậm âm thầm như biển này, cơn sóng trong lòng bắt đầu dâng lên, gần như không chịu nổi tình thâm như vậy.

Thật lâu sau, miệng tôi thở ra một hơi như một đám sương trắng, mỏng manh, nhẹ nhàng, nhạt nhẽo.

Tôi không xứng.

Đúng vậy, tôi không xứng. Tôi có đức hạnh gì mà có thể độc chiếm một người đàn ông vĩ đại như thế? Tôi vừa không xinh đẹp lại không có tài đức, mà huynh ấy, có biết bao nữ nhân giang hồ, danh môn khuê tú phương tâm [1] ngầm chấp nhận, bởi hồi không đi chỉ cầu huynh ấy liếc mắt một cái thương tiếc, thậm chí không tiếc vứt bỏ danh tiết tuyên cáo tình yêu này với người đời..... Hết thấy mọi thứ này, bảo người ta sao có thể chịu được?

Huynh ấy cười khẽ trước sự đa cảm như Đại Ngọc chôn hoa [2] của tôi, trong ánh mắt ẩn giấu tràn ngập sự nuông chiều và dung túng. Người đàn ông này tên là Thượng Quan Âm Ảnh, khẽ ôm lấy vòng eo tôi, khẽ rì rầm bên tai tôi: Đứa ngốc, nàng nếu nói không xứng, sẽ không có người nào xứng.

Thích một người, lại nhỏ bé như bùn đất, sau đó lặng lẽ nở hoa ở trong lòng, thế giới dù có phồn hoa như gấm, cũng chỉ là một phong cảnh. Từ nay về sau, người kia chính là biển cả, người kia chính là Vu Sơn.

Nường tử, không có nàng, trắng cả thiên hạ lại như thế nào.

Ngay cả Nhược Thủy có ba ngàn, ta chỉ múc một gáo nước là nàng. Thứ khác, với ta, chẳng qua là nhất thời.

Nghe vậy, tôi muốn hé ra một nụ cười, chất lỏng ấm áp lại chảy xuống trước.

Chú thích:

Phương tâm [1]: Tâm hồn thiếu nữ.

Đại Ngọc chôn hoa [2]: Nhân vật Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng thương cảm những đóa hoa rơi rụng nên chôn hoa xuống. Hãy đọc và tham khảo thêm bài thơ Táng hoa từ.

Một bài viết thể hiện sự tự giấu, ngầm giấu sự châm chọc, miệng nhỏ nhắn kinh ngạc của Miên Miên qua hồi lâu vẫn không khép lại được. Cô cũng không nhớ rõ mình đã từng viết qua một bài viết như vậy!! Rốt cuộc là ai mạo danh danh nghĩa của cô viết ra loại văn vẻ này? Triền miên như vậy, phiền tình như vậy, vô sỉ..... như vậy?

Bài viết này rõ ràng chính là khoe khoang trần trụi, khoe ra phu quân Thượng Quan Âm Ảnh yêu thương mình biết bao nhiêu, không phải cô thì không được, mà những người phụ nữ khác đối với anh không đáng giá một đồng, anh không đặt ở trong mắt. Hơn nữa, lời văn thậm chí còn ám chỉ làm cho người nào đó nhục nhã. Đây đây đây.....

Tim Miên Miên lạnh, rất lạnh, thần sắc ngưng trọng xem xuống:

Bài post 1 [Phong Vũ Tử Yên] đăng vào 2009-10-16, 19:58

Ngư Hương Nhục Ti, cô vì sao lại muốn đuổi tận giết tuyệt! Tôi rốt cuộc là làm gì đắc tội với cô khiến cô hận tôi như vậy? Ở trong trò chơi nhục mạ tôi, tôi nhẫn nhịn. Cố ý thân thiết với Thượng Quan trước mặt tôi, tôi nhẫn nhịn. Nhưng vì sao ngay cả trên diễn đàn cũng phải chấp nhận cho cô nhục mạ tôi như vậy?! Nói cho cô biết, tôi cũng có tính cách, tôi cũng có tôn nghiêm! Đúng vậy, tôi thích Thượng Quan. Thật lâu, hơn nửa năm, 193 ngày đêm. Tôi vì anh ấy, có thể đợi trước máy tính mỗi đêm; tôi vì anh ấy, có thể đọc thân trong trò chơi đến nay; tôi vì anh ấy, có thể vứt bỏ tình yêu ngoài đời..... Thế nhưng, như vậy chẳng lẽ sai rồi sao? Yêu một người, sai rồi sao!

Bài post 2 [Huyền Thảo Âm Áp] đăng vào 2009-10-16, 20:03

Chủ topic, bạn thật sự rất ghê tởm bạn có biết không? Bạn cảm thấy mình rất giỏi có phải không? Toàn thế giới chỉ có một người là bạn có tư cách yêu Thượng Quan có phải không? Tôi phỉ nhổ vào! Phong Vũ, tôi ủng hộ bạn!

Bài post 3 [Lovely Monkey] đăng vào 2009-10-16, 20:04

Chủ topic tự kỷ cuồng, giám định hoàn tất. Những người đàn độn tôi gặp qua chưa thấy ai đàn độn như vậy.

Bài post 4 [Tiểu Đào Đào] đăng vào 2009-10-16, 20:04

Tiểu Đào Đào xem xong có loại cảm giác rất không thoải mái..... Rầu rĩ.

Bài post 5 [Hứ, Người Ta Trẻ Nhất] đăng vào 2009-10-16, 20:05

Tôi cảm thấy Phong Vũ Tử Yên và Thượng Quan còn xứng hơn..... Phong Vũ, cố lên!

Bài post 6 [Cuồng Chiến Giang Hồ] đăng vào 2009-10-16, 20:06

Bút pháp của chủ nhà ưu mỹ, nội dung súc tích, tình tiết trầm bổng lên xuống, đặc điểm nhiệm vụ rõ ràng, chỗ mấu chốt luôn luôn hy vọng lại biến hóa thô tục; khúc dạo đầu làm cho người ta xúc động không thể không chế, khơi ra sự đồng tình mãnh liệt, muốn ngừng mà không được! Ý nghĩa tình xảo, kết cấu chặt chẽ cẩn thận, nhân vật được vẽ ra sinh động, đọc đến ý vị sâu xa!! Bỏ phiếu cho bạn, nhớ quay lại nha, nhớ đến thăm quan Những chuyện của tôi và bà xã!

.....

Những bài post phía dưới Miên Miên không cần xem cũng biết tất cả đều là dư luận công kích cô. Xem ra, cô đã ở thế hoàn toàn không biết tình hình trở thành kẻ thù chung của toàn dân.

Chẳng lẽ bọn họ đều không phát hiện, Ngư Hương Nhục Ti giả này, avatar ID là một ô vuông trống không sao?

Miên Miên căn môi dưới, trong ngực có một đám lửa thiêu đốt, lại không có chỗ trút ra, rốt cuộc là loại người nào bôi nhọ hãm hại, đẩy cô vào thế bất nghĩa như thế? Cô gần như không hiểu đã đắc tội với người nào.

Ớ? Hay là..... Miên Miên đột nhiên nghĩ đến cái gì, nheo hai mắt lại. Phong Vũ Tử Yên này khi topic đăng chưa đến mấy phút đồng hồ đã có bài viết trả lại, giống như sớm có chuẩn bị, hơn nữa..... Cái gì gọi là “Ở trong trò chơi nhục mạ tôi, cố ý thân thiết với Thượng Quan trước mặt tôi”? Quả thực là trợn mắt nói dối! Thậm chí ngay cả danh hiệu “Nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh” cũng không dùng qua một lần! Càng đừng nói nhục mạ khoe khoang!

Cô hiểu được, đây rõ ràng là Phong Vũ Tử Yên ghi hận trong lòng chuyện lúc trước, cho nên biểu diễn một hồi vừa ăn cướp vừa la làng. Vừa bôi nhọ cô, cũng thuận tiện xây dựng lên hình tượng vĩ đại mình “Vì tình dứt khoát”, tranh thủ lấy sự đồng tình của mọi người. Giỏi cho kẻ một hòn đá ném hai con chim!

Lúc trước cô có lòng tốt, không hy vọng Phong Vũ Tử Yên hãm sâu vào vũng bùn tình cảm không thể tự thoát ra được, cho nên mới đồng ý thành thân với Thượng Quan Âm Ảnh, không thể tưởng được cô ta lại không lĩnh hội được sự lương khổ dụng tâm của mình, ngược lại bố trí hãm hại mình..... Miên Miên càng nghĩ càng phẫn nộ, cô hận không thể..... Ngày mai tìm đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật giúp đỡ điều tra. Miên Miên nghĩ đến đây, xóa bỏ ý niệm trả lời làm sáng tỏ trong đầu. Dù sao dưới tình huống không có chứng cứ, nói nhiều chỉ biết càng tỏ càng đen.

Nhưng khi nhìn thấy Thượng Quan Âm Ảnh xuất hiện ở Vọng Nguyệt Nhai, lửa giận trong lòng Miên Miên lại bốc cháy lên một lần nữa, cũng có xu thế càng cháy càng mạnh. Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của gã đàn ông này, anh ta cái gì cũng không cần làm, còn có một đám phụ nữ vì anh ta tranh đến đầu rơi máu chảy, bây giờ còn liên lụy đến người vô tội như cô, quả nhiên là lam nhan họa thủy!

“Nhận” Thượng Quan Âm Ảnh gửi đi đề nghị giao dịch cho cô.

Miên Miên vừa thấy, lại có thể là Cửu thiên thanh linh kiếm, lực công kích + 1230, thuộc tính kim + 4, độ mạnh + 8, rất rất cường đại. Thì ra anh ta chạy tới Thiên Nam luyện vũ khí, trách không được vừa rồi hỏi cô Lịch kim thạch.

Nắm vũ khí nghịch thiên tha thiết mơ ước, Miên Miên rất không cốt khí nuốt nước bọt, trong lòng lập tức cảnh cáo mình: *Không được, không thể bị kẻ địch cám dỗ mê hoặc!* Hừ, làm hại cô thảm như vậy, không trừng phạt anh một chút thì không giải hận được.

Nhưng mà, phải làm như thế nào mới tốt đây?

Sau khi tùy ý vung Cửu thiên thanh linh kiếm vài cái, cô nhìn bảo kiếm trong tay, tâm niệm chuyển động, đột nhiên, một chút ý cười hiện ra khóe miệng.

Miên Miên đối lại sự khó chịu trên mặt, con người ngập nước, ý cười tràn đầy nhìn anh, một tia giao hoạt mơ hồ giấu ở chỗ sâu trong con người vụt sáng: “Vũ khí này thoát nhìn thật không tệ, lại không biết uy lực nó như thế nào? Thật sự là làm cho người ta tò mò”

Đối mặt với thái độ chuyển biến rất nhỏ của cô, Thượng Quan Âm Ảnh khẽ nhíu mi,

trần đầy hứng thú dừng ở khuôn mặt tươi cười đầm đạm của cô: “Ừm, đợi khi mang nàng đi Tiên phủ giết quái sẽ biết”

Miên Miên cười ngọt ngào với anh, nói: “Hao tổn tâm trí, tính tình muội có chút vội vàng, bây giờ muốn biết mà” Giả vờ giả vịt nhìn đông ngó tây, “Xung quanh đây đều không có quái vật, rất đáng tiếc”

Thông minh như anh, lập tức hiểu. Đôi mắt sâu thẳm của anh yên lặng dừng ở cô, khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ đọc không ra cảm xúc gì, cũng không có nói ra lời nào. Chính là bên môi, bất tri bất giác hiện lên một độ cong nhàn nhạt.

Dưới ánh trăng, trên đầu Hắc Y Hiệp Sĩ xuất hiện chữ “PK”, môi mỏng phát ra: “Mời”

Miên Miên ngậm thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi bị anh nhìn chăm chăm không hề chớp mắt dọa cho sợ, trong nháy mắt còn tưởng rằng anh lại đột nhiên nổi bão, giết cô.

Hắc hắc hắc..... Nếu bây giờ “Chú dê con” cam tâm tình nguyện dừng rơi vào tay cô, như vậy cô muốn tra tấn như nào thì cứ tra tấn như thế! Ngay cả anh ta Thượng Quan Âm Ảnh lợi hại như thế nào, bây giờ còn không phải rơi vào thế làm “Đá thử kiếm” cho cô sao? Moa ha ha ha, thật sự là rất thích! Miên Miên hóa thân làm Shiratori chống nạnh cười điên cuồng. Cô rất cực cảm nhận được tư vị lời Đại Thúc nói “Hai mạch Nhâm Đốc” đều đả thông.

Miên Miên dương dương tự đắc, phát hiện không ra bộ dáng này của cô ở trong mắt người khác mới là chú dê con chân chính. Một chút giả hoạt được ẩn giấu rất sâu hiện lên trên đôi mắt đẹp của Thượng Quan Âm Ảnh, anh lẳng lặng chăm chú nhìn cô, chờ đợi cô ra tay.

Suy nghĩ đến Phong Vũ Tử Yên, nghĩ đến đủ loại chuyện đã trải qua, Miên Miên hận nghìn rắng nghìn lợi, mắt lộ ra hung quang, không chút do dự giơ lợi kiếm trong tay lên

Thượng Quan Âm Ảnh lẳng lặng đứng thẳng, đã trúng một công kích của cô.

Nhưng mà Miên Miên lại trợn tròn mắt —— “Vì sao phải chết như vậy!”

Đúng, anh đúng là đã bị thương tổn trình độ nhất định, nhưng mà vì sao cô cũng lại bị công kích chứ! Anh rõ ràng ngay cả đầu ngón tay cũng không động, cô lại gắng gượng đánh ra một cỗ phản lực mãnh liệt, làm cho cô lùi lại liên tục mấy bước, lượng máu nhất thời thiếu hơn phân nửa.

Miên Miên kinh hồn khó hiểu nhìn anh, chỉ thấy anh mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, ta đã quên mình mặc ‘Tinh vân khải giáp’” Cho nên bắn ngược lại khiến cô thương tổn 20.

Cái gì mà quên, anh ta căn bản chính là cố ý! Miên Miên hung ác trừng mắt nhìn anh, quả thực không thể tin loại vô liêm sỉ như anh.

“Được rồi, ta bây giờ cởi ra. Còn muốn làm lại một lần không?” Anh dừng một chút, con người lưu chuyển, lại bổ sung thêm một câu, “Nương tử?”

Một tiếng đơn giản “Nương tử” ngả ngón làm cho Nguyễn đại tiểu thư càng thêm xấu hổ sâu não, đây giống như đang cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình và gây thơ bướng bỉnh. Trong phút chốc đó cô đã hiểu được, dùng thủ đoạn đùa giỡn người đàn ông trước mắt này, cô còn quá non.

Cô oán hận trả lời: “Không cần, muội đại khái biết uy lực của nó” Cô mới không cần lại tự rước lấy nhục. Căn môi, vẫn không cam lòng, “Huynh thật đúng là ra tay hào phóng, đây chính là vũ khí đẳng cấp cao” Trách không được nợ phong lưu nhiều như vậy.

Thượng Quan Âm Ảnh chăm chú nhìn cô, trầm mặc một lát, nói: “Thứ mình không cần, ta sẽ không keo kiệt cho tặng người ta”

Nghe thấy anh nói như vậy, Miên Miên không cần nghĩ ngợi liền thốt ra: “Bằng tình tuyệt ngưỡng thú của Phong Vũ Tử Yên, cũng là thứ mà huynh không cần sao?”

Sau khi hùng dũng nói, giữa hai người lại tràn ra một trận trầm mặc. Dưới ánh trăng như nước trong màn đêm, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào vách núi, cũng chiếu vào thân ảnh một cao một thấp. Ánh trăng theo chân bọn họ cùng trầm tĩnh.

Vừa nói ra khỏi miệng Miên Miên liền hối hận, cô nói gì vậy chứ, nghe qua rất dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Quả nhiên, hai mắt anh chuyển sang nhu hòa, tiếng nói nhẹ nhàng vang lên trong gió: “Ghen tị?” Giọng điệu đó thật giống như đang trấn an một con mèo nhỏ cáu kỉnh.

Miên Miên nghe vậy giống như có ác hàn, lập tức kịch liệt phản bác: “Mới không có! Huynh đừng nói bậy!” Cô rõ ràng là lòng đầy căm phẫn đang chất vấn anh có đặc tội với ai hay không, một chút cũng không liên quan gì đến tư tình nhi nữ. Đều do cô cả đêm đều suy nghĩ chuyện của Phong Vũ Tử Yên, Miên Miên có chút ảo não.

Anh không dây dưa vào vấn đề này nữa, chỉ nói: “Đợi chút, nàg đi Tiên phủ trước chờ ta”

Cô giật mình, phản xạ có điều kiện hỏi: “Huynh thì sao?”

Hắc Y Kiếm Sĩ ngược một vòng ánh trăng, một ý cười âm ngoan ngưng ở bên miệng, thật lâu không nói lời nào.

~~***~~

Ngày hôm sau đi làm, sau khi Miên Miên thả túi xách xuống thì liền lập tức xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Niếu mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng tóm lấy cô, vừa chuốt lông mi dài vừa hỏi: “Cậu đi đâu?”

Hửm? Đối mặt với sự quan tâm bất ngờ, Miên Miên có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tớ đi tìm đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật một chút” Điều tra một chút về chuyện topic kia.

Tiểu Niếu liếc liếc mắt nhìn máy tính cô một cái, ánh mắt vẫn đang trừng lớn: “Cậu sao sao không tiện thể chuyển máy tính qua sang luôn?”

“Chuyển máy tính qua?” Gặp nhân viên bộ phận kỹ thuật còn có quy củ này? Là cống phẩm sao?

Nữ vương bát quái Tiểu Niếu kỳ quái nhìn cô, nói ra một tin tức long trời lở đất: “Cậu đừng nói cho tớ biết, cậu còn không biết cậu bị điều tố nhé”

Điều tố.....

Hửm? Điều tố.

“—— Cái gì!” Một tiếng thét chói tai của phụ nữ chột vang lên ở văn phòng im lặng,

thành công đưa tới vô số cái liếc nhìn.

Năm phút đồng hồ sau, cửa phòng giám đốc kỹ thuật bị “Rầm” một tiếng mở ra, người tới hùng hổ, bộ mặt dữ tợn.

Cửa lay động tựa hồ không tạo thành ảnh hưởng cho Hỏa Nhạ, tư thế của anh không thay đổi, vẫn buông mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính như cũ, ngón tay đẹp thon dài gõ bàn phím rất nhanh, giọng nói bình tĩnh mà trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Cô Nguyễn, gõ cửa là một loại lễ nghi”

Anh trầm tĩnh, cùng với sự lỗ mãng của cô, hình thành sự đối lập dứt khoát.

Miên Miên đứng ở cửa thở phì phò từng hơi từng hơi một, một đường từ bộ phận trang trí đăng đăng sát khí vọt tới bộ phận kỹ thuật, cô đều vẫn duy trì khí thế bão nổi kinh người, nhưng mà sau khi nhìn sườn mặt quá mức trầm tĩnh đông lạnh của anh, kích động run rẩy toàn thân lại kỳ dị dần dần bị lắng xuống, trong lòng bắt đầu bắt đầu sinh ra một tia dao động.

Sau khi do dự hai giây, cô mất bò mới lo làm chuồng dùng các đốt ngón tay gõ cửa, sau đó đóng cửa lại, ngăn chặn người ngoài quấy nhiễu.

Cô hăng giọng, nỗ lực thông dong biểu đạt sự nghi ngờ của mình, nhưng giọng nói cũng không không chịu thua kém mang theo phần run run, khí thế ban đầu tiêu thất hơn phân nửa: “Giám đốc, anh.....” Nguyễn Miên Miên, nói nhanh chút, nói đi! “Tôi muốn nói.....” Vì sao đột nhiên lại điều tôi sang tổ khác. Hối mau lên! Điều mày muốn đúng lý hợp tình, cứ nghĩa chính từ nghiêm mà nói ra!

Đúng, đúng lý hợp tình. Miên Miên hít một hơi thật sâu, rống lớn ——

“Giám đốc! Anh..... Anh ăn sáng chưa?!”

—— Không phải câu này á! Miên Miên che mặt khóc ròng.

Con người đen lãnh liệt rốt cục nhìn về phía cô, sau khi liếc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chậm rãi nói: “Ăn rồi, cảm ơn đã quan tâm” Thật sự là âm vang hữu lực ân cần thăm hỏi.

Chỉ có quỷ mới quan tâm đến anh! Ở trong lòng Miên Miên buồn bực nói ra, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xấu hổ đỏ bừng vì câu hỏi vừa rồi mình đặt ra. Trời ạ, cô sao lại luôn sai sót trước mặt anh, anh ta nhất định vụng trộm cười nhạo cô trong lòng thật lâu đi?

Đáng giận. Miên Miên nắm chặt nắm đấm. Ở trong trò chơi chịu đựng bị anh ta bắt nạt, ngoài đời cũng phải chịu đựng anh ta áp bách!

Chẳng qua bây giờ không phải thời điểm rồi rắm loại chuyện này, về chuyện đột nhiên điều tố này, cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Tôi ——”

“Cô Nguyễn, hy vọng buổi sáng cô có thể thu thập mọi thứ cho thỏa đáng, đúng giờ báo danh ở bộ phận chúng tôi” Anh trách móc, chủ động mở lời nói đến chuyện này, giọng điệu lãnh đạm hoàn toàn là một bộ dạng giải quyết việc chung, lại mang theo một loại uy nghiêm không thể kháng cự.

Miên Miên bắt lấy cơ hội nhanh chân đặt câu hỏi: “Giám, giám đốc! Tôi muốn xin hỏi một chút, vì sao đột nhiên lại điều tôi đến tổ hạng mục Phi Thăng chứ?” Sự an bài này căn cứ vào cái gì?

Ngũ quan tuần mỹ như dao tạc của Hỏa Nhạ nhìn không ra biểu tình gì, con người đen trắng tập tiến vào trong mắt cô, tiếng nói trầm thấp tràn ra từ giữa môi mỏng: “Điểm ấy xin lỗi tôi không thể trả lời”

Miên Miên không thể tin tưởng lớn mắt, không thể trả lời?

“Công ty làm ra sự an bài như vậy, đương nhiên đều có đạo lý. Hy vọng cô Nguyễn không cần nghi ngờ điểm ấy” Ngụ ý là nói, chuyện duy nhất cô có thể làm chính là ngoan ngoãn lĩnh chỉ, sau đó chạy nhanh tạ chủ long ân.

Hỏa Nhạ dùng một loại ánh mắt “Cô có thể lui xuống” nhìn Miên Miên, cả người Miên Miên run lên, dần dần rời khỏi văn phòng, trước khi đi còn không quên đóng cửa gỗ.

Anh ta biểu hiện rất công bằng, rất đứng đắn, rất trấn tĩnh, mỗi tiếng nói cử động đều làm cho người ta không thể hoài nghi dụng tâm của anh ta. Miên Miên mê mang nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh, tiếp xúc đến ánh mắt tò mò quan sát của phần đông đồng nghiệp mới, cô gật gật đầu, hé miệng ngượng ngùng cười.

Cứ như vậy, Miên Miên bắt đầu làm việc ở tổ hạng mục Phi Thăng truyền thuyết. Ngày đầu tiên, trừ bỏ buổi sáng chạm mặt với Hỏa Nhạ ra, cả ngày đương nhiên không gặp mặt lần thứ hai.

Tất cả đều bình an vô sự, tất cả đều bình thường thuận lợi, thuận thuận lợi lợi cũng không khỏi bắt đầu phỏng đoán: *Là tự mình buồn lo vô cớ đi? Thật ra ở cùng tổ hạng mục cũng không thể đại biểu cho cái gì, anh ta lại không có khả năng có cơ hội biết rõ thân phận của mình. Hẳn là không thành vấn đề đi.*

Ngày hôm sau, thật giống như đang cố ý trấn an nội tâm không yên bất an của Miên Miên, khe nhỏ sông dài khác thường, bình tĩnh thần kỳ không gợn sóng. Phố xá vẫn yên tĩnh như cũ, thiên hạ vẫn thái bình như trước, Miên Miên dưới loại bầu không khí thoải mái an nhàn này, lòng cảnh giác dần dần giảm xuống không, thậm chí bắt đầu cảm thấy may mắn vì mình có thể có cơ hội tiến vào đoàn đội hạng nhất của công ty.

Không có cách nào, ai bảo đội hình đoàn đội Phi thăng rất hoa lệ rất đẹp mắt, Miên Miên đứng ở trong đó, lòng hư vinh được thỏa mãn đến một trạng thái bão hòa trước nay chưa có. Hơn nữa, sự thật chứng minh là cô suy nghĩ nhiều, Hỏa Nhạ người ta đường đường là giám đốc kỹ thuật, rất nhiều việc, mới mặc kệ vật trang trí nhỏ nhỏ như cô. Cho nên qua một tuần, hai người trừ bỏ khi nộp giấy tờ nói qua vài câu ra, lại không có việc gì xảy ra, toàn bộ mọi chuyện đều rất bình thường.

Nhưng trừ lần đó ra, trong trò chơi lại đã xảy ra một chuyện làm cho Miên Miên cảm giác sâu sắc chuyện ngoài ý muốn.

Ngay sau ngày thứ ba chuyện bài viết xảy ra trên diễn đàn, Phong Vũ Tử Yên tự mình đăng một topic trên diễn đàn, đại khái nội dung là làm sáng tỏ topic trước đó là cô ta bịa đặt, không liên quan đến Ngư Hương Nhục Ti, hy vọng mọi người có thể tha thứ cho những hành vi làm càn của cô ta.

Topic này vừa đăng, lập tức dấy lên sóng to gió lớn. Có ra sức mắng chửi, có người khinh bỉ, có người đồng tình, có người tiếc hận..... Bầy miệng tám lười, loạn thất bát tao, diễn đàn sôi nổi hừng hực chưa bao giờ có. Có người lên tiếng nói trước đó từng thấy qua Thượng Quan Âm Ảnh và Phong Vũ Tử Yên cả đêm đều đứng ở Đoạn Tình Nhai, nhưng về phần một đêm kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có liên quan đến việc lần này Phong Vũ Tử Yên chủ động nhận sai hay không, không người nào biết, không thể nào khảo chứng.

Miên Miên tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, nhưng nếu chuyện đã giải quyết trọn vẹn, vẫn ngầm thở phào nhẹ nhõm, không muốn truy cứu ai đúng ai sai.

Hôm nay trước khi hết giờ làm, Miên Miên nhận được một tin nhắn: “Miên Miên! Hôm nay Parkson vào quý mới, tất cả được chiết khấu, có đi mua sắm không? Tớ lái xe đến đón cậu!”

Người gửi tin là bạn học đại học, cùng một khoa, tên là Cơ Mẫn. Có lẽ là bởi vì tên hai người đều có nguyên do rất quái lạ (Miên Miên:.....), cho nên hai người vô luận là ngoại hình hay là cá tính đều trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng lại ngoài ý muốn ăn nhịp

với nhau, vô cùng hợp ý.

Miên Miên lập tức trả lời lại một câu hào khí vạn trượng: “Đi!!!” Phía sau có ba dấu chấm than chỉ rõ mối quan hệ sâu sắc và chặt chẽ giữa phụ nữ và mưa sấm.

Thành phố miền Nam mùa thu ở lại có vẻ lâu hơn, thời gian đã là cuối tháng mười, Miên Miên vẫn mặc áo váy mỏng. Thế nhưng bước vào tháng mười một, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, bây giờ mua thêm quần áo chuyển quý là đúng thời điểm.

Chiết khấu, chiết khấu toàn bộ. Một cổ cảm giác hạnh phúc trực tiếp tuôn trào trong lòng Miên Miên.

Thật vất vả đợi cho kim đồng hồ nhích đến số sáu, Miên Miên sớm chờ đến khẩn cấp, cầm túi xách chạy khỏi bàn. Nhưng khi cô vừa quay người lại, thì bất ngờ đối mặt với Hỏa Nhạ đang đi ngang qua từ phía sau.

Hỏa Nhạ đứng lại, đôi mắt đẹp quan sát khuôn mặt tròn trịa và túi xách trong tay cô.

Nhìn phía khuôn mặt tuần mỹ kia, Miên Miên chưa cảm thấy chột dạ, kiên trì giải thích: “Giám đốc, tôi có hẹn với người khác, đi trước nhé” Hey, rõ ràng là thời gian tan tầm quang minh chính đại, cô chột dạ cái nỗi gì! Chiến sĩ thi đua cũng không phải ngày nào cũng phải tăng ca đúng không nào.

Hỏa Nhạ buông mắt lạnh băng xuống, môi mỏng khẽ mở: “Có hẹn?” Giọng điệu nghi ngờ giống như không biết hai chữ này tổ hợp lại có ý gì.

Miên Miên trịnh trọng gật gật đầu: “Đúng vậy, có hẹn” Cho nên, phiền anh mau nhường đường được chứ?

Con người đen thu lại, trầm mặc một hồi, lại giống như trong nháy mắt mất đi hứng thú với chuyện này, gật gật đầu liền xoay người rời đi.

Anh ta rốt cuộc là bị làm sao? Thiếu số lượng từ sao? Khó hiểu. Miên Miên le lưỡi với bóng dáng anh.

Đi ra cổng chính, một chiếc Beetle màu đỏ đỗ ở ven đường, Cơ Mẫn dáng người cao gầy, ngoại hình xinh đẹp tựa đầu lộ ra ngoài cửa sổ, cười vẫy tay ra hiệu với Miên Miên.

Miên Miên bước ba bước cũng có hai bước vọt xuống cầu thang, cười mở cửa xe, nghiêng cứu những sự khác biệt hiện lên trên khuôn mặt kiều diễm như hoa của cô ấy: “Cơ Mẫn tiểu thư, tớ thấy cậu sắc mặt hồng nhuận, mắt tựa hoa đào, xem ra cuộc sống quá ngọt ngào nha” Cơ Mẫn có một bạn trai rất yêu cô ấy, hai người mến nhau nhiều năm, nhưng vẫn đang có khí thế tình yêu hùng hực đó.

Cơ Mẫn khởi động ô tô, ra vẻ then thùng: “Chán ghét, thật ra cũng hoàn hảo, người ta và A Tân chẳng qua ân ái một chút, ngọt ngào một chút, triền miên một chút. Không tốt như cậu nói đâu”

Trên người Miên Miên nổi lên một tầng da gà, nhưng vẫn nhin không được cười tươi như hoa nở. Hứng thú đùa cợt trêu chọc nhau, vẫn là phương thức biểu đạt tình cảm của hai người.

Đạt được mục đích, sau khi đỗ xe xong, hai cô gái hi hi ha ha tiến bước vào trung tâm mua sắm, vào buổi tối trung tâm mua sắm người ra vào tấp nập, nhưng vẫn không thể che lấp đi những cửa hàng bày giảm giá đặc biệt, quảng cáo giảm giá. Mắt hai cô gái sáng ngời, tinh thần chấn động, bước đi nhanh lên.

“Tớ muốn mua áo khoác ngoài!”

“Ồ? Bộ kia trông cũng không tệ nha!”

“Phải không? Ở đâu, ở đâu?”

“Nơi đó có một quầy hàng mới khai trương!”

“Wow! Mau nhìn xem, nơi này có chiết khấu!”

.....

Cuối cùng, hai cô cũng nghỉ chân ở một cửa hàng trang được trang trí rất mới lạ, Cơ Mẫn nhìn trúng một bộ áo khoác ngoài màu đen, Miên Miên nhìn trúng một chiếc váy lông cừu màu vàng nhạt.

Khi hai người đi ra từ phòng thử đồ, đồng thời cùng kinh hô ra tiếng:

“Đáng giận, cậu cũng quá cao gầy rồi!”

“Miên Miên, thì ra cậu cũng thon thả như vậy!”

Cơ Mẫn chẳng những cao, lại còn gầy, chiếc áo khoác ngoài màu đen tô điểm thêm cho vóc dáng tiêu chuẩn của người mẫu, chân thon dài lại phối thêm một đôi bốt màu nâu, giống như những cô nàng thời thượng ở thành phố lớn.

Miên Miên thì hoàn toàn là một loại phong tình khác. Da thịt trắng mịn dưới chiếc váy màu vàng không những làm nổi bật thêm làn da trắng mịn kia, lại khiến cho người ta tìm lòng không được muốn âu yếm. Thiết kế ở eo lộ ra đường cong của phái nữ không bỏ sót, thêm cổ áo hình chữ V được trang trí những đường thêu hoa tinh xảo, các loại chi tiết đều tràn đầy hương vị mê người của phụ nữ. Chân đi một đôi giày da có đính thêm những chúm lông ngắn màu tuyết trắng lấp lánh, ngọt ngào thanh thuần, cô nhỏ nhắn, giống như một bé gái khiến người ta thương yêu.

Nhân viên bán hàng trầm trồ khen ngợi không ngừng, thế nhưng Miên Miên lại đỏ mặt, không được tự nhiên che cổ áo: “Cổ áo này có vẻ hơi sâu.....” Cô chỉ cần cúi đầu có thể nhìn thấy khe ngực như ẩn như hiện, cô vẫn là lần đầu tiên mặc chiếc váy “Đồi phong bại tục” như vậy.

Cơ Mẫn trầm trọng vỗ vỗ vai cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Không sâu, rất đẹp” Không thể tưởng tượng được Miên Miên mà mình quen biết nhiều năm lại là kiểu người “thâm trường bất lộ” [1] như vậy, quả nhiên là nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Cô lợi dụng đôi chân dài của mình, nhịn không được ngắm thêm vài lần, aizz, thật tiêu hồn.

Thật ra nếu không phải cổ áo rất sâu, Miên Miên đúng là rất thích chiếc váy này, sau khi cân nhắc, cô vẫn nhịn đau nói: “Quên đi, vẫn là không cần. Mùa đông mặc váy này không đủ giữ ấm” Hơn nữa cô cũng không có can đảm mặc đi ra ngoài.

Cơ Mẫn cực kỳ bi thương. Chiếc váy này quả thực là thứ cần thiết khi đi chơi, nam nữ già trẻ cũng bị mê mẩn, là lựa chọn quyến rũ chồng dụ hoặc tình nhân tốt nhất, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua chứ.

Vì thế cô vội vàng ngăn cản: “Thanh niên thì đừng quá kích động như vậy. Mọi thứ đều có phương pháp để xoay chuyển mà” Cô thần tốc tìm trong một đám quần áo, rút cục cầm một chiếc khăn choàng khiến cô vừa lòng, xoay người không cho phép từ chối liền phủ lên người Miên Miên, nhìn trái nhìn phải, đặc ý nhếch khóe miệng, “Cậu soi gương thử xem”.

Chú thích:

Thâm trường bất lộ [1]: Đây có thể hiểu như giấu diếm cái đẹp, đẹp có ý vị.

Trong gương Miên Miên mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, nhưng trên vai lúc này có thêm một chiếc khăn choàng lông trắng, khăn choàng rất dày ngăn cản sự lạnh buốt trên vai, nhưng cũng che đi phong cảnh trước ngực, lại thêm vài phần khí chất dịu dàng động lòng người, khiến cô càng thêm vẻ đáng yêu làm rung động lòng người.

Đôi mắt đen láy của Miên Miên không hề chớp mắt nhìn mình trong gương, quả nhiên là người đẹp vì lụa, diện mạo của mình xưng không hơn là xuất sắc, nhưng đổi sang bộ váy này, lại cũng có vài phần tư sắc. Cô kìm lòng không được xoay chuyển vài góc độ, khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra thần sắc kinh hi: “Thế này trông thật là đẹp”

Là rất đẹp, rõ ràng là một con cừu nhỏ ngây thơ, còn thiếu một con sói xám. Cơ Mẫn cười âm hiểm.

Sau khi mua xong quần áo, hai người lại tiếp tục đi dạo một giờ, cuối cùng cũng cảm thấy hơi đói, vì thế tùy tiện tìm một nhà hàng nho nhỏ ngồi xuống nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm.

“Mẹ cậu lại giục cậu về nhà xem mắt à?” Sau khi Cơ Mẫn nói xong, ăn một miếng cơm trộn hải sản.

Miên Miên buông đồ uống trong tay xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống: “Đúng vậy, sau khi chuyện với Trần Đại Nghiệp lần trước thất bại, bà vẫn chưa từ bỏ ý định, tìm kiếm đàn ông độc thân trong phạm vi trăm dặm đã trở thành lạc thú lớn nhất trong lúc rỗi rãi của bà” Chỉ khổ cho cô, bây giờ khi cô nhận được điện thoại từ nhà thì trái tim cứ nhảy dựng lên.

“Ha ha ha” Cơ Mẫn rất không có lòng đồng cảm cười ha ha, tiếp tục dùng thìa quấy cơm trộn hải sản, “Ai bảo cậu trời sinh thiếu căn cân, cũng đã lớn rồi, còn không tìm được một người để trao gửi”

Mặt Miên Miên xanh xao nhìn cô: “Cậu nói chuyện càng ngày càng giống mẹ tớ. Đây là bệnh chung của phụ nữ sắp kết hôn sao?”

“Hắc hắc” Cơ Mẫn tuyệt không để ý bị nói như vậy, ngược lại có phần thích thú, đổi sang bộ dáng của người phụ nữ hạnh phúc, “Nói thật ra, tớ với anh ấy đã có quyết định này, dù sao bây giờ so với kết hôn cũng không khác biệt lắm, nhanh kết hôn cho xong đi, bớt phiền. Cho nên tớ mới nói với anh ấy.....”

Miên Miên nghe Cơ Mẫn thao thao bất tuyệt lên tiếng, ánh mắt theo bản năng phiêu dạt

sang nơi khác. Đối diện có một cửa hàng bán châu báu, khách hàng ra ra vào vào, xem ra việc làm ăn cũng không tồi. Quả thật, năm nay mọi người đều giống như phát điên với vàng kết hôn, những quả pháo màu đỏ nổ oanh tạc khiến ba hồn sáu vía của cô biến mất toàn bộ, chỉ còn lại có hai hàng nước mắt.

Ha ha, những đôi vợ chồng bước vào trong cửa hàng kia, khẳng định là tâm tình vui sướng hân hoan, chọn lựa riêng một chiếc trong những chiếc nhẫn rực rỡ muôn màu cho riêng mình, chiếc nhẫn có ý nghĩa quan trọng.

Thật đúng là xứng đôi, một đôi thanh niên nam nữ đang chọn nhẫn.....

Một đôi thanh niên nam nữ đang chọn nhẫn? Khóe miệng tươi cười của Miên Miên cứng lại, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên biểu tình khó có thể tin. Cô kinh ngạc trừng lớn hai tròng mắt, lập tức nghiêng người về phía trước, gần như cả người đều dán chặt lên bàn kính.

Cô như là xác nhận cái gì đó gắt gao nhìn chăm chăm một đôi tình lữ như keo như sơn trong cửa hàng châu báu đối diện, rõ ràng là một hình ảnh ấm áp động lòng người, lại làm cho cô kinh hãi hít sâu một hơi.

“Tại sao có thể như vậy!!!” Cô nhin không được kinh hô ra tiếng.

Cơ Mẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình, nghe thấy cô nói như vậy, khuôn mặt diễm lệ có một tia u sầu: “Đúng vậy, ba mẹ anh ấy cũng giục bọn tớ nhanh lên, tuy rằng bọn tớ cũng không định phản đối nữa”

“Cùng nhau chọn nhẫn cưới?!” Miên Miên nhìn ngoài cửa sổ, vô cùng khiếp sợ.

“Nhẫn cưới còn chưa mua, anh ấy muốn mua riêng nhẫn đính hôn và nhẫn cưới, ha ha, tớ thì không quan trọng” Cơ Mẫn ngẩng đầu nhìn trần nhà, rơi vào ảo tưởng ngọt ngào.

“Vậy anh ta làm sao bây giờ?!”

“Anh ấy á, chắc chắn là tìm một đôi nhẫn cưới phù hợp, ha ha, điều này cần phải hỏi sao, thật là” Cơ Mẫn chịu không nổi vẫy vẫy tay, then thùng vô hạn nâng cằm lên.

“Không được! Loại chuyện này làm sao có thể xảy ra!”

“Cái gì?” Mỹ nhân Cơ Mẫn rốt cục cũng sững sốt, ánh mắt như viên đạn nhìn bạn tốt.

Miên Miên đẩy ghế chạy ra ngoài cửa, khiến cho Cơ Mẫn trở tay không kịp, mắt đẹp trợn lên, vội vàng xách túi chạy theo, nhiều năm ăn ý nói cho cô, có chuyện rồi!

Miên Miên chạy đến trước cái cột cửa hàng châu báu thì dừng lại, sau khi bình ổn hô hấp, cô nhìn chăm chú vào bên trong, quả nhiên là đúng là chị ấy..... Ông trời ơi, vở kịch này được diễn rất kích động rồi.

Cơ Mẫn theo ánh mắt của cô nhìn xung quanh, rốt cục cũng nhìn đến người gần bức tường kia, nhưng cô vẫn không hiểu là chuyện gì, khiêm nhường hỏi: “Cậu biết bọn họ?”

Sắc mặt Miên Miên tái nhợt, đôi môi hồng hơi run run, muốn nói lại thôi, đúng là vẫn không biết trả lời như nào.

Hai cô gái cứ như vậy đứng ở sau cái cột mười phút đồng hồ, mãi đến khi thấy người gần bức tường kia vui vẻ và ra ngoài cửa, cơ thể hai người đều có phản xạ mà rụt lui, thế nhưng hai mắt vẫn đang nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của bọn họ.

“Là bắt kẻ thông dân sao?” Cơ Mẫn hưng phấn kéo tay áo cô.

Miên Miên không trả lời, vẻ mặt cô ngưng trọng, thật cẩn thận lợi dụng dòng người qua lại để che lấp, lặng lẽ đuổi kịp đôi tuần nam mỹ nữ kia.

Nhìn thấy hai người phía trước thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, vành tai và tóc mái chạm vào nhau, tâm tình của cô càng ngày càng trầm trọng.

Xem ra, bọn họ hình như đang bàn về chuyện kết hôn.

Làm sao có thể như vậy chứ..... Chị ấy rõ ràng đã.....

Không nên là dạng này.....

Cho đến khi bọn họ cùng ngồi trên một chiếc xe màu đen cao cấp nghênh ngang mà đi, Miên Miên vẫn đang ngơ ngác chăm chú nhìn phương hướng bọn họ rời đi, tim đập mạnh và loạn nhịp thất thần.

~~***~~

Buổi tối khi Miên Miên đăng nhập trò chơi, Thượng Quan Âm Ảnh - phu quân trên danh nghĩa của cô theo lệ ôm cô đến đầm lầy U Hồn thăng cấp. Nhưng mà đêm nay, cô có vẻ đặc biệt trầm mặc.

Cô nhìn thân ảnh màu đen quen thuộc trên màn hình, nghĩ đến một màn vào ban ngày kia, trong lòng nhất thời tràn đầy cảm xúc phức tạp kỳ dị.

Phải nói với anh ta sao? Bạn gái anh ta hồng hạnh xuất tường, thân mật với một người đàn ông sau lưng anh ta..... Ừm, đả kích này có thể rất tàn khốc hay không? Anh ta có thể chấp nhận được sao? Chẳng qua, “Ngư Hương Nhục Ti” sẽ không biết loại chuyện này.....

Nhưng mà nếu không nói, đối với anh ta vẫn chẳng hay biết gì mà nói, tựa hồ rất không công bằng.

Aizzz, nên xử lý chuyện này như thế nào đây? Nói cũng không được, không nói cũng không được, buồn chết người.

Miên Miên buồn rầu nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, suy nghĩ thượng sách. Đột nhiên nghĩ ra cái gì, cảm thấy vẫn là quanh co lòng vòng thử phản ứng của anh ta một chút là được.

“Khụ khụ” Cô phá vỡ trầm mặc, hơi chần chờ nói, “Muội muốn hỏi một vấn đề”

“Nói” Anh không ngừng động tác trong tay, vẫn chém giết quái vật chu toàn như trước.

Do dự một lát, cô cân nhắc dùng từ: “Nếu nói, người huynh thích..... có một ngày đột nhiên thích người khác, huynh sẽ như thế nào?” Giọng nói rất nhẹ, rất nhỏ.

Ầm! Rầm rầm! Bùm ~~!

Trong rừng đột nhiên truyền ra tiếng động thật lớn, vang tận mây xanh, đình tai nhức óc. Cần thận phân biệt, đó là tiếng công hiệu thi triển kỹ năng và tiếng kêu thảm thiết thể lương của quái vật. Miên Miên kìm nén hoảng sợ, an ủi trái tim bị chấn kinh, hoảng sợ nhìn trung tâm màn hình. Xảy ra chuyện gì?

Phía sau những đám mây bụi và thi thể, Thượng Quan Âm Ảnh bình tĩnh đứng thẳng, có lẽ là vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, cả người anh tản mát ra hỏa khí mãnh liệt, ánh sáng đỏ tươi đẹp, khí thế bức người. Một đôi mắt hẹp dài sắc bén ánh thêm những tia sáng màu đỏ, khiến cho người ta lòng sinh sợ hãi, không dám tùy tiện nhìn thẳng.

Cứ như thế, anh nói ra lời nói vừa nhẹ nhàng lại chậm chạp, vô hại: “Nàng vừa rồi nói cái gì? Bị tin tức hệ thống quét đi mất”

Này, này, có chuyện gì thì từ từ nói, làm sao lại thế.

Mồ hôi lạnh của Miên Miên chảy đầm đìa nhìn anh, lá gan run rẩy chất vấn: *Lại quét nhanh như vậy sao? Lời nói mới vừa phát ra.....* Nhưng loại lời nói đại nghịch bất đạo

kia, cho cô vài lá gan cô cũng không dám nói ra vào lúc này.

May mắn thay, thấy gió đổi hướng là bản lĩnh thật đáng buồn gần đây cô được bồi dưỡng, vì thế cô trờ giả cười lực bất tòng tâm ra, quyết định trợn mắt nói nói dối: “Muội vừa rồi nói chuyện Cửu huyền thiên la”

Ánh mắt sắc bén thu lại, mặt anh không chút thay đổi lại vung lợi kiếm trong tay lên, quái vật xung quanh lúc nhận công kích sắc bén đều ngã xuống đất.

Cửu huyền thiên la là một giải thi đấu lớn Phi Thăng truyền thuyết sắp tới tổ chức, bởi vì yêu cầu đăng kí không cao, phần thưởng lại vô cùng phong phú, cho nên tình hình đăng kí rất sôi nổi. Giải thi đấu này không phân biệt đoàn đội và cá nhân, hai hoặc ba đội kết hợp lại cũng được, một thân một mình cũng được, đều lấy số liệu số lượng người bị giết làm tiêu chuẩn quyết định thắng bại. Mà quán quân của giải thi đấu này, ngoại trừ số lượng giết người nhất định phải nằm trong Top 3, còn phải nghĩ mọi cách tìm ra khối “Cửu huyền thiên la châu” giấu trong bản đồ, mới có thể đoạt giải quán quân.

“Huynh có xác định muốn cùng tổ đội với muội dự thi không?” Miên Miên nhú mi hỏi. Tuy rằng tu vi của cô đã gần đến cảnh giới then chốt, nhưng mà giải thi đấu lần này cao thủ mọc lên như nấm, cạnh tranh rất kịch liệt, trong lòng cô không phải không để ý. Thậm chí, nếu như chẳng những không có chút cống hiến, ngược lại trở thành chướng ngại vật của anh, là chuyện cô rất không muốn thấy.

Đợi về Thiên Nam củng cố một chút trang bị đạo cụ là được. Trong lòng cô thầm nghĩ.

Anh trả lời: “Chúng ta đã đăng kí rồi” Cho nên nhiều lời vô ích.

“Muội nói trước nhé, nếu đến lúc đó muội liên lụy đến huynh, huynh chớ có trách muội” Cô nghiêm túc nói rõ.

“Trò chơi mà thôi, để ý làm gì” Anh thản nhiên đáp lại một câu.

Cảnh giới thật cao. Anh cũng không phải người có cấp bậc thấp, anh đương nhiên không thể hiểu cảm thụ của tôi. Miên Miên nói thầm vài câu trong lòng, đột nhiên nhớ tới cái gì, ngừng đầu nói với anh: “Muội về Thiên Nam một chuyến, đợi muội một chút”

Sau khi anh vượt cảm đồng ý, Miên Miên nhấp vào phím tắt “Quay về thành”, bay trở về thành Thiên Nam.

Cô đứng ở giữa đoạn chuyển đổi ở thành, tìm được Bàn Đại Hải quản lý kho hàng, chạy tiến lên. Sau khi nhập mật khẩu vào, cô thành công mở kho hàng ra, bỏ những thứ này

đổ vào túi, sau đó nhắp vào những thứ Thượng Quan Âm Ảnh đưa cho cô, có Thổ linh phù bảo vệ chức năng công kích. Trong nháy mắt, người cũng đã trở lại vị trí rời đi vừa rồi.

Cô nhắp vào thân ảnh đen đỏ vẫn đánh quái ở phía trước, gửi đề nghị giao dịch.

Thượng Quan Âm Ảnh nhận đề nghị, sau khi nhìn thấy vật phẩm đặt ở khung giao dịch, nhướn nhướn mày.

Miên Miên thừa dịp anh còn không ấn chấp nhận, lạch cạch gõ: “Đây là Chân nguyên hỏa thạch, tặng huynh” Số lượng không nhiều lắm, chỉ có hai viên. Nhưng loại thuộc tính thạch này rất trân quý, tỷ lệ tung ra vô cùng thấp, cho dù hai viên là số lượng không nhiều lắm, nhưng cũng là cô tân tân khổ khổ tạo thành.

Miên Miên biết linh thú liệt diễm hỏa điều của anh còn kém một chút có thể đột phá tình cảnh hiện tại, thăng cấp đến giai đoạn cao hơn, nghĩ đến mấy khối Chân nguyên hồng thạch này, hẳn là có chút tác dụng với anh. Ngày thường cầm không ít những thứ tốt của anh, bây giờ xem như một chút hồi đáp nho nhỏ đi. Cô Nguyễn Miên Miên là cô gái tốt biết tri ân báo đáp.

Hơn nữa giải thi đấu sắp tới, gia tăng một chút thuộc tính trang bị hai bên đều có lợi. Miên Miên cố gắng coi loại động cơ hành động này như có vẽ đường hoàng.

Nhưng mà qua vài giây, đối phương chậm chạp không nhận, Miên Miên giật mình, nghĩ rằng anh có thể là ghét bỏ số lượng quá ít, gương mặt cô dần dần nhiễm một ráng mây bạc: “Muội chỉ có bằng đó thôi”

Cô mới không giống anh là người trang bị nhiều, đưa ra một đồng trang bị cực phẩm ngay cả mắt cũng không chớp một chút.

Lại qua vài giây, anh vẫn không nhận, Miên Miên cảm thấy thời gian qua vô cùng chậm, vô cùng gian nan. Khẽ cắn môi cánh hoa, vẻ thẹn thùng trên mặt càng ngày càng nhiều, trong lòng không khỏi nảy sinh vài phần ảo não: *Xem thường trực tiếp từ chối cũng được, làm sao phải làm nhục người ta như vậy.*

Ngay khi cô tích xấu hổ thành giận, tính hủy bỏ đề nghị, khung giao dịch lại đột nhiên biến mất, hệ thống nhắc giao dịch thành công. Miên Miên sửng sốt, nghi ngờ nhìn chăm chăm màn hình. Chẳng lẽ vừa rồi tạm dừng là cô sinh ra ảo giác, thật ra thời gian chỉ qua vài giây?

“Cám ơn” Trên đỉnh đầu anh hiện lên hai chữ này, nhưng không có cách nào phán đoán suy nghĩ thật của anh từ nhân vật trong trò chơi.

“Ừ” Miên Miên đáp lại một tiếng, trầm ngâm một lúc đề nghị: “Chúng ta đừng đánh nữa, quay về thành Thiên Nam luyện trang bị nhé?”

Anh không có ý kiến, vì thế hai người đồng thời bay về thành Thiên Nam.

Hai người phân công nhau làm việc, Miên Miên thấy anh chạy phương hướng nuôi thú, mà cô lấy trong kho hàng hơn mười viên Cường hóa thạch, hai bùa hộ mệnh gia tăng tỷ lệ thành công, trực tiếp chạy tới cửa hàng vũ khí.

Bởi vì ngày kia chính là giải thi đấu Cửu huyền thiên la, cho nên người chơi chật ních ở cửa hàng vũ khí, chật hẹp như nêm cối. Miên Miên rất trực quan cảm nhận được giải thi đấu lần này quy mô lớn, phản ứng sôi nổi. Cảm thán xong, cô nhìn qua vài góc, thử vài thứ, rốt cục nhấp vào NPC, mở khung luyện vũ khí ra.

Mở túi hàng ra, cô lấy vòng cổ, vòng tay gia tăng đẳng cấp một lần, bởi vì may mắn, cho nên quá trình gia tăng rất thuận lợi. Cô suy nghĩ một chút, lại chạy về kho hàng, xuất ra hai viên Thạch đầu lực phòng ngự 22.

Cô muốn tăng mạnh lực phòng ngự của Tử vận nghề thường y cùng với Hộ oản nội giáp một chút, cứ như vậy, cho dù không thể trợ giúp anh một tay ở trận đấu, ít nhất sẽ không trở thành gánh nặng của anh. Ở sâu trong nội tâm của Miên Miên, đây là chuyện cô tuyệt đối không thể chấp nhận. Cứ thế, bọn họ đã vượt qua danh nghĩa “Vợ chồng”.

Hôm nay vận khí không tồi, Thạch đầu cũng không rớt xuống, Tử vận nghề thường y thành công gia tăng 44 điểm lực phòng ngự. Cô vừa lòng nhếch khóe miệng.

Trong túi hàng còn còn lại Hộ oản nội giáp cần rèn, nhưng Thạch đầu lại dùng hết. Cô xem xét số lượng bạc của mình, suy tư một hồi, nhẹ phẩy tay áo, xoay người chạy về phía gian hàng có tiếng người huyền nao.

Tình hình mua bán ở các gian hàng thịnh vượng hơn xưa, giương mắt nhìn lại tất cả đều là đầu người chi chít, bảng hiệu quầy hàng, cửa sổ nói chuyện tầng tầng lớp lớp. Miên

Miên nhìn đến loại trận pháp này, vô cùng không muốn tiếp tục đi tới, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì cất bước về phía trước.

Sau khi tiến vào đám đông, hình ảnh trở nên vô cùng hỗn loạn, Miên Miên vừa bước đi vừa suy nghĩ, nhấp một cái xem có bao nhiêu quầy hàng bán Thạch đầu, thế nhưng không phải chào giá rất cao thì chính là phòng ngự rất thấp, cô thất vọng đóng cửa sổ, tiếp tục đi đến trung tâm gian hàng.

Thật vất vả tìm được một quầy hàng giá cả tương đối thấp, cô dừng bước, ở cửa sổ nói chuyện phiếm phổ thông hỏi: “Có đây không?”

Chủ quầy hàng đáp lại rất nhanh: “Có”

Cô rất nhanh tính toán trong lòng, sau đó gõ xuống: “Thạch đầu phòng ngự 22, 2000 vạn bán không? Tôi mua bốn viên” Thạch đầu phòng ngự không hề rẻ, mua bốn viên này, Miên Miên sắp táng gia bại sản.

Mắt chủ quầy hàng sáng lên, tha thiết nói: “2000 vạn một viên?”

“.....2000 vạn bốn viên”

Sắc mặt đối phương trầm xuống, giọng điệu không tốt: “Bốn điểm bán không nổi, cô tìm quầy hàng khác đi”

Miên Miên bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục tìm kiếm quầy hàng thích hợp. Cuối cùng, cô lại tìm được một gian hàng nhìn qua tương đối được, trải qua chuyện vừa rồi, cô nói chuyện cũng lưu loát hơn: “Phòng ngự 22, 2000 vạn bốn viên, bán không?”

Đối phương càng lưu loát hơn: “Cút”

Miên Miên hậm hực rời đi.

Nhưng vài quầy hàng sau, cô đều nhận được đãi ngộ như nhau. Nghĩ rằng trò chơi chính là thế giới hiện thực thu nhỏ, mọi chuyện đều cần dùng tiền để mở đường. Cô cảm thán.

“Không bán, không bán! Người nghèo tránh ra! Không có tiền còn mua Thạch đầu cao cấp làm gì, mặc quần áo suông tiếp tục ra giang hồ đi! Đi đi đi!” Vẻ mặt chủ quán thứ bảy không kiên nhẫn đuổi khách.

Miên Miên vì hấn chanh chua mà bực mình không thôi, bàn tay trắng mịn hết buông lại năm, nhưng cũng đành chịu.

Xoay người, thân thể nhỏ bé không kịp phòng bị bất ngờ đụng vào một lồng ngực rắn chắc. Cô ngửa mặt lên, có phần kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú lãnh ngạo kia.

Là Thượng Quan Âm Ảnh.

“Huynh cũng đến mua vật liệu à” Miên Miên cảm thấy những lời này có phần giống như các bà chủ nhà hỏi han nhau sau khi gặp nhau ở chợ.

Con người đen lãnh liệt không biết vì sao xẹt qua một tia không vui, giọng điệu của anh lãnh đạm: “Làm gì mà lắc đầu, mặt mày rạng rỡ như vậy?”

Lắc đầu mặt mày rạng rỡ?

Miên Miên xấu hổ, nghĩ rằng mình cũng không phải những người phụ nữ đứng ở cửa sổ thanh lâu vẫy vẫy khăn, chính là chạy tới mua vật liệu trang bị mà thôi, chẳng khác nào như mọi khi chạy tới siêu thị mua đồ ăn, nói có bao nhiêu đức hạnh có bấy nhiêu đức hạnh, nói có bao nhiêu đài hoàng có bấy nhiêu đài hoàng. Lắc đầu mặt mày rạng rỡ? Trình độ ngữ văn của giám đốc đại nhân cũng quá kém rồi.....

Nhưng là vì chiếu cố đến lòng tự trọng của phái nam, Miên Miên quyết định giấu diếm sự thật này, chỉ nói: “Ừm, muội muốn mua mấy viên Thạch đầu phòng ngự, cho nên chạy tới nhìn xem. Nhưng mà tìm khắp đều không thích hợp” Được rồi, cô thừa nhận chủ yếu là bởi vì ngân lượng không đủ.

“Phòng ngự bao nhiêu?”

Vì giật mình, cô thành thật trả lời: “22”

Mày kiếm chau lại: “Quá thấp, 30 đi”

“Hả?”

Miên Miên kinh ngạc trừng lớn mắt tròn, rất muốn chính khí lẫm liệt giáo huấn anh một

câu “Đại thiếu gia, anh có biết Thạch đầu phòng ngự 30 thậm chí còn bán đắt hơn so thịt cá, đắt hơn so với củ cải, còn đắt hơn so với cà chua không”? Nhưng lời nói ra khỏi miệng là: “Muội..... Không có nhiều tiền như vậy” Một câu rất nhỏ rất yếu ớt.

Sau một lúc lâu anh cũng không đáp lại, Miên Miên đứng tại chỗ tiến lùi không được, có phần buồn bực, nhưng lời nói từ biệt còn chưa tới kịp phát ra, lại nhìn thấy kênh thế giới xuất hiện một câu:

[Thế giới] Thượng Quan Âm Ảnh: Thu mua toàn bộ Thạch đầu phòng ngự 30, giá bắt đầu 6000 vạn một viên, số lượng nhiều bàn bạc lại. Thạch đầu giao dịch trực tiếp với Ngư Hương Nhục Ti, tìm ta lĩnh tiền. Người ở Thiên Nam quán.

6..... 6000 vạn!?! Miên Miên kinh ngạc đến tròng mắt sắp rơi xuống, phản ứng đáp lại tiếp theo là liên tục đầm ngực khóc òa: *Thạch đầu tôi không cần, anh trực tiếp cho tôi 6000 vạn đi! Đến đây đi, dùng ngân lượng hung hăng đập chết tôi đi! =]]*

Lời Thượng Quan Âm Ảnh vừa nói ra, lấy Miên Miên làm trung tâm, đám người phạm vi trăm mét nhanh chóng ùa lên trung tâm, mật độ dân cư xung quanh cô càng lúc càng đông, càng lúc càng nhiều..... Mãi đến khi cô bị bao phủ ở giữa đám đông, bị vây quanh đến càng ngày càng chật ních, ngay cả không gian hít thở cũng không có.

“Có đúng là nhận Thạch phòng ngự không? Ta có!”

“Mau nhận giao dịch đi! Làm sao lại bất động?”

“Ta có 3 viên, đồ giá rẻ!”

“Tiểu nữ tử trước đó đã lộn mè 360 độ xin mua 2 viên Thạch đầu!”

Vốn dĩ cũng rất hỗn tạp, bây giờ thoáng cái có hơn mười người biết đồng thời nói chuyện với cô, giao dịch, máy tính căn bản đã có mấy năm lịch sử, tần suất tải hình ảnh chậm lại hai giây, nửa đường còn phát ra vài tiếng tru tréo kháng nghị.

Miên Miên đối mặt với tình huống hỗn loạn như thế, không kịp nhìn nhiều, lại cảm thấy khóc không ra nước mắt. Cô rõ ràng nhìn thấy có mấy chủ quán trước đó còn khinh bỉ mình vô cùng ở trong đám người, lúc này đang bị khát khao cầu tài thúc giục cô nhận đề nghị giao dịch. Thật sự là lòng người dễ thay đổi.

Luống cuống tay chân liên tục tiến hành rồi vài cuộc giao dịch cuối cùng, tổng cộng thu vào 6 viên thạch đầu, Miên Miên đau lòng nghĩ: Hẳn là đủ. Vì thế cô rất nhanh gõ bàn phím: “Không cần gửi đề nghị nữa, tôi thu đủ rồi!”

Nhưng mà Tử Y Nữ Hiệp yếu đuối nhỏ nhoi, lại như một đóa hoa dâu bặt phiêu dạt trên biển rộng mênh mông, lập tức đã bị sóng biển mãnh liệt dâng lên nhấn chìm, không có sức giãy dụa, tất cả cảm xúc về không.

Đóa hoa dâu bặt bé nhỏ nghiêng ngả lão đảo trên mặt nước, dùng hết toàn lực ngoi lên mặt nước ——

“Tôi đã.....”

“Mau nhận đi, làm gì thì làm! Đúng mực là được!”

“Không cần.....”

“Phòng ngự 28 lấy không?”

“Các vị.....”

“Ta trước đó sai lầm rồi, van xin cô hãy nhận đi! Đứa nhỏ ở nhà chờ cơm của ta!”

“Việc này.....”

“Hai người có của như vậy, không ngại nhận thêm hai viên nữa đâu!”

..... Lại lần nữa bị nhấn chìm xuống dưới đáy biển sâu tối tăm ngột ngạt.

Miên Miên cúi đầu hít một hơi thật sâu, nhìn phía Thượng Quan Âm Ảnh bên cạnh cũng đang bị vây chặt như nêm cối, vội vàng gửi qua tán gẫu riêng: “Ôm muội” Mau bay khỏi mảnh đất hoang dã này.

Anh tựa hồ không nhìn đến, không hề phản ứng.

Miên Miên vội vàng thúc giục lại: “Thượng Quan Âm Ảnh, ôm muội!”

Vẫn không có phản ứng.

Căn rằng, con cừu nhỏ rốt cục nổi giận.

“Thượng Quan Âm Ảnh —— Ôm muội!!!” Trên mặt đất trống rỗng nổi lên một trận gió to cấp bảy, mái ngói run rẩy, lá cây thê lương run run. Tiếng rống này, có thể nói là tiếng làm lay động mái nhà, khí nuốt non sông.

“Nương tử, sao nàng lại nói toạc ra thế” Lần này, anh rút cục vươn cánh tay dài, ôm cô vào lòng, áo tinh xảo hoa lệ phất lên một đường cong ưu nhã, khóe mắt hiện lên ý cười nhợt nhạt, giống như mực được tiếp xúc với nước.

Dưới đám người vây quanh, Hắc Y Kiếm Khách ôm Tử Y Thiếu Nữ, phiêu dạt trên phi kiếm.....

Một đêm kia, Miên Miên tổng cộng nhận 13 viên Thạch đầu phòng ngự 30. Thượng Quan Âm Ảnh hao tổn hơn tám trăm triệu. = =”

Mọi người cảm thán: *Vì cầu xin hồng nhan nở nụ cười, không tiếc ngàn vàng.*

Màn xuất thủ hào phóng này, mọi người có ấn tượng khắc sâu, khiến hai tháng sau Miên Miên vẫn đang lần lượt nhận được quấy rầy như là “Muốn thu mua Thạch đầu phòng ngự không?” trên khung tán gẫu riêng, trên diễn đàn chính thức, cũng ra đời tiêu đề bài post tinh hoa là “*Suy nghĩ sâu xa về đặc tính chức nghiệp của hệ kim qua vấn đề nương tử Thượng Quan thu mua Thạch đầu phòng ngự quy mô lớn*”. Giữa hai vợ chồng, cũng đã có một vài người làm theo, bắt đầu lưu hành đưa tặng Thạch đầu phòng ngự thể hiện tình ý, Thạch đầu phòng ngự một lần nữa lại có giá trị.....

Ngư Hương Nhục Ti, nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh.

Từ nay về sau không ai không biết.

~~***~~

Chủ nhật tám giờ, Cửu huyền thiên la chính thức bắt đầu.

Vì đòi hỏi sự an toàn, 6 giờ rưỡi chiều Miên Miên đã login, xác định vũ khí không lầm, phòng bị không hỏng, Internet không lỗi, tất cả đều bình thường, tốt lắm.

Hành động thu mua vài ngày trước, tuy rằng đến nay hồi tưởng lại vẫn làm cho mồ hôi lạnh của cô chảy ròng ròng, thế nhưng trang bị của cô có Thạch đầu cấp cao thêm vào, đã không như xưa, tổng thể lực phòng ngự tăng hơn 300. Con số này rất hư ảo, cô choáng váng hồ đồ không có chút cảm giác chân thật.

Một người đứng ở Vọng Nguyệt Nhai ngăn người, chờ đợi người nào đó login.

Lựa chọn Vọng Nguyệt Nhai là vì nơi này rất vắng vẻ, rời xa huyên náo, hơn nữa phong cảnh cũng rất đẹp.

Bảy rưỡi, bên người cô có thêm một thân ảnh đen đỏ.

Cô nhìn phía anh, có chút kinh ngạc: “Huynh sao lại biết muội ở chỗ này?” Sững sờ, không đợi trả lời, liền bừng tỉnh đại ngộ nói, “Oh, muội đã quên có kỹ năng vợ chồng” Ngốc quá.

Anh không giải thích, chỉ nói: “Đợi rất lâu?”

“Vừa tới không lâu” Gạt người, rõ ràng đã gây ngốc một tiếng rồi. Rõ ràng phát hiện gần đây nói dối càng nói càng lưu loát, thật sự là đáng xấu hổ.

Thượng Quan Âm Ảnh ôm cô, triệu hồi phi kiếm: “Chúng ta đi điện Lăng Tiêu báo danh”

Một nam một nữ một kiếm, bay về hướng ánh trăng bạc, dần dần biến mất khỏi giữa ánh trăng mờ ảo tại Vọng Nguyệt Nhai.

Sau khi tới điện Lăng Tiêu, Miên Miên nhảy xuống khỏi phi kiếm, nghen hòng nhìn trên trời đám đông phía trước. Trời ả..... Số người dự thi cũng quá nhiều đi, ở giữa biển người mênh mông, cô gần như tìm không ra Truyền Tống Trận ở nơi nào.

[Phụ cận] Thiển Dã Ly Hỏa: Oa ha ha, nhìn thấy nhiều người như vậy, người ta rất hưng phấn nha ~

[Phụ cận] Tiểu Bạch Là Tiểu Bạch: Các vị cảm thấy hôm nay đội nào sẽ thắng?

[Phụ cận] Ui, Mua Nhiều Xót Ruột 001: Sao lại còn không bắt đầu thi đấu chứ!!! Đại gia ta chờ đến hết kiên nhẫn!

[Phụ cận] Hồ Bất Quy: Huynh đây cho rằng là Lăng Chi Dục của bang Phong Khế, lần trước Thí tiên đại tái gã không phải đoạt giải nhất sao.

[Phụ cận] Huyền Thảo Ấm Áp: Hừ, con tôm khô Lăng kia có thể so sánh được với Thượng Quan nhà ta sao? Không biết tự lượng sức mình!

[Phụ cận] Vương Tử o Tiểu Man Đầu: Này, cái gì mà nhà cô, Thượng Quan đã có vợ.

[Phụ cận] Huyền Thảo Ấm Áp: Chị đây chính là thích cảm giác cầm ky, chú quản được sao? Cút đi cho chị!

.....

Thì ra đại bộ phận đám người đều là quần chúng, Miên Miên có chút thoải mái. Lúc này, cô nhận tán gẫu riêng của Lạp Lạp:

[Tán gẫu riêng] Ô Lạp Lạp: Thượng Quan phu nhân, chút nữa nhớ phải biểu hiện nhu nhược một chút, để Thượng Quan lão gia làm anh hùng cứu mỹ nhân nha. Ba người chúng tớ tuy rằng không dự thi, nhưng mà lúc nào cũng chú ý đến tiến triển trận đấu, hắc hắc!

Miên Miên đổ mồ hôi như thác, nghĩ rằng nếu lát nữa gặp phải cường địch, làm sao đến phiên cô lựa chọn nhu nhược hay không. Về phần anh hùng cứu mỹ nhân thì..... Cô liếc mắt nhìn Thượng Quan Âm Ảnh bên cạnh, còn đang nghĩ đến hình ảnh “Anh hùng cứu mỹ nhân”.....

..... Vẫn nên quên đi.

Đúng tám giờ, người dự thi nối đuôi nhau ùn ùn không ngừng đi tới Truyền Tống Trận, trong chớp mắt đám đông trong điện thiếu một nửa.

Thấy thế, Thượng Quan Âm Ảnh và Miên Miên cũng tiến lên, đứng ở phía trên Truyền Tống Trận. Trong khoảnh khắc, cảnh thay đổi, điện Lăng Tiêu rộng lớn hoa lệ biến mất không thấy, thay vào đó là một cảnh tượng sương trắng lượn lờ, linh khí dồi dào.

Sương trắng dày đặc dần dần tiêu tán giữa không trung, Miên Miên cuối cùng có thể thấy rõ cảnh vật trước mắt.

Cảnh tượng này như là một chỗ ngăn cách thế ngoại đào nguyên, cỏ cây xanh biếc tươi tốt, những đóa hoa thơm cỏ lạ tươi đẹp, làm cho người ta có một loại sức sống tràn trề, cảm giác vui vẻ thoải mái. Cảnh sắc đẹp như vậy, rất khó tưởng tượng được nơi này lại ẩn chứa vô số sát khí, vài phút đồng hồ sau sẽ trở thành chiến trường giết người máu chảy thành sông.

Bởi vì mỗi nhóm đội ngũ dự thi đều là tùy cơ Truyền Tống chuyển đến một cảnh nào đó, địa điểm nào đó, cho nên Miên Miên không thấy được bên cạnh có người chơi khác.

“Đi thôi” Thượng Quan Âm Ảnh thản nhiên nói, dẫn đầu bước đi trước.

Thời gian trận đấu chỉ có bốn mươi phút, cho nên Miên Miên cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi theo. Cô âm thầm kiểm tra vũ khí của mình thêm một lần: *Ừm, Cửu thiên thanh linh kiếm trong tay, Tử vận nghệ thường y đang mặc, Thủ oản hộ giáp.....*

Khác biệt so với Thượng Quan Âm Ảnh ung dung bình tĩnh, Miên Miên lại là lần đầu tham gia loại giải thi đấu lớn này, trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương, lòng bàn tay nắm con chuột cũng lặng lẽ chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Mỗi bước cô đi, đều có phần lo lắng sẽ chạm phải người chơi khác, lại có phần chờ mong sẽ chạm phải người chơi khác, thật sự là rối rắm.

Đi được nửa phút đồng hồ, bọn họ liền chạm phải một người chơi nam dự thi một mình.

Người này vừa nhìn thấy Thượng Quan Âm Ảnh thì sắc mặt đại biến, không nói hai lời liền thi triển kỹ năng cao cấp Phi Độn Thuật, muốn trốn sau rừng cây.

Nhưng mà Thượng Quan Âm Ảnh xuất thủ so với anh ta còn nhanh hơn, một mũi nhọn màu bạc vẽ lên không trung, “Xoẹt” một tiếng, người này hét lên rồi ngã gục.

Quá độc ác rồi. Miên Miên trợn mắt há hốc mồm nhìn Thượng Quan Âm Ảnh. Lại nhìn

sang thi thể ngã trên mặt đất, ưm..... Một người rất đáng thương, trận đấu còn chưa bắt đầu 1 phút đã bị loại.

Lúc này trên màn hình của cô xuất hiện một tin tức hệ thống:

[Hệ thống] Số lượng giết người của bạn hiện tại là 1.

Miên Miên nhìn đến những lời này, cảm giác rất mới mẻ. Trước kia làm thầy thuốc, kỹ năng phụ trợ không ít, nhưng mà kỹ năng giết người lại ít ỏi có thể đếm được, uy lực cũng không cao, cho nên đừng nói là giết người, có thể bảo mệnh cũng đã không tồi rồi. Dần dần, cô sinh ra ý tưởng thanh cao “Giết tới giết lui có cái gì vui chứ, bốn cô nương cũng không sát sinh”, thế nhưng loại ý tưởng như quả nho chua này, sau khi trận đấu bắt đầu 10 phút đã bị hoàn toàn đập nát.

Vừa mới bắt đầu, Thượng Quan Âm Ảnh liên tiếp ám sát người chơi gặp phải bên đường, Miên Miên nhìn thấy từng thi thể ngã xuống, đều cảm thấy không đành lòng, dưới ánh mắt cười như không cười của Thượng Quan Âm Ảnh, ngốc nghếch chạy lên nói với người chơi ngã trên mặt đất:

“Rất xin lỗi, đây là trận đấu, không có cách khác”

“A di đà phật”

“Lần sau nỗ lực lên”

Nhưng mà, rốt cục có một lần, bọn họ gặp phải một người chơi cao cấp cấp bậc tương đương với Thượng Quan Âm Ảnh, lần quyết đấu này so với những lần trước khó giải quyết hơn rất nhiều, vì bảo tồn lượng máu, hai bên đều không dùng hết toàn lực, tình hình chiến đấu giằng co không dưới một lần.

Miên Miên đứng ở một bên lo lắng sưng. Mỗi lần Thượng Quan Âm Ảnh giảm một chút máu, trong lòng cô lo lắng tăng thêm một phần.

Nếu cô có thể giúp đỡ thì tốt rồi.....

Cô nhìn Cửu thiên thanh linh kiếm trong tay, trong lòng đột nhiên khê động, trong nháy mắt kia, cô không tự hỏi đường sống, kích động dùng chuột nhấp vào biểu tượng kỹ năng, Tử Y Nữ Hiệp giữa màn hình giơ lợi kiếm lên thì thi triển một chiêu “Luyện thép thành vàng” về phía trước.

Ba người hỗn chiến, tia sáng rực rỡ hiện lên, sáng lạn loá mắt, diễm lệ vô cùng.

Nhìn chăm chăm màn hình, trong lòng Miên Miên lại nảy lên một dòng nước chảy xiết.

Dòng nước chảy xiết này đánh thẳng về phía trước mỗi một mạch đập trong cơ thể, nơi nó chảy qua, tất cả đều nóng bỏng. Trong cơ thể gần như bị ngọn lửa kích thích thiêu người, khiến mười đầu ngón tay khó có thể ức chế khẽ run run, loại cảm giác này, gọi là “Nhiệt huyết sôi trào”.

Tục ngữ nói, học điều tốt ba năm, học cái xấu ba ngày. Nguyễn đại tiểu thư của chúng ta, bước chân vào game online ba tháng, rốt cục lần đầu cảm nhận được tư vị tuyệt vời của PK, cũng bắt đầu đồng ý những lời —— PK là điểm tinh túy của game online.

Nếu đã ăn mặn, gánh nặng tâm lý của Miên Miên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trong mười phút đồng hồ tiếp theo, cô lấy động lực của một người, thành công giết chết hai người chơi. Nhìn bộ dáng uy phong lẫm lẫm kia của Tử Y Nữ Hiệp, Miên Miên đắc ý cười, thầm sàng khoái đến ngay cả đầu ngón chân cũng bắt đầu múa may.

Thì ra, cô cũng có thể rất lợi hại nha.

Hai người hợp lực, số lượng giết người của bọn họ tăng nhanh như gió bão, từ lúc dự thi tới nay Miên Miên lần đầu tiên cảm thấy rõ ràng: Có lẽ..... Bọn họ sẽ là người xếp thứ nhất.

Nhưng quán quân của trận đấu, cũng không phải lấy số lượng giết người làm tiêu chuẩn phán đoán, mấu chốt vẫn là viên “Cửu huyền thiên la châu” giấu ở bản đồ kia. Vấn đề là, nó ở nơi nào đây?

Ngay lúc Miên Miên suy tư, Thượng Quan Âm Ảnh đi ở phía trước bỗng nhiên dừng bước, cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, nhưng lại thấy ở giữa đường có một người chơi nam mặc cẩm y hoa phục đang đứng, cả người tản ra khí tức của nước.

Miên Miên lập tức nhận ra anh ta. Người này tên là Lăng Chi Dục, là quán quân Thí tiên đại tái lần trước. Anh ta là khách quen của bảng xếp hạng, khi bắt đầu chơi đều vung tiền như rác. Anh ta có thể ở trò chơi hô mưa gọi gió, dựa vào một thân trang phục và đạo cụ đầy bạc trắng tạo ra kia.

Trong lòng cô trầm xuống, hai mắt đề phòng theo dõi anh ta, nghĩ rằng không thể tránh được một trận chiến ác liệt.

Thế nhưng, Lăng Chi Dục cũng không có ý ra tay, lời nói ra khiến người ta rất bất ngờ: “Hai vị, ta có một chuyện muốn nhờ. Hy vọng hai người có thể lắng nghe ta nói”

Thái độ thành khẩn của anh ta khiến lòng cảnh giác của Miên Miên thoáng buông xuống, nhưng mà, có chuyện muốn nhờ? Rốt cuộc là chuyện gì?

“Nói đi” Thượng Quan Âm Ảnh nói.

Lăng Chi Dục thấy thế, lại lần nữa mở miệng nói: “Là như vậy, ta vừa rồi trong lúc vô ý phát hiện tung tích Cửu huyền thiên la châu. Chỉ cần hai người có thể đồng ý với ta một việc, viên châu này ta có thể chấp tay nhường”

Miên Miên nghe vậy chấn động. Tung tích Cửu huyền thiên la châu!

Thấy Thượng Quan Âm Ảnh không nói lời nào, như đang ngẫm nghĩ cái gì, Lăng Chi Dục quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Thật không dám giấu diếm. Cửu huyền thiên la châu ở ngay trong bụng một yêu thú phụ cận, nhưng mà bằng vào sức của ta, còn không đủ để giết chết nó. Nếu Thượng Quan anh đồng ý giúp ta một tay giết chế nó, bảo châu nhường cho hai người” Anh ta dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng mà nội đan của yêu thú, ta muốn”

Thì ra là như vậy. Miên Miên vừa nghe, trong lòng mừng rỡ, dùng nội đan đổi lấy Cửu huyền thiên la châu, rất có lời rồi!

Cô hưng phấn nói ở khung tán gẫu riêng với Thượng Quan Âm Ảnh: “Đồng ý với anh ta không? Dù sao kia nội đan của yêu thú đối với chúng ta cũng vô dụng”

Thế nhưng, đợi đã lâu, anh cũng không đáp lại.

Rõ ràng là vấn đề lựa chọn đơn giản như vậy, Thượng Quan Âm Ảnh lại chậm chạp không gật đầu. Điều này làm cho Miên Miên có chút buồn bực: *Làm cái gì chứ, việc này còn cần phải lo lắng sao?*

Lăng Chi Dục cũng là không thúc giục, biểu hiện tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lẳng lặng chờ đợi anh tỏ thái độ.

Thượng Quan Âm Ảnh nhìn chăm chú vào Lăng Chi Dục, giữa con ngươi hiện lên một tia sáng xảo quyết không dễ cảm thấy, một lát sau, anh chậm rãi lộ ra một nụ cười mờ nhạt: “Thành giao”

Mặt Lăng Chi Dục lộ vẻ vui mừng, nói: “Ta đây bây giờ bắt đầu dẫn đường, hai người đi cùng là được” Dứt lời, anh ta liền thi triển Phi Độn Thuật, chạy về phía rừng cây.

Hai người theo sát ngay sau đó.

Cảnh vật xung quanh biến hóa rất nhanh, từ rừng cây rậm rạp biến thành đầm lầy sâu thẳm, từ thảo nguyên hoang vu biến thành tuyết đóng băng..... Cuối cùng, bọn họ dừng lại bất chấp hàn khí xung quanh Thiên Minh Trì. Xung quanh ao nước không có một gốc cây thực vật, lại đầy những tảng đá hình thù kỳ quái, cần thận quan sát, mặt ngoài tảng đá được bao trùm toàn bộ bởi một tầng băng dày, có thể thấy được nhiệt độ vùng lân cận ao phụ cận thấp cỡ nào.

“Chính là nơi này sao? Yêu thú ở đâu?” Trần đầy nghi hoặc nhìn xung quanh bốn phía. Cảnh tượng này cũng chỉ có ao hình vuông, một tảng đá lớn, nào có quái vật gì?

Nhưng đợi một hồi lâu sau, Lăng Chi Dục cũng không trả lời vấn đề này. Đang lúc Miên Miên mơ hồ cảm thấy chuyện có phần không thích hợp, người đàn ông đứng ở bên cạnh mở miệng.

“Ngay cả tiếp đón cũng không đánh một tiếng, đây là đạo đãi khách sao?” Thượng Quan Âm Ảnh mặt không chút thay đổi nói ra một câu làm cho người ta hiểu không được ý nghĩ câu nói. Chẳng qua lời nói, lại lộ ra hàn ý không thua gì Thiên Minh Trì.

Có ý gì? Miên Miên mê hoặc chớp chớp mắt. Anh phát sai tin tức?

Lăng Chi Dục sừng sốt, khóe miệng dần dần lộ ra ý cười âm hiểm, nguyên bản trên mặt ra vẻ đạo mạo, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì. Anh ta lạnh lùng nói: “Các cậu xuất hiện đi”

Miên Miên vẫn như cũ không hiểu ra sao, đành phải nhìn chăm chú giữa màn hình —— chỉ thấy phía sau tảng đá quái đản kia, có hai người chơi nam ăn mặc khác thường bước ra. Một Y Giả Bạch Sam phiêu phiêu, một Hoàng Y Kiếm Khách lất phất, trên mặt hai gã đều mang theo sát ý thâm trầm, bên ngoài cơ thể đã sớm phóng xuất ra khí Ngũ Hành cường liệt.

Y giả Miên Miên chưa từng gặp qua, nhưng mà Hoàng Y Kiếm Khách này, Miên Miên cũng không xa lạ —— là Nhất Kiếm Thiên Hạ.

Trên mặt Miên Miên hiện ra thần sắc vô cùng kinh ngạc, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên lời nói Nhất Kiếm Thiên Hạ từng nói với mình.

Về phần Thượng Quan Âm Ảnh, ta sẽ nghĩ biện pháp giảm nhuệ khí của hã.....

Trong phút chốc, cô đã hiểu được phía trước đang xảy ra chuyện gì.

Hóa ra căn bản là không có yêu thú gì, càng không có Cửu huyền thiên la châu, ngay từ đầu, đây hoàn toàn là một cái bẫy.

“Thượng Quan Âm Ảnh, người còn nhớ rõ ta chứ?” Nhất Kiếm Thiên Hạ tiến về phía trước hai bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Thượng Quan Âm Ảnh..

Thượng Quan Âm Ảnh đáp lại một câu nhẹ nhàng: “Người rất trọng yếu sao?”

“A, người có biết ta hận nhất người cái gì không?” Nhất Kiếm Thiên Hạ cười lạnh một tiếng, hai mắt chứa hận ý mãnh liệt, “Chính là loại thái độ này của người..... Cũng không biết, người còn có thể giữ được bao lâu?”

Hã ta không chờ Thượng Quan Âm Ảnh tiếp lời, liền nói tiếp: “Người có biết vì sao ta hao tổn tâm cơ, đều phải đưa bọn người tới chỗ này không? Chà, ta tin tưởng người cũng là người thông minh, nhất định cũng nhìn ra huyền cơ trong đó. Chẳng qua đã quá muộn, ha ha ha!” Hã ta rốt cuộc không thể áp chết đắc ý trong lòng, ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

Thần sắc của Thượng Quan Âm Ảnh vẫn như thường, trái lại Miên Miên nghe được hã ta nói như vậy sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Cô bây giờ mới nhớ tới, Thiên Minh Trì khí rất nặng, dưới hoàn cảnh này, rất nhiều kỹ năng của người chơi hệ hỏa đã bị đông lạnh, đều đã bị trì hoãn, uy lực cũng sẽ bị suy yếu trình độ những mức khác nhau.

Thiên Minh Trì, Miên Miên trước đây ở diễn đàn chính thức đã xem qua hình ảnh giới thiệu, chỉ là lúc ấy không có bao nhiêu lưu ý, không thể tin được lại bị người khác cố ý lợi dụng hoàn cảnh đặc thù nơi này, bày ra một hoàn cảnh hiểm ác.

Hơn nữa ba người bọn họ tổ hợp..... Trong lòng Miên Miên phát lạnh.

Kim, thủy, mộc. Kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mà y sư hệ mộc, có năng lực cung cấp cho bọn hã năng lượng cuộn cuộn không ngừng..... Ở hoàn cảnh thủy khí dồi dào, tổ

hợp như vậy, quả thực không chê vào đâu được.

Ngón tay nắm chuột chột giữ chặt, Miên Miên cảm thấy những người này thật sự là rất thái quá, rất ti bỉ. Tuy rằng là trò chơi, nhưng cũng có thể phản ánh ra bản tính phẩm đức của một người, loại tiểu nhân âm hiểm này, Miên Miên coi thường bọn hăn từ trong lòng.

“Bắt đầu đi” Mắt tiệp của Thượng Quan Âm Ảnh nhú lại, ngân kiếm trong tay phát ra hồng quang, chậm rãi chảy khắp toàn thân.

Điều này hợp ý của Nhất Kiếm Thiên Hạ, trong một tháng này, hăn năm mơ cũng muốn tự tay đánh bại Thượng Quan Âm Ảnh, trả nợ chuyện lần trước ở điện Trường Sinh bị sỉ nhục. Nay có cơ hội tốt này, hăn tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên chiêu thứ nhất xuất ra trước mặt là kỹ năng tối cao của hăn, “Huyền kiếm thuật”.

Qua một hiệp, Miên Miên nhìn hai mẫu tin tức hiện phía dưới màn hình:

[Hệ thống] Nhất Kiếm Thiên Hạ làm cho Thượng Quan Âm Ảnh mất 1338 điểm tổn thương.

[Hệ thống] Thượng Quan Âm Ảnh làm cho Nhất Kiếm Thiên Hạ mất 1650 điểm tổn thương.

Không phải đâu, giá trị thương tổn của hai người chỉ kém 300 điểm? Cô rõ ràng nhớ rõ lần trước ở điện Trường Sinh, là một bên áp đảo thắng lợi nha..... Rốt cuộc là thực lực Thượng Quan suy yếu, hay là thực lực của đối phương tăng cường? Hoặc là hai người đều như thế?

Miên Miên vội nhìn chăm chăm màn hình, mày nhíu chặt, sầu lo trong lòng càng ngày càng nặng.

Hai người chiến đấu giằng co ước chừng một phút đồng hồ, lại có thể vẫn không phân ra thắng bại. Lăng Chi Dục đứng ở một bên xem diễn tựa hồ chờ hết kiên nhẫn, trầm giọng nói: “Em họ, giao cho anh đến giải quyết đi” Cho dù hiện tại đối thủ kỹ năng bị suy yếu, mà Nhất Kiếm Thiên Hạ lại có thầy thuốc phụ trợ tiếp tế tiếp viện, nhưng mà hệ kim trời sinh đã bị hệ hỏa khắc chế, cho dù tiếp tục kéo dài, phần thắng cũng không lớn. Hơn nữa thời gian trận đấu có hạn, chỉ diệt lượng máu của đối thủ cũng không phải biện pháp, lại không bằng để cho người hệ thủy như hăn ta xuất mã, đến tốc chiến tốc thắng.

Nhất Kiếm Thiên Hạ cũng hiểu được đạo lý này, cho nên hắn vừa thấy Lăng Chi Dục nói như vậy, lập tức đành chỉ công kích: “Anh họ, vậy nhờ anh rồi. Không cần thủ hạ lưu tình, giết hắn đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ha ha ha!”

“Xin hay không xin anh không biết, nhưng anh dám cam đoan, trận PK này, anh nhất định thắng rồi” Lăng Chi Dục âm hiểm cười nhẹ, tiến lên tiếp tục nói “Đến lúc đó trên màn hình sẽ xuất hiện cái gì? Người chơi Lăng Chi Dục PK với Thượng Quan Âm Ảnh, Thượng Quan Âm Ảnh không địch lại lực này, hết máu mà chết? Úi chà..... Nếu thật sự xuất hiện những lời này, phản ứng của mọi người nhất định vui lắm nhỉ?” Đến lúc đó người trong trò chơi sẽ biết, hắn, Lăng Chi Dục, mới là cao thủ PK đệ nhất bảng xếp hạng. Thượng Quan Âm Ảnh? Chẳng qua là bại tướng dưới tay, vong hồn dưới đao của hắn!

Không hổ là thân thích, đều tự đại cuồng vọng! Sầu lo trong lòng Miên Miên chuyển hóa thành phần nộ tràn đầy, cô quả thực không thể tin được sẽ có người không biết xấu hổ như vậy! Điều kiện hai bên chiến đấu căn bản là không có điểm công bằng đáng nói, loại PK này, cho dù thắng cũng không chút nào quang vinh!

“Vậy thử xem xem đi” Thượng Quan Âm Ảnh dưới tình huống như vậy, vẫn không vội không nóng nảy như cũ, bên môi thậm chí tràn đầy ý cười thản nhiên. Ở chỗ sâu trong con người đen láy, là một mảnh gọn sóng không sợ hãi, nhìn không ra chút biến hóa cảm xúc.

“Ồ, miệng còn rất cứng rắn” Lăng Chi Dục nhếch môi, khinh thường cười lạnh ra tiếng. Sau đó sau khi thầy thuốc giúp hắn thêm đầy trạng thái, triệu hồi ra vũ khí bản mạng Bích Thủy Hoàn, vung về phía trước, vòng màu bạc cuộn cuộn xoay tròn ở giữa không trung, cũng từ một cái biến ảo ra vô số, mỗi một vòng màu bạc đều quấn quanh tia lửa màu xanh. Đây là đặc thù của hệ thủy.

Màn hình hiện ra một tia sáng màu đỏ, một tia sáng màu xanh, nhìn hai người kích đấu, Miên Miên nén một bụng lửa giận, rốt cục cũng bộc phát ra, đầu ngón tay phần nộ gõ bàn phím lạch cạch: “Nhất Kiếm Thiên Hạ, người cần gì phải tốn công như vậy? Người đơn giản là muốn báo thù rửa hận, nếu chuyện này đều do ta dựng lên, người giết ta là được!”

Nhất Kiếm Thiên Hạ lớn tiếng trả lời: “Người cho là người có thể sống đến hết trận đấu sao? Gấp cái gì mà gấp, đợi một chút thì đến phiên người!” Cô ta đương nhiên phải giết, thế nhưng Thượng Quan Âm Ảnh, không giết không được!

“Như vậy có ý gì? Người nếu là đàn ông thật sự, thì đường đường chính chính, quang

minh chính đại so một lần, như bây giờ xem là cái gì? Cho dù các người thắng, cũng chẳng qua là xú danh lấy nhiều bắt nạt ít mà thôi!”

“Câm miệng! Cái tên Gay bất nam bất nữ kia! Có tin bây giờ ta diệt người hay không!”

“Đến đi, người phải giết ta mới tốt. Ta mới có cơ hội ở kênh thế giới nói các người ba đại nam nhân Độ Kiếp Kì đối phó với ta một người chơi nữ Nguyên Anh Kì như thế nào! Chà chà, chỉ sợ người không dám tới giết ta!” Miên Miên nhìn vạch máu của Thượng Quan Âm Ảnh càng ngày càng ngắn, trong lòng vừa vội vừa giận, lời nói ra cũng khí thế bức người hơn ngày thường.

Mắt Nhất Kiếm Thiên Hạ nghiêm lại: “Ta không dám giết người?”

Tử Y Nữ Hiệp rút lợi kiếm phía sau lưng ra, toàn thân tản ra tia lửa màu vàng, trong đôi mắt cũng nhảy lên hai ngọn lửa phản nộ: “Hãy bớt sàm ngôn đi, muốn giết cũng mau ra chiêu đi. Hay là..... Người thật sự không dám?”

Phép khích tướng vừa ra, Nhất Kiếm Thiên Hạ quả nhiên hưởng thụ, hấn tức giận mắng một tiếng, Trường Kiếm trong tay vung về phía trước ——

Miên Miên đã sớm đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng còn không thi triển kỹ năng, một cổ hỏa lưu màu đỏ xuất hiện ngang trời, giữa đường đỡ một công kích của Nhất Kiếm Thiên Hạ —— Miên Miên đồng thời bình yên vô sự, Thượng Quan Âm Ảnh miễn cưỡng trúng một đòn của Lăng Chi Dục, vạch máu nhất thời chỉ còn lại có một đoạn nhỏ nhìn thấy mà ghê người.

“Ngu ngốc” Miên Miên thấy thế mắng nhỏ một tiếng, hàm răng không tự giác chà đạp môi đỏ mọng vô tội, mắt tròn nhìn chăm chăm màn hình tràn đầy thần sắc hỗn loạn phức tạp.

Vì sao phải ra tay cứu cô? Chẳng lẽ anh không hiểu, tình huống hiện tại vô cùng bất lợi, còn tiếp tục như vậy, anh sẽ chết sao? Anh cũng đã khó bảo toàn cho mình, còn khoe cường cái gì! Ai muốn anh làm anh hùng cứu mỹ nhân, thật sự là chịu không nổi anh tự cho là đúng! Oh, anh nghĩ chết như vậy rất tuần tú rất tàn khốc phải không? Thời khắc mấu chốt động thân mà ra tay sau đó khẳng khái hy sinh máu vậy sa trường? Màn trình diễn rất kinh hãi thế tục rất máu chó rồi!

Hơn nữa cho dù anh cứu cô, trong lòng cô, anh vẫn là đại ác nhân ác độc phúc hắc như cũ, cách nhìn về anh, mới sẽ không bởi vậy mà thay đổi!

Nhưng mà.....

Thượng Quan Âm Ảnh, thật sự sẽ chết sao?

Cô nhìn thân ảnh đen đỏ cao ngất trên màn hình, yết hầu căng thẳng, ngực có một chút khó chịu, làm cho cô không thở nổi. Cô chưa từng có tưởng tượng qua sẽ có loại thời điểm này, cô không tưởng tượng người đàn ông không ai bì nổi, lãnh ngạo thanh cao như vậy, cũng sẽ có một ngày thua dưới đao người khác..... Mặc dù, trong lòng cô luôn yếu đuối vô lực kêu gào muốn đánh bại anh, nhưng kỳ thật tại chỗ sâu nhất dưới đáy lòng, cô vẫn không hy vọng anh bị bất luận kẻ nào đánh bại..... Người đàn ông này, không thích hợp để ngã xuống.

Nhưng chính một người đàn ông chưa từng ngã xuống, vì cứu cô, cam nguyện đi vào đường tuyệt mệnh.....

Trong lòng Miên Miên có loại cảm giác nói không nên lời, ê ẩm, rầu rĩ, lại có chút ngọt ngào như có như không.....

Nhất Kiếm Thiên Hạ từ trạng thái kinh ngạc ban đầu phục hồi tinh thần lại, lại nhắm vào vạch máu của Thượng Quan Âm Ảnh, cười nhạo ra tiếng: “Chỉ còn lại một chút máu cũng dám chạy đến cứu vợ người, quả nhiên là vợ chồng tình thâm, ha ha!” Tay hắn cầm lợi kiếm, tới gần Miên Miên từng bước, “Sẽ không biết người có thể cứu được vài lần?”

“Người muốn giết nàng, có thể”

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, vang lên ở Thiên Minh Trì, rõ ràng truyền vào

trong tai mọi người.

Gió lạnh vi vu thổi sợi tóc đỏ như lửa của Hắc Y Kiếm Sĩ, tóc bay hỗn loạn, đã có đẹp mắt loại tà mị chói mắt, dáng người đen đỏ kia, chậm chậm bước đến phía Hoàng Sam Tiên Sĩ, một bước, hai bước, ba bước..... Tao nhã, nhẹ nhàng chậm chạp, nhàn dật, lại khiến người ta từng bước kinh tâm, hình như có ngàn cân sắt đá tiến vào trong bụng, không khỏi nín thở run rẩy. Vẻ mặt lạnh lùng của Hắc Y Kiếm Sĩ, không mang theo một chút biểu tình nào, môi mỏng nói ra lời nói, nhạt nhẽo như hoa anh đào hồng phấn như lúc mới nở: “Giẫm qua thi thể của ta đi”

Câu chữ bình tĩnh, nhẹ hạ xuống mặt hồ trong lòng Miên Miên, nổi lên một vòng lại một vòng gợn sóng, ôn nhu không ngừng khuếch tán.

Nghe được loại lời nói lạnh lẽo ẩn chứa sát ý của Thượng Quan Âm Ảnh này, ba người ở đây đầu tiên là cả kinh, sau đó trong lòng đều cuộn cuộn sát ý, chỉ còn nửa vạch máu còn dám nói lời cuồng ngôn, cho rằng ba người bọn họ dễ dàng sợ anh sao!

Một tia sáng màu đỏ cường liệt, từ trong cơ thể Thượng Quan Âm Ảnh nổ rộ ra, nhất thời, tia sáng màu đỏ dồn dập xung quanh Thiên Minh Trì, lửa cháy ngập trời. Đối mặt khí thế bức người như vậy, trong lòng ba người kia thất kinh, nhìn chăm chú về phía trước ——

Trong tay Thượng Quan Âm Ảnh xuất hiện ba con hỏa điều, thân thể đỏ rực của chúng lại mang theo nhiều tia sáng màu tím trong suốt, hỏa điều vẩy cánh chân đi xiêu vẹo, không ngừng xoay tròn, bay lượn, dung hợp vào nhau, cuối cùng hội tụ thành một con phượng hoàng màu đỏ tía, thần thái kiêu căng —— đây là hình thái cuối cùng của linh thú.

Miên Miên nhớ tới hai viên Chân nguyên hỏa thạch kia, sau khi ngây ngẩn, trong ngực lại có một dự cảm không tốt.

Bên này, ba người Nhất Kiếm Thiên Hạ thấy vậy không hề do dự, quyết định đánh đòn phủ đầu, đồng thời ra tay ——

Bên kia, phượng hoàng đỏ tía mang theo lửa khói ngập trời, nhanh chóng mạnh mẽ lao về phía trước ——

..... Trong truyền thuyết, phượng hoàng là sứ giả hạnh phúc của thế gian, mỗi năm trăm năm, nó tích lũy lại những điều không vui và ân oán cừu hận của thế gian, lao vào ngọn lửa cháy hừng hực, đốt cháy thành tro tàn, lại từ tro tàn giành được sinh mạng mới.

Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh [1].

Ngọn lửa đỏ, bay tán loạn khắp bầu trời, trên mặt đất bao la, xinh đẹp lưu luyến.

Rực rỡ, thê mỹ, lộng lẫy, bi thương, xinh đẹp.

Kiều ngạo như nó, trăm ngàn năm qua đều có một mục đích, cam nguyện dâng hiến cả đời.

Như thế, không hề chùn bước.

.....

Tuyết chậm rãi rơi xuống xen lẫn những bông đỏ đen, uyển chuyển giống như một mảnh lông chim phiêu đảng ở nhân gian.

Ngâm khẽ hát nhẹ, tao nhã bay lượn, cuối cùng cam tâm tình nguyện quy thuận về mặt đất, hóa thành bùn đất đầy sức sống.

Cuối cùng yên tĩnh không tiếng động.

Miên Miên nhìn chăm chú vào màn hình, hai tròng mắt dưới ánh sáng máy tính chiếu rọi xuống, phản xạ ra một tầng sáng mềm mại ôn thuận như nước, trong suốt ướt át.

[Tin tức trận thi đấu] Người chơi Nhất Kiếm Thiên Hạ đã bỏ mình.

[Tin tức trận thi đấu] Người chơi Lăng Chi Dục đã bỏ mình.

[Tin tức trận thi đấu] Người chơi Jw0891 đã bỏ mình.

[Tin tức trận thi đấu] Chúc mừng người chơi Thối Kiếm Tiêu Dao thành công mở ra hộp cổ bảo, nhận được vật phẩm chỉ định Cửu huyền thiên la châu!

[Tin tức trận thi đấu] Người chơi Thượng Quan Âm Ảnh đã bỏ mình.

.....

Kênh thể giới sau khi có một hồi trầm tĩnh không bình thường, cuối cùng cũng bạo phát:

[Thể giới] Lovely Monkey: Hả? Hả hả? Hả hả hả?

[Thể giới] Huyền Thảo Ấm Áp: Thượng Quan??? Đã chết??? Tỷ đây không hoa mắt???

[Thể giới] Hồ Bất Quy:..... Dục ca, ngài rất làm cho ta thất vọng rồi.

[Thể giới] Tam Nương Liễu Linh: Nhân cơ hội mau lộ diện, gia tăng tiếp xúc.

[Thể giới] Vương Tử o Tiểu Man Đầu: Cùng thời gian treo bốn người, có ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì không?!

[Thể giới] 18520911: Thôi Kiếm Tiêu Dao lần này cuối cùng cũng đứng thứ nhất, thật đáng mừng.

[Thể giới] Bạc Hà o Đường: Thượng Quan a a a! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Muội mới chạy đi tranh WC mà!!! Sớm biết thế thì cố nén lại! Ô ô ô!

[Thể giới] Ngôn Ngữ Của Cây Cát Cánh: Thượng Quan đại nhân, huynh rốt cuộc là bị ai giết chết?! Xin hãy trả lời Cây Cát Cánh!

Bên ngoài sân thi đấu, Đại Thúc và Tiếng Đàn đang thảo luận.

“Chậc, không thể tưởng được người đứng đầu Thượng Quan Ảnh lại có thể nửa đường đứt gánh, Lão Tử cá sai kho báu rồi” Đại Thúc.

“Tiểu Ngư còn sống, bọn họ hẳn là sẽ có thứ tự đi. Muội đoán là trong Top 10” Tiếng Đàn.

“Đúng. Nhưng Thượng Quan lại không chống đỡ đến khi trận đấu kết thúc, quả thật làm cho người ta có chút bất ngờ”

“Muội thật ra cảm thấy bốn người cùng thời gian treo ngược lại có chút ý vị sâu xa”

“Ừ, quả thật. Ờ? Chẳng lẽ là Thượng Quan một đánh ba..... Ha ha, không thể nào” Đại Thúc có điểm bị ý tưởng của mình hù dọa. Làm ơn, ba người bọn họ đều là người chơi cấp cao Độ Kiếp Kì.

“Ha ha, có khả năng, ai biết được” Tiếng Đàn nhẹ nhàng cười.

“Hey, bà xã, muội này giờ sao không nói gì hả?” Lúc này Đại Thúc rất cục chú ý tới bà xã đại nhân im lặng quả thật rất không tầm thường.

Được hai người nhìn chăm chú, trên mặt Lạp Lạp tiểu thư mờ mịt biểu lộ sự khó hiểu.

Thật lâu sau, giọng điệu ấp a ấp úng rất cục vang lên giữa ba người:

“Thượng Quan lần này ly kỳ mà bỏ mạng..... Ặc, đột nhiên làm cho muội nghĩ, lần trước Thí tiên đại tái, cũng xảy ra chuyện như vậy.....”

Một trận trầm mặc.

Ba người hai mặt nhìn nhau, biểu tình khác nhau.

Đây, hẳn chính là.....

Trùng hợp đi?

Chú thích:

Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh [1]: Theo thần thoại thì Phoenix hay còn gọi là Phượng hoàng là một loài chim bất tử, mang hình ảnh của một ngọn lửa, Phượng hoàng được tái sinh từ đồng tro tàn hay nói khác đi nó đại diện cho sự tái sinh .Dù trong nền văn hóa nào thì hình ảnh chim Phượng hoàng cũng mang ý nghĩa rất thiêng liêng và cao quý.

Phượng hoàng cũng được cho là sẽ phục sinh sau khi bị thương, vì thế nó gần như là bất tử và không thể bị đánh bại; một biểu tượng của lửa và thánh thần. Người ta cũng nói rằng những giọt nước mắt của phượng hoàng có thể chữa lành vết thương.

Thời điểm đi làm, ánh mắt Miên Miên đại ra nhìn màn hình máy tính, ngón tay cầm bút cảm ứng đã bãi công 9 phút 28 giây. Chỉ tiếc chủ nhân ngón tay một chút cũng không ý thức được sự thật này, hồn vẫn bay ra ngoài trời như cũ.

Tiểu Lương ngồi bên cạnh quan sát đã lâu nhíu chặt chân mày, rốt cục không nhịn được, xoay người về mặt ngưỡng trọng ân cần thăm hỏi người phụ nữ cương cứng như tượng đồng này: “Miên Miên, cậu..... có khỏe không?”

“A.....” Người phụ nữ cương cứng như tượng đồng phát ra tiếng than nhẹ ý nghĩa không rõ, hai mắt vẫn đang thẳng tắp dừng ở hư không phương xa.

Tiểu Lương liếc nhìn màn hình máy tính của cô một cái, trừ bỏ một khung hình trống không thì nhìn không thấy thứ khác, trong lòng có chút thông suốt, nói: “Vẽ không được sao? Cậu hôm nay phụ trách vẽ cái gì?” Đứa bé đáng thương, khẳng định linh cảm khô kiệt dẫn tới suy nhược tinh thần. Ừm, không biết việc này có tính là một loại tai nạn lao động hay không?

Miên Miên sững sờ, rốt cục hoàn hồn. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Tiểu Lương, lắc đầu, hơi hột lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, sau đó nhìn phía màn hình cậu ta cố ý nói sang chuyện khác: “Woa, đây là cái gì, thật đẹp”

Nhân vật trong trò chơi trên màn hình mô hình kết cấu chính xác, tạo hình tinh mỹ hoa lệ, trình độ có thể nói là hạng nhất.

“Mẫu quần áo rất đẹp! Là trang bị mới ra sao?” Miên Miên không tự chủ được bị hấp dẫn, lúc này là thật tâm ca ngợi.

Đối mặt với đôi mắt tròn rạng rỡ sáng lên, Tiểu Lương thân là nhà thiết kế trò chơi 3D có phần then thùng dừng động tác lại, xoa xoa mũi: “Ừ, mẫu mới thiết kế hôm qua, hiện tại mới chỉ vẽ đồ họa, còn chưa vẽ xong đâu”

Miên Miên không chút che giấu nào cười với cậu ta: “Nhưng nhìn cũng đã rất đẹp! Thật là lợi hại, tớ cũng không vẽ được họa đồ, cậu có thể giảng giải cho tớ một chút không?” Ở chỗ trống mô hình của mình vẽ lên hoa văn mình yêu thích, hình như rất thú vị.

Nhìn thấy nụ cười hồn nhiên sáng lạn của cô, lòng Tiểu Lương khẽ động, giọng nói có chút khẩn trương và kích động: “Khụ, đầu tiên phải vẽ mô hình đồ họa UV, cậu có thể lựa chọn lớn nhỏ, nhỏ như này là đủ rồi. Sau đó mở ra.....”

“Hả? Vừa rồi không thấy rõ, ẩn ở chỗ nào đây?”

“Nơi này, còn có nơi này”

“Đợi chút, tớ muốn nhớ kỹ”

“Thật ra cậu chỉ cần theo cách này có thể.....”

Hai cái đầu bất tri bất giác càng dựa vào càng gần, càng dựa vào càng gần.....

“..... Cho nên, chính là như vậy. Thế nào, rất đơn giản sao?” Giảng giải xong, Tiểu Lương thỏa mãn nhếch miệng cười, lộ ra một chiếc răng nanh trắng nõn.

“So với bản báo cáo tôi muốn còn đơn giản hơn sao?”

Lúc này, một giọng nói lãnh đạm mạnh mẽ xen vào giữa bầu không khí hòa hợp hài hòa của hai người, có vẻ không hợp nhau.

Hỏa Nhạ không biết khi nào đứng phía sau bọn họ, thắt lưng thẳng đứng, hai tay ôm ngực, trong tay còn cầm một phần tài liệu thật dày. Đôi mắt tối đen của anh sau khi liếc nhìn Miên Miên một cái, dừng lại trên mặt Tiểu Lương.

Tiểu Lương miễn cưỡng cảm thấy được áp lực xung quanh có chút biến hóa, nụ cười vốn đang đọng ở trên mặt biến mất không thấy bóng dáng, thay vào đó là biểu tình nghiêm túc thận trọng: “A, việc đó, em quên mất, em bây giờ đi gửi mail cho anh” Xoay người, vội vàng mở hòm mail ra, bắt đầu thần tốc viết báo cáo.

Anh xuất hiện, khiến tim Miên Miên đập nhanh hơn. Vốn dĩ đầu nhỏ vẫn cúi xuống, rốt cục nhìn không được vụng trộm ngẩng lên, lại ngoài ý muốn chạm phải một đôi mắt sắc bén, thân thể lập tức rút lui, hoảng hốt, không tự chủ khẽ hô lên hai chữ đơn giản: “Giám đốc”, âm cuối mang theo chút run run.

Mặt Hỏa Nhạ không chút thay đổi, tựa hồ không phát hiện ra khác thường của cô, chính là giữa hai hàng lông mày, lặng yên nổi lên hai nếp nhăn: “Cô Nguyễn, cô không nên quấy rầy thời gian làm việc của người khác, hy vọng cô lần sau có thể chú ý một chút”

“Vâng” Rất khẽ, rất ngoan trả lời.

“Còn có, khi đi làm không nên ngăn người”

“Vâng” Rất khẽ, rất ngoan trả lời.

“Buổi tối ở lại tăng ca”

“Vâng..... A!” Miên Miên ngoan ngoãn kinh ngạc ngẩng đầu, lời trong miệng còn chưa nói ra, Hỏa Nhạ cũng đã xoay người rời đi, không lưu lại nửa câu giải thích. =]]

Miên Miên ghen hòng nhìn trần trời, cơ hồ muốn phát điên, rất muốn xông lên phía trước ôm lấy đùi anh chất vấn: *“Rốt cuộc là vì sao vì sao vì sao! Dựa vào cái gì mà bắt nạt người ta như vậy? Chẳng lẽ chỉ bằng bộ dạng anh so với người khác đẹp trai hơn sao! Anh hôm nay không nói một được lý do tôi chết cũng sẽ không buông chân của anh ra!”*

Chẳng hiểu tại sao cô lại phải tăng ca. chẳng lẽ đúng là “Quân muốn thần chết, thần không thể không chết”?

Ô ô, người có chức quả nhiên rất hủ bại!

Nhưng mặc dù trong lòng có trăm ngàn điều không muốn, con cừu nhỏ vẫn ngoan ngoãn tuân thủ ý chỉ của giám đốc đại nhân, khi các đồng nghiệp hết giờ rời đi một đám, cô vẫn ngồi vững trên ghế của mình.

Đây cũng không phải là khuất phục dưới uy quyền của anh, chính là bản thân quá mức yêu công việc hiện tại. Cô an ủi mình như thế.

Bóng đêm ngoài cửa sổ, dần dần u ám hơn, khi một đồng nghiệp cuối cùng về mặt thật có lỗi tắt máy chạy lấy người, Miên Miên ngẩng đầu nhìn kim đồng hồ treo tường chỉ hướng đúng bảy giờ.

Văn phòng rộng như vậy, chỉ còn lại có thân ảnh bé nhỏ trơ trọi.

Cảnh vật yên tĩnh cô độc, khiến cho Miên Miên lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên. Từ sau

khi trận thi đấu kia kết thúc, cô bắt đầu nhiễm tật xấu này. Cô chỉ cần nhắm mắt lại, ngọn lửa đỏ tía đầy trời lại tràn ra, hình ảnh rực rỡ này, đã khắc thật sâu vào trong đầu cô, thật lâu không tiêu tan.

Rốt cuộc Thượng Quan Âm Ảnh..... Hỏa Nhạ, anh vì sao phải chọn cách làm như vậy? Rõ ràng bọn họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, chỉ tồn tại quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không phải sao? Vì sao, vì sao phải làm ra loại chuyện khiến người ta hiểu lầm này.....

Hay là nói, anh là muốn giữ lại một chút mạch máu cuối cùng cho đội ngũ, cho nên mới xả thân cứu giúp? Bởi vì đội ngũ chỉ cần có một người chưa chết, cũng không thể coi là bị loại.

..... Là vì nguyên nhân này sao?

“Đúng, nhất định là đúng như vậy!” Miên Miên vỗ bàn, nhất thời có loại cảm giác thông suốt, bừng tỉnh đại ngộ. Ưu sầu buồn khổ tích lũy mấy ngày qua, trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

“Hử? Như thế nào?” Một giọng nam dễ nghe đột nhiên vang lên bên tai cô.

Miên Miên kinh hách run lên, ngoái đầu nhìn lại thì thấy Hỏa Nhạ đứng ở phía sau mình, cô hoắc mắt lên, cố gắng không bị nước bọt sặc đến, gian nan phát ra tiếng: “Giám đốc, anh còn chưa về à”

“Việc của cô đều làm xong rồi sao?” Hỏa Nhạ thản nhiên liếc cô.

Miên Miên ra sức gật đầu, gật đầu rồi lại gật đầu.

“Ăn cơm chưa?”

Đáng thương lắc đầu, lắc đầu lại lắc đầu.

Hỏa Nhạ nhếch môi cười: “Vậy đi thôi, ăn cơm đi”

—— Trên thực tế, Miên Miên trực tiếp lý giải lời anh nói “Ăn cơm đi” là mời cô xuống cửa hàng Fastfood dưới lầu kia để khao cô vì tăng ca mà nỗ lực vất vả cần cù lao động. Cho nên khi cô đứng ở trước cửa một cửa hàng trang hoàng lịch sự tao nhã, lộng lẫy rực rỡ, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn bốn chữ “Nhà hàng Quân Duyệt” ngẩn người.

Nếu như cô nhớ không lầm, nhà hàng này có vẻ rất nổi danh, cũng có vẻ rất đắt.....

“Giám, giám đốc, chúng ta phải vào đó ăn sao?” Nhân viên bé nhỏ Miên Miên hồi hộp

không chắc chỉ hướng nhà hàng cách cửa hàng Fastfood có cảm giác vô cùng thân thiết bình dân cách đó không xa.

Hỏa Nhạ nhìn lại theo hướng cô chỉ, lại liếc nhìn cô một cái sau đó không phân trần lời nào cất bước đi vào nhà hàng.

Miên Miên choáng váng vèo một cái đi lên.

Bề ngoài cửa hàng trang hoàng tinh xảo thanh nhã, bên trong quả nhiên cũng sạch sẽ thoải mái, ánh đèn làm say lòng người. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Miên Miên nhìn chăm chăm menu, phát hiện giá cả trên đó cũng làm say lòng người.

“Xin hỏi hai vị, bây giờ sẽ gọi cơm à?” Nhân viên phục vụ nho nhã lễ độ đứng ở một bên hỏi.

Hỏa Nhạ nhanh chóng nói ra tên hai món ăn, sau đó ngẩng đầu nhìn Miên Miên.

Miên Miên thấy thế, luống cuống tay chân lật xem menu, hai mắt trực tiếp bỏ qua tên của các món ăn mà chỉ lựa chọn kĩ những con số Ả Rập, lật được vài trang, rốt cục như lấy được đại xá chỉ vào món ăn có con số thấp nhất: “Tôi muốn thứ này!”

Giọng nói lớn, ánh mắt chắc chắn.

Nhưng mà, mặt nhân viên phục vụ cầm giấy và bút lại đột nhiên chuyển sang khó xử: “Cô à, đây..... Cô xác định không không gọi thứ khác, chỉ cần một gói giấy ăn sao?”

Cái gì? Giấy ăn? Miên Miên giật mình, sau đó cúi đầu nhìn chỗ ngón tay chỉ..... Quả thật đúng là giấy ăn. Dư quang ánh mắt liếc đến khuôn mặt cười như không cười của Hỏa Nhạ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhiễm thêm hai ráng mây đỏ, không khỏi cảm môi oán thầm: *Giấy ăn gì chứ, bên ngoài xứ nước hoa Pháp sao, lại có thể bán mười tệ một gói! Nhà hàng cướp của sao!?*

Cuối cùng cô gọi một món ăn rất phổ biến, nhân viên phục vụ thầm thở ra một hơi, lộ ra nụ cười chúc nghiệp: “Hiện tại mới gọi ba món, xin hỏi còn muốn thứ khác không?”

Hỏa Nhạ đột nhiên mở miệng: “Có thịt lợn xào chua ngọt không?”

Miên Miên và nhân viên phục vụ đồng thời sửng sốt, người sau vẻ mặt áy náy nói: “Tiên sinh, rất xin lỗi, nhà hàng chúng tôi không có món ăn này. Hay là ngài thử món thịt heo nướng tấm mật ong được không?”

Hỏa Nhạ thản nhiên đáp lại: “Không cần, không có thì thôi” Anh tuy rằng nói với nhân viên phục vụ, thế nhưng một đôi con người đen lại vẫn liếc nhìn Miên Miên phía đối diện.

Miên Miên chợt dạ tránh né cái nhìn chăm chú của anh, trộm nắm tay lại. Người đàn ông này tuyệt đối là cố ý! Đánh chết cô cũng không tin anh lại không biết đây là một nhà hàng món ăn Quảng Đông?

Chẳng qua là một hộp cơm mà thôi, cần ghi hận lâu như vậy sao? Thật sự là gã đàn ông lòng dạ hẹp hòi, hừ!

Thức ăn màu sắc mê người rất nhanh đã được đưa lên, Miên Miên mới phát giác, mình thật sự đói bụng. Cho nên cô tạm thời quên mất sự tồn tại của Hỏa Nhạ, ăn một miếng lại một miếng món ăn thơm lừng, xúc một miếng lại một miếng cơm. A, cuộc sống thật sự là rất đẹp.

Thì ra giá cả và hương vị thật sự hoàn toàn có quan hệ trực tiếp. Miên Miên cười tùm tùm ăn, giống cô mèo con ghé vào nóc nhà phơi nắng, rất thỏa mãn, rất thoải mái.

“Cô Nguyễn” Đối diện mèo con truyền đến tiếng nói nam tính trầm thấp mê người, “Cô vào đội của chúng tôi cũng sắp hai tuần, đã thích ứng với mọi thứ chưa?”

Đối mặt loại vấn đề đối thoại giữa cấp trên và cấp dưới an toàn vô hại này, Miên Miên cũng long trọng trả lời: “Cám ơn giám đốc quan tâm, tôi đã gần thích ứng rồi” Trong lòng vụng trộm thêm một câu nữa: *Trừ anh ra.*

“Ở chung với đồng nghiệp mới, có hòa hợp không?”

“Ừm, rất hòa hợp, mọi người đều rất tốt” Trừ anh ra.

“Vậy là tốt rồi” Khóe mắt Hỏa Nhạ hiện lên ý cười kỳ dị, không hề đặt câu hỏi, tao nhã cúi đầu ăn cơm.

Miên Miên nhìn anh, nhìn nhìn lại mình, nhìn anh, lại nhìn nhìn lại mình. Ừm..... Tuyệt cho một bức tranh tao nhã quý công tử cùng cô bé lọ lem nghèo kiệt xác cùng đi ăn cơm. Người so với người, quả nhiên sẽ tức chết người.

Cô còn không kịp cảm thán nhiều hơn, túi xách đột nhiên truyền đến tiếng chuông di động quen thuộc.

“Rất xin lỗi, tôi nghe điện thoại” Cô vừa nói vừa buông đĩa xuống, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, vừa thấy màn hình, là mẹ. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhả lại.

Giọng nói tuy rằng rất êm tai, nhưng mà ở bầu không khí an lành hòa nhã của nhà hàng vẫn vô cùng chói tai, trải qua đấu tranh, Miên Miên nghiêng rằng, ra sức ấn nhận cuộc gọi: “Alo, mẹ à? Có chuyện gì sao?” Cô nghiêng người, cố ý giảm âm lượng đến thấp nhất.

Nhưng mà giọng bà Nguyễn như chuông đồng, cảm giác mãnh liệt được về sự tồn tại vượt qua không gian cùng hai tầng chướng ngại, rõ ràng truyền ra từ ống nghe: “Còn có thể có chuyện gì? Chính là chuyện lần trước nói với con đó! Con rốt cuộc là có thái độ gì?”

“Con không có thái độ gì mà..... Mẹ, con bây giờ ở bên ngoài có việc, sau này ——”

“Hừ! Mỗi lần nói chuyện đi xem mắt con đều trốn đông trốn tây, con rốt cuộc là có cái gì không hài lòng về Đại Dũng? Con ngay cả gặp cũng chưa gặp qua người ta, liền từ chối, làm sao có thể bắt được nhân duyên tốt đây? Mẹ nói cho con biết, cái cậu Đại Dũng này.....”

Miên Miên muốn khóc: “Mẹ, con.....” Có thể không cần nói đến chuyện lựa chọn vào lúc này hay không? Cô kinh hoàng khiếp sợ liếc mắt nhìn Hỏa Nhạ một cái, lại phát hiện anh đang nhìn mình, kinh sợ đến nỗi cô vội vàng thu hồi tầm mắt.

A a, quá mất mặt, anh có thể cho rằng mình là văn hàng ế, không có người cần, cho nên mới bị bắt đi xem mắt hay không? Ô ô, cô không muốn sống, mất mặt quá đi.

“..... Cho nên mẹ nói này, người đàn ông có điều kiện tốt như vậy con cho là tùy tiện có thể gặp được sao? Được rồi, mẹ cũng không bắt buộc con lập tức về nhà, nhưng con dù sao cũng phải xem ảnh chụp của đối phương, miễn cho con lại nói mẹ tự chủ trương” Giọng thao thao bất tuyệt của bà Nguyễn truyền đến từ đầu dây bên kia điện thoại, “Đợi mẹ bảo em họ con gửi ảnh chụp của cậu ấy qua..... Gửi cái gì mà MMS qua cho con, con kiểm tra và nhận nhé. Nhớ rõ phải nghiêm túc cân nhắc thử nhé”

“Vâng, được, nhất định sẽ nghiêm túc cân nhắc” Miên Miên gật đầu như già tởi, chỉ cầu có thể mau chóng chấm dứt cuộc gọi xấu hổ lần này.

Rốt cục, cuộc gọi đã kết thúc, Miên Miên cảm thấy thế giới này bắt đầu yên tĩnh đáng yêu.

Cô đặt điện thoại di động lên mặt bàn, mặt có chút đỏ nâng mắt lên nhìn Hỏa Nhạ, phát hiện anh luôn luôn nhìn mình, trong lòng cả kinh, không được tự nhiên nở nụ cười: “Mẹ tôi gọi điện thoại.....” Cúi đầu ăn một miếng cá vược hấp, làm ra vẻ rất cố ý rời lực chú ý

ra khỏi bầu không khí gượng gạo: “Giám đốc, con cá này tươi béo mà không ngấy, thịt nhiều xương ít, thịt chắc trắng mịn, thơm ngon, quả thực là vừa miệng, khiến cho từng kẽ răng vẫn còn đọng hương. Anh nếm thử” Miên Miên chưa bao giờ biết tài ăn nói của mình lại tốt như vậy, tiềm lực quả nhiên đều bị kích phát ra giữa nghịch cảnh.

“Cô.....”

Lời Hỏa Nhạ nói còn chưa xong bị tiếng rung trên mặt bàn cắt ngang, Miên Miên cầm lên nhìn, là một MMS. Sau khi nhận, bên trong xuất hiện ảnh chụp của một gã đàn ông, phía dưới còn kèm thêm số điện thoại liên hệ của người này.

Không cần phải nói, người trong ảnh chụp chính là vị Đại Dũng tiên sinh kia.

Tướng mạo của người này cũng không có cái gì đặc biệt, rốt cuộc là ma lực nào khiến cho mẹ đại nhân phải “Thần hồn điên đảo” như vậy chứ? Cô tuân theo tinh thần khoa học, nghiên cứu nghiêm túc cẩn thận, vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình, rơi vào suy tư.

Một lúc lâu sau, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói đàn ông: “Tôi có thể xem một chút không?”

Giọng nói của Hỏa Nhạ kéo Miên Miên từ giữa trầm tư trở về, cô có chút không xác định nhìn anh.

“MMS của cô” Hỏa Nhạ lộ ra nụ cười thản nhiên, cả người tản mát ra hơi thở thanh nhã làm cho người ta tin cậy.

Tất cả lòng cảnh giác của Miên Miên đều biến mất, ngoan ngoãn đưa điện thoại di động đưa cho người đàn ông đối diện cười đến đẹp mắt kia.

Hỏa Nhạ lấy di động, con người đen thâm thúy âm u trầm mặc dừng ở màn hình, một hồi lâu không có lên tiếng. Lông mày tuấn lãng, lại khẽ nhíu chặt, cuối cùng cũng nói qua khẽ rằng: “Anh ta lớn lên giống như một củ tỏi!”

Lời bình tinh luyện, ngắn gọn, sắc bén, cũng mang theo sự ghét bỏ nhàn nhạt.

Miên Miên , nhớ lại khuôn mặt kia..... Ừm, quả thật có hơi giống.

Được rồi, giống như thế, nhưng mà lớn lên giống củ tỏi cũng không phải lỗi của người ta, cho dù giám đốc đại nhân nếu như anh không thích ăn tỏi, cũng không thể bởi vậy mà xuất ngôn chế ngạo người ta chứ. Sứ giả chính nghĩa Nguyễn Miên Miên bênh vực: “Mẹ tôi nói, tướng mạo của anh ta rất trung hậu thuần lương, là hình mẫu người chồng tốt nên lựa chọn” Bắt đầu nói rập khuôn.

Tia sáng lạnh lùng chột lóe giữa con người của Hỏa Nhạ, giọng điệu trở nên thâm trầm hơn: “Tuy rằng tôi cũng không cho rằng khuôn mặt của đàn ông có thể sinh ra bất kỳ ý nghĩa thực chất gì. Nhưng mà ——” Buông mắt xuống nhìn màn hình di động, Hỏa Nhạ dùng giọng nói vô cùng tao nhã, nói ra lời vô cùng ác độc, “Trên cơ bản lớn lên thành như vậy, xem như là hạ đẳng tàn phế”

Miên Miên bị ghen một chút, tròng lớn mắt tròn tranh thủ đấu lý: “Tôi, tôi, tôi, mẹ tôi nói thái độ làm người của anh ta rất tiến bộ” Làm sao phải nói lấp, đáng giận, có người xuất ngôn bôi nhọ đối tượng xem mắt của mình, chẳng khác nào gián tiếp bôi nhọ trình độ thưởng thức của mình, Nguyễn Miên Miên, mày cần phải ——

“Tiến bộ được phân thành hai loại” Hỏa Nhạ coi như không có việc gì tiến hành lời nói ác độc đến cùng, “Một loại là tiến tới chăm chỉ, một loại là táng tận lương tâm. Sẽ không biết vị tiên sinh này.....” Đường cong đôi môi duyên dáng, lộ ra ý cười lạnh bạc, “Là thuộc về loại nào?”

Miên Miên quyết định cúi đầu ăn cơm, yên lặng, yên lặng.

Một khúc nhạc piano ngắn đột nhiên vang lên giữa hai người, Miên Miên vui đầu đau khổ ăn, lại ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra tiếng đàn, đã thấy Hỏa Nhạ dùng tay trái rảnh rỗi lấy điện thoại di động màu đen từ trong túi áo ra, ngón cái không chút do dự ấn xuống bàn phím.

“Là tin nhắn rác” Anh thản nhiên giải thích một câu, sau đó đưa điện thoại di động màu trắng bên tay phải cho Miên Miên.

“Ừm” Miên Miên sau khi nhận lại di động, lại lần nữa cúi đầu ăn cơm.

Khi tính tiền, Miên Miên nhìn đầu quay đầu đi, cố ý lảng tránh tình cảnh Hòa Nhạ trả tiền cho nhân viên phục vụ.

Khi bước ra cửa chính, gió thu mát mẻ thổi tới, cô nàng ăn uống no đủ thỏa mãn thở ra một hơi. Nhìn hai bên xung quanh, muốn tìm bến xe bus ở khu vực lân cận, giám đốc đại nhân chỉ bỏ lại một câu nói duy nhất rồi xoay người đi khỏi: “Cô ở đây chờ tôi, tôi quay về lấy xe” Nơi này cách công ty không đến trăm mét.

Hả? Miên Miên nhìn bóng dáng anh, ngây ngẩn một lát.

Cái này, chẳng những mời ăn cơm tối, còn có xe riêng đưa đón, giống như kiểu che chở chu toàn, ân cần săn sóc.....

Từ đủ loại dấu hiệu này cho thấy, hay là giám đốc đại nhân anh ta..... anh ta, anh ta, anh ta.....

—— Chẳng lẽ anh ta có nhiệm vụ công tác gian khổ gì sắp sửa sắp xếp cho cô sao?

Miên Miên đứng tại chỗ, bởi vì loại suy đoán này, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển sang trắng bệch.

Sau khi ngồi lên xe, Miên Miên để phòng vụng trộm quan sát anh qua kính chiếu hậu, nhưng không có phát hiện bất cứ dấu vết gì, không khỏi nghi ngờ: Chẳng lẽ là cô lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử sao? Là cô suy nghĩ nhiều quá sao?

“Tiếp theo sẽ là một bài hát tiếng Anh của một ban nhạc đã từng nổi tiếng một thời The Police...”

Trong xe truyền đến tiếng radio, Miên Miên vừa rồi không cẩn thận ăn quá no bắt đầu mệt rã rời, không có chút thực nữ nào ngáp một cái, mí mắt nặng trĩu bắt đầu trên dưới đánh lộn, đại quân sâu ngủ chính thức đột kích.

Aizzz..... Mặc kệ anh ta sau này muốn đối phó với mình như thế nào, tóm lại bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn là được..... Zzzz.....

Trước khi cô rơi vào mê man, có một giọng ca tràn đầy từ tính lại mê người, mơ hồ quanh quẩn ở bên tai.....

Every breath you take.

Every move you make.

Every bond you break.

Every step you take.

I'll be watching you.

Every single day.

Every word you say.

Every game you play.

Every night you stay.

I'll be watching you.

Oh, can't you see? You belong to me.

Sau khi “*Hồng Môn Yến*” [1] qua đi vài ngày, thiên hạ thái bình, năm tháng bình yên.

Đêm nay sau khi Miên Miên login, nhận được tin nhắn của Thượng Quan Âm Ảnh: *Sau khi login đến Vọng Nguyệt Nhai, có việc.*

Thời gian gửi đi là 16 phút trước. Miên Miên nhìn về phía hình ảnh của anh, vẫn sáng, vì thế thi triển kỹ năng vợ chồng “*Tâm trí tương thông*”. Hình ảnh thay đổi, Tử Y Nữ Hiệp trong nháy mắt phiêu phiêu đáp xuống Vọng Nguyệt Nhai đêm lạnh như nước.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh đen đỏ đã đứng lặng hồi lâu.

“*Có chuyện gì sao?*” Miên Miên đi lên trước, không ngại học hỏi nói.

Hắc Y Kiếm Sĩ xoay người, mặt hướng tới Nữ Hiệp, nói: “*Kết quả trận thi đấu Cửu huyền thiên la đã có*”

“*Oh?*” Miên Miên nghe vậy nhướn mày, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, “*Việc đó cũng không liên quan đến chúng ta.....*” Dù sao cũng không thể đứng ở Top 3, “*Nhưng Tiêu Dao lần này xếp thứ nhất, thật sự là rất đáng mừng*” Với anh ta mà nói, chắc là có thể chữa lành một chút đau xót rồi, phải không?

“*Không*” Giọng nói của Thượng Quan Âm Ảnh đè thấp xuống, “*Có liên quan tới chúng ta*”

Miên Miên ngây người, khiêm tốn đặt câu hỏi: “*Có liên quan gì?*” Làm sao cô không biết tình huống xảy ra như thế lại có liên quan gì.....

Anh không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “*Nàng vào diễn đàn xem đi*”

Tuy rằng nói Miên Miên hiện tại thuộc đoàn đội Phi Thăng nhưng mà đoàn đội phân công rõ ràng, bộ phận tạo hình mỹ thuật lại là ngành tương đối “*Bế quan toả cảng*”, cho nên về tin tức giải thi đấu, cô biết rất ít. Hiện tại nghe anh nói như vậy, trong lòng cô không khỏi bắt đầu lo được lo mất, nghĩ rằng, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ bọn họ lọt vào Top 3? Hắc hắc, không thể nào.

Trong lòng có chút tâm tình chờ mong lại có chút không yên, cô vào diễn đàn chính thức. Topic công bố kết quả trận đấu được đánh dấu bằng font chữ màu đỏ, ở ngay trên đầu trang diễn đàn, Miên Miên liếc mắt một cái thì thấy được.

“*Click*” Bấm chuột vào ——

“A!” Miên Miên dồn sức dấn sát vào màn hình máy tính, muốn xác định một chút có phải mình hoa mắt hay không? “Thượng Quan Âm Ảnh & Ngư Hương Nhục Ti..... Giải thưởng biểu hiện xuất sắc?”

Cô thần tốc gõ bàn phím: “Giải thưởng biểu hiện xuất sắc kia là chuyện gì xảy ra?” Trước đó có phần thưởng sao như vậy? Cô nhớ không rõ.

“Ba người kia” Thượng Quan Âm Ảnh rủ rủ nói, “Tuy rằng là bị ta giết chết, nhưng sau khi ta chết thì tính trên đầu nàng. Người chơi Nguyên Anh Kỳ, liên tục thăng cấp, vừa mới đánh chết ba người chơi Độ Kiếp Kỳ —— việc này còn không thể xưng là Biểu hiện xuất sắc sao?”

Miên Miên ngẩn ngơ, nghiêng đầu suy nghĩ, hình như cũng có đạo lý, nhưng mà..... “Nếu người là huynh giết, phần thưởng phải thuộc về huynh chứ, muội không cần” Không phải cô thanh cao, mà là người ta vì trận đấu ngay cả mệnh cũng thêm vào, cô sao lại không biết xấu hổ phân đều công lao.

Phía đối diện trầm mặc một lúc lâu, Hắc Y Kiếm Khách lại lên tiếng lần nữa: “Nàng có biết phần thưởng là cái gì không?”

Lòng hiếu kỳ vượng thịnh của con cừu nhỏ bị khơi mào: “Là cái gì?” Cho dù không chiếm được, cũng có thể bắt quái một chút chứ nhỉ?

“Độc giác kim tình thú. Linh thú đẳng cấp cao hệ kim, thuộc tính ban đầu là lực 12.0, chịu đựng 12.0, nhanh nhạy 10.0, trí tuệ 10.0, gia tăng lực cho chủ nhân 5, gia tăng kinh nghiệm cho chủ nhân 5” Thượng Quan Âm Ảnh nói ra một đồng số liệu chính xác không sai lầm.

Chấn động liên tiếp khiến cho Miên Miên có phần choáng váng hoa mắt ——

Linh thú này cũng quá cực phẩm rồi!

Cô nhìn câu nói “*Phần thưởng phải thuộc về huynh chứ, muội không cần*” của mình vẫn gai mắt treo trên khung nói chuyện giữa màn hình như cũ, trong lòng bắt đầu nhỏ máu, cắn răng, cực kỳ bị thương gõ xuống: “Phần thưởng quả thực không tồi, đây là thứ huynh nên nhận được”

Thượng Quan Âm Ảnh từ từ nói, “Hỏa điều của ta đã thăng tiến lên hình dạng cuối cùng, cho nên con Độc giác kim tình thú này đối với ta mà nói đã không có ý nghĩa. Hơn nữa, nhìn vào thuộc tính, linh thú hệ kim cũng không phải lựa chọn tốt nhất của ta”

Anh đã có linh thú, hệ kim cũng không phải lựa chọn tốt nhất của anh.....

Cho nên sao? Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?

Tử Y Nữ Hiệp hệ kim Ngũ Hành vừa đúng lúc không có linh thú, trái tim đập loạn thành thịch, lại cố giữ vững trấn định chờ đợi anh nói tiếp

Hắc Y Kiếm Sĩ không phụ sở vọng, nói ra một câu khiến cho cô mặt đỏ tim đập loạn: “Cho nên, con linh thú này, nàng nhận đi”

Miên Miên cảm thấy ánh trăng ở Vọng Nguyệt Nhai tối nay đặc biệt mê người, cô căn môi dưới nhấn kích động xuống, để ngửa tiếng thét chói tai tràn ra khỏi đôi môi, cảm xúc hưng phấn lại nhiễm lên khuôn mặt đỏ bừng. Không được, không thể biểu hiện một bộ dáng giống như đói như khát, sẽ bị người ta xem thường. Vì thế cô lễ tiết đưa đẩy một chút: “Việc này sao có thể được, muội căn bản là không làm cái gì.....” Đưa đẩy vô cùng yếu ớt.

Trên màn hình xuất hiện một câu: “Nếu nàng vẫn kiên trì không cần, ta sẽ rất hao tổn tâm trí”

Miên Miên giật mình, hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ——” Thượng Quan Âm Ảnh bình tĩnh bắt đầu giải thích, “Con linh thú này, là phần thưởng của trận đấu, chẳng những thuộc tính thượng thừa, hơn nữa nó chính là hàng không bán, toàn bộ hệ thống chỉ có một con duy nhất”

“Cho nên?” Miên Miên chuyên chú nhìn màn hình, biết anh còn có câu tiếp theo.

“Cho nên, họ tiết lộ sẽ nỗ lực bảo vệ quyền lợi của người sở hữu linh thú. Chỉ cần ký tên ở buổi trao giải, cho dù về sau linh thú không may bị trộm, chỉ cần đưa ra giấy chứng nhận này, có thể thông qua con đường đặc thù lấy linh thú về. Đơn giản mà nói, chính là chỉ cần kí tên vào giấy chứng nhận, linh thú vĩnh viễn chính là của nàng, không có nỗi lo về sau” Mạch suy nghĩ của Thượng Quan Âm Ảnh rõ ràng sáng tỏ, tự thuật cẩn thận nghiêm túc.

Nhưng khi Miên Miên nhìn thấy một đoạn văn dài này, đã có chút mơ màng. Ở một mảnh mờ mịt cô mơ hồ cảm giác được có điểm không thích hợp, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn lại không có cách nào phá bỏ sương mù giành lấy ánh nắng ban mai, đành phải sử dụng thuyết logic để phán đoán: “Việc này..... Nói đúng ra, muội phải kí tên vào giấy chứng nhận, linh thú mới thuộc về muội, phải không?”

“Đúng vậy” Giữa con người đen của Thượng Quan Âm Ảnh lóe ra một tia tán thưởng.

Miên Miên bối rối nhìn màn hình.....

Dáng người cao ngất của Hắc Y Kiếm Sĩ, được ánh trăng phía sau chiếu lên thành một tầng viền vàng, tia sáng lấp lánh, thâm thúy mê người. Anh nhẹ nhàng nói ra: “Ta đợi nàng ở buổi trao giải”

Trên Vọng Nguyệt Nhai, ánh trăng chiếu xuống, nam nữ thanh niên kiếm khách, chăm chú nhìn nhau, trong mắt họ, ánh lên một mảnh trời sao lấp lánh.

“Cho nên, chúng ta gặp mặt đi”

Một câu ngắn gọn lại nhẹ nhàng, trong bóng đêm mờ mịt quanh quẩn phiêu tán, như là ma quỷ khẽ gọi từ phương xa, hư hư thực thực.

..... Hả?

Miên Miên ngây người ngay tại trận.

Gặp mặt? Ngư Hương Nhục Ti và Thượng Quan Âm Ảnh?

Miên Miên nhất thời bị những lời này của anh dọa đến hồn phi phách tán, rõ ràng chính là thời tiết cuối thu, thân thể mềm mại lại lạnh run không ngừng. Mặt cô không có chút máu nhìn chăm chăm nam kiếm khách trên màn hình, trong đầu cũng hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Hỏa Nhạ.

Gặp mặt? —— Đương nhiên không thể gặp!

Trời ạ, việc đáng sợ như vậy, tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể xảy ra!

Cố gắng ổn định tinh thần, ngón tay vẫn hơi run rẩy gõ xuống bàn phím: “Việc này..... Có lẽ hơi phiền phức” Tâm niệm chợt xoay chuyển, “Huynh có thể thay muội ký không?”

“Cái này chỉ có thể tự nàng kí tên” Một lời phủ định.

Chú thích:

Hồng Môn Yến [1]: Hồng Môn Yến được dùng để chỉ những bữa tiệc “lành ít dữ nhiều”, là cuộc đấu trí mà khách mời thường vượt qua, thoát nạn nhờ mưu lược và may

“Vậy, vậy.....” Miên Miên gấp đến độ vò đầu bứt tai, suy nghĩ rồi ra kết luận “Quên đi! Muội không cần!” Một quyết định làm cho lòng người đau đớn!

Thượng Quan Âm Ảnh dừng một chút, lại mở miệng lần nữa: “Cho dù nàng bỏ qua phần thưởng, cũng phải đem chứng minh thư của nàng cho bộ phận phục vụ khách hàng, sau đó thông qua một quy trình nhất định đi bỏ qua việc lĩnh thưởng. Nhưng mà..... Độc giác kim tình thú, nàng xác định muốn bỏ qua sao? Theo ý ta, con linh thú này đối với nàng đang ở giai đoạn Nguyên Anh Kỳ mà nói, là thích hợp nhất”

Miên Miên không khỏi rên rỉ, thở dài: *Đâu chỉ thích hợp, quả thực là suy tính tạo ra cho mình.*

“Huynh..... Huynh để cho muội suy nghĩ một chút” Thiên hạ đang kịch liệt giao chiến, Miên Miên thật sự là cảm giác mình có chút suy nhược tinh thần. Con linh thú kia, đối với mình mà nói thật sự là dụ hoặc lớn, thế nhưng nếu bởi vậy mà phải gặp mặt anh, cái gì cô cũng không chịu. Có cách nào có thể giải quyết tốt vấn đề này không? Cô cần thận suy nghĩ.....

Nhưng mà người đàn ông trước mặt này lại không có dự định để cho cô nghĩ nhiều: “Cho nàng 10 phút tự suy nghĩ”

“Hả?” Miên Miên sửng sốt, vội vàng nói, “Quá nhanh, đợi một chút”

“Không đợi, nhanh chút”

Miên Miên há hốc mồm, nào có ai như vậy..... Cắn chặt môi dưới, cô đau khổ nhìn màn hình, lòng nóng như lửa đốt. Đạo lý thâm sâu cá và tay gấu không thể gộp lại, cô hôm nay cuối cùng cũng lĩnh ngộ được. Rốt cuộc là muốn cá, hay là tay gấu? Là gặp mặt? Hay là linh thú? Gặp mặt linh thú gặp mặt linh thú gặp mặt linh thú..... Trời ạ! Cô sắp điên rồi!

“Còn 20 giây”

“Cái gì!” Miên Miên nhin không được hết rằm lên. Giám đốc đại nhân anh đây là tính thời gian của tình cầu nào thế!!

“15 giây”

“Huynh không thể như vậy!”

“10 giây”

“Huynh huynh huynh.....”

“5 giây”

“Hey! Dừng, dừng, dừng!”

“1 giây”

“Bảy giờ tối chủ nhật tại nhà hàng Victoria bàn 13, không gặp không về!” Miên Miên một hơi gõ những lời này. Đồng ý trước sau này nói sau!

Thượng Quan Âm Ảnh vừa lòng cười: “Tốt lắm”

Tuyệt đối không tốt! Miên Miên hung hăng trừng mắt nhìn nhân vật trong trò chơi, trong lòng dâng lên một loại tuyệt vọng như bức người thiện lương làm kỹ nữ. Thế nhưng, cái gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách, đừng tưởng rằng cô Nguyễn Miên Miên sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Cô nhú mày trầm ngâm, hôm nay là thứ sáu, nói đúng ra là hai ngày sau gặp mặt.....

Lúc này cô đã xem nhẹ một vấn đề rất trọng yếu. Một sơ hở trí mạng trái với logic.

Đáng tiếc, cô đã hoảng loạn tinh thần, không có chút ý thức đến chỗ kì quái của chuyện này.

Cô xoay người, cầm di động, nhưng không đợi cô bấm xong tám số, đột nhiên người gọi tới. Cô ử rử nghe: “Mẹ.....” Aizz, chuyện phiền toái cứ tới từng việc từng việc một.

“Làm sao mà mỗi khi nhận điện thoại của mẹ lại than thở, ỉu xiu” Đầu kia điện thoại quả nhiên bà Nguyễn vô cùng bất mãn.

Miên Miên ra sức chấn hưng tinh thần, dùng tiếng nói trong trẻo như chim hoàng anh hét hỏi: “Mẹ! Mẹ và ba gần đây có khỏe không? Bệnh phong thấp có tái phát không? Lần trước con mang rượu thuốc về nhà dùng hết chưa? Đúng rồi, trời đã chuyển lạnh, nhớ rõ mặc nhiều áo!”

Bà Nguyễn bị cô đùa giỡn đến nở nụ cười: “Ha ha ha, đứa nhỏ dối trá kia! Con nếu muốn quan tâm mẹ như vậy, sẽ không trái lại ý của mẹ, ngoan ngoãn tìm bạn trai đi!”

Không hổ là người mẹ, sẽ không bị vài câu lời ngon tiếng ngọt mê hoặc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên đau khổ nhăn lại, quyết định xuất ra khổ nhục kế: “Không phải con không muốn, là không tìm được người thích hợp thôi. Ảnh chụp của Đại Dũng kia, con xem qua, con cảm thấy ——”

“Cậu Đại Dũng kia.....” Bà Nguyễn đột nhiên cắt ngang, lại chỉ nói nửa câu, làm như đang tự hỏi cái gì.

“Vâng, chính là MMS mấy ngày trước mẹ gửi đến đó. Con xem, cảm thấy anh ta không phải kiểu người con thích. Cho nên, con cảm thấy..... Không cần phải bắt đầu” Cô thật cẩn thận biểu đạt ý nghĩ của chính mình.

Sau khi cô nói xong đã chuẩn bị tinh thần bị phê bình, nhưng ngoài dự kiến của cô là, đầu kia điện thoại lại trầm mặc.

“Mẹ? Mẹ còn nghe không?” Cô hồ nghi nhú mày.

“Mẹ đang nghe” Giọng của bà Nguyễn lại truyền đến lần nữa, nhưng Miên Miên rõ ràng cảm giác được bà thất thần, “Mẹ gọi điện thoại đến vì nói chuyện này. Cậu Từ Đại Dũng kia, con không cần lo lắng”

“Hả?” Miên Miên nhú mày kinh ngạc, vội nghĩ, “*Chuyện này thật sự —— rất kỳ quái.*” “Vì sao?” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã nói ra khỏi miệng.

Giọng của bà Nguyễn đột nhiên tràn đầy phẫn nộ, vốn dĩ giọng nói đã to giờ phút này lại càng đinh tai nhức óc: “Mẹ cũng muốn biết vì sao! Vốn dĩ tất cả đều tốt, nhưng mà đột nhiên gọi điện thoại đến nói không muốn gặp, ngay cả một lý do cũng không có! Con nói nào có kẻ nào đáng chết như vậy? Nói xong không muốn gặp thì vỗ vỗ mông chạy lấy người, trước đó một chút dấu hiệu cũng không có! Mẹ lúc đó thật sự là đã nhìn nhầm! Ba con cũng nói, loại người không có trách nhiệm này.....”

Miên Miên chớp chớp mắt, quả thực không thể tin được vận khí tốt của mình. Nhưng mặc dù trong lòng vui mừng, vẫn không quên làm bộ: “A, tại sao có thể như vậy, không thể tưởng tượng được anh ta là người như vậy.....” Trong giọng nói vừa đúng biểu hiện ra tổn thương nhàn nhạt, trong lòng lại đang lớn tiếng hoan hô: *Tiên sinh củ tỏi, làm tốt lắm!*

Sau khi nói chuyện xong với mẹ đại nhân, tâm tình Miên Miên sung sướng ngâm nga điệu hát dân gian, một lần nữa ngồi trở lại bên máy tính. Nhưng một giây sau, ý cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt cứng lại: Xong rồi, cô lại có thể quên còn có một

chuyện vô cùng trọng yếu chờ đợi cô đi xử lý.

Mặt cô nghiêm nghị, vươn tay cầm điện thoại, gọi một số điện thoại quen thuộc.....

~~***~~

Chủ nhật, là ngày nghỉ ngơi quý giá của những người đi làm.

Mười giờ sáng, khi ánh nắng rực rỡ chiếu vào chiếc rèm cửa sổ màu trắng, Nguyễn đại tiểu thư mới ngáp một cái thật to, cuối cùng cũng uể oải rời khỏi giường, sau đó mơ mơ màng màng phiêu ra phòng khách. Trước khi đi rửa mặt, cô dừng lại, nhìn qua lịch treo trên tường: *Ngày 1 tháng 11, âm lịch là ngày 5 tháng 9, thích hợp xuất hành, kỵ động thổ.*

Thích hợp xuất hành. Ừm..... Hôm nay thời tiết quả thật không tồi, trời trong khí thoáng, ánh mặt trời chan hòa. Miên Miên vừa đánh răng vừa nghĩ.

Súc miệng xong, cô đi ra khỏi phòng khách, nhìn ánh nắng chiếu vào phòng, mỉm cười. Lười biếng duỗi lưng, cô nhìn đồng hồ treo tường, hơn mười giờ, nghĩ rằng lúc này đi chợ mua đồ ăn được rồi. Cô thông thả vào phòng, “Cạch” một tiếng đóng cửa phòng lại. Khi mở cửa ra, cô đã thay xong quần áo để ra ngoài.

Mười một rưỡi, Miên Miên mang theo bao lớn bao nhỏ vật liệu nấu ăn trở về, đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Mười hai rưỡi, ăn xong cơm trưa, thu dọn bát đĩa.

Hai giờ chiều, cơn buồn ngủ kéo tới, cô thông thả trở về phòng ngủ.

Bốn giờ chiều, chuyển hết quần áo cuối mùa ra, ném toàn bộ vào máy giặt, ấn nút “Khởi động”.

Năm giờ chiều, lên mạng. Chán nản lướt qua vài trang Web, nhưng không có tin tức nào khiến cô chú ý.

Sáu giờ chiều, cô nhìn đồng hồ, bắt tay vào làm cơm tối.

Bảy giờ tối, cô nằm ở sô pha xem TV, xem lướt qua các chương trình từ CCTV1 đến CCTV12 một lần, sau đó nhìn đồng hồ treo tường lần thứ hai bảy.

Tám giờ tối, cô cầm di động, chuyển lên chuyển xuống nhìn, cuối cùng tâm trạng bất định ngưng mắt nhìn màn hình đen kịt.

Chín giờ tối, trong lòng đột nhiên cảm thấy có một trận tâm phiền ý loạn, cầm di động lên nhìn, vẫn chưa có ai gọi đến. Bấm số 100806, nghe thấy trong di động truyền đến giọng nữ, cô thì thào tự nói “Không hỏng mà”.....

Mười rưỡi, cô rốt cục không nhin được, nhảy dựng lên từ trên sô pha, cầm di động bấm tám dãy số nào đó..

Khi điện thoại “Tút” đến tiếng thứ năm, cuối cùng cũng có người bắt máy.

Nghi vấn Miên Miên ghen trong ba tiếng đồng hồ trong phút chốc được hạ xuống: “Cơ Mẫn! Cậu bây giờ ở đâu? Sắp đến mười một giờ rồi, cậu sao lại ——”

“Đợi chút!” Cơ Mẫn ở bên đầu kia điện thoại lập tức cắt ngang lời cô, “Cho tớ mười giây!”

Tiếp theo Miên Miên nghe được điện thoại truyền đến tiếng chạy bộ “Huých huých huých”, cùng với tiếng đóng cửa vang dội. Cuối cùng, tiếng thở hỗn hển của Cơ Mẫn lại truyền đến lần nữa: “Phù, tớ về nhà bị tên kia tra khảo, sau khi vặn hỏi một tiếng, anh ấy cuối cùng cũng đi tắm, tớ cuối cùng cũng được giải thoát rồi. Không dễ dàng nha. Được rồi, tớ bây giờ trốn ở trong phòng, an toàn thật sự, cậu muốn hỏi cái gì thì hỏi đi!”

Trách không được. Miên Miên thở ra một hơi, sau đó ngực lập tức căng thẳng, ngừng thở thấp giọng hỏi: “Như vậy, việc kia..... Cuối cùng như thế nào?”

Đầu kia điện thoại vang lên một tiếng hít mạnh: “—— Miên Miên! Cậu tìm được cực phẩm nam ở đâu!!! Mau thành thật khai ra cho tớ! Tim của tớ, cả đêm đều đập dồn dập khiến tớ sắp bị suy tim! Nếu không phải người ta đã có Tiểu Tân, tớ, tớ..... Tớ sẽ kìm nén không được, bắt lấy anh ta! May mà ý chí của tớ kiên định! Bây giờ nghĩ lại, thật sự là nguy hiểm thật, nguy hiểm thật á!” Cảm xúc của Cơ Mẫn dâng trào hô to gọi nhỏ trong di động, xem ra cô nàng hình như cũng ghen mất cả đêm.

“Anh ta..... Tớ không phải nói đã sao, tớ trong lúc vô ý quen trong trò chơi” Miên

Miên do dự một lát, vẫn quyết định trước tiên nên giấu diếm quan hệ công việc của mình và Hỏa Nhạ, dù sao nói ra cũng không có ý nghĩa, “VẬY, VẬY GIẤY CHỨNG NHẬN TRAO GIẢI CẬU KÝ À?”

“Ừ, ký. Tối chiều theo sự phân phó của cậu, ký tên của tớ, anh ta còn nói tên của tớ rất đặc biệt đó, hắc hắc” Cơ Mẫn tươi cười đầy mặt, lần đầu tiên cảm thấy cái tên xấu của mình đáng yêu động lòng người như vậy.

“Anh ta không nhìn ra sơ hở gì chứ?” Đây là vấn đề Miên Miên quan tâm nhất.

Quả nhiên Cơ Mẫn suy tư sau một lúc lâu, sau đó thoải mái trả lời: “Chắc là không có rồi. Dù sao tớ cũng không nhận thấy có manh mối gì. Anh ta cũng không hỏi nhiều vấn đề, cho nên nhiều hạng mục cậu bảo tớ nhớ kỹ trước đó cũng không có tác dụng”

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Miên Miên khẽ thở ra một hơi. Nhưng mà đột nhiên nhớ tới cái gì, ập úng hỏi: “Các cậu..... Cả buổi tối đều hàn huyên những gì? Mấy tiếng đó”

“Ha ha, tán gẫu thôi!” Tâm tình Cơ Mẫn hình như rất khoái trá, “Ngay từ đầu trong lòng tớ có chút khẩn trương, cho nên nói không nhiều lắm, đều là anh ta khơi mào đề tài. Nói đến việc này tớ không thể không khen anh ta một chút, thật sự là người đàn ông rất có cá tính mị lực! Nói như thế nào nữa, tóm lại sau khi tớ nói chuyện với anh ta mười lăm phút, đã có thể chậm rãi mà nói, tuyệt không khẩn trương, hắc hắc”

Miên Miên nghe thế, nhớ tới mình luôn khẩn trương lắp bắp, không ngừng lúng túng trước mặt anh, hai tròng mắt hiện lên sắc thái ảm đạm sắc.

Cơ Mẫn nói tiếp: “Nhưng thật ra chúng tớ cũng không tán gẫu bao lâu, hơn tám giờ đã đi rồi. Ha ha, tha thứ cho tớ, tớ vốn dĩ tính sau khi về nhà thì báo cho cậu, ai ngờ lại bị tên kia nhà tớ vừa vặn bắt được. Nhưng mà nói ——” Cô chuyển sang chuyện khác, “Người tên Hỏa Nhạ này, theo ý tớ mà nói là cực phẩm không thể cực phẩm hơn nữa. Sự nghiệp, có; tướng mạo, có; tính cách, có. Xin hỏi Nguyễn đại tiểu thư cậu là có điểm nào không hài lòng với anh ta, mà muốn tớ thay thế lên sàn diễn?”

Đây là chuyện Cơ Mẫn không thể hiểu được. Vốn dĩ cô còn tưởng rằng khẳng định đối phương lớn lên giống bản đồ thế giới, cho nên Miên Miên mới xin giúp đỡ. Không thể tưởng tượng được khi cô đi đến vị trí chỉ định, lại kinh ngạc khi thấy có một tuyệt sắc mỹ nam ngồi ở đó, ánh mắt mỹ nam sắc bén chuyên chú nhìn cô, trong lúc nhất thời cô sợ tới mức như linh được bản án tử hình, do đó trực tiếp dẫn tới một màn khẩn trương vụng về của cô.

“Việc này.....” Miên Miên bỗng nhiên thất thần, nhớ tới hình ảnh ngày đó bất ngờ gặp Sở Sính Đình cửa hàng, chân mày cau lại, “Anh ta đã có bạn gái” Tuy rằng bạn gái hình như có dấu hiệu ngoại tình.

“A! Không phải chứ?” Cơ Mẫn sửng sốt, lập tức vô cùng đau đớn hô to: “Đã có bạn gái, anh ta còn kết hôn trong trò chơi với cậu? Trời ạ, tớ không tiếp thu được loại kích động này” Hỏa Nhạ trong cảm nhận của cô tụt dốc không phanh, tuyến tiêu chuẩn bắt đầu lung lay sắp đổ.

“Dù sao cũng là trò chơi thôi, có liên quan gì chứ” Miên Miên nói xong câu đó, trong lòng lại nhắc lại một lần: *Dù sao cũng là trò chơi thôi, có liên quan gì chứ?*

Sau khi cúp điện thoại, Miên Miên nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ. Hơi suy tư một chút, cô vẫn kiềm chế không được xúc động trong lòng, đăng nhập vào trò chơi lần đầu tiên trong ngày.

Sau khi hình ảnh trò chơi quen thuộc xuất hiện, trước tiên cô mở danh sách bạn tốt, nhìn quét nhanh qua một lần danh sách, không phát hiện người muốn tìm. Từ từ di con chuột, một loạt biểu tượng u ám xuất hiện ở trước mắt, ánh mắt của cô nhìn một cái ở giữa, hai mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào, đôi môi lại im lặng không nói.

Năm phút đồng hồ sau, cô rời khỏi trò chơi, tắt máy tính.

Không lên mạng thì không lên mạng, dù sao cũng chỉ là trò chơi mà thôi, không phải sao?

Nhưng mà.....

Vì sao trong lòng lại có một chút, một chút..... phiền muộn?

~~***~~

Hôm sau, trong văn phòng của “Dịch Du”, một nữ đồng thau xuất hiện trong giang hồ.

Nhưng mà, lúc này Tiểu Lương cũng không dám tùy ý phóng thích tình cảm thương yêu với đồng nghiệp, chỉ có thể cắn bút, thỉnh thoảng nhìn hai mắt của “hàng xóm”.

“Aizzz” Một tiếng thở dài truyền đến.

Trong lòng Tiểu Lương khê động. Đây đây đây..... Chẳng lẽ là thiếu nữ hoài xuân thở dài trong truyền thuyết? Khê hà ra một hơi, lại ý vị thâm trường như thế, khát khao như thế, giống như đã muốn nói hết thăng trầm và tang thương trong cuộc sống!

Cậu há miệng muốn nói: “Miên ——”

“Miên Miên!”

Một giọng nữ cao vút khoan khoái vang lên giữa không trung khiến tiếng nói của Tiểu Lương bị đứt đoạn, một nữ nhân viên vóc dáng đẹp, mắt ngọc mày ngài tóc dài cười tủm tỉm xuất hiện ở giữa hai người.

Miên Miên nâng mắt lên sững sờ nhìn khuôn mặt tươi cười kia, lập tức nhận ra người tới: “Chị Trần ——”

“Đáng ghét!” Nữ nhân viên bị gọi “Chị Trần” yêu kiều chặc một tiếng, bất mãn vỗ nhẹ vai Miên Miên một cái, ý cười trên mặt lại không giảm đi nửa phần nào, “Đã nói không cần gọi tôi chị này chị nọ! Gọi tôi là Tiểu Phương, hoặc là Phương Phương là được!”

Tiểu Lương ngồi ở một bên nghe vậy, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nghĩ rằng Tổng thư ký ngài năm nay cũng gần ba mươi, “Tiểu Phương” có lẽ từ bỏ đi.....

Nhưng mà Miên Miên hay hiền lành nghe theo ý người khác, nhu thuận nói: “Phương Phương, chị tìm em có chuyện gì không?” Cô quả thật nghĩ không ra Trần Phương tìm mình có thể có chuyện gì, phòng thư ký và bộ phận trang trí xưa nay không có gì mà đồng thời xuất hiện, hai người bình thường cũng chỉ là biết sơ sơ.

Ý cười của Trần Phương trong suốt, khom người đối diện Miên Miên: “Miên Miên, đồng ý giúp tôi một việc không?”

“Hử?” Miên Miên chớp chớp mắt, yên lặng đợi câu sau.

Trên mặt Trần Phương đột nhiên lộ ra nụ cười thần bí khó lường, giọng điệu mềm nhẹ hòa hoãn: “Chúng ta cùng công ty khác liên hợp tổ chức một hoạt động đặc biệt ý nghĩa, bây giờ số lượng nữ không đủ, cô có đồng ý tham gia không?”

Trong lòng Miên Miên ra sức cảnh báo, nhưng vẫn lễ phép tính bàn bạc: “Việc đó..... Là loại hình hoạt động gì?” Chắc sẽ không phải là ——

Quả nhiên, Trần Phương “Hắc hắc” cười, nói: “Thật ra chính là bữa tiệc quan hệ hữu nghị bình thường giữa nam nữ. Chúng ta cùng “Trung Thiên” hẹn ba nam ba nữ tới, thế nhưng Lâm Tử tạm thời có việc không đi được, cho nên.....” Chị ta nhún nhún vai, sau đó tiếp tục cười nói, “Tôi đã len lén tra xét qua “hàng”, nam sĩ lần này đến đều rất ưu tú nha!” Chị ta nói xong đưa mắt ra hiệu với Miên Miên.

Miên Miên nghe xong bắt đầu cảm thấy cuộc đời mình thật giống như chén trà, về nhà bị mẹ ép đi xem mắt, ở trong công ty cũng bị đồng nghiệp kéo đi quan hệ hữu nghị..... Hay mình đến giờ vẫn độc thân, là chuyện tạo nghiệp chướng?

Nhưng mà, cô thật sự không phải rất muốn đi mà. Miên Miên nhìn biểu tình tha thiết chờ mong của Trần Phương, nói quanh co đã lâu cũng không tìm ra từ thoái thác.

Trần Phương không hổ xuất thân là thư ký, công lực quan sát sắc mặt là hạng nhất, chị ta lập tức liền nhìn ra Miên Miên không tình nguyện, vì thế thay đổi sách lược, thở dài một hơi thật sâu: “Miên Miên.....”

Trong lòng Miên Miên máy động, cẩn thận nói: “Làm sao vậy?”

“Miên Miên, chẳng lẽ cô lại không đồng ý giúp tôi sao?” Trần Phương âm thầm rử mắt

xuống, vẻ mặt tươi tắn đã mất đi nhan sắc, “Tôi..... Thật sự rất muốn đến lần gặp gỡ này, gặp được người thích hợp của mình. Aizzz..... Nghe bên “Trung Thiên” nói lần này đều là người không tồi, tôi vốn dĩ còn ôm kỳ vọng rất lớn, nhưng mà..... Quả nhiên, tôi vẫn không có loại vận khí này” Chị ta mím môi tự giễu.

Xuất ra khỏi nhục kế, con cừu nhỏ quả nhiên trúng chiêu: “Ừm..... Nhưng mà” Tuy rằng vẫn là có chút thấp thỏm, nhưng rõ ràng có dấu hiệu dao động, “Em không có kinh nghiệm tham gia loại gặp mặt này, em sẽ không biết nói gì”

Sắc mặt Trần Phương nhất thời chuyển sang trạng thái khác, sự u ám ban đầu thoáng cái đã hết sạch: “Ha ha, đùa ngốc, cũng không phải đi đàm phán, nghĩ nhiều như vậy làm gì. Tóm lại đến lúc đó cô ngồi ở chỗ nào đó ăn cơm thì tốt rồi, cái gì cũng không cần nói!”

Miên Miên nhú mày, dùng ánh mắt hỏi: *Thật vậy chăng?*

Trần Phương gật gật đầu thật mạnh, dùng động tác trả lời: *Đúng vậy!*

“Vậy được rồi” Miên Miên bất đắc dĩ đồng ý. Trong lòng cũng nghĩ: *Không biết phí cơm có áp dụng chế độ AA hay không?*

“Tôi chỉ biết nói rằng Miên Miên cô tốt nhất!” Trần Phương hóa thân làm cô gái hoà xuân, gửi cho Miên Miên một cái hôn gió, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Tiểu Lương nói, “Cứ định như vậy. Sáu giờ tan ca tập hợp ở cổng chính, Tiểu Lý lái xe đưa chúng ta đi. Nhớ rõ đến đúng giờ nha!”

Đợi sau khi Trần Phương vui mừng phấn chấn rời đi, Miên Miên thầm thở dài một hơi. Quên đi, coi như chỉ phải đi ăn giúp, đến lúc đó mình cái gì cũng không nói, chỉ lo cúi đầu ăn cơm là được.

Thời gian tan tầm rất nhanh đã đến, Miên Miên cũng không dám chậm chạp, thu dọn xong mọi thứ thì ra cổng chính công ty. Nhìn về phía ngoài cổng chính, nơi đó sớm đứng vài vị nam nữ, tốp năm tốp ba vây quanh một chiếc xe màu trắng vẫy tay ra hiệu với cô.

Miên Miên ngạc nhiên nhìn chăm chú mấy người mặc trang phục cắt may nổi bật kia, nữ đồng nghiệp xinh đẹp động lòng người, trái lại mình: Quần bò, áo dài tay màu hồng nhạt, không phấn trang điểm, không nổi bật. Nhất thời cảm thấy mình thật sự là rất bất kình.

“Miên Miên, nhanh chút, người bên kia sắp đến rồi” Trần Phương dương giọng thúc giục.

Miên Miên bước nhanh hơn đi tới trước mặt bọn họ, rũ mắt nhìn một chiếc xe màu trắng bên cạnh, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Chúng ta sáu người, một chiếc xe, ngồi như thế nào?”

Một chiếc xe màu bạc đứng lúc dừng trước mặt cô, không tiếng động trả lời vấn đề này.

“A, thì ra còn có một chiếc xe” Miên Miên cười khẽ nói, không có bao nhiêu suy nghĩ liền vươn tay mở cửa xe, nhưng cửa xe còn chưa chạm vào, lại đột nhiên bị người ta đẩy đi, khiến cô lao đảo lui về phía sau mấy bước. Chờ sau khi đứng vững cô còn mờ mịt không kịp xoay sở không rõ đã xảy ra chuyện gì thì nhìn thấy Trần Phương cầm đầu ba nữ đồng nghiệp đã bình yên ngồi trên chiếc xe màu bạc.

Hả? Mọi người đây là làm sao vậy, thật sự gấp như thế sao? Miên Miên kinh ngạc trừng mắt nhìn bên trong xe, lại bỗng nhiên phát giác xe này có điểm nhìn quen mắt.....

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, bên trong xe hiện ra gương mặt tuấn mỹ nam tính. Anh nâng mắt nhìn Miên Miên, lạnh nhạt nói: “Rất xin lỗi, xe chật rồi”

Lúc này không cần ngoại lực tác dụng, Miên Miên tự động lao đảo vài bước. Cô tròn to hai tròng mắt kinh ngạc, gần như là hoảng sợ hô nhỏ với người đàn ông kia: “Giám đốc! Anh..... Anh đến giúp đỡ người khác sao?” Lại tự hạ thấp địa vị của mình như vậy?

Còn không đợi Hỏa Nhạ đáp lại, Trần Phương ngồi ở ghế tay lái phụ liền giành trước trả lời: “Không phải, giám đốc cũng là một trong những thành viên quan hệ hữu nghị, ha ha, chấn động không? Đừng nói cả cô, tôi lúc ấy cũng chấn động! Được rồi, bây giờ chúng ta là bảy người, theo khí thế lấy nhân số đè chết đối phương, ha ha. Chúng tỷ muội, đêm nay phải cố lên nha! Mê hoặc những người đàn ông của “Trung Thiên” người người đều đến thần hồn điên đảo!”

Chúng mỹ nữ vội vàng nói phụ họa, trên thực tế trong lòng đều đang oán thầm: *Chúng tôi cố mê hoặc bọn họ đến thần hồn điên đảo, để cho cô nhân cơ hội tiếp cận giám đốc sao? Xí.....* Nghĩ rằng bọn họ là lũ gốc sao.

Bạn gái mua nhẫn với người đàn ông thần bí, bạn trai ngang nhiên tham gia gặp gỡ quan hệ hữu nghị, Miên Miên cảm thấy, thế giới này thật sự là rất loạn rất phức tạp. Cô có điểm choáng váng đầu dễ nhận thấy sắc mặt không tốt ngồi trên xe Tiểu Lý, sau đó hai chiếc xe một trước một sau xuất phát hướng về mục đích.

Địa điểm gặp gỡ là nhà hàng ăn của người Việt ở trung tâm thành phố. Khi Hỏa Nhạ thần sắc tự nhiên xuất hiện trước mắt chúng nữ, tâm hồn thiếu nữ trong nháy mắt đã say

men. Đồng thời, nhóm nam sĩ đang ngồi sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt, trên mặt hoặc ít hoặc nhiều đều có phần ngưng trọng.

Miên Miên không phải nam sĩ, nhưng vẻ mặt cũng ngưng trọng, bởi vì khi cô tùy ý tìm một chỗ ngồi để ngồi xuống, phát giác người thu hút tầm mắt của những người khác lại ngồi xuống chỗ cô, hai người cách xa nhau không đến hai mươi centimet, những tia sáng mãnh liệt không ngừng phóng lại đây, làm cho cô cảm thấy đầu choáng mắt hoa, lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Bởi vì cô rõ ràng thấy được phần đông ánh mắt ghen ghét chặt chẽ tập trung ở trên người mình, chúng nữ hận không thể dùng ánh mắt sắc bén hóa cô thành thịt băm, băm nát thành tro, từ đó biến mất khỏi chỗ ngồi.

Trái lại người nào đó vẫn như ôn thần ngồi ngay tại chỗ, vân đạm phong khinh, một chút cũng không thương cảm tình trạng nước sôi lửa bỏng của cô lúc này. Aizz..... Không biết nếu bây giờ đề xuất đổi vị trí, có thể rất kỳ quái hay không?

Quên đi, tóm lại cô tiếp tục yên lặng ăn cơm là được, dù sao ban đầu chính là đến cho đủ số người. Vừa nghĩ đến điều đó, hai mắt Miên Miên sáng lên nhìn về phía thức ăn trên bàn: Nem rán kiểu Việt, thịt bò nấu cà ri, cá chiên giòn, canh cá chua..... Woa woa, rất phong phú.

Cô tận lực không phát ra tiếng quấy nhiễu bọn họ nói chuyện, động tác rất nhẹ rất nhẹ gắp một lần lại một lần đồ ăn, sau đó không lên tiếng bỏ vào trong miệng nhấm nháp. Ừm, vị nem rán chua chua ngọt ngọt rất ngon miệng. Thịt bò nấu cà ri đậm đà, khó trách mọi người đều nói không tồi. Ừm! Cá chiên giòn ăn ngon! Ớ? Canh cá kia nhìn qua có vẻ uống ngon lắm.....

Tay nhỏ bé trắng nõn còn chưa thành công mò lấy cái thìa, lại đột nhiên run lên giữa không trung sau đó chậm chạp không tiến, Miên Miên đột nhiên phát hiện tiếng nói chuyện xung quanh lặng lẽ yên tĩnh xuống, ánh mắt mọi người đều roẹt roẹt roẹt tập trung ở trên người mình, cô nghi ngờ nhìn những khuôn mặt quen thuộc hoặc xa lạ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ mờ mịt.

“Miên Miên, cô đang làm cái gì đó? Đừng chỉ lo ăn uống, đến phiên cô tự giới thiệu” Bởi vì ngai vàng phong thủy bị chiếm trước, giọng của Trần Phương có phần không tốt.

“Ồ” Tay nhỏ bé rút về, Miên Miên xấu hổ nhìn phía đoàn người, giọng nói mềm nhẹ dịu dàng phát ra từ hai phiến môi hồng nộn, “Chào mọi người, tôi tên Nguyễn Miên Miên. A, đừng hiểu lầm, không phải Nguyễn trong Cứng hay Mềm, là Nguyễn có cái tai bên cạnh đó” Cô phản xạ có điều kiện nghiêng đầu, chỉ chỉ lỗ tai mình, không chút nào phát giác bộ dáng của mình hiện kỳ thật khiến cho người ta yêu thương.

“Tôi.....” Cô còn muốn nói tiếp, đã thấy vài vị nam sĩ đối diện sau khi nhìn thấy động tác của cô, cũng không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười không rõ nghĩa, lời muốn nói lại nuốt trở lại trong bụng. Cô mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, nghĩ rằng: *Trời ạ, luôn không đối được động tác ngây thơ này. Nhìn xem, bây giờ lại bị giễu cợt rồi.*

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô, bỗng dừng nhẩn mày.

“Được rồi, nếu giới thiệu xong, mọi người thúc đẩy đi!” Trần Phương cũng không quản Miên Miên nói xong hay chưa, mỉm cười tuyên bố bắt đầu.

Thật ra thời điểm tự giới thiệu vừa rồi, trong lòng mọi người cũng đã tập trung nhìn mục tiêu số một của mình, cho nên sau khi Trần Phương tuyên bố như vậy, đều bắt đầu phát động vòng tiến công thứ nhất về phía mục tiêu. Đứng mũi chịu sào chính là vị này

“Anh Hỏa, nghe nói anh ở “Dịch Du” chủ yếu phụ trách công việc nghiên cứu và phát triển Phi thăng, có đúng không?” Một mỹ nữ tóc xoăn mặc bộ đồ màu tím sậm, ngũ quan đoan trang xinh đẹp vừa múc canh vừa cười nói với Hỏa Nhạ.

“Ừ” Hỏa Nhạ đáp lại lịch sự cười, “Thỉnh thoảng cũng sẽ phụ trách những việc có tính chất khác”

“Tuy rằng trên danh nghĩa là giám đốc kỹ thuật, nhưng thật ra khiến cho người ta phiền lòng, vẫn là vấn đề quản lý đi?” Mỹ nữ tóc xoăn nhẹ giọng cười, tay ngọc lơ đãng vén mấy sợi tóc nhiễu loạn bên gò má qua sau tai, vô cùng nữ tính, “Điểm ấy tôi cũng lĩnh hội sâu sắc, tôi ở “Trung Thiên” chính là phụ trách công việc quản lý. Người khác đều cảm thấy công việc của tôi rất nhẹ nhàng, không phải chỉ là quản lý người ta sao? Nhưng trong đó có bao nhiêu gian khổ, chỉ có tự tôi biết” Đôi mắt đẹp nóng bỏng trực tiếp truyền ra thông tin: *Cho nên, tôi rất hiểu khổ sở ưu sầu trong nội tâm anh, anh có bằng lòng để tôi tới an ủi tâm mỗi một của anh không?*

Trong lòng chúng nữ không khỏi tức giận mắng: *Ti bỉ! Dừng công việc để kéo gần quan hệ hai người, rõ ràng có dụng ý khác!*

Hỏa Nhạ vươn chiếc đũa gắp một miếng thịt bò, thản nhiên nói: “Mỗi một cương vị đều phải đối mặt với những vấn đề khác nhau, mấu chốt vẫn là điều chỉnh tốt thái độ và tăng cường năng lực chống lại áp lực của mình” Anh trả lời rời tính chất đoạn đối thoại của hai người sang phương hướng “Thân thiện trao đổi kinh nghiệm”.

Mỹ nữ khẽ uống một ngụm canh, môi đỏ mọng tình xảo hơi hơi nhếch lên, đôi mắt đẹp một khắc cũng không nguyện rời khỏi người Hỏa Nhạ: “Ha ha, nghe anh nói như vậy, tôi rất cực có thể hiểu được vì sao anh có thể làm hạng mục Phi Thăng thành công như thế”

“Giám đốc, vậy anh bình thường giải quyết áp lực công việc như thế nào? Có thể dạy tôi không?” Trần Phương không nhịn được, nói xen vào giữa hai người. Chị ta tươi cười

đầy mặt nói với Hòa Nhạ, dư quang ánh mắt lại liếc về phía mỹ nữ tóc xoăn bên cạnh, ánh mắt sắc bén của hai người giăng co kịch liệt ở không trung, phát ra dòng điện mãnh liệt “Rẹt Rẹt Rẹt”.

Hòa Nhạ ngoảnh mặt làm ngơ với những việc này, khinh đạm cười: “Thật ra cuộc sống của tôi rất là đơn điệu. Phương pháp áp lực giải quyết đơn giản là hẹn hai ba bạn tri kỷ đi chơi Bowling, leo núi, quan trọng nhất chính là phải duy trì giấc ngủ đầy đủ.....”

Bên này có một đoàn lấy Hòa Nhạ làm trung tâm tán gẫu vui vẻ, bên kia Miên Miên rất bận rộn vùi đầu ăn cơm, cư nhiên cũng khiến cho vị nam sĩ nào đó chú ý.

“Xin chào cô Nguyễn” Một người đàn ông đeo kính mắt viền bạc, bề ngoài nhã nhặn chủ động bắt chuyện với Miên Miên, “Tôi tên là Ngô Cường, là một lập trình viên của “Trung Thiên”. Rất vui được biết cô”

Động tác cẩn nem rán của Miên Miên ngừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu. Có người chủ động nói chuyện với, cô có phần ngoài ý muốn, nhưng sau khi nghe được tên của anh ta, cô nhin không được “Phì” một tiếng khẽ cười: “Chào Ngô Cường tiên sinh, Hằng Nga tiểu thư ở Quảng Hàn Cung có khỏe không?”

“Ha ha” Ngô Cường ngây ngô nở nụ cười, tựa hồ đã quen bị trêu chọc như vậy “Cô ở Dịch Du làm nhiệm vụ gì?” Anh ta vừa hỏi, hai mắt sau kính vừa lặng lẽ quan sát sợi tóc xoăn nhỏ và ngũ quan thanh tú của cô.

Nhã nhặn, có lẽ, đây là ấn tượng đầu tiên của Miên Miên về anh ta. Cô cũng lịch sự hồi đáp: “Tôi là họa sĩ tạo hình bộ phận mỹ thuật, bây giờ thuộc tổ hạng mục Phi Thăng”

“Oh?” Anh ta bất ngờ dương dương lông mày, không chút nào che giấu loại biểu tình bày tỏ sự khen ngợi của mình, “Trong ấn tượng của tôi họa sĩ chủ yếu nam giới chiếm đa số, cô khiến tôi có chút bất ngờ, ha ha, rất rất giỏi. Cô Nguyễn, cô có thể vào tổ hạng mụcPhi Thăng, nói vậy công lực hội họa cũng không giống người thường rồi? Bội phục bội phục, tôi lại không biết gì về hội họa cả”

Được anh ta khen ngợi như vậy, trên khuôn mặt trắng nõn của Miên Miên nổi lên hai rặng mây đỏ, sau khi khẽ lắc đầu lại không biết nên đáp lại như thế nào, đành phải mím môi cười khẽ. Lại không biết bộ dạng ngượng ngùng cười yếu ớt ở trong mắt người khác hết sức thanh thuần động lòng người, khiến cho Ngô Cường ngồi đối diện gập tiếng sét đánh vào tim.

“Cô Nguyễn, cô ——”

“Anh Ngô”

Một giọng nói trầm thấp hữu lực cắt ngang lời Ngô Cường, anh ta kinh ngạc nhìn phía phát ra giọng nói, ánh mắt đối diện với tia sáng lóe ra của Hỏa Nhạ.

Hỏa Nhạ thu lại ánh mắt sắc bén, khuôn thanh nhã cười hơi hợt, nhưng ý cười lại không lan đến chỗ sâu trong ánh mắt: “Anh Ngô, tôi vừa rồi nghe anh nói anh là lập trình viên, vừa đúng tôi cũng thế. Không biết phạm vi công việc của anh là thuộc về ASP hay HHP?”

“Sặc..... Tôi phụ trách J***A” Ngô Cường mơ hồ cảm giác được một cổ áp lực bắn về phía mình, hơi bất an đẩy đẩy kính mắt.

Hỏa Nhạ giơ tay nhắc chân đều tản mát ra cảm giác áp bách không cho phép lơ đãng, mà bản thân anh lại tựa hồ không hề cảm thấy, vẫn thẳng tắp nhìn chăm chú vào đối phương như cũ: “Thì ra là J***A. Hiện tại các ngành của J***A rất nổi tiếng, đặc biệt là ngành sản xuất phần mềm điện thoại di động và phần mềm trò chơi. Việc rất tốt, từ một nhân viên kỹ thuật bình thường thăng chức lên làm quản lý hạng mục cũng không phải việc khó” Anh khinh đạm cười.

“Ha ha, đúng vậy” Ngô Cường nghe được một câu cuối cùng của anh, thần sắc cứng đờ. Anh ta không thể đoán được lời này của anh có phải đang châm chọc sự chênh lệch giữa hai người hay không..... Nhưng rõ ràng người đàn ông tên là Hỏa Nhạ này ngay từ đầu đã biểu hiện tao nhã khiêm tốn, lịch sự như vậy. Là anh ta đa tâm?

“Được rồi, được rồi, các vị” Trần Phương không muốn nghe bọn đối thoại ngọt ngào của bọn họ nữa, sau khi vỗ tay kéo lại lực chú ý của mọi người, nhìn mọi người xung quanh cười nói, “Thật là, ngày quan hệ hữu nghị không muốn nói đến chuyện công việc. Chúng ta chơi trò chơi vẫn đáp đi!”

“Trò chơi vẫn đáp gì, chơi như thế nào? Không hiểu” Mỹ nữ tóc xoăn lạnh lùng nói.

Trần Phương coi thường lời nói lạnh nhạt của cô ta, tiếp tục nói: “Mỗi người đều có cơ hội đặt câu hỏi ba lần, có thể lựa chọn đặt câu hỏi cho một người hoặc những người khác nhau” Ánh mắt xẹt nhanh qua người Hỏa Nhạ, “Người bị hỏi phải thành thật trả lời vấn đề của đối phương, không thể bịa đặt sự thật, càng không thể từ chối trả lời. Thế nào? Như vậy có thể thúc đẩy cho chúng ta hiểu biết lẫn nhau đó, ha ha”

“Nghe cũng không tồi” Ngoại trừ mỹ nữ tóc xoăn trề môi lạnh lùng nói ra, những người khác cũng không phát biểu ý kiến phản đối.

Mỹ nữ thấy thế, lập tức đánh đòn phủ đầu: “Vậy bắt đầu đặt câu hỏi từ tôi đi” Cô ta chuyển mắt, mắt phượng xinh đẹp mang theo ý cười dịu dàng, dính vào người Hỏa Nhạ, “Anh Hỏa, anh thích người khác phái có ngoại hình gì? Là tóc xoăn dài, hay là tóc thẳng dài?”

Nghe loại câu hỏi ngang nhiên khiêu khích như thế, Trần Phương tóc thẳng dài bắt đầu nổi cơn giận dữ, rốt cục nhìn không được hung ác trừng mắt nhìn với cô ta một cái. Nhưng chị ta vẫn không thể không thừa nhận, chị ta có tràn ngập chờ mong về đáp án câu hỏi này.

Hỏa Nhạ nhú mày dưới cái nhìn chăm chú tha thiết của hai người, lạnh nhạt nói: “Tôi muốn biết, đây được xem như là một câu hỏi, hay là hai câu hỏi?”

Mỹ nữ tóc xoắn giật mình, lập tức cười nói: “Xem như hai đi, anh có thể cùng trả lời” Được rồi, cô ta rất yêu thích người đàn ông khôn khéo. Cô ta thật sự là càng ngày càng thích Hỏa Nhạ.

Hỏa Nhạ rũ mắt xuống, giống như chuyên tâm tự hỏi, tia sáng trong mắt tiếp cũng không dấu vết hướng đến vị trí nào đó, đáng tiếc Miên Miên cúi đầu ăn canh một chút cũng không nhận thấy được chi tiết bé nhỏ không đáng kể này.

“Ừm.....” Hỏa Nhạ thoáng suy tư sau đó nói, “Tôi thích dáng người cao gầy, cao khoảng một mét bảy. Kiểu tóc tốt nhất là tóc ngắn, không cần quá vai, như vậy có vẻ trong sáng nhanh nhẹn. Về phần diện mạo, tôi không có yêu cầu đặc biệt, nhưng mà tôi cảm thấy rất có hứng thú với phụ nữ mắt một mí”

Trần Phương và mỹ nữ tóc xoắn nghe được đáp án của anh, sắc mặt đều vô cùng khó coi. Dáng người cao gầy, tóc ngắn, mắt một mí, ba loại điều kiện này hai cô ả đều không có, tình hình chiến đấu vô cùng thảm thiết.

Miên Miên đang ăn canh nghe vậy động tác run lên, thần sắc nhất thời phức tạp nhìn chằm chằm canh trong bát, hàm răng gắt gao cắn cái thìa vô tội, trong lòng trầm xuống.

Người phụ nữ phù hợp với điều kiện Hỏa Nhạ đưa ra, người đó cô vừa lúc quen biết

Tên là Cơ Mẫn.

Mỹ nữ tóc xoắn cắn cánh môi, ngón tay theo bản năng vuốt tóc bên tai, trầm mặc một hồi. Cuối cùng, trên mặt lại bày ra nụ cười dịu dàng: “Câu hỏi thứ ba của tôi vẫn muốn hỏi anh Hỏa”

“Mời nói”

Mắt đẹp thâm thúy nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện: “Anh Hỏa có hút thuốc không?”

Hỏa Nhạ lộ ra nụ cười hời hợt, lãnh đạm nói: “Tôi không hút thuốc lá”

Đàn ông không hút thuốc lá, thêm điểm! Nghe đáp án như vậy, gần như những người phụ nữ ở đây hai mắt đều sáng lên nhìn Hỏa Nhạ, trong số có cả mỹ nữ tóc xoắn, cô ta nhìn chăm chú vào Hỏa Nhạ, ánh mắt bắt đầu pha lẫn thêm vào vài phần si mê, trái tim thiếu nữ bắt đầu rục rịch.

Trần Phương ngồi một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn ra sự si mê của cô ta, trên mặt hiện lên sắc thái âm trầm, nhưng mà đối mặt với Hỏa Nhạ, khuôn mặt trong nháy mắt khôi phục lại tươi cười: “Giám đốc, đến nếm thử canh cá chua này, là món ăn bản hiệu của nơi này đó. Tôi giúp anh múc một bát nhé?” Chị ta vừa nói vừa cầm bát.

Miên Miên nghe chị ta nói như vậy, không suy nghĩ nhiều liền ngăn cản: “Hả —— Canh đó cho tôi vào” Vừa rồi cô đã nếm qua, “Giám đốc anh ấy không thích ăn tôi” Cô giải thích.

Sau khi nói xong, cô chạm phải ánh mắt sắc như dao của Trần Phương, lập tức biết mình đã nói lời không nên nói: “Ừm.....” Làm sao lại thế, cô chỉ có lòng tốt nhắc nhở mà thôi..... Cô lập tức cúi đầu yên lặng ăn nem rán.

“Cô Nguyễn nói đúng đó, tôi quả thật không thích mùi tôi, rất xin lỗi” Hỏa Nhạ cười cười, nhìn Trần Phương nói.

Sắc mặt Trần Phương càng kém. Nghi vấn trong lòng chị ta giống với nghi vấn của chúng nữ: *Vì sao Nguyễn Miên Miên lại biết loại chuyện này?*

“Tôi ăn nem rán thì tốt rồi” Hỏa Nhạ vươn chiếc đũa, gắp một miếng nem rán vào trong bát.

Mỹ nữ tóc xoắn nhanh tay lẹ mắt cầm lấy nước chấm bên cạnh, nói: “Anh Hỏa ——” Nhưng chưa nói xong đã bị đứt gánh giữa đường.

..... Miên Miên muốn khóc. Cô thề cô thật sự không phải cố ý đưa nước chấm cho Hỏa Nhạ, chỉ là cô vừa rồi mới ăn nem rán, trước mặt cô cũng vừa lúc có hai bát nước chấm, cho nên..... Mỹ nữ cô lần sau nếu muốn lấy nước chấm thì phiền báo trước một tiếng, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực phối hợp với cô. Trong lòng Miên Miên nước mắt chảy ròng ròng. =]]

Hình ảnh dừng lại, hai tay trắng nõn non mềm, đang cầm một bát nước chấm ở giữa không trung, trong đó một bát khí thế mãnh liệt, ngoài ra có một cái bát nước chấm rụt lui về phía sau, lại bị người khác tiếp được, cắt đứt đường lui của cô. Hỏa Nhạ lộ ra nụ cười

điên đảo chúng sinh với Miên Miên, giọng nói dịu dàng giống như một làn gió xuân: “Cô Nguyễn, cảm ơn cô” Chiếc đĩa trong tay vươn ra, gấp một miếng nem rán thả vào trong bát cô, “Cô nếm thử loại này đi, mùi vị khác nhau đó”

“Cảm ơn.....” Miên Miên mặt xám như tro cười lại với anh, cười so với khóc còn khó coi hơn. Giám đốc đại nhân, anh là cố ý sao? Anh là cố ý à? Anh tuyệt đối là cố ý!!!

Không cần phải nói, thấy một màn như vậy, sắc mặt chúng nữ đều không nhìn đi nơi khác. Trong đó mặt của Trần Phương và mỹ nữ tóc xoắn quả thực có thể dùng đến xanh mét để hình dung.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Miên Miên cảm thấy mình lúc này ít nhất đã chết mấy chục lần.

Sau đó trò chơi vẫn tiếp tục tiến hành không nóng không ấm, bề ngoài là gió êm sóng lặng, mọi thứ vẫn như thường, chỉ có Miên Miên biết dưới sự yên bình này, kết quả vẫn tiềm ẩn sóng dữ cuộn trào. Cô lo lắng đề phòng vùi đầu đau khổ ăn để tránh né những ánh mắt sắc bén, thế nhưng dưới áp lực tâm lý nặng nề, vốn dĩ những món ngon sắc hương vẹn toàn, giờ phút này lại trở nên khó khăn như ăn phải sáp nến, mùi vị nhạt nhẽo.

Khoảng thời gian này bắt đầu biến gian nan. Miên Miên dần dần bắt đầu có ý muốn đi, lại khổ sở không có cơ.

Vào lúc này, trời xanh như là nghe được tiếng kêu gọi của cô, di động trong tay cô truyền đến tiếng rung chấn động. Khi cô lấy ra nhìn, là dự báo thời tiết. Nhưng mà cô sao lại bỏ qua cho cơ hội này, lập tức ngẩng đầu, ngập ngừng nói với đoàn người: “Tôi..... Tôi có việc, phải đi trước. Mọi người cứ từ từ ăn nhé” Nói xong, cô miễn cưỡng hé ra một nụ cười, không chút do dự đứng lên.

Nhưng cô vừa mới đi ra không được vài bước, giọng nói lạnh như băng của Trần Phương truyền đến từ phía sau —— “Cô cứ đi như vậy?”

“Hả?” Cô ngạc nhiên quay đầu, sững sờ nhìn sắc mặt âm u của Trần Phương.

Trần Phương không ngẩng đầu, chị ta rũ mắt nhìn chiếc cốc trên mặt bàn, thìa trong tay thông thả khuấy trà sữa theo quy luật, phát ra tiếng va chạm leng keng: “Phí tiền cơm gạo của chúng ta là 85 tệ mỗi người, cô không phải không biết chứ?”

Lời vừa nói ra, toàn hiện trường lặng ngắt như tờ.

Miên Miên bỗng nhiên trợn to hai mắt. Cô thật sự không biết mà..... Nhưng loại chuyện này, đều không phải sau này giải quyết sao? Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô mặt đỏ tai hồng lấy ví trong túi xách ra, nhưng mà ngón tay hoảng loạn cũng không nghe sai khiến làm khăn tay, gương trang điểm rơi xuống đất, cô vội vàng khom người nhặt, vô cùng chật vật.

Thật ra Trần Phương cũng không phải là người chanh chua, chỉ là sau khi tranh đấu gay gắt với mỹ nữ tóc xoắn, cùng với thất bại đến từ Hỏa Nhạ, còn có chuyện Miên Miên không biết thức thời, sự không thuận lợi và đả kích liên tiếp này, khiến cho tâm tình chị ta

xấu đến cực điểm. Lửa giận hừng hực không có chỗ trút ra, đành phải lấy con cừu nhỏ yếu nhất ở hiện trường kia làm thực nghiệm.

Nhưng chị ta không biết, sau mỗi một con cừu nhỏ thiện lương, nhất định có một con sói xám tâm cơ thâm trầm luôn luôn trông coi.

Một bàn tay đẹp thon dài đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, cũng ném hai tờ tiền màu đỏ không nhẹ không nặng lên trên bàn cơm —— Hỏa Nhạ chậm rãi đứng lên, tia sáng sắc bén trong con ngươi đen lóe ra, khuôn mặt tuần tú không chút thay đổi nhìn Trần Phương một hồi, cuối cùng, khóe miệng lộ ra một nụ cười không có độ ấm: “Đây là phí tiền cơm của tôi và cô ấy. Cảm ơn tổng thư ký Trần tổ chức hoạt động có ý nghĩa như vậy. Mọi người cứ từ từ ăn, chúng tôi đi trước”

Một câu “Mọi người”, cộng thêm một câu “Chúng tôi”, khiến mặt Trần Phương biến từ xanh đến đỏ, ngón tay cầm thìa đã không chịu nổi chế run nhè nhẹ.

“Đi thôi” Hỏa Nhạ đi qua người Miên Miên.

Miên Miên nắm chặt túi xách, sau khi thấp thỏm nhìn bọn họ một cái, lại vội vàng xoay người đuổi theo bóng dáng Hỏa Nhạ.

Mãi cho đến khi hai người đi ra khỏi cửa chính, ngồi trên xe, Hỏa Nhạ cũng không nói một câu. Miên Miên vài lần há miệng muốn nói, nhưng khi hai mắt chạm vào ánh mắt nhìn không ra nông sâu của anh, lời muốn nói lại tự động nuốt trở lại trong bụng.

Không khí chẳng hiểu tại sao nặng nề áp lực. Miên Miên nhin không được liếc mắt nhìn anh, sừng mặt đẹp trai giấu cảm xúc rất sâu, cô nhìn không ra.

Xe màu bạc ổn định chạy trên đường. Cảnh đêm rực rỡ ngoài cửa kính, thời gian ban đêm, tất cả các màu sắc đều trôi qua như nước, không hề quay đầu. Miên Miên nhìn ngoài cửa kính, cảnh tượng bên ngoài tựa như một vài bức tranh trầm mặc, đối diện với cô, lại nhìn nhau không nói gì.

Bên trong xe, dần dần chìm trong im lặng.

Mười phút sau, Miên Miên rốt cục chịu không nổi loại áp lực không nguyên do này, giọng nói khàn khàn dịu dàng phá vỡ sự trầm mặc trong xe khiến người ta hít thở không thông: “Kia..... Việc kia! Tôi thiếu chút nữa đã quên, giám đốc, tôi cần phải trả lại anh 100 tệ mới đúng” Nói xong tay nhỏ bé liền bắt đầu mò mẫm trong túi.

“Cô vì sao phải đồng ý?” Hỏa Nhạ đột nhiên mở miệng.

Miên Miên dừng động tác, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh. Đồng ý cái gì?

Hỏa Nhạ vẫn chuyên chú chăm chú nhìn phía trước như cũ, nói: “Quan hệ hữu nghị”

Cô giật mình, thấp giọng nói: “Bởi vì Trần Phương chị ta nói ——”

“Cô Nguyễn” Hỏa Nhạ không chút khách khí cắt ngang lời cô, “Loại lời mời nào nên tham dự, loại lời mời nào không nên tham dự, cô còn không biết sao?”

Cô kinh ngạc, miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, lại nói không ra một câu. Cô sâu sắc cảm giác được giọng nói bình tĩnh của anh tựa hồ ẩn chứa một chút ẩn nhẫn..... Tức giận?

Nhưng mà, vì sao?

Trong lòng không ngừng kinh hoàng nảy lên một chút bối rối: *Chẳng lẽ anh ta đã.....*

Không, không có khả năng. Anh ta không có cách nào có thể biết thân phận của mình, cô cũng không để lại sơ hở gì. Những lời này của anh ta hẳn chỉ là đơn thuần chỉ về chuyện quan hệ hữu nghị này.

Đúng, không thể tự gây lộn xộn trận tuyến.

Cô hít một hơi thật sâu, ý đồ bình ổn nỗi lòng phập phồng không ngừng, sau khi tâm niệm trấn trọc, mắt hạnh trợn lên, đột nhiên xoay người nhìn về phía Hỏa Nhạ bên cạnh, khẽ kêu: “Nhưng mà —— Giám đốc không phải cũng thế sao? Anh cũng tham gia buổi gặp mặt này, theo ý kiến của tôi, cũng vô cùng thỏa đáng”

Anh liếc cô một cái.

Miên Miên nắm chặt túi xách trong tay, dừng cảm nhìn hai mắt anh, lời nói ra, âm vang hùng hồn: “Anh nếu..... đã có chị Sở hoa mỹ như vậy, sẽ không nên tham gia kiểu gặp gỡ này chứ. Chẳng lẽ anh cũng không có loại tự giác này sao?”

Nghe thấy cô chỉ trích như vậy, con người đen gặp sóng gió không sợ hãi của Hỏa Nhạ hiếm khi thấy có một tia ngoài ý muốn hiện lên, tia sáng trong con người lập lòe, ánh mắt dần dần hiện ra vẻ đã hiểu. Nhưng điều này cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh, con người đen lại trở về tư thái trầm tĩnh.

Một lát sau, hơi thở lạnh như băng trên người Hỏa Nhạ chậm rãi rút đi, bầu không khí cứng nhắc lạnh lẽo trong xe bắt đầu trở nên nhu hòa ấm áp.

Anh nắm tay lái, hai mắt chuyên chú nhìn đường, đôi môi nhếch lên độ cong thoải mái, nhưng vẫn im lặng không nói, không biết đang suy tư cái gì.

Hừ, nói không ra lời đi? Cô trừng mắt nhìn anh một cái, cho rằng biểu hiện trầm mặc của anh là á khẩu không trả lời được.

Xe chạy đến nhà trọ, Miên Miên mở cửa xe nói: “Giám đốc, cảm ơn anh đưa tôi về. Ngủ ngon” Tuy rằng bất mãn với hành vi tác phong của anh, nhưng lễ tiết cơ bản cô vẫn phải có.

Cô vừa định chui ra ngoài xe, giọng nói của Hỏa Nhạ đột nhiên truyền đến từ phía sau:

“Cô Nguyễn, cô hình như còn nợ tôi tiền”

Cô kinh ngạc quay đầu, nháy mắt mấy cái, cúi đầu mở khóa kéo túi xách: “Oh, đúng vậy, tiền cơm vừa rồi tôi đã quên trả lại anh” Vừa rồi cho rằng anh sẽ không cần, thật là. Cô rầu rĩ thầm nghĩ.

“Tiền thì quá tầm thường rồi” Hỏa Nhạ chuyển mắt, dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Hả?” Cô ngẩng đầu lên, hai mắt đối diện khuôn mặt tuấn mỹ của Hỏa Nhạ, không gian bên trong xe rất hẹp, cô lại bị hoa mắt mê hoặc, không khỏi nghiêng người ra sau, tạo khoảng cách.

“Tặng tôi một món quà đi”

Cô sững sờ hỏi: “Món quà?”

Khuôn mặt của Hỏa Nhạ được đèn đường ngoài cửa sổ xe chiếu vào, cười khẽ: “Ngày mừng năm tháng này, là sinh nhật tôi”

Cô mở to đôi mắt trong suốt, bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu: “A —— thì ra là như vậy” Thì ra thứ sáu là sinh nhật anh. Do dự một lát, cô cẩn thận hỏi, “Giám đốc, anh có muốn thứ gì không?”

Làm ơn đừng nói là đồ đắt nhé, số tiền lương nhỏ bé của cô.

Anh thản nhiên đáp một câu: “Việc này cũng không phải trọng điểm”

Khi cô vừa định hỏi anh “Vậy rốt cuộc cái gì mới là trọng điểm”, anh đã giành trước nói: “Cô Nguyễn, ngủ ngon” Cô đành phải nuốt lời muốn nói vào trong bụng, ngoan ngoãn xuống xe.

Quà sinh nhật sao.....

Không biết anh có muốn thứ gì không?

Miên Miên đứng ở ven đường, mờ mịt nhìn theo xe màu bạc dần dần đi xa.

~~***~~

Hôm sau đi làm, Miên Miên vừa mở công cụ giao tiếp nội bộ của công ty, một đám biểu tượng Ding ding ding ding liên tục. Cô nghi hoặc mở ra xem, có bốn người tìm cô. Cô xem từng cái, một lúc lâu không có lời nào để nói. Cuối cùng, cô trả lời một cái có vẻ quen thuộc trong đó.

[Nguyễn Miên Miên]: Tiểu Niều, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

[Tạ Niều]: Tớ còn muốn hỏi cậu đó. Buổi sáng tớ vừa đến chợt nghe thấy loại tin đồn này, cậu mau khai thật ra, chuyện này rất nghiêm trọng.

[Nguyễn Miên Miên]: Choáng váng, tớ không có gì để nói, tớ và giám đốc căn bản không phải loại quan hệ này. Cậu có biết là ai rêu rao không?

[Tạ Niếu]: Không biết. Tối hôm qua hai người không phải đi quan hệ hữu nghị sao? Chắc là một trong số đó.

[Tạ Niếu]: Cậu nhìn đi là status của Trần Phương.

Miên Miên nhú mày lại, di chuột tới biểu tượng của Trần Phương, phía dưới biểu tượng hiện ra status của chị ta: *Buổi quan hệ hữu nghị tối hôm qua có người phần trư ăn lão hổ, má ơi, rất ghê tởm.*

Không phải đâu..... lại có thể đổi trắng thay đen như vậy. Nhìn thấy status của Trần Phương, trong lòng Miên Miên lạnh lẽo, tình bạn của phụ nữ, thật sự là rất mỏng manh.

Cô cắn chặt môi, trầm ngâm một hồi, sau đó viết lên khung status của mình: *Thanh giả tự thanh.*

Sau đó cô đóng hết các cửa sổ chat, quyết định chuyên tâm làm việc, không hề để ý tới lời đồn đãi nhảm nhí đó. Dù sao loại đồn đãi này, sinh mệnh cũng không dài.

Nhưng mà.....

Cho dù cô rất cố gắng dồn toàn bộ lực chú ý vào làm việc, nữ nhân viên xung quanh chỉ trỏ cô, tần suất rỉ tai thì thầm thật sự rất cao, làm cho cô muốn làm như không thấy cũng khó. Hơn nữa luôn luôn có mấy nữ nhân viên rõ ràng không cùng một tổ hạng mục, đi vòng qua trước mặt cô một vòng sau đó lại dường như không có việc gì rời đi, khi rời đi còn không quên dùng âm lượng vừa đủ nghe được nói chuyện với nhau “Chính là cô ta sao? Cũng “Xoàng xinh” thôi, hẳn là nói nhầm rồi?”.....

Dưới sự quấy rầy này, hiệu suất công việc đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Khẽ xoa nhẹ giữa trán, Miên Miên thở dài một hơi, buông bút vẽ xuống, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Hai tay cô chống lên cằm ngồi trên bồn cầu, nhìn cánh cửa xấu xí của WC ngăn người. Tránh ở trong không gian không đến một mét vuông này mới cảm thấy vài phần yên tĩnh tự tại, rất bí ai mà.

Không biết Hỏa Nhạ sẽ có ý nghĩ gì với loại tin đồn này? Sẽ cảm thấy bị quấy nhiễu sao?

Lời anh ta nói trên xe có ý gì?

Còn có, nên tặng quà sinh nhật gì cho anh ta mới tốt? Có vẻ anh ta cái gì cũng không thiếu, đầu đầu.....

Ngay khi Miên Miên ngồi chồm hồm trên bồn cầu miên man suy nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến hai giọng nữ trong trẻo.

“Ôi chao, cậu cảm thấy chuyện đó là thật sao? Lời đồn về giám đốc và người phụ nữ làm trang trí kia?” Cô ả A.

Tiếng nước rì rào.

“Cái gì? Lời đồn của giám đốc với ai?” Cô ả B.

Tiếng kéo túi trang điểm.

“Tin tức của cậu rất lạc hậu rồi! Ngay cả tên cũng rất kỳ quái, gọi là Nguyễn Miên Miên làm trang trí á. Nghe nói cô ta và giám đốc có một chân [1]” Cô ả A.

“A! Không thể nào? Cậu nghe ai nói?” Cô ả B ra sức hít một hơi.

“Tiểu Mĩ nói. Trần Phương không phải muốn làm một buổi quan hệ hữu nghị sao? Chị ấy nói chị ấy tận mắt nhìn thấy ở buổi gặp gỡ đó” Cô ả B “Xí” một tiếng, “Thật ra theo tớ, Nguyễn Miên Miên này không phải là đùa giỡn hay có âm mưu quỷ kế gì, tớ đã gặp qua cô ta, chỉ là một tiểu nha đầu, giám đốc lại coi trọng cô ta, đánh chết tớ tớ cũng không tin”

“Phù, làm tớ sợ muốn chết. Vậy lời đồn đãi là giả?” Cô ả B “Cho tớ mượn bút kẻ lông mày một chút”

“Là thật hay giả tớ không biết. Nhưng tớ dám khẳng định Nguyễn Miên Miên này có ý với giám đốc, tớ bình thường nhìn ánh mắt của cô ta thì cảm thấy không thích hợp, lần này có thể nói là chưa thể quyến rũ được đi ——”

Rầm! Cửa WC bị dùng sức đẩy ra.

Hai cô ả bị dọa đến cả người run lên, kinh hoảng xoay người, đối diện với khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng.

Một giây, hai giây, ba giây.

Chủ nhân khuôn mặt tròn trịa nắm chặt quả đấm, mắt hiện ra tia sáng sắc bén, vung người, bước ra khỏi WC, khiến hai người kia ngây như phỗng.

Sau một lúc lâu, cô ả B yếu ớt hỏi: “Cô ta là ai? Cậu biết cô ta sao?”

Cô ả A: “.....”

Miên Miên một mạch vọt tới trước văn phòng của Hỏa Nhạ mới dừng lại. Cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa dày, lại chậm chạp không gõ cửa.

Không đúng, bây giờ đi vào tìm anh, cô nam quả nữ, càng dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

Cô ngồi trở lại vị trí, mở công cụ giao tiếp của công ty ra, tìm được tên của Hỏa Nhạ. Nhấp vào, gõ bàn phím.

[Nguyễn Miên Miên]: Giám đốc, anh ở đâu? Tôi có việc muốn nói với anh.

Vài giây sau, nhận được tin nhắn của Hỏa Nhạ.

[Hỏa Nhạ]: Nói đi.

Ngón tay Miên Miên bắt đầu do dự. Cô gõ mấy chữ, lại xóa sạch, lặp lại như thế vài lần, cuối cùng mới gửi đi.

[Nguyễn Miên Miên]: Giám đốc, không biết anh có nghe được một số lời đồn đại hay không?

[Nguyễn Miên Miên]: Một số..... Lời đồn đại của tôi với anh. Chuyện buổi gặp gỡ tối qua, bọn họ hình như hiểu lầm quan hệ của tôi và anh.....

[Nguyễn Miên Miên]: Như vậy tạo thành ảnh hưởng không phải tốt lắm. Hy vọng giám đốc có thể làm sáng tỏ một chút.

[Nguyễn Miên Miên]: Có thể chứ?

Miên Miên sau khi nói xong, chờ đợi anh nhắn lại. Nhưng đợi vài phút, anh cũng không nhắn lại. Cô có chút buồn bực hỏi:

[Nguyễn Miên Miên]: Giám đốc, anh đang có việc sao? (Khuôn mặt nghi ngờ)

Lần này Hỏa Nhạ nhắn lại rất nhanh:

[Hỏa Nhạ]: Tôi đang suy xét lời cô nói.

Lại dừng vài giây.

[Hỏa Nhạ]: Cô Nguyễn, tôi suy nghĩ một lát, tôi nên phải tận lực phối hợp làm sáng tỏ với cô.

Miên Miên vui vẻ, vội vàng gửi đi một khuôn mặt mỉm cười rất đáng yêu.

—— Thế nhưng nụ cười này, tan nát trong năm sau giây.

Cô nhìn thấy status của Hỏa Nhạ thay đổi, mặt trên status mới viết bốn chữ thật to: *Trọc giả tự trọc*.

Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc [2].

Giám đốc đại nhân, anh phối hợp thật tốt.....

Miên Miên thất bại rồi.....

Chú thích:

Một chân [1]: Chỉ chuyện có quan hệ tình cảm.

Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc [2]: Người trong sạch sẽ vẫn trong sạch, kẻ nhơ bẩn vẫn nhơ bẩn.

Buổi tối, thể xác và tinh thần Miên Miên mỗi một đăng nhập trò chơi.

Cô chú ý tới mình có một tin nhắn mới, người gửi là nhóm hoạt động của Phi Thăng, click vào để xem, cô đoán không sai, quả nhiên là thông báo gửi phần thưởng trận đấu.

Mắt Miên Miên sáng ngời: Độc giác kim tình thú!

Cô không nói hai lời lập tức bay trở về thành Thiên Nam, sau đó chạy không ngừng đến chỗ Dưỡng thú nhân, không chút do dự kích vào khung “Lĩnh thưởng hoạt động”.

Sau khi làm xong tất cả, cô toại nguyện thoải mái triệu hồi phần thưởng của trận đấu ra —— một con linh thú đỉnh đầu dài góc tù, mắt vàng trợn tròn, dáng điệu thơ ngây khả ái. Toàn thân nó được một tầng ánh sáng màu vàng vây quanh, cho dù là linh thú mới sinh, khí Ngũ Hành cũng nồng đậm hơn, đủ để chứng minh thuộc tính của nó nổi bật. Sau khi nó bị triệu hồi ra, lại không ngừng xoay tròn xung quanh Tử Y Nữ Hiệp, biểu tình vui mừng sung sướng, còn thường thường phát ra tiếng kêu “Cô cô”, tựa hồ tràn đầy tò mò với thế giới mới này.

Cô dò dẫm trong giao diện thú cưng, nhấp vào nút “Chơi đùa”, tiểu linh thú từ không trung rơi xuống, nó vừa tiếp xúc sàn thì xòe hai chân nhỏ chạy loạn xung quanh, còn không thì té ngã lộn người, bộ dáng vừa buồn cười vừa đáng yêu. Miên Miên không khỏi nhếch miệng cười.

Mở thuộc tính nhân vật ra nhìn, trái lại, con số mặt trên lại đổi mới một lần, thực lực của tài khoản hệ kim này, đã vượt qua hơn hẳn số liệu của tài khoản nam kia. Ý niệm dùng lại tài khoản cũ trong đầu Miên Miên đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắc hắc, làm con gái vẫn tốt hơn.

Cô đột nhiên chú ý tới tin tức nhân vật trên cột, có một phần mà cô chưa bao giờ thay đổi —— tùy chọn danh hiệu. Nhấp vào để xem, thì ra mình đã tích lũy rất nhiều danh hiệu khác nhau: Ví dụ như “Cao nhân đắc đạo”, “Tiên phong đạo cốt”, “Nguyên anh sơ thành” cùng với.....

Nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh.

Trong lòng Miên Miên khẽ động, tâm huyết dâng trào: *Không biết khi trên đỉnh đầu Tử Y Nữ Hiệp xuất hiện mấy chữ này, là hình ảnh như thế nào?*

Ngay khi cô mơ hồ nghĩ như vậy, ngón tay cũng đã có hành động —— cô nhấp vào

“Dùng danh hiệu này”.

Mọi thứ xung quanh đều không thay đổi, chính là giờ phút này hình ảnh của Tử Y Nữ Hiệp, trên đỉnh đầu có thêm mấy chữ to màu phấn hồng: *Nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh*.

Miên Miên kéo gần khoảng cách hình ảnh lại, lại thay đổi vài góc độ, cuối cùng bất động, hoảng hốt nhìn mấy chữ to kia, một loại cảm giác vi diệu trong lòng như thủy triều bắt đầu tràn về phía trước, cô nghi hoặc, rõ ràng là đơn giản chỉ là vài chữ in thể Tống mà..... Nhưng vì sao sau khi gộp lại, lại tựa hồ được giao phó cho một ý nghĩa vô cùng vô tận chứ? Chẳng lẽ là bị lời đồn đại nhảm nhí đó ảnh hưởng?

Cô mờ mịt nghĩ:

Thượng Quan Âm Ảnh, Hỏa Nhạ. Thượng Quan Âm Ảnh, Hỏa Nhạ.....

Nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh, Hỏa Nhạ.....

—— A!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phút chốc bởi vì loại liên tưởng vô lý này mà xấu hổ đến đỏ ửng, cô giống như làm chuyện xấu thất kinh ra sức nhấp vào “Không hiện danh hiệu”, nhưng ngón tay run run cũng không cẩn thận nhấp liên tục mấy lần, động tác dư thừa này làm đến hình ảnh danh hiệu lúc hiện lúc ẩn, đặc biệt khiến người ta chú mục. Sau một quá trình làm đi làm lại, đỉnh đầu Tử Y Nữ Hiệp cuối cùng khôi phục thành trống rỗng.

Nhưng ngay khi danh hiệu biến mất, cô hoảng sợ phát hiện một thân ảnh đen đỏ rần rỏi cao to, không biết khi nào xuất hiện ở bên trong hình ảnh.

Miên Miên nháy mắt kinh sợ, bị thân ảnh đột nhiên xuất hiện này dọa cho sợ tới mức thở mạnh cũng không dám thở ra một hơi, trong lòng thét chói tai liên tục: *Ông trời ơi, ông không thể tàn nhẫn với tôi như vậy..... Ông mau nói cho tôi biết, anh không nhìn đến một màn vừa nãy..... A a a!*

Chú đà điều bé nhỏ Miên Miên xấu hổ và giận dữ quyết định gạt bỏ cơ hội lên tiếng của anh, cạch cạch cạch gõ xuống: “Huynh nhìn xem này muội vừa đi lĩnh linh thú mới Độc giác kim tình thú rất đáng yêu hơn nữa thuộc tính cũng không tệ!” Kích động ngay cả dấu chấm phẩy cũng giảm đi, hy vọng anh có thể thấy rõ.

“Là rất không tệ” Khóe mắt Thượng Quan Âm Ảnh hiện lên ý cười.

Miên Miên vung tay nhỏ bé, muốn xóa tan nét ửng đỏ trên mặt, tiếp tục nói sang chuyện khác: “Huỳnh tối qua không login à?”

“Ừ, có chút việc” Anh suy tư một lát, tiếp tục nói, “Đúng rồi, về lần gặp mặt của chúng ta vào tối hôm qua”

Miên Miên sững sốt một chút. Gặp mặt.....

“Nàng làm cho ta có chút bất ngờ”

Tim cô đập tán loạn. “Hả?”

Anh chăm chú nhìn cô, lạnh nhạt cười: “Nàng rất xinh đẹp”

“Ừm.....” Tâm tình Miên Miên không hiểu sao trầm trọng hơn. “Đâu có, đâu có, huỳnh cũng rất đẹp trai” Sau khi có qua có lại, cô không muốn tiếp diễn đề tài này, “Ừm, đêm nay phải đi thẳng cấp hay là làm nhiệm vụ? Mọi người muốn thử uy lực con linh thú này”

Sau khi nói xong, một lúc lâu cũng không thấy anh nhả lại, đang lúc Miên Miên cảm thấy nghi hoặc, anh nói chuyện: “Đợi chút, ta có điện thoại”

“Ờ” Cô thức thời im lặng, bắt đầu ngồi yên tại chỗ.

Đại khái đợi mười phút sau, anh lại lên tiếng lần nữa: “Ta có một người bạn sắp tới chơi”

Không biết vì sao, Miên Miên mơ hồ cảm thấy “Người bạn” trong miệng miệng anh là phụ nữ, vì thế hỏi: “Cô ấy đến làm gì?”

Thượng Quan Âm Ảnh cũng không sửa lại: “Tạm thời còn không biết”

Miên Miên: “.....”

Năm phút đồng hồ sau, một Nữ Tiên Sĩ hệ mộc toàn thân trắng thuần, duyên dáng yêu kiều xuất hiện ở trước mặt hai người. Cô ta tên là “Nữ Oa Nương Nương”, mặc áo vải của người mới sinh ra, vừa nhìn đã biết là mới đăng kí tài khoản.

Khi cô ta vừa xuất hiện, mắt to đen lúng liếng liền quan sát Miên Miên không chuyển mắt, khóe miệng nhếch lên độ cong cười khê, hứng thú dạt dào nói: “Ái chà, rốt cục nhìn thấy Thượng Quan phu nhân trong truyền thuyết, thật sự là nổi tiếng không bằng gặp mặt, quả nhiên là yếu điệu động lòng người, đất thiên nẩy sinh hiền tài, diện mạo thiên tiên!” Xoay con người, cười hì hì nhìn Thượng Quan Âm Ảnh, “Thượng Quan lão gia, ngài thực

sự có phúc khí! Hắc hắc!”

Miên Miên giương miệng nhỏ nhắn không biết ứng đối như thế nào, Thượng Quan Âm Ảnh lạnh lùng nói: “Có chuyện gì, nói mau”

“Phu nhân, cô xem cô xem! Đây là thái độ đối đãi với bạn giao tình hơn tám năm nên có sao? Phu nhân, cô nên vì tôi mà làm chủ nha!” Nữ Oa Nương Nương một bên giậm chân một bên khóc lóc kể lể, giống như một nha hoàn chịu ngược, nhưng mà đôi mắt tròn lại lóe ra tia sáng giảo hoạt.

Thì ra bọn họ là bạn bè trong hiện thực. Miên Miên thầm nghĩ. Hơn nữa..... Xem ra bọn họ hẳn là rất quen thuộc, mới có thể không kiêng nể gì trên đùa đối phương như vậy.

“Cô gọi tôi Tiểu Ngư là được” Thượng Quan phu nhân liền miễn. Miên Miên có phần xấu hổ.

Nữ Oa Nương Nương gật gật đầu, cười nói: “Gọi tôi Nương Nương có vẻ cô chịu thiệt, vậy gọi tôi là Nữ Oa đi, ha ha” Con người chuyển động, “Tiểu Ngư, tôi có thể mượn chồng cô một lúc không?”

Miên Miên sững sờ: “..... Ừ”

Sau khi được cô đồng ý, Nữ Oa Nương Nương không hề hé răng.

Thượng Quan Âm Ảnh lúc này cũng không lên tiếng, Miên Miên bỗng nhiên ý thức được bọn họ là đang tán gẫu riêng, trong lòng đột nhiên bắt đầu sinh một loại cảm giác là lạ, giống như..... Mình bị gạt bỏ ra ngoài.

Một lát sau, Thượng Quan Âm Ảnh mặt không chút thay đổi nói: “Ta có chút việc với cô ấy, nàng đi thẳng cấp trước đi” Dừng một chút, lại thêm một câu, “Ta xử lý xong rồi sẽ đi tìm nàng”

Miên Miên trợn to mắt tròn nhìn màn hình, ngón tay gõ ra câu “Được, muội đi tìm bọn Lạp Lạp”, trong lòng lại nghĩ: *Này, này, đêm nay tôi vừa lĩnh linh thú mới mà.....*

Sau khi đợi bọn hai người bọn họ rời đi, cô gửi tin nhắn cho Lạp Lạp:

[Tán gẫu riêng] Ngư Hương Nhục Ti: Lạp Lạp mỹ nhân, đêm nay thu lưu tớ đi.

[Tán gẫu riêng] Ô Lạp Lạp: Chồng cậu đâu?

[Tán gẫu riêng] Ngư Hương Nhục Ti: Anh ta đi với người khác, không cần tớ. >0<

[Tán gẫu riêng] Ô Lạ Lạ: Oán phụ, đến đêm rồi!

Sau khi tiếp ứng với bọn Lạ Lạ, Miên Miên mở kỹ năng tự động đánh, sau đó chạy đi tắm rửa.

Tắm rửa, giặt quần áo, sấy tóc, làm xong hết mọi việc, cô trở lại trước máy tính. Vừa nhìn giờ, đã là mười giờ tối.

Hình ảnh trên màn hình ngoại trừ tin tức về kinh nghiệm ra, không khác bao nhiêu so với trước khi cô rời đi. Mở kênh tán gẫu riêng, một mảnh trống không.

Cô gửi tin ở mục nói chuyện phiếm của tổ đội: “Toàn bộ treo máy?”

“Tớ đây” Lạ Lạ nhắn lại.

“Cậu định đánh bao lâu?”

“Đêm nay không chơi muộn như thế, bọn tớ cũng mệt mỏi”

Miên Miên nhạy bén chú ý tới cách dùng từ của cô “Bây giờ cậu ở cùng một chỗ với Đại Thúc?”

Lạ Lạ đổi sang tán gẫu riêng: “Tớ bây giờ ở nhà anh ấy, đang chơi laptop của mình. Hôm nay bọn tớ ra ngoài đi dạo cả ngày, mệt chết. Bây giờ anh ấy đang tắm rửa, ha ha” Câu cuối còn thêm vào vẻ mặt bánh bao thẹn thùng.

Miên Miên bị sự vui sướng của cô lây nhiễm, trên mặt lộ ra mỉm cười: “Rất ngọt ngào nha, cô gái bé nhỏ hạnh phúc!”

“Hắc hắc, cũng tạm, tật xấu của anh ấy rất nhiều” Lạ Lạ cười gian, chuyển trọng tâm đề tài sang cô, “Cậu thì sao? Có nghĩ tới theo đuổi Thượng Quan ở hiện thực hay không?”

Miên Miên sững sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn không biết đáp lại như thế nào. Hiện thực..... Với giám đốc đại nhân?

Lạ Lạ tiếp tục nói: “Theo tớ quan sát, ở hiện thực Thượng Quan cho dù không phải gia tài bạc triệu, cũng là thuộc loại người đàn ông rất có năng lực. Đáng giá để cân nhắc” Tạm dừng một chút, “Hơn nữa, tớ cảm thấy cậu là đặc biệt đối với anh ta”

Trong lòng Miên Miên khẽ động: “Dùng cái gì thấy được?”

Lạp Lạp dùng giọng điệu chắc chắn nói: “Tớ biết anh ta một năm, ở trong trò chơi tớ chưa từng thấy anh ta ôm bất kỳ người phụ nữ nào, cậu là người đầu tiên. Cho nên cậu cũng không biết lúc trước khi hai người kết hôn khiến tớ kinh hách bao nhiêu đâu!”

Miên Miên suy nghĩ một chút, nói: “Đây chỉ là trò chơi mà thôi.....”

Đội viên vinh dự Ô Lạp Lạp của đội thân vệ của Thượng Quan nói: “NO, NO, NO, bởi vì đây là trò chơi, cho nên tớ càng thêm khẳng định anh ta là người đàn ông nghiêm túc với chuyện tình cảm”

Miên Miên thấp giọng lầu bầu với màn hình: “Cậu là không tận mắt thấy hành động của anh ta”

Hai người cứ như vậy câu có câu không trò chuyện, thời gian trôi qua vô thức, khi Miên Miên lại chú ý tới thời gian, đã gần mười một giờ.

Biểu tượng của Thượng Quan Âm Ảnh vẫn sáng, nhưng cũng yên lặng như màu xám.

“Tiểu Ngư, bọn tớ xuống” Lạp Lạp nói.

“Được”

Lúc này Tiếng Đàn cũng xông ra: “Tớ cũng xuống, mai phải dậy sớm”

Sau khi lời tạm biệt, một đám bọn họ rời khỏi đội ngũ. Trong nháy mắt, tại chỗ này cũng chỉ còn lại một mình Miên Miên.

Sau khi đội ngũ giải tán, cô bay trở về thành Thiên Nam, ném mấy viên Thạch đầu hữu dụng vào kho hàng, sau đó chạy tới cửa hàng may vá xem có hàng nào mới không. Làm xong mọi việc, cô bắt đầu không có việc gì làm.

Cô nhìn chăm chú vào biểu tượng của Thượng Quan Âm Ảnh một hồi lâu, rốt cục hạ quyết định quyết tâm gõ bàn phím: *Huynh việc xong rồi sao? Muốn đến xem linh thú của muội hay không? Muội ở Thiên Nam.*

Đợi mười phút đồng hồ, không thấy nhắn lại.

Đợi thêm mười phút đồng hồ nữa, nếu mười một giờ hai mươi anh còn không nhắn lại, sẽ không đợi. Cô thầm nghĩ.

Cô thu gọn trò chơi, mở trình duyệt, chán đến chết đi dạo qua diễn đàn mỹ thuật hội họa, bài post mới ở diễn đàn hôm nay không ít, nhưng đều là tẻ nhạt vô vị. Sau khi góc phải máy tính hiện lên số 20, cô mở trò chơi ra —— thế nhưng trong kênh tán gẫu riêng, cũng không có tin nhắn mới.

Cảm xúc mất mát, lặng yên hiện lên trái tim.

Con chuột chậm rãi chuyển qua “Rời khỏi trò chơi”, lại chậm chạp không ấn xuống. Miên Miên nghĩ rằng, hay là đi đánh răng rửa mặt trước đi, quay về rồi tắt máy.

Lại mười phút đồng hồ, khi cô lại trở lại trước máy tính, đã là mười một rưỡi. Một câu ba mươi phút trước của mình, vẫn lơ lửng ở phần trên, cô đơn chiếc bóng.

Cô bị một cỗ lực lượng khó hiểu nào đó thúc giục, làm ra một hành động không thể lý giải: Cô mở giao diện bạn tốt ta, ở khung [Tìm kiếm] nhập vào “Nữ Oa Nương Nương”, do dự một lát, nhấp vào xác định. Kết quả sau vài giây, cho thấy người chơi Nữ Oa Nương Nương đang trên mạng.

Mắt tròn yên lặng dừng ở màn hình, nhìn không ra dao động. Thật lâu sau, khung tán gẫu riêng xuất hiện câu thứ hai: Muội xuống, ngủ ngon.

Còn nói sẽ đến tìm tôi, anh là tên lừa đảo.

Miên Miên rời khỏi trò chơi.

~~***~~

Thứ sáu rất nhanh đã đến.

Miên Miên hôm nay sau khi tan ca một chút thì cầm một cái túi lén lút chạy xuống bãi đỗ xe tầng hầm công ty, sau khi tìm chỗ ẩn náu tốt, nhìn giờ, hơn sáu giờ, hôm nay sinh

nhật anh, hẳn là sẽ tan tành đúng giờ đi?

Cô nhìn bốn phía bãi đỗ xe vắng vẻ, đột nhiên cảm thấy mình rất bi ai. Vốn dĩ chính là quang minh chính đại, không chút tạp niệm tặng quà, lại bị áp lực hung mãnh như hổ của dư luận bức đến hoàn cảnh này, bây giờ khiến cho giống như đang yêu đương vụng trộm.

Cô nâng hộp quà trong tay lên, tưởng tượng nó thành khuôn mặt người nào đó, bất mãn nói thầm: “Biết không, đây đều tại anh, đều tại anh, đều tại anh” Nói xong còn không quên dùng ngón tay đâm đâm đâm.....

“Cô Nguyễn?”

Tiếng bước chân trầm ổn cùng tiếng nói của đàn ông đồng thời truyền vào trong tai, ngón tay cô run lên một chút, vội vàng xoay người, quả nhiên nhìn thấy Hỏa Nhạ đi về phía cô.

Tay dài chân cao, anh rất nhanh bước đến bên cạnh cô, một đôi con ngươi sâu thẳm nhìn cô, mỉm cười.

Miên Miên cười lại với anh, quyết định tốc chiến tốc thắng, không nói hai lời liền cầm hộp quà trong tay lên, hai tay dâng: “Giám đốc, đây là tâm ý nho nhỏ của tôi, xin vui lòng nhận cho. Chúc anh sinh nhật vui vẻ” Nói xong ngay cả chính cô đều cảm thấy rất giống miệng lưỡi nhà quan.

Hỏa Nhạ nhận quà, hai mắt nhìn chăm chú vào hộp quà trong tay, ý cười bên miệng không giảm, khinh đạm nói: “Cách gói quà rất khác biệt”

Miên Miên nghi hoặc nhìn lại từ tiêu điểm ánh mắt anh, rõ ràng nhìn thấy giữa hộp có một khoảng lõm xuống rõ ràng, rất hiển nhiên là dấu vết bị ai đó đâm quá nhiều.....

—— Giám đốc đại nhân, chừa chút mặt mũi cho tiểu nhân đi mà! Miên Miên che mặt khóc ròng.

“Khụ, bên trong là một chiếc áo sơmi, không biết anh có thích loại kiểu dáng này hay không” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng bừng, thuyết minh, nhớ tới sự kiện cà phê mấy tháng trước mà giật mình..... Dừng mấy giây, đối trá bổ sung thêm một câu, “Ừm, không phải đồ có thương hiệu gì”

—— Mới không phải như vậy! Anh nhìn cho rõ ràng, đây chính là thương hiệu XX! Hàng hiệu đó! Tiêu tốn của bốn cô nương ba trăm đô la, là ba trăm đô la! (Tiếng lòng Miên Miên)

“Tôi biết” Anh thản nhiên trả lời.

Trán Miên Miên truyền đến tiếng gân xanh rạn nứt.

“Cám ơn món quà của cô, cô Nguyễn” Môi mỏng của Hỏa Nhạ giương lên một độ cong, sau khi nói xong câu đó, anh ấn vào chìa khóa, mở cửa xe đi vào, “Được rồi, đi thôi”

Đi thôi? Miên Miên ngơ ngác hỏi: “Đi đâu?”

Hỏa Nhạ khởi động xe, nhìn Miên Miên qua cửa xe, mỉm cười: “Tiệc sinh nhật. Nể mặt tham gia chứ, cô Nguyễn?”

Hả? Điều này trước đó cũng không nói qua với cô mà. Miên Miên mở to hai mắt nhìn anh: “Tiệc sinh nhật? Ở đâu?”

“Khu Nam Sơn” Đáp án rất mơ hồ.

Cô trừng mắt nhìn, tiếp tục hỏi: “Đây..... Sẽ có rất nhiều người tham gia sao?” Không biết có phải đồng nghiệp trong công ty giúp anh tổ chức sinh nhật hay không?

Hỏa Nhạ hơi suy nghĩ một chút: “Ừ, rất nhiều. Có một số người cô cũng quen”

Miên Miên bừng tỉnh đại ngộ “Oh” một tiếng, chui vào trong xe.

Thế nhưng xe còn chưa chạy được hai phút, cô nhìn đường lớn phía trước, đột nhiên “A” kêu lên, sau đó nhanh chóng quay đầu nói với Hỏa Nhạ: “Giám đốc! Anh có thể đưa tôi về nhà trước một chuyến không?”

Hỏa Nhạ nhìn cô một cái, nhú mày hỏi.

“Việc đó.....” Miên Miên nhìn sườn mặt anh, giọng nho nhỏ giải thích: “Tôi muốn về nhà thay quần áo” Xét đến kinh nghiệm ở buổi quan hệ hữu nghị lần trước, Miên Miên cảm thấy bây giờ quần bò và áo thun cotton có phần đơn giản khó có thể đến nơi thanh nhã. Tuy rằng cô cảm thấy như vậy rất thoải mái.

Anh không có ý kiến khác, chuyển tay lái, xe màu bạc chạy tới phương hướng khác.

Sau khi xe chạy đến nhà trọ, Miên Miên vừa mở cửa xe vừa nói: “Giám đốc, anh ở đây chờ tôi một chút, tôi sẽ xuống nhanh thôi” Thế nhưng khi cô đóng cửa xe, lại phát hiện Hỏa Nhạ cũng xuống theo, không khỏi trừng lớn mắt, “Giám đốc?”

Hỏa Nhạ mặt không chút thay đổi khóa xe: “Tôi và cô cùng đi”

Sặc, có cần không?..... Nhưng quên đi, dù sao cũng không có cái gì mờ ám. Miên Miên cùng anh lên tầng năm, sau khi dừng lại trước phòng 503, cô vừa cúi đầu tìm chìa khóa vừa nói: “Bên trong có chút hỗn loạn”

Hỏa Nhạ ở phía sau nhìn thoáng qua số nhà, không lên tiếng.

Sau khi đi vào, anh quan sát sơ qua một lần không gian năm mươi mét vuông này: Một chút cũng không loạn. Ghế sofa màu trắng mềm mại, rèm tinh xảo, trên tường không có nhiều đồ trang trí. Tổng thể mà nói, ấm áp thanh nhã, sạch sẽ đơn giản, không có nhiều thứ đồ loạn thất bát tao. Giống như con người cô.

“Giám đốc cứ tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi, tôi thay quần áo xong thì đi ra” Miên Miên sau khi nói xong, “Cạch” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Cô mở tủ quần áo, sau khi nhìn quét một cái, tinh chuẩn lấy ra bộ váy vàng nhạt mới mua kia, sau 32 giây, cô mở ngăn kéo ra, chuyển ra một đồng hồ trang điểm mua về thành vô dụng, phấn trắng, má hồng, môi bóng, mascara.....

Sau đó, họa sĩ Nguyễn Miên Miên coi mặt của mình như là mảnh giấy vẽ tranh sơn dầu, dùng kỹ năng nghề nghiệp rất quen thuộc tô son điểm phấn trên mặt. =]]

Cuối cùng, cô nhìn mình trong gương, cảm thấy không tệ lắm, sau khi thu dọn bàn trang điểm, xoay người mở cửa phòng, vội vàng ra phòng khách: “Giám đốc, tôi xong rồi. Rất xin lỗi vì để anh đợi lâu —— Á?”

Cô thấy Hỏa Nhạ đang chuyên chú nhìn bức tường, cô chăm chú nhìn lên, treo trên tường không phải là ảnh chụp thời trung học của mình sao!

A a, bộ dáng ngây ngây ngốc ngốc năm đó bị nhìn thấy rất mất mặt, Miên Miên vừa định ngăn cản, Hỏa Nhạ lại vào lúc này chuyển mắt.

Con người đen sâu thẳm vừa tiếp xúc với thân ảnh của cô, trong khoảng khắc dưới đáy con người lóe lên hai ngọn lửa, anh vẫn giữ tư thái im lặng như cũ, nhưng mà giữa con người lại có tia sáng lấp lánh khác biệt làm cho người ta run sợ, rợn rờ loá mắt.

Miên Miên đối diện với con người đen của anh, trong lòng không khỏi run lên, đôi mắt trong sáng dưới tia sáng sắc bén bức người của anh khiến cô không thể điều khiển nổi mình. Anh..... Sao lại nhìn mình như vậy? Có phải thấy mình ăn mặc kỳ quái hay không? Phải sao? Miên Miên không khỏi buồn bực.

“Giám đốc?” Giọng nữ nhẹ nhàng nhu hòa vang lên giữa không gian trầm tĩnh khiến người ta bất an thấp thỏm.

Sau một lúc lâu, môi mỏng của Hỏa Nhạ cuối cùng cũng khê hé ra, giọng nói lạnh lạnh mang theo vài tia khàn khàn: “Mang thêm một chiếc khăn choàng đi, buổi tối sẽ lạnh”

Sự nhắc nhở này khiến Miên Miên tỉnh lại, trong lúc vội vàng cô đã quên lần trước Cơ Mẫn đã chọn cho cô một chiếc khăn choàng rất đẹp, màu trắng giữ ấm tốt: “Được, xin chờ một chút” Nói xong cô lại đóng cửa phòng.

Một phút đồng hồ sau, tiếng thét chói tai ngăn ngủi mà nặng nề phát ra trong khuê phòng.

Hai tay Miên Miên khẩn trương che miệng lại, nỗ lực ngăn càng nhiều sự hoảng sợ tràn ra khỏi miệng. Mặt cô phấp phồng nhìn chăm chăm vào mình trong gương, quả thực xấu hổ và giận dữ muốn chết. Vừa rồi cố làm nhanh không lưu ý nhiều, bây giờ mới phát hiện, cô lại có thể quên chiếc váy này cổ áo thấp đến cực kỳ bi thảm, mà làn da trắng mịn trước ngực vừa rồi cứ không hề cách trở bại lộ trong tầm mắt Hỏa Nhạ như vậy..... Trách không được ánh mắt anh quái dị như vậy, anh nhất định cảm thấy chắc mình bị cảm lạnh rồi.....

A a a —— mau giáng xuống một tiếng sét đi, hung hăng đánh chết tôi đi! Tôi không cần sống!! (Tiếng lòng Miên Miên)

Cho dù tâm như tro tàn, nhưng hiện thực thì trước sau gì vẫn phải dũng cảm đối mặt.

Miên Miên sau khi phủ thêm khăn choàng, gắt gao nắm lấy ngực áo, chậm rì rì mở cửa phòng ra. Lòng cô run sợ nhìn Hỏa Nhạ, lớp trang điểm nhẹ nhàng che đi rặng mây đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn càng có vẻ kiêu diễm động lòng người.

Hỏa Nhạ cười nhẹ, giống như không chú ý tới sự khác thường của cô nói: “Có thể đi rồi sao? Tôi nghĩ bọn họ cũng sắp tới rồi” Anh cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay.

Vì thế, Miên Miên ngại ngần đi theo Hỏa Nhạ thong dong bình tĩnh ra cửa.

Xe màu bạc tiếp tục chạy như bay trên quốc lộ.

Nửa tiếng sau, Miên Miên nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ càng ngày càng xa lạ, rốt cục nhìn không được hỏi một câu: “Giám đốc, chúng ta phải đi đâu?”

“Sắp đến rồi” Anh chỉ đáp lại một câu như vậy.

Quả thật, mười phút đồng hồ sau, tốc độ xe dần dần chậm lại, cuối cùng ngừng lại ở một khoảng đất trống.

Miên Miên xuống xe, sau đó hai mắt đại ra nhìn tòa biệt thự đứng sừng sững ở trước mắt, ngọn đèn sáng rực rỡ. Nhìn bốn phía xung quanh một chút, vùng này đều là biệt thự xa hoa, khu nhà ở này, hội tụ các loại danh nhân cao cấp trong thành phố.

Đây.....

“Giám đốc, nhà anh thật lớn nha” Tiểu thị dân Miên Miên ngửa đầu chiêm ngưỡng biệt thự trước mắt, phát ra trình tự cảm thán của học sinh tiểu học.

Hỏa Nhạ vừa đi vừa nói chuyện: “Đây là nhà ba mẹ tôi, tôi bây giờ chuyển ra ngoài ở”

Giọng điệu của anh, tựa như đang thuật lại “Cơm lơu hôm nay ăn rất ngon” Lời nói rất tự nhiên, khiến ý thức Miên Miên một lúc lâu sau mới phản ứng kịp.

Hả? Giọng điệu của anh rất bình thản, nhưng vì sao cô mơ hồ cảm thấy anh giống như nói chuyện rất khùng khiếp?

Ừm..... thì ra đây là nhà ba mẹ anh ta. Thật đẹp.

Mắt hạnh bỗng nhiên trũng lớn ——

Không đúng! Ba mẹ của giám đốc, không phải là tổng tài đại nhân và tổng tài phụ nhân của mình sao!!!

Miên Miên lập tức giương hai chân huých huých huých đuổi theo đi Hỏa Nhạ: “Giám giám giám giám ——” Chấn động xảy ra bất ngờ làm cho năng lực ngôn ngữ hoàn toàn đánh mất.

“Giám đốc” Hỏa Nhạ ôn nhu uốn nắn lại phát âm.

“—— Giám đốc!” Miên Miên máy móc đọc lại thiếu chút nữa bị nước bọt sặc đến, cô kinh hãi nhìn Hỏa Nhạ dường như không có việc gì, cố gắng biểu đạt ra nghi vấn của mình, “Giám đốc! Vì sao tiệc sinh nhật của anh lại tổ chức ở chỗ này?” Thật ra điều cô rất muốn nói là, cô bây giờ có thể rời đi không?

Hỏa Nhạ kỳ quái liếc cô: “Điều này có vấn đề gì sao?”

Việc này..... Tiệc sinh nhật của con trai, tổ chức ở nhà quả thật không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề là, nhưng vấn đề là..... Miên Miên uể oải cắn môi.

Aizz, quên đi, việc đến đâu hay đến đấy. Miên Miên nắm chặt tay, ra sức ngẩng đầu, trên mặt ngưng tụ sự bi tráng coi thường cái chết.

Khi Hỏa Nhạ và Miên Miên bước vào cửa chính, lực chú ý của mọi người trong phòng đều hội tụ lại đây, trong phút chốc đâm vào Miên Miên khiến cô ngay cả mắt cũng không mở ra được. Cô kinh hồn bất định nhìn lướt qua khuôn mặt những người bên trong, lại phát hiện tuyệt đại bộ phận là xa lạ. Kỳ quái, chị Vân, Tiểu Niếu, Đại Cường bọn họ đều còn chưa tới sao?

Nhưng không đợi cô kịp nghi hoặc, một lại thêm một người mới tới ân cần chào hỏi.

“Tiểu Nhạ, làm sao lâu như vậy mới đến? Chúng ta đều chờ cháu đã lâu”

“Ồi chà, vị tiểu mỹ nữ này là ai? Mau tới giới thiệu, giới thiệu!”

“Chú họ, chúc mừng sinh nhật! Hắc hắc! Chúc mừng chú lại già thêm một tuổi!”

“Được rồi, được rồi, Nhạ đến đây, ăn cơm đi”

“Giám đốc Hỏa, chúc anh sinh nhật vui vẻ, ha ha”

..... Hiện trường rất náo nhiệt, cũng rất hỗn loạn. Mỗi khuôn mặt tựa như chiếc đèn kéo quân xẹt nhanh qua trước mặt Miên Miên, còn không có nhớ kỹ người này người tiếp theo lại đến, hoa cả mắt, ứng phó không nổi.

Chào hỏi xong, Hỏa Nhạ thấp giọng giới thiệu với Miên Miên: “Theo thứ tự là dì, em họ, cháu trai, cậu..... Cùng với tổng giám đốc cô cũng biết” Tinh chuẩn, ngắn gọn, súc tích đến kinh người.

Nhưng Miên Miên lại nghe đến rất choáng váng, rất choáng váng, cô cố gắng lộ ra nụ cười thân thiết ngọt ngào với mọi người, sau đó chờ đợi Hỏa Nhạ giới thiệu thân phận của mình.

Hỏa Nhạ nhìn mọi người xung quanh, rốt cục bắt đầu giới thiệu đến cô: “Cô ấy tên là Nguyễn Miên Miên, chữ Nguyễn có lỗi tai ở bên cạnh”

Miên Miên khách khí gật đầu mỉm cười, chờ đợi anh thêm một câu “*Là họa sĩ tổ hạng mục của con, hôm nay đặc biệt đến chúc mừng sinh nhật con*”

“Ăn cơm đi” Hỏa Nhạ không hề ăn ý cất bước đi đến phía bàn ăn mùi hương lan tỏa bốn phía.

Khóe miệng Miên Miên hơi hơi run rẩy: “.....” Giám đốc đại nhân, anh không giải thích rõ ràng, người khác sẽ hiểu lầm thì rất không tốt.

Tuy rằng trên người khám thêm những ánh mắt ái muội không rõ ràng, nhưng cô rất may mắn đây chỉ là một bữa tiệc gia đình bình thường, mà không phải cái loại tiệc tối hương y tấn ảnh, ăn uống linh đình xa hoa, ngược lại, thuận tiện rất nhiều.

Cô vừa định tiến lên tìm chỗ ngồi, lại đột nhiên bị người nào đó vỗ nhẹ một vai, cô xoay người ——

“Em Nguyễn, chúng ta lại gặp mặt” Chính là Sở Sính Đình kiều diễm tịnh lệ đứng ở phía sau cô, cười khẽ trừng mắt nhìn cô, sau đó nhe răng cười.

Miên Miên lập tức nhận ra chị, cười cười, đôi môi hé ra định nói gì, nhưng sau khi ánh mắt liếc tới thân ảnh người đàn ông bên cạnh, sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm. Ồ, người đàn ông này, không phải là lần trước tình cờ gặp ở cửa hàng châu báu sao? Bọn họ lại có thể đường hoàng ra vào bữa tiệc này như vậy?!

Sở Sính Đình chú ý tới ánh mắt của cô, nụ cười bên miệng càng sâu. Chị nắm tay người đàn ông bên cạnh, trên mặt là loại tình cảm tràn đầy hạnh phúc: “Đây là vị hôn phu của chị, Trầm Diệc. A, cũng không đúng, bọn chị đã đính hôn” Chị cười, tay ngọc chỉ chỉ vào nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên tay.

Miên Miên tiếp tục duy trì biểu tình kinh ngạc, tầm mắt dao động không ngừng giữa hai người, cuối cùng cô nghiêng người về phía trước, hạ giọng dồn dập nói: “Chị Sở! Chị đã chia tay với Giám đốc Hỏa sao?”

Lúc này đổi thành Sở Sính Đình kinh ngạc. Chị luôn luôn khôn khéo nói dễ nghe, nhìn khuôn mặt nghi ngờ nghiêm túc trước mắt này, nhất thời cũng không biết nói từ đâu.

Giọng nam phá vỡ cục diện bế tắc —— Trầm Diệc ôn hòa đôn hậu lộ ra nụ cười với Miên Miên: “Cô Nguyễn, Sính Đình cô ấy bình thường thích đùa cợt những việc nhàm chán đơn giản, cho nên, về chuyện cô ấy và Hỏa Nhạ kết giao, xin cô đừng để trong lòng” Nói xong anh liếc Sở Sính Đình “Nhàm chán đơn giản” một cái.

Sở Sính Đình nhăn mũi, le lưỡi với anh, lại vui vẻ nở nụ cười.

Hai người liếc mắt đưa tình, không chút nào cảm thụ được sóng to gió lớn trong lòng Miên Miên. Đầu cô vang lên ong ong, không thể nhận sự kích động bất ngờ này. Từ trước tới nay, đều chính là Sở Sính Đình vô tâm vui đùa? Cho nên Hỏa Nhạ, cho nên Thượng Quan Âm Ảnh.....?

Thì ra, là cô hiểu lầm sao.....

Thì ra, Sở Sính Đình không phải là bạn gái giám đốc.....

Thì ra, giám đốc vẫn còn độc thân.....

Độc thân.

Đầu cô tựa như bị đổ hồ dán vào, năng lực suy xét bằng không, tuy rằng ra kết luận này, nhưng không cách nào lý giải thâm tầng ý nghĩa trong đó. Suy nghĩ của cô phiêu phiêu trên biển mê mông.....

Cuối cùng, cô mờ mịt bay tới bàn ăn, sau khi ngồi xuống, cô ngẩng đầu nhìn Hỏa Nhạ, lại đột nhiên phát hiện, gương mặt anh rất xa lạ.

Tuy rằng biết là cùng một khuôn mặt, nhưng là đã khác biệt rồi. Về phần làm sao đã xảy ra biến hóa, cô không thể nói rõ. Chỉ là có dự cảm hoang mang, có chút này nọ, đã không nhận thức được biến hóa nảy sinh, bánh răng lớn từ giờ khắc này bắt đầu chạy ngược lại.

Trái tim cô bắt đầu thành thịch thành thịch đập loạn, không thể kiềm chế.

Nâng mắt, đột nhiên đối diện với một đôi mắt cơ trí thâm trầm, cô không khỏi chấn động trong lòng. Tổng tài và tổng tài phụ nhân “Dịch Du” ngồi đối diện mình, hai ánh mắt hoàn toàn bất đồng bắt đầu quét lên người cô.

Miên Miên vẫn là lần đầu thấy tổng tài khi không làm việc, lão tiên sinh tuy rằng qua tuổi sáu mươi, thế nhưng thân thể vẫn cường tráng như cũ, sức sống khỏe mạnh, lúc này ông đang dùng ánh mắt cơ trí mà thâm trầm quan sát Miên Miên, xem xét kỹ từng biểu tình rất nhỏ trên mặt cô.

Tổng tài phụ nhân vẫn hàm chứa nụ cười ôn nhu hiền lành nhìn Miên Miên, tuy rằng ấn tượng của Miên Miên với bà là rất tốt, nhưng không biết vì sao mơ hồ cảm thấy nụ cười của tổng tài phụ nhân là lạ.....

Không khí trên bàn cơm rất sinh động, đặc biệt mấy người trẻ tuổi vui cười trêu đùa, hi hi ha ha tăng thêm rất nhiều hơi thở rộn rã, Miên Miên cũng chậm rãi bình tĩnh kiềm chế trái tim đập loạn không ngừng.

Dưới bầu không khí hòa hợp này, mọi người thảo luận việc hôn sự của Trầm Diệc và Sở Sính Đình. Thì ra Trầm Diệc nhã nhận lịch sự là họ hàng xa của Hỏa Nhạ, tại thời điểm cơ duyên xảo hợp kết bạn với Sở Sính Đình đang cùng hợp tác làm việc với Hỏa Nhạ.

“Ngày? Ngày đã định rồi, là đầu tháng” Diễm quang của Sở Sính Đình bắn ra bốn phía cười khanh khách trả lời vấn đề của mọi người, “Thiếp mời còn đang in, ha ha. Đúng rồi” Chị quay đầu nhìn Miên Miên, “Em Nguyễn, em đến lúc đó sẽ đến tham gia hôn lễ của chị chứ?”

Miên Miên tim đập mạnh và loạn nhịp đột nhiên bị hỏi hoàn hồn lại, ngừng việc tách cua: “Nếu như anh chị mời, em rất vui lòng tham gia”

“Woa, thật tốt. Chị rất thích náo nhiệt, người đến càng đông càng tốt” Sở Sính Đình vừa lòng gật gật đầu, cúi đầu uống một ngụm canh cá trích đậm hương vị.

Miên Miên hơi nhếch khóe miệng một chút, cúi đầu tiếp tục tách cua, tách tách tách tách tách.....

Một miếng thịt trắng mịn xuất hiện trên đĩa cô, cô sững sờ, quay đầu nhìn về phía Hỏa Nhạ mặt không chút thay đổi, mặt nóng lên, yếu ớt nói một tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Cám ơn” Làm sao lại thế, cô lại không dám nhìn anh.....

Động tác nhỏ của hai người, tự nhiên không có tránh được hai ánh mắt nhạy bén chuyên chú nào đó.

“Hỏa Nhạ, hạng mục con quản lý gần đây đưa vào hoạt động thế nào rồi?” Tổng tài đột nhiên lên tiếng, giọng nói hùng hậu mạnh mẽ, tràn đầy quyết đoán.

“Mấy ngày hôm trước xuất hiện một chút tình huống nhỏ, còn lại đại khái rất tốt” Hỏa Nhạ đơn giản đáp lại.

Tổng thanh tra Thái đột nhiên chen vào nói: “Ừm, buổi tối thứ tư đột nhiên phát hiện một lỗ hổng hệ thống, rất nhiều người chơi điên cuồng dựa vào lỗ hổng mà thăng cấp, tạo thành tổn thất rất lớn. May mà giám đốc Hỏa thức suốt đêm thu phục, ha ha, tổng tài con trai của ngài rất tuyệt” Một câu cuối cùng như một mũi tên trúng hai đích, đồng thời bắn trúng hai người

Tối thứ tư? Miên Miên mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Tổng tài nhìn chăm chú Hỏa Nhạ, trầm giọng nói: “Năng lực công tác dù có cường thịnh, cũng phải có người hậu thuẫn ủng hộ tinh thần. Hỏa Nhạ, qua tiệc sinh nhật này con đã hai mươi tám tuổi, còn không tìm hậu thuẫn cho mình sao?”

Hỏa Nhạ biết rõ đây mới là lời chân chính mà ba mình muốn nói ra, con người đen của anh hiện lên một chút ý cười, thản nhiên nói: “Con có lúc nào khiến ba quan tâm quá đâu?”

Ánh mắt hai người đàn ông đấu tranh trực tiếp trên không trung, mọi thứ đều nói rõ trên không trung.

Lúc này trong lòng Miên Miên nghĩ là: *Cua quả nhiên ăn rất ngon.*

Dùng cơm xong, tổng tài phụ nhân cười bê ra một đĩa bánh ga tô hoa quả tinh xảo, Hỏa Nhạ sau khi nhắm ước nguyện, cắt thành nhiều phần chia cho mọi người, thế nhưng

chính mình lại không động tay.

Nỗi lòng Miên Miên hơi chút bình tĩnh trở lại thấy thế thấp giọng hỏi một câu: “Giám đốc, anh không ăn bánh ga tô sao?”

Hỏa Nhạ nghe vậy quay đầu nhìn Miên Miên, ánh mắt cô lập tức theo bản năng tránh đi nơi khác, bỗng nhiên cảm thấy như vậy không ổn, vì thế lại chậm rãi đem tầm mắt quay lại nhìn khuôn mặt anh.

“Rất ngọt” Thấy rõ sự bất an, áy náy trong mắt cô, anh thản nhiên cười, rời hai mắt đi.

“Oh” Miên Miên ngậm đĩa ăn nhìn anh, có phần vô thức. Cô nhìn Sở Sính Đình cách đó không xa đang ăn cùng với Trầm Diệc, cố gắng đem thân thế của chị từ “Bạn gái giám đốc” điều chỉnh thành “Vợ của người thân thích của Hỏa Nhạ”. Về phần Hỏa Nhạ..... Trái tim cô lại bắt đầu không theo quy tắc đập loạn lên. Từ nay về sau, anh cũng bị dán vào mác “Độc thân”, về phần loại mác này có ý nghĩa gì với mình, cô tạm thời còn tỉnh tỉnh mê mê chưa rõ ràng lắm.

Nhưng mà ần ần cảm giác được, có một việc vô cùng trọng đại, đang rục rịch.

Ở tương lai không lâu, sắp xảy ra.

“Muốn thăm quan một chút hay không?”

Giọng nói nam tính thuần hậu dễ nghe kéo Miên Miên từ trong trầm tư trở về, cô rút khăn ăn ra lau miệng, hỏi: “Thăm quan cái gì?” Thăm quan ngôi biệt thự xinh đẹp này sao?

Hỏa Nhạ nhìn cô, trả lời: “Phòng của tôi”

Miên Miên ngây người ngay tại trận.

—— Thật ra nghiêm khắc mà nói, “Phòng” trong miệng Hỏa Nhạ, chẳng qua là phòng khi anh còn ở đây, phòng ở khi anh còn là học sinh. Bởi vì bên trong lưu lại rất nhiều bộ sưu tập về phim hoạt hình, trò chơi sách báo cùng vật phẩm, cho nên mời cô đi lên thăm quan một chút. Là Miên Miên tư tưởng xấu xa, liên tưởng những lời này của anh thành mờ ám, cô đã hồ thẹn mà xét lại mình.

Tuy rằng đã để đó lâu ngày không dùng, nhưng phòng vẫn duy trì đến hạt bụi nhỏ cũng không có, gọn gàng ngăn nắp. Phòng rất lớn, nhưng kết cấu rất đơn giản, giường lớn, tủ quần áo, giá sách, máy tính để bàn, chỉ thế thôi. Giường màu lam, giá sách màu đen, rèm màu trắng, màu sắc phối hợp rõ ràng lưu loát biểu hiện rằng chủ nhân không thích phô trương, cá tính trầm ổn. Hỏa Nhạ bây giờ, vẫn như những năm đó.

Miên Miên đầu tiên sớm bị các đồ dùng thủ công, mô hình hấp dẫn.

“Woa! Mô hình này, tôi biết tôi biết! Năm đó cái này rất Hot” Miên Miên hóa thân thành Batman, cơ hồ cả người dán chặt vào tủ kính, thét chói tai không ngừng, “A! Anh lại còn có cả cái này! Tôi nhớ rõ anh ta bình thường luôn bị bạn bè bắt nạt, thế nhưng sau khi biến thân sẽ rất lợi hại, gần như từ đầu tới cuối đều không thua, ha ha. Ớ? Đây không phải là hạn chế số lượng sao? Anh sao lại có thể mua được? Rất không công bằng, anh biết không, tôi năm đó ước chừng phải xếp hàng dài suốt một ngày một đêm.....”

Hỏa Nhạ đứng ở một bên không nói, lẳng lặng nghe giọng cô khi thì hưng phấn, khi thì kinh ngạc, khi thì oán giận.

“Tôi có thể mở tủ kính ra xem không?” Cô quay đầu hỏi Hỏa Nhạ, mắt lóe sáng.

Anh không có ý kiến khác, vươn tay giúp cô mở cửa kính.

Nguyện vọng đạt thành, cô nhếch miệng cười, vui sướng nhen nhúm lên hai tròng mắt ôn nhuận như nước, cả khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vậy mà sáng rực động lòng người, Hỏa

Nhạ ngóng nhìn cô, đôi môi vẫn trầm mặc khép mở như cũ.

Tầm mắt rớt cục có thể không bị ngăn cách với vật phẩm bên trong tủ kính, nhưng Miên Miên chỉ mỉm cười nhìn chăm chú, cũng không có ý vươn tay chạm vào.

Chỗ ngực, cảm xúc lặng yên bắt đầu khởi động. Cô nhận không ra đây là bởi vì nhìn đến ngăn tủ đầy mô hình mà kích động, hay là bởi vì bỗng nhiên phát hiện, hai người như đường thẳng song song trên quỹ đạo đời người, ở thời thiếu niên, từng có quá một đoạn ký ức chung?

Một cảm giác rất kỳ diệu, rõ ràng là hai người xa lạ như vậy.....

Ước chừng nghiên cứu đám mô hình kia nửa tiếng, Miên Miên cuối cùng đem tầm mắt nóng bỏng thu về. Nhưng ngay sau đó, lực chú ý trong khoảng khắc lại bị bàn đế máy tính hấp dẫn. Đó lại có thể là ảnh chụp thời học sinh của Hỏa Nhạ!

Thiếu niên trong ảnh chụp lạnh lùng, ngũ quan vẫn tuấn lãng như cũ, hai tròng mắt như đen mực, chỉ là trong ánh mắt ẩn chứa một chút ngây ngô. Thiếu niên quần áo sạch sẽ đứng dưới tàng cây trầm tĩnh nhìn màn hình, yên tĩnh mà xa xôi. Đây là hình ảnh vĩnh viễn theo quy cách đã định, sạch sẽ giống như bầu trời sau cơn mưa.

Thiếu niên này cách đây vài năm, cười hời hợt, đậm bạc như gió mát.

Miên Miên ngây ngẩn nhìn Hỏa Nhạ trong ảnh, trong lòng yên lặng nghĩ: *Trời ạ, thì ra người này từ thời học trung học đã bắt đầu thành tai họa nhân gian.....*

Cô đột nhiên nhớ tới người trong ảnh vẫn luôn đứng bên cạnh mình, mà mình vẫn đang cầm lên nhìn không ngừng nghiên cứu tựa hồ rất không lễ phép, vì thế ngượng ngùng cười nói: “Ừm, thì ra khi anh học trung học đã cao như vậy” Cô nghĩ tới tấm ảnh ngơ ngác ngác ngác trên tường nhà mình, có chút phiền muộn: *Đều là con người, sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?*

“Ừ, là ảnh chụp khi sang Mỹ. Là chuyện rất lâu rồi” Anh ngồi xuống ghế, mở ngăn kéo bàn đế máy tính, bên trong để một số đồ lật vạt và mấy quyển sách. Anh cầm lấy một quyển sách trong đó, lật vài tờ, khước miệng hơi dương lên: “A, thì ra khi đó cả đầu óc tôi chỉ nghĩ đến những thứ này” Anh cũng đã quên.

Hả? Cả đầu óc đều là cái gì vậy? Chẳng lẽ là thứ để nam sinh tuổi dậy thì dùng để gây dựng tính cách —— ảnh khiêu gợi —— sao? Miên Miên có phần mặt đỏ tím đập cái đầu nhìn xuống, lấy một quyển trong đó, nín thở nhìn, chữ rất lớn ở trang bìa “Hướng dẫn thiết kế và quản lý Oracle” nhảy vào trong mắt.

Ặc..... Xem ra cô lại có tư tưởng xấu xa. Cô xem xét lại mình lần thứ hai.

“Đây là bộ sách về cơ sở dữ liệu sao? Tôi không hiểu lắm.....” Bởi vì vừa rồi trong lòng có tà niệm, biểu tình của Miên Miên có chút xấu hổ, cô tùy ý lật quyển sách trên tay —— “Hả?”

Tờ giấy kẹp trong sách nhẹ nhàng bay xuống, theo bản năng cô vươn tay đón lấy, lại có thể là một bức thư màu phấn hồng. Mặt ngoài phong bì có viết một dòng chữ rất đẹp “Bạn học Hòa Nhạ, Thân Khải”

Cô tròn to đôi mắt trong suốt: *Đây chẳng lẽ là..... thư tình trong truyền thuyết?*

“Giám đốc, đây là thư tình của anh này” Cô giơ giơ thư trong tay lên, hơi kích động bấm bấm với anh, hai chữ “Thư tình” được nhấn rất mạnh. Tin tức bất quá quả nhiên là thuốc kích thích mà phụ nữ không tách ra được.

Hòa Nhạ tựa hồ không hề hứng thú với thứ này, chỉ thản nhiên liếc liếc mắt một cái: “Thật không? Tôi đã quên” Nói xong lại cúi đầu xuống tiếp tục đọc.

Tuy rằng anh có thái độ không đếm xỉa đến, nhưng Miên Miên vẫn tò mò. Cô nhìn trái nhìn phải, đột nhiên phát hiện phong thư này vẫn nguyên vẹn, nói rõ ràng người được nhận nó đã ném thẳng nó vào lãnh cung, ngay cả liếc mắt một cái cũng không bố thí. Chậc chậc, cô giống như đã nghe được tiếng cô gái tan nát cõi lòng truyền đến từ trong bức thư.

Được rồi, để cho cô đến cứu vớt tâm hồn thiếu nữ không nhìn thấy ánh mắt trời trong nhiều năm kia vậy.

“Giám đốc, tôi có thể mở ra xem không?” Cô thấp giọng hỏi.

Anh lúc này ngay cả đầu cũng không ngẩng: “Tùy tiện”

Miên Miên sau khi được anh đồng ý, không nói hai lời liền động thủ xé phong bì, lấy trái tim hồng bên trong phong bì ra. Cô không khỏi mỉm cười, đúng mà, lúc ấy mọi người đều lưu hành gấp giấy viết thư thành như vậy.

Cô thật cẩn thận mở giấy viết thư ra, sau khi vuốt phẳng, cuối cùng cũng có thể nhìn đến câu chữ bên trong. Sau khi cô liếc mắt qua một lần, khóe miệng lặng yên nhiễm một nụ cười, đôi môi non hồng tràn ra tiếng nói ấm áp như suối nước nóng ——

“Xin chào bạn Hòa Nhạ. Có lẽ tớ tùy tiện viết phong thư này cho cậu, sẽ làm cậu cảm

thấy có phần đường đột, nhưng xin cậu hãy kiên nhẫn xem hết nó. Bởi vì tớ biết qua ngày hôm nay, cậu sẽ bay sang Mỹ, có lẽ đây là một cơ hội cuối cùng để tớ nói rõ.....”

“..... Tớ vĩnh viễn nhớ rõ khoảng khắc rung động kia. Vào buổi lễ khai giảng, cậu đối diện với toàn bộ giáo viên và học sinh, phát biểu diễn thuyết trên đài, cậu cũng không quá đam mê cũng không quá phô trương, thậm chí là trầm tĩnh, đôi mắt cậu cũng không dừng lại trên bất luận người nào, nhưng mà, ngày đó, tớ chỉ ngóng nhìn tới một tiêu điểm, chưa từng rời đi một giây.....”

Giọng nữ, quanh quẩn trong không gian yên tĩnh trống trải, biến ảo khôn lường.

“..... Ở thư viện đọc sách, trong phòng tự học chung, ở hành lang gặp thoáng qua..... Tớ đứng xa xa nhìn cậu, chỉ là nhìn, như ngôi sao chỉ có thể nhìn từ xa.....”

“Có khi khuôn mặt cậu sẽ xuất hiện trong giấc mơ của tớ, cậu ở trong mơ, cười với tớ rất đẹp, rất dịu dàng.....”

Miên Miên tiếp tục thì thầm: “Đúng vậy, bạn Hỏa Nhạ, nghìn chữ dào dạt cuối cùng cũng phải biểu đạt một câu đơn giản: Tớ thích cậu. Thật lâu thật lâu ——” Cô chú ý tới Hỏa Nhạ phiêu mắt nhìn một cái, nhưng sau khi liếc mắt một cái, lại làm cho cô chấn động mạnh mẽ.

Hỏa Nhạ sớm buông quyển sách trên tay, một tay anh chống má, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, trầm tĩnh mà chuyên chú nhìn chăm chăm cô. Đôi mắt đen láy của anh xẹt qua một tia sáng ấm áp, giống như là tia sáng xẹt qua trong đêm đen, sáng lạn, rực rỡ. Anh cứ như vậy chuyên tâm lắng nghe cô, đôi môi ưu mỹ chỉ có ý cười hời hợt nhẹ nhàng, không nhiều lời dư thừa.

Miên Miên vẫn máy móc nhớ lại thư tình trong tay, nhưng tần suất tim đập trong lồng ngực nhảy lên tán loạn đã muốn thoát ly phạm vi bình thường. Thành thích, thành thích, một tiếng, lại một tiếng, từ xa tới gần, từ yếu đến mạnh, không ngừng lay động trong tai cô. Càng lúc càng nhanh, càng ngày càng vang, đến cuối cùng, cô đã nghe không rõ tiếng vang lên từ trong cổ họng mình.

“Tớ thích cậu, thích cậu..... Thế giới rất lớn, nhưng tớ chỉ thích cậu.....”

Trong khoảng khắc đó, cô giật mình cảm thấy thời gian đã đi ngược lại, ngũ quan tinh xảo của Hỏa Nhạ bây giờ, cùng với thiếu niên mặc áo trắng trong ảnh chụp dần dần hiện lên, cuối cùng hợp hai làm một.....

Mà mình giống như cô gái kia, trải qua sự phiền muộn trần trọc, rốt cục quyết định

dùng hết dũng khí suốt đời, biểu đạt ra loại tình cảm ái mộ.....

..... Hơn nữa tình hình cô gái này sau khi truyền đạt xong, xấu hổ chạy đi, cũng không cần thận vấp phải hòn đá mà ngã.

“A ——” Hoàn hồn từ loại bầu không khí biến ảo mê ly này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Miên Miên bất tri bất giác đã nhiễm một rặng mây đỏ, cô cuống quýt gấp bức thư sau đó cho vào phong bì, gắn lại cẩn thận. Không được tự nhiên nhìn anh một cái sau đó quay sang một bên, âm điệu cao vút ngay cả cô cũng chưa phát hiện: “Người ta viết nhiều như vậy, hay như vậy, anh lại ngay cả xem cũng không xem, rất đau lòng cho người ta” Thật sự là đại thiếu gia mặc kệ cảm thụ của người khác.

Không muốn để cho gian phòng trở lại an tĩnh, cô ngây ngốc tìm kiếm đề tài mới: “Giám đốc, thật ra phòng của anh rộng rãi thoải mái như vậy, vì sao còn muốn ——” Lời chưa nói xong, bị cắt ngang giữa đường.

Cô kinh hãi phát hiện, Hỏa Nhạ không biết khi nào vươn cánh tay rảnh rỗi, ngón tay đẹp thon dài sau khi chạm gò má ửng hồng, khẽ vuốt ve. Làm như không chút để ý động tác này, lại giống như ném xuống một đám lửa, bốc cháy trên mặt cô. Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua từng nơi, nhưng lại mang theo đau đớn như kim châm, trong lòng cô nhất thời đại loạn, theo bản năng nghiêng về phía sau.

“Tiểu Nhạ, nên đi xuống tiễn khách ——”

Nhưng vào lúc này, cửa phòng không hề dự liệu bị mở ra —— tổng tài phu nhân đứng ở cửa, đối diện với hai người trong phòng, hai mắt hiện lên vài phần kinh ngạc.

Động tác của ba người đồng thời bị đình chỉ.

Hai giây sau, tổng tài phu nhân phản ứng đầu tiên, khuôn mặt ôn nhu đoan trang đã nhìn không ra cảm xúc gì: “Mẹ xuống tiễn là được” Nói xong bà nhẹ nhàng cầm tay vịn cửa —— nhưng cánh cửa còn chưa kịp khép lại, lại đột nhiên bị đẩy ra, “Đúng rồi, mẹ sẽ tiễn rất lâu. Các con không cần xuống dưới”

Cho nên, các con có thể tiếp tục làm chuyện vẫn chưa làm xong.

“Cạch cạch” Làn cửa đã được đóng lại.

Mặt Miên Miên thoáng chốc biến thành trắng bệch.

“Giám đốc.....” Cô khóc không ra nước mắt nhìn anh, “Tổng tài phu nhân bà ấy hình như.....” Hiểu lầm cái gì.

“Kem”

Cô sững sờ lặp lại: “Kem?” Là ý gì?

“Mặt cô dính kem” Anh thần nhiên giải thích, giống như chuyện cũng chưa xảy ra, cúi đầu đọc sách.

Không khí tràn đầy màu phấn hồng trong phòng vừa rồi nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp xoa xoa má. Ờ, thì ra là vừa rồi khi ăn bánh ga tô không cẩn thận dính kem, cho nên anh mới..... như vậy sao? Cô còn tưởng rằng.....

Lại là cô xấu xa sao?

Tiệc sinh nhật hôm đó của Hỏa Nhạ, Miên Miên có ba cảm khái:

Thứ nhất, giám đốc đại nhân quả nhiên từ trước đến bây giờ đều là tai họa.

Thứ hai, tư tưởng của mình càng ngày càng dơ bẩn, không tốt không tốt.

Thứ ba, khi rời đi, tổng tài phu nhân cười đến rất sáng lạn, rất sáng lạn..... Là rất sáng lạn.

~~***~~

Sau tiệc sinh nhật một lời khó nói hết, lại qua vài ngày.

Đêm nay Miên Miên vừa về nhà không lâu, còn không kịp đăng nhập trò chơi, đột nhiên nhận được tin nhắn của Lạp Lạp.

[Tiểu Ngư, đêm nay cậu đăng nhập trò chơi sớm một chút, tớ có việc muốn nói với cậu!]

Cô ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, quả thật nghĩ không ra cô gái bé nhỏ hạnh phúc này sẽ

có chuyện gì nói với mình.

Sau khi vào game, lập tức nhìn thấy hình ảnh bạn tốt Ô Lạp Lạp nháy sáng. Cô nhấp vào xem:

[Bạn tốt] Ô Lạp Lạp: Tiểu Ngự, sau khi login đến vùng ngoại ô Thiên Nam, tớ muốn gặp mặt với cậu nói chuyện này!

“Rốt cuộc là bí mật gì? Không nên đến vùng hoang vu dã ngoại này mới có thể nói chứ” Cô không cho là đúng bất cười, phong cách hành sự của Lạp Lạp sớm thành thói quen luôn tỏ ra vẻ huyền bí.

Cô vốn dĩ đang ở thành Thiên Nam, sau khi thi triển “Phi độ thuật”, không đến một giây đã chạy đến ngoại ô. Bên bờ sông Tần Hà, quả nhiên có một nữ kiếm khách tóc trắng đang đứng lặng, đúng là Lạp Lạp.

Lạp Lạp từ trước đến nay luôn vô tâm vô phế, giờ phút này vẻ mặt lại ngưng trọng, Miên Miên có chút khó hiểu.

“Cậu muốn nói chuyện gì, Lạp Lạp?” Cô nhả lại ở cửa sổ nói chuyện phiếm thông thường.

Lạp Lạp không đáp hỏi lại: “Tiểu Ngự, tớ muốn hỏi cậu một chuyện”

“Chuyện gì?”

“Nữ Oa Nương Nương, cậu biết người phụ nữ này à?”

Trong lòng Miên Miên “Lộp bộp” một chút, giọng điệu bắt đầu trở nên thật cẩn thận: “Chị ta làm sao?”

Lạp Lạp nghiêm túc, tiếp tục đặt câu hỏi: “Cậu trước tiên nói cho tớ biết, mấy ngày trước cậu nói Thượng Quan đi giúp người khác, có phải đi giúp Nữ Oa Nương Nương này hay không?”

Trong lòng Miên Miên bỗng nhiên nảy lên vài phần lo lắng âm thầm, ngón tay dừng ở bàn phím một hồi lâu sau mới bắt đầu đáp lại: “Đúng vậy..... Rốt cuộc làm sao vậy, Lạp Lạp?”

Lạp Lạp nhìn nhìn chăm chăm cô không chuyển mắt, sau một lúc lâu, thở dài một hơi: “Tiểu Ngự, cậu sao lại vô tâm vô phế như vậy”

Năm phút đồng hồ trước Miên Miên từng hình dung Lạp Lạp vô tâm vô phế, giờ không thể nói gì thêm.

“Mấy ngày nay tớ là xin nghỉ đến chỗ Đại Thúc chơi, cho nên có khi ban ngày cũng lên mạng” Lạp Lạp vẫn đang vòng vo nói chuyện, “Cậu đoán tớ mấy ngày nay nhìn thấy cái gì?”

Miên Miên bị nói vòng vo mà nóng nảy: “Nói mau đi”

Lạp Lạp lời nói ghen một bụng rớt cục phát ra: “Mấy ngày hôm trước không phải mới ra một cái cảnh “Cốc Tình Nhân” sao? Hai ngày đó tớ và chồng chạy tới nơi đó làm nhiệm vụ tình duyên, rất trùng hợp là tớ đi hai lần, hai lần đều nhìn thấy chồng cậu, Thượng Quan Âm Ảnh! Nhìn thấy anh ta thì coi như xong, nhưng bên người anh ta còn một nữ thầy thuốc đi theo, chính là Nữ Oa Nương Nương kia! Tớ không đi theo chân bọn họ bắt chuyện, nhưng khi tớ đang nói chuyện thì nhìn thấy đối thoại của bọn họ, tớ có thể khẳng định, thân phận Nữ Oa Nương Nương này tuyệt đối không đơn giản! Tớ biết Thượng Quan lâu như vậy, trừ cậu ra, cho tới bây giờ không thấy anh ta thân mật với người chơi nữ nào như vậy, một lần cũng không thấy!”

Miên Miên còn không kịp nói chuyện, Lạp Lạp lại bùm bùm phát ra một đoạn dài tới: “Sao lại có kiểu thân mật như vậy? Bọn họ chẳng những cả buổi chiều ra giang hồ cùng một chỗ, hơn nữa trang phục và đạo cụ toàn thân Nữ Oa Nương Nương đều là Thượng Quan đảm nhiệm, bao gồm Thanh Trúc Trượng còn có Sáo lê hoa trang và gì gì đó, đều là Thượng Quan đưa..... Người khác còn chưa tính, có lẽ là hiểu lầm. Nhưng đây là ai? Đó là Thượng Quan mà, Thượng Quan Âm Ảnh - người mà bụi hoa cũng không đi qua, cánh bướm cũng không dính vào người đó! Trời ạ ~! Tớ không có cách nào tiếp thu sự thật này, người đàn ông như Thượng Quan cũng sẽ ăn vụng bên ngoài, ô ô, cậu cũng không biết, tớ lúc ấy đau đớn đến cỡ nào đâu!” Nói xong lời cuối cùng, Lạp Lạp kích động còn thiếu dấm ngực giậm chân, ngửa mặt lên trời thét dài.

Mỗi một câu nói của Lạp Lạp, trái tim Miên Miên cũng trầm xuống vài phần. Cô lặp lại lời nói của Lạp Lạp, ngực rầu rĩ, lại tìm không thấy ngọn nguồn loại cảm giác này.

“Đợi sau khi anh ta login, cậu nhất định phải để hỏi cho rõ mới được! Biết không?” Lạp Lạp sau khi dặn dò như vậy, mắt đột nhiên lộ ra hung quang, “X, hiện nay tiểu tam [1] hoành hành, thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên! Nếu chồng tớ dám làm loạn ở bên ngoài, lão nương sẽ tử hình anh ta ngay tại chỗ, diệt cỏ tận gốc!”

Miên Miên: “.....” Diệt cỏ tận gốc, Lạp Lạp, cậu điên rồi.

Thời gian bắt đầu trôi qua chậm hơn. Khi Miên Miên nhìn danh sách bạn tốt lần thứ

mười ba, hình ảnh của Thượng Quan Âm Ảnh hình cuối cùng cũng sáng, cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh nho nhỏ kia, lại nhìn một lần, xác định nó vẫn đang sáng

Thật vất vả chờ đợi ai đó login, Miên Miên lại không được tự nhiên, không muốn chủ động nói chuyện với anh, ngay cả cô cũng không có cách nào giải thích loại tâm lý kỳ quái này.

Sau đó, trên màn hình của cô xuất hiện một câu:

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Ta đến đây.

Cô nhìn Thượng Quan Âm Ảnh chủ động nhấp đến khung tán gẫu riêng, trong lòng nổi lên một tia vui sướng, nhưng mà..... Cô nghĩ cô thật sự là một cô bé khác biệt, cô vẫn không muốn mở lời nói chuyện với anh.

Sau nửa phút, anh lại nhấp đến.

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Đã xuống?

Miên Miên khẽ cắn môi dưới, vẫn không đáp lại anh, vui sướng trong lòng, dần dần trộn lẫn chút chua chát. Cô không dám đặt hai tay lên bàn phím, sợ không suy nghĩ kĩ sẽ chạm mặt người nào đó, tiết lộ bí mật cô vẫn chưa xuống.

Năm phút đồng hồ sau, cô bắt đầu hệ thống các loại viện cố trong đầu, cũng lặng lẽ tính toán thời gian hiện thân tốt nhất.

Nhưng, anh lại không có cho cô cơ hội biểu diễn.

[Tán gẫu riêng] Thượng Quan Âm Ảnh: Ta đêm nay có việc phải đi xử lý, có thể đến khuya, nàng không cần chờ ta.

Nhìn đến những lời này, mắt tròn bỗng nhiên trợn to, hai tay Miên Miên đặt trên bàn phím, khẽ nắm chặt. Móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, cô lại hoàn toàn không phát hiện

Đêm nay anh lại có chuyện gì..... Sẽ là chuyện gì đây?

Không cần chờ anh..... Chẳng lẽ lần trước anh thật ra cũng nhìn thấy cô nhấp tin trong khung tán gẫu riêng, chỉ là không muốn nhấp lại?

Suy nghĩ hỗn loạn, không chịu kiểm soát xoay tròn quanh co trong đầu, thế nhưng tên của một người lại đặc biệt rõ ràng hiện ra: Nữ Oa Nương Nương.

Chú thích:

Tiểu tam [1]: Chỉ người thứ ba.

Cô trầm ngâm một lúc, sau đó mở ra trình duyệt vào diễn đàn, gõ bàn phím, nhanh chóng đăng kí một tài khoản mới. Sau khi đăng kí xong, cô thoát khỏi tài khoản “Ngư Hương Nhục Ti”, đăng nhập vào tài khoản mới này.

“Cốc Tình Nhân”, tên như ý nghĩa, là một nơi xuân hoa sáng lạn, là nơi bướm bay chim hót, là một trong ba cảnh tiên giới củaPhi Thăng truyền thuyếtcách thành Thiên Nam không xa. Rất nhiều nhiệm vụ mới phiền phức và nhiệm vụ tình duyên vợ chồng, đều phải giao tiếp trong này để hoàn thành.

Mây nhẹ sương mỏng vờn quanh khe núi. Một thân ảnh màu xanh hiện lên trước mặt hồ ẩm áp được sương mù dày đặc bao phủ, chảy vào trong núi sâu.

Vài phút sau, “Hắn” dừng bước trước chân núi, sau khi để những cây thông vững chắc che phủ thân thể, nhìn xung quanh về phía trước: Phía trước là một cảnh tượng chim ca hoa nở, cỏ xanh non tơ, cành liễu rủ xuống, nước suối từ khe núi chảy xuống cốc, ánh mặt trời ẩm áp chiếu xuống tựa như vô số viên trân châu trong suốt lấp lánh, vô cùng đẹp để mơ ảo. Nơi này đúng là Cốc Tình Nhân.

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, tự nhiên không thể thiếu cảnh vành tai và tóc mai tình nhân chạm vào nhau. Trên đất liền, hai bóng người một nam một nữ đứng lặng, hai người này cũng không xa lạ với Miên Miên.

Cô giống như người qua đường đứng ở xa xa, yên lặng nhìn bọn họ nói chuyện với nhau.

“Hey, đêm nay định làm đến mấy giờ?” Nữ Oa Nương Nương mặc một bộ đồ bằng sa mỏng màu vàng nhạt chống nạnh oán giận, bất mãn bĩu đôi môi đỏ au, “Thật là, ban ngày nhìn mặt của cậu tớ cũng thấy chán, buổi tối còn không kéo tớ tới không được, cậu rốt cuộc có thể phân rõ ai mới là vợ mình hay không?”

“Nhận giao dịch” Thượng Quan Âm Ảnh không để ý đến oán giận của chị ta, trên lạnh lùng mặt không có biểu tình gì, “Đợi cậu thử nghiệm xong cái này, xem có thể dùng hay không?”

Sau một lúc lâu.

“Được rồi Cậu đừng bắt mình lấy những thứ đó, túi của mình đầy nhét không đủ!” Nữ Oa Nương Nương thở phì phì hô. Thật là, thí nghiệm chức năng mới của hệ thống cũng không phải như vậy, coi cô là người thí nghiệm à! Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Đúng

rồi, đưa tớ một bộ Tủ vận nghề thường y, bộ đó đẹp lắm, tớ muốn”

Anh liếc nhìn cô.

Nữ Oa Nương Nương nhếch miệng cười, giả vờ giận, “Thế nào? Bộ quần áo này chỉ có ai đó mới mặc được sao? Cậu không có nhỏ mọn như vậy chứ?”

Anh trả lời: “Lạc tuyết lê hoa trang có vẻ thích hợp với thầy thuốc hơn”

“Hắc! Tớ bây giờ muốn Tủ vận nghề thường y, không mua cho tớ, tớ sẽ không làm với cậu!” Cô lén che miệng cười gian, không thể tưởng tượng được anh cũng có hôm nay. Oa ha ha, chơi rất vui.

Anh trầm mặc một lát, môi mỏng nói ra: “Nhận”

Một lát sau, Hoàng Nữ Y một thân đậm bạc biến hóa nhanh chóng, thay một thân quần lụa mỏng màu tím, sa mỏng mềm mại khiến thân thể uyển chuyển của cô càng thêm xinh đẹp động lòng người. Cô xoay tròn một vòng, vui mừng hơn hờ bật cười: “Được! Bốn cô nương vui vẻ, đêm nay cố gắng đi giúp cậu, hắc hắc”

Xa xa thiếu niên áo xanh không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào chiếc quần màu tím quen thuộc kia, khuôn mặt tuần tú đờ đẫn.

Một phút đồng hồ sau, thân ảnh màu xanh dần dần biến mất sau gốc cây thông, không kinh động một bông hoa, một cọng cỏ nào, lặng yên không một tiếng động như chưa từng tới.

Trên ngã tư đường thành Thiên Nam đầu người di chuyển, người chơi như nước chảy, Tử Y Nữ Hiệp cô độc, ngồi yên lặng bên trong dòng người.

Cũng không biết qua bao lâu, cô chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn thoáng qua quần lụa mỏng tinh xảo ôn nhu trên người kia, “Roẹt” một tiếng, cởi ra, thay vào đó là một thân xiêm y màu hồng nhạt.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời phía Tây: Chiều tà như máu, ánh nắng chiều như lửa, toàn bộ thành Thiên Nam đều được một mảnh ảm đạm. Cô đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, đột nhiên mũi chân điểm xuống, thi triển Phi độ thuật về phía tây. Một lát sau, dáng người uyển chuyển dần dần bị hoàng hôn mở mịt không rõ bao lấy.

Cô bắt đầu chạy trốn không có mục đích trong trò chơi. Bắt đầu từ thành Thiên Nam, dọc đường đi qua Huyết Luyện Tiên Phủ, Đoạn Tình Nhai, đầm lầy U Hồn, điện Trường Sinh.....

Uốn lượn chạy thẳng lên tầng cao nhất điện Trường Sinh, ở hành lang hẹp dài âm u, trước mặt Phấn Y Nữ Hiệp đột nhiên xuất hiện một tiên sĩ hệ kim cầm Thiết Phiến trong tay. Hắn ta đứng ở giữa hành lang dài, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nữ Hiệp, cả người tản mát ra sát ý lạnh lẽo.

Nữ Hiệp dừng bước, tay cầm đao sắc, mặt không chút thay đổi nói: “Đừng chặn đường ta”

“Để lại lộ phí”

“Ta nói lại lần nữa, đừng chặn đường ta”

Tiên sĩ hừ nhẹ một tiếng: “Đến đây đi”

Giữa điện quang thạch hỏa, hai thân ảnh nhanh chóng chớp động, hành lang dài âm u trong phút chốc vọt ra chùm ánh sáng màu đỏ tía rực rỡ ——

Máu bắn tung tóe, rơi hết xuống mặt đất.

Phấn Y Nữ Hiệp đi cà nhắc, nhảy qua thi thể, chỉ có thân ảnh đỏ tiếp tục chạy vào chỗ sâu nhất trong điện.

Cô cứ đi đến cảnh tượng trong ký ức như vậy, không ngừng trốn chạy. Giống như chỉ có dùng hai chân chạy thật nhanh, mới có thể kiềm chế máu đang sôi trào trong cơ thể.

Cuối cùng, cô dừng bước ở Vọng Nguyệt Nhai.

Gió thổi lay cây cỏ, đom đóm bay lượn, nơi này vẫn rất đẹp.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một thân ảnh phấn hồng đứng lặng bên vách núi đen, cô đơn chiếc bóng. Cô cứ lẳng lẳng đứng thẳng như vậy, nhìn chăm chăm phương xa, hồi lâu.

Miên Miên nằm sấp xuống mặt bàn trước máy tính, thật lâu cũng không ngẩng đầu lên. Chấn động bất ngờ xảy ra, cô còn cần chút thời gian thích ứng. Bởi vì ngay lúc này, cô phát hiện một chuyện rất nghiêm trọng. Một chuyện sớm đã xảy ra, nhưng cô lại vẫn ngây thơ không biết.

Cô thích Thượng Quan Âm Ảnh.....

Cho nên khi nhìn thấy Nữ Oa Nương Nương thay một thân tử y kia, ngực mới có thể

đau đớn giống bị kim đâm, cơ hồ làm cho cô thở dốc. Cô không muốn nhìn đến hình ảnh bọn họ đứng chung một chỗ, một giây cũng không đồng ý. Bởi vì cô thích anh.....

Aizzz..... Thì ra ngực đau, là vì thích một người, cô cuối cùng hiểu được. Miên Miên nằm sấp xuống bàn, nhìn vách tường tuyết trắng ngấn người, suy nghĩ trong đầu như những sợi bông, phiêu đảng ở giữa không trung, nhẹ nhàng không chấm đất.

Vì sao cô lại thích tên Thượng Quan Âm Ảnh đã đả kích cười nhạo mình chứ, cô không phải rất chán ghét anh sao? Cuộc đời rất kỳ diệu..... Hà?

—— Không đúng! Cô đột nhiên ngồi thẳng, kinh ngạc trợn to hai tròng mắt.

Cô không phải thích Thượng Quan Âm Ảnh! Không phải Thượng Quan Âm Ảnh trong thế giới ảo! —— Mà là Hỏa Nhạ.

Hỏa Nhạ cười rộ lên rất đẹp mắt, rất dễ nhìn. Hỏa Nhạ chân chân thực thực.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, trái tim cô bắt đầu đập thành thịch thịch không ngừng. Xong rồi xong rồi xong rồi..... Cô hoàn toàn xong rồi. Cô không khỏi che mặt rên rỉ: *Cô thích giám đốc đại nhân của mình!*

Trong đầu cô chậm rãi hiện lên con người đen thâm thúy của Hỏa Nhạ, mũi thẳng, môi mỏng ưu mỹ, cùng với cảm kiên nghị..... Chỉ là nghĩ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã ửng hồng, hai tay âm ỉ nóng hừng hực. Ngày đó bị đầu ngón tay anh khẽ vuốt hai má, giờ phút này lại đau đớn giống bị lưỡi dao đâm vào.

Thích nụ cười trầm tĩnh thản nhiên của anh, thích bàn tay ấm áp rắn chắc của anh, thích quần áo gọn gàng của anh, thậm chí thích chuyện kiêng ăn của anh.....

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Thì ra bất tri bất giác, cũng đã tích lũy nhiều như vậy..... Cho nên khi ở buổi tiệc sinh nhật biết được anh vẫn độc thân, đáy lòng mới lặng yên nảy sinh ra vui sướng và chờ đợi.

Giữa cảm xúc dạt dào, cô lơ đãng liếc về phía màn hình máy tính, lại hoảng sợ phát hiện bên cạnh Nữ Hiệp, không biết khi nào có thêm một thân ảnh đen đỏ!

Người tới —— Thượng Quan Âm Ảnh đang gắt gao nhìn chăm chăm cô, mày nhăn lại, môi mỏng khẽ mở: “Vì sao cả đêm cũng không đáp lại tin tức của ta?”

Miên Miên ngơ ngác nhìn Nam Kiếm Khách trên màn hình, hai tay cứng nhắc đặt trên bàn phím không thể động đậy.

Thượng Quan Âm Ảnh cúi đầu liếc về phía trang phục phần hông của cô, khoe miệng khẽ nhếch. Thật lâu sau, nói: “Nàng làm sao vậy?”

Khuôn mặt ôn nhu của Nữ Hiệp vẫn lặng im và mờ mịt.

Một hồi lâu sau, bọn họ đều không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn nhau. Hai người cứ đứng dưới màn đêm sao mọc đầy trời, lẳng lẳng đứng sòng đôi, gió đêm trên núi du dương thổi qua, lại thổi không tiêu tan không khí hết sức căng thẳng ngưng đọng giữa hai người.

Đột nhiên, màn hình của cô xuất hiện một tin tức hệ thống:

[Hệ thống] Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn cùng gắn bó tương giao, xin lựa chọn, Nhận, Từ chối.

Những câu quen thuộc thường ngày, giờ phút này lại làm cả người cô run lên, sợ hãi như virus bắt đầu chậm rãi ăn mòn nội tâm, Miên Miên kinh hãi nhìn Hắc Y Kiếm Khách, trước mắt hiện lên người sau màn hình, khuôn mặt của Hỏa Nhạ! —— *Nguyễn Miên Miên, đứng ở trước mặt mày, căn bản không phải Thượng Quan Âm Ảnh, mà là Hỏa Nhạ, Hỏa Nhạ tồn tại chân thật!*

Cô tâm hoảng ý loạn không chút suy nghĩ, lập tức ấn “Từ chối”.

Sắc mặt người đàn ông mặc đồ đen đối diện trầm xuống, khoe miệng mím chặt, con ngươi đen hiện lên tia sáng lạnh như băng.

Ngay sau đó, một chuyện làm Miên Miên trở tay không kịp đã xảy ra, màn hình của cô không ngừng hiện ra một khung!

[Hệ thống] Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn gắn bó tương giao, xin lựa chọn, Nhận, Từ chối.

[Hệ thống] Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn gắn bó tương giao, xin lựa chọn, Nhận, Từ chối.

[Hệ thống] Thượng Quan Âm Ảnh mời bạn gắn bó tương giao, xin lựa chọn, Nhận, Từ chối.

.....

Đối mặt thế với công hùng hổ như vậy, sợ hãi trong lòng cô phút chốc lên tới đỉnh, trái tim thậm chí khẩn trương có chút co rút, hô hấp càng thêm trầm trọng áp lực. Cô dùng

ngón tay run run một lần lại một lần ấn vào “Từ chối”, tựa như từ chối chấn động bất ngờ —— *Tôi van anh, hãy cho tôi một chút thời gian thích ứng đi!* Làm sao có thể khí thế bức người như vậy, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý!

“Không cần như vậy! Tôi còn không chuẩn bị chuyện thích anh mà!” Miên Miên nhìn màn hình, ôm đầu thét chói tai. Cô cần một chút thời gian đi chỉnh lý lại nội tâm mình! Bởi vì cô đột nhiên phát giác, mình càng ngày càng tham lam! Bất tri bất giác, cô không hề thỏa mãn chỉ làm vợ anh trong trò chơi hư ảo, cô còn muốn, cô còn muốn ——

Nhưng người đàn ông đối diện này, thậm chí còn không biết cô chính là Nguyễn Miên Miên!

“Rất xin lỗi —— Chúng ta ly hôn đi!”

Sau khi Miên Miên gửi xong những lời này, chạy thoát thân nhanh chóng logout.

“Ôi chào, cậu có thể giúp tớ đưa cái này vào văn phòng giám đốc không?”

“Hả? Tớ không nghe lắm chứ, cậu bình thường không phải đều tranh cướp loại chuyện này sao? Cậu quên uống thuốc sao?”

“Cậu mới quên uống thuốc! Không phải! Chính là..... Hôm nay tớ cảm thấy có điểm không thích hợp”

“Có cái gì không thích hợp? Vạn dặm không mây, trời trong nắng ấm, là một ngày rất đẹp trời”

“Cậu không biết hôm nay Đại Cường và Tiểu Lý Tử đều bị giám đốc tóm vào văn phòng nghiêm khắc phê bình sao?”

“Hả? Vì sao?”

“Tóm lại, tớ cảm thấy hôm nay tâm tình giám đốc rất không tốt, tuần này chúng ta nói chuyện phải cẩn thận một chút.....”

Mười giờ sáng, những tia nắng ấm áp chiếu vào trong văn phòng “Dịch Du”, hai nữ nhân viên trẻ giống như chim sẻ khe khẽ nói nhỏ, trong góc phòng nào đó, vẻ mặt một người đại ra, không khí trầm lặng, một buổi sáng đẹp trời sáng khoái như vậy....

“Miên Miên, giấc ngủ không đủ, thì uống cốc cà phê nâng cao tinh thần đi” Bạn tốt “Láng giềng hoà thuận” Tiểu Lương đi qua, hạ giọng nói: “Trong vòng tuần này, cậu không nên ngủ gà ngủ gật trong cuộc họp. Tớ nghe nói hôm nay tâm tình giám đốc không tốt lắm, cậu cẩn thận kẻo làm vật hi sinh”

“Oh, cho tớ cốc cà phê đi” Miên Miên gật gật đầu, biểu tình lại không có biến hóa gì. Cô nghiêng người mở ngăn kéo, lấy ra từ bên trong một gói cà phê hòa tan, đây là cô cố ý chuẩn bị cho những dịp tặng ca.

Cô lấy kéo từ trong ống đựng bút ra, sau khi cắt gói cà phê, bắt đầu đổ xuống ——

Tiểu Lương ở bên cạnh yên lặng nhìn cô đổ cà phê vào thùng rác, lại đặt kéo vào trong cốc. Tình cảnh này, cậu cũng không biết nói cái gì cho phải.

Giữa bầu không khí uể oải buổi sáng sớm, mọi người đều còn không tiến vào trạng thái làm việc. Có người đang xem tạp chí, có người đang ăn bữa sáng, có người đang gọi điện thoại, nhưng là gần như cùng một thời gian, bọn họ đều dừng động tác trong tay, ngừng

đầu nhìn Hỏa Nhạ đột nhiên đi vào văn phòng.

Hỏa Nhạ chỉ đứng đó không nói, liền tản ra cảm giác áp bách khiếp người. Anh dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn xung quanh một vòng, khẽ hé môi mỏng lãnh đạm tuyên bố: “Họp”

Dứt lời, anh không nhìn thêm bất luận cái gì, nhanh rời đi.

Cho dù người trì độ đến đâu, cũng cảm thấy được giám đốc hôm nay có chút không bình thường. Vốn dĩ nhóm nhân viên còn đang nói chuyện phiếm ăn vặt, đều bắt đầu thu dọn các thứ trên mặt bàn, chuẩn bị tốt tư liệu cho cuộc họp.

Tiểu Lương sau khi đi ra khỏi bàn, thấy Miên Miên còn đang ngẩn người, nhin không được đẩy đẩy cánh tay cô: “Miên Miên, Miên Miên! Họp”

“Oh, được” Miên Miên phục hồi tinh thần lại, ngoan ngoãn đứng lên, bước theo dòng người về phòng họp.

Tuần này, không khí so với trước kia cái gì cũng ngưng trọng hơn. Người ngồi ở phía trước bàn họp không lộ ra chút giận dữ nào, nhưng mọi người đều giống như chim sợ cành cong, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, nơm nớp lo sợ thay phiên báo cáo nội dung công việc tuần trước của mình.

Đầu tiên là Đại Cường phụ trách vận hành bảo dưỡng: “Tuần trước, các máy chủ đã mua xong, cũng ký xong hợp đồng với doanh nghiệp ISP, cuối tháng là có thể nhập máy chủ vào hàng ngũ máy hiện nay. Phòng chùng đến lúc đó toàn bộ năng lực chịu tải của hàng ngũ máy chủ sẽ tăng lên gấp đôi”

Hỏa Nhạ mày cũng không nhíu, câu chữ trong miệng mang theo ý lạnh lẽo chậm rãi rót vào trong tai mọi người: “Thứ sáu tuần trước, 16 máy chủ đều bị treo. Theo như tôi biết, cũng kết hợp với tư liệu của doanh nghiệp ISP cho thấy, lúc ấy bề ngoài máy chủ này vận hành tất cả tình huống đều bình thường, những máy chủ này, lại ở cùng ngày treo suốt ba tiếng còn không tìm ra nguyên nhân. Xin hỏi cậu lúc ấy ở nơi nào?”

Đối mặt với loại chất vấn này, trán Đại Cường đổ mồ hôi, lại tự biết đuối lý, không hé răng nữa.

Tiếp theo là Kim Long phụ trách các hệ thống cơ sở hệ thống: “Tuần trước tôi chủ yếu phụ trách xử lý lại dữ liệu hệ thống của bang phái. Hiện tại hệ thống bang phái mới đã thí nghiệm xong, bây giờ chỉ cần đem số liệu hiện có thí nghiệm hướng dẫn người chơi tham gia, nên hệ thống là có thể chính thức bắt đầu dùng” Anh ta tạm dừng một hồi, vội vàng

bổ sung thêm một câu, “Hệ thống beta này đã sưu tầm rất nhiều ý kiến của người chơi, tăng thêm rất nhiều chức năng mới, tin tưởng sẽ làm người chơi càng thêm vừa lòng _____”

Giọng nói lạnh như băng của Hỏa Nhạ cơ hồ vang lên cùng thời gian: “Vừa lòng như thế nào? Tuần trước phát hành, bởi vì khi cậu viết chương trình có một sai lầm nhỏ, làm cho số liệu của người chơi xuất hiện BUG. Một bộ phận người chơi liên lợi dụng BUG tiến hành hành vi thăng cấp, khiến cho khu vực dữ liệu của người chơi tràn ra. Tôi đã xem qua, đây là sai lầm hoàn toàn có thể tránh được”

Nhanh, kiên quyết, chuẩn xác. Tinh chuẩn chỉ ra trọng điểm, không lưu tình.

Tình huống này, làm cho mọi người ở đây bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, âm thầm kêu khổ: *Xem ra giám đốc đại nhân tâm tình không phải không tốt bình thường.....*

Vốn đến phiên người tiếp theo nói, nhưng người này tâm hồn treo ngược cành cây, một lúc lâu cũng lên tiếng. Tiểu Lương ngồi bên cạnh cô trộm huých cô một cái, thấp giọng nhắc nhở: “Miên Miên, đến lượt cậu”

Miên Miên giật mình, hơi hơi ngẩng đầu, lại thành linh chạm phải đôi mắt u ám. Tia sáng lạnh lẽo xẹt qua lặng yên con người Hỏa Nhạ, trong lòng cô chấn động, cuống quýt mở đầu, cố gắng đè nén tiếng nói run run: “Tôi, tôi tuần trước chủ yếu hoàn thành ——”

“La lí la là.....”

Một đoạn nhạc hoạt bát vui tươi đột nhiên vang lên giữa phòng họp nặng nề, mọi người đều nhất loạt nhìn về phía đó, Miên Miên “A” kinh hô một tiếng, vội vàng lấy điện thoại ra cũng bấm nút tắt, tiếng chuông cuối cùng cũng ngừng lại.

Hỏa Nhạ khẽ nhếch khóe miệng, lãnh đạm nói: “Cô Nguyễn, đi họp phải tắt di động, cô không biết đây là lễ phép cơ bản nhất sao?” Trong lời nói của anh, không có chút độ ấm.

“Rất xin lỗi” Khuôn mặt nhỏ nhắn phiểm hồng, lúng ta lúng túng giải thích.

Sau khi có đoạn nhạc đó đệm vào, mãi cho đến khi cuộc họp chấm dứt, Hỏa Nhạ cũng không nhìn về phía cô lần thứ hai.

Sau khi mọi người giải tán, Miên Miên đứng ở ngoài hành lang phòng họp, bấm điện thoại.

“Mẹ, tìm con có việc gì thế?” Cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, thờ ơ hỏi.

Giọng của bà Nguyễn truyền đến: “Baby, chuyện lần trước của Đại Dũng là mẹ điều tra không đầy đủ, không rõ ràng thái độ làm người của cậu ta lại không có trách nhiệm như vậy. Con không trách mẹ chứ?”

“Không có việc gì.” Làm sao có thể trách bà, cô ngay cả diện mạo của Đại Dũng kia trông thế nào cũng quên mất.

“Baby, mấy ngày hôm trước mẹ đi chơi bài, gặp được bạn học cũ. Hóa ra con trai của dì ấy bây giờ ở thành phố G, nghe nói công việc của nó cũng không tệ lắm, làm giao dịch chứng khoán. Mẹ trước kia cũng gặp nó rồi, nhìn qua là một tiểu tử rất nhã nhặn thành thật. Vừa may nó cũng độc thân, con có đồng ý gặp mặt cậu ta không? Aizz, Miên Miên à, mẹ biết con cũng phiền muộn vì mẹ luôn giới thiệu đối tượng cho con, nhưng ——”

“Được”

“Nhưng mẹ cũng chỉ vì..... Hả? Con vừa rồi nói cái gì?” Bà Nguyễn vốn dĩ còn chuẩn bị những lý do nghĩ sẵn trong đầu, nghe thấy câu trả lời ngoài dự đoán này có phần mơ hồ.

“Được” Thần sắc Miên Miên bình tĩnh lập lại một lần.

Bà Nguyễn lúc này đã nghe rõ rồi, nhất thời phượng tâm đại duyệt, cười vang nói: “Ha ha, con rốt cục cũng nghĩ thông suốt! Nếu mỗi lần con đều có thể nghe lời như bây giờ, mẹ cũng không cần phải hao tâm tổn lực! Vậy cuối tuần con rảnh không? Mẹ giúp con sắp xếp” Bà Nguyễn nhanh chóng nhập vào chủ đề.

Miên Miên cúi đầu, lông mi dài che khuất đôi mắt, lần thứ ba nói ra: “Được”

“Đúng rồi, baby” Bà Nguyễn hình như đột nhiên nhớ tới cái gì, cao giọng nói, “Thứ tư tuần sau mẹ sẽ đến thành phố G tìm con”

“Hả?” Lông mày do kinh ngạc mà nhướn lên, đôi mắt trong suốt suýt nữa bắn ra, “Mẹ đến tìm con có chuyện gì?”

“Không có, mẹ muốn đi thành phố G tham gia buổi gặp mặt bạn cũ, tiện thể đi gặp con. Chắc là chín giờ sáng thứ tư mẹ đến, con không cần tới đón mẹ, mẹ sẽ tự đến chỗ con. Hiểu không?” Bà Nguyễn dặn dò.

“Dạ” Cô lên tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Miên Miên nhìn màn hình di động ngây ngốc vài phút. Cuối cùng, cô thầm than một tiếng, xoay người đang muốn rời đi, lại chạm phải Hỏa Nhạ đang đứng bên cạnh, cô đột nhiên cả kinh, lập tức ngừng bước.

“Giám đốc.....” Cô khẽ kêu một tiếng, hai má nóng bừng. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, thiên tính đà điều, cô theo bản năng muốn tránh, nhưng thân hình cao to rắn rỏi của anh vô tư đứng lặng ở chính giữa hành lang, chặn tia nắng ngoài cửa sổ, cũng chặn đường đi của cô.

Hỏa Nhạ buông đôi mắt lạnh xuống, trầm mặc ngưng mắt nhìn cô, thu mỗi một biểu tình của cô vào trong mắt, bao gồm hai hàng mi hơi hơi rung động của cô.

Cách hồi lâu, rốt cục nhìn thấy biểu tình bất an của cô thẳng cấp vì run sợ trong lòng, anh mới chậm rãi nhếch khóe miệng, để lộ ra một nụ cười thâm sâu không lường được. Cuối cùng, anh không nói được một lời nào đi qua bên người cô, chỉ để lại một hơi thở mát lạnh.

Miên Miên đứng tại chỗ, nếu có chút thất vọng nhìn bóng dáng dần dần đi xa của anh, ngực lại ần ần đau nhức.

Nếu lúc này Sở Sính Đình ở hiện trường, mà nhìn thấy Hỏa Nhạ tươi cười như vậy, nhất định sẽ vỗ thật mạnh lên vai Miên Miên, dùng lời nói vô cùng thương hại nói: “Con cừu nhỏ, em xong rồi. Tự giải quyết cho tốt đi!”

~~***~~

Cuối tuần, ba giờ chiều, tại một nhà hàng cơm Tây nào đó ở trung tâm thành phố.

Miên Miên uống cốc trà sữa nóng trong tay, không chút để ý liếc liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Mùa thu đã hiện rõ trên đường phố, cho dù là phía nam ấm áp, gần tới tháng mười hai, lá khô cũng đã rụng đầy mặt đường.

“Cô Nguyễn, cô có đang nghe tôi nói chuyện không?”

Một giọng nam bén nhọn chói tai đột nhiên chui vào trong lỗ tai, Miên Miên nghe thấy thế cánh tay nổi da gà, may mắn cô mặc áo dài tay, bằng không bị đối phương nhìn thấy chung quy vẫn không tốt. Cô chuyển ánh mắt qua người đàn ông ngồi ở đối diện kia, cười với đối tượng xem mắt, chợt dạ hỏi: “Rất xin lỗi, anh Lý, anh vừa rồi nói tới cái gì?”

Người đàn ông trung niên dáng người gầy yếu, xấu xí đúng là đối tượng xem mắt lần này của Miên Miên, là đứa con trai bảo bối của bạn học mẹ đại nhân, Lý Đông Minh. Cô dựa theo sự phân phó của mẹ đại nhân đúng 2 rưỡi tới nơi này gặp mặt, nhưng..... Trừ bỏ năm phút đồng hồ khi mới bắt đầu, thời gian sau cô thật sự là không chú tâm nổi, liên tục thất thần.

Bởi vậy, sau lần thứ mười ba Miên Miên thất thần, Lý Đông Minh này rốt cục không hề che giấu bất mãn trong nội tâm, không kiên nhẫn chất vấn.

Một lần nữa lôi kéo lực chú ý của cô, anh ta hăng giọng, tiếp tục dùng tiếng nói sắc nhọn nói tiếp: “Tôi vừa rồi hỏi, cô có hứng thú sở thích gì? Bình thường tiêu khiển như thế nào?”

“Hứng thú sở thích à.....” Cô nghiêng đầu, một bên suy tư một bên thành thật trả lời, “Ủm, vẽ tranh, xem hoạt hình, sưu tập đồ tự làm..... Oh, đúng rồi, còn có chơi game” Cô nói xong lời cuối cùng, không hề cảnh giác cười với anh ta, giống như nhớ tới chuyện gì vui vẻ lắm.

Mỗi một lời nói của cô, sự ghét bỏ trong mắt Lý Đông Minh liền tăng thêm một phần, nhưng cô cười rộ lên quả thật rất ngọt ngào, một đôi lúm đồng tiền đáng yêu làm lung lay số điểm khấu trừ trong tâm trí anh ta.

Anh ta cắt một miếng cá ngừ, tiếp tục khơi mào đề tài: “Gần đây có xem phim gì không?”

“Phim sao?” Cô suy nghĩ, một đoạn thời gian dài gần đây đều không xem phim. A, có! Sói xám và cừu non, ha ha” Bởi vì bạn học đại học của cô làm họa sĩ cho một công ty phim hoạt hình, cho nên cô đặc biệt đi tham quan học hỏi một lần, quả thật cũng không tồi, rất hấp dẫn.

Nghe đáp án này, Lý Đông Minh không khỏi nhú mày, hai mắt hiện lên sắc thái ghét bỏ. Sắc mặt của anh ta sau đó, dùng giọng điệu tràn đầy cảm giác ưu việt nói: “Thật không, sự thưởng thức của cô rất đặc biệt. Tớ gần đây không xem phim gì mới, nhưng cũng xem một số phim cũ như “The Butterfly Effect” [1] thật sự là mỗi lần xem đều có cảm xúc mới. Chỉ có điều phim này đòi hỏi người xem phải có tư duy logic tốt, bằng không sẽ xem không hiểu lắm, ha ha!”

Miên Miên không biết đáp lại như thế nào, dứt khoát trầm mặc không nói. Cô lấy bánh mì bơ tỏi từ trên giỏ trúc, xé ra, mũi ngửi hương vị tỏi nhàn nhạt, bỗng nhiên thất thần, trong lòng lại nghĩ tới người nào đó.

Không biết vì sao, sau khi trong đầu xuất hiện khuôn mặt kia của anh, cô cảm thấy mình rất buồn cười khi ngồi xem mắt cùng với người đàn ông xa lạ này. Tùy tiện đồng ý lần xem mắt này, giống như muốn chứng minh cái gì, thật ra căn bản là.....

“..... Cô Nguyễn, cô Nguyễn!” Tiếng thúc giục của Lý Đông Minh lại truyền đến lần nữa.

Tim đập mạnh và loạn nhịp của cô kịp hoàn hồn, xấu hổ nhìn về mặt phần nộ của anh ta: “Rất xin lỗi, anh vừa rồi đang nói cái gì?” Sặc, cô phát hiện vấn đề này cô đã phải hỏi rất nhiều lần, thật sự là rất áy náy.

“Quên đi” Lý Đông Minh giận dữ trả lời, cầm chén lên uống một hớp lớn hồng trà.

Miên Miên thấy thế kinh ngạc trừng lớn đôi mắt. Cô phát hiện, Lý Đông Minh này cũng thích kiểu Lan Hoa Chi!..... Cô bắt đầu cảm thấy, kỳ thật anh ta cùng Trần Đại Nghiệp mới là trời sinh một đôi.

Vẫn phải nhanh chóng ăn xong những thứ kia, sau đó rời khỏi nơi này. Cô thầm nghĩ như vậy, vươn tay cầm lấy lọ tiêu trên mặt bàn, nhưng vừa đúng lúc Lý Đông Minh cũng vươn tay qua, vì thế, tay nhỏ bé trắng nõn rõ ràng bị đôi bàn tay nổi đầy khớp xương bao phủ.

Hơn nữa, đầu ngón tay của người đàn ông này còn nhô cơ hội nhẹ nhàng cọ cọ trên mu bàn tay cô.....

Lông tơ của Miên Miên nhất thời dựng thẳng đứng lên, vội vàng rút tay ra, mặt tự nhiên cười, làm thủ thế “Mời”.

Lý Đông Minh thuận thế cầm lấy lọ tiêu, khước miệng tà tà gọi lên, một đôi đôi mắt nhỏ đầy thịt béo dính trên khuôn mặt của cô, trượt qua lại trên người cô. Miên Miên nhận thấy được ánh mắt làm cho người ta buồn nôn của anh ta, lạnh run người.

Bởi vậy, ý chí của Miên Miên càng thêm kiên định. Sau khi ăn xong một miếng Spaghetti Bolognese cuối cùng, cô vội vàng đứng lên: “Ừm, anh Lý, tôi có việc đi trước. Hẹn gặp lại” Hy vọng không bao giờ gặp nữa.

Chú thích:

The Butterfly Effect [1]: Bộ phim giả tưởng. Có nội dung như sau: Thị trấn Briarville, bang New York, gia đình Treborn chỉ có hai mẹ con, thiếu phụ Andrea và cậu con trai 7 tuổi Evan. Cha cậu bé, Jason Treborn là một bệnh nhân điên loạn, phải sống phần đời còn lại trong bệnh viện tâm thần. Một lần cô giáo của Evan đưa cho bà mẹ bức vẽ của cậu con trai. Người mẹ thật sự kinh hoàng khi thấy tác phẩm của con quái đản và tội lỗi...

Điều nghiêm trọng nhất là Evan không nhớ mình đã vẽ gì. Andrea lo sợ cậu bé bị di truyền căn bệnh của bố, cô quyết định đưa con đến bệnh viện... Không có dấu hiệu xấu trong não bộ nhưng bác sĩ vẫn khuyên người mẹ tập cho con viết nhật ký, làm cơ sở cho việc khôi phục dữ liệu trong óc sau này...

Evan muốn gặp bố, các bạn ai cũng có bố... Bệnh viện tạo điều kiện cho bố con tiếp xúc. Sự cố nghiêm trọng xảy ra, Evan mồ côi bố ngay trong lần gặp gỡ đầu tiên... Một dịp bà mẹ đi vắng, mang Evan đến gửi gia đình bé Tommy, bạn học của cậu. Tommy có đứa em gái tên Kayleigh, hai trẻ sống với cha là George Miller. Ông bố là kẻ bệnh hoạn, y sử dụng mấy đứa trẻ để quay phim đời bại...

6 năm sau. Ở độ tuổi 13, Evan, Tommy, cậu bạn béo tròn Lenny cùng cô bé Kayleigh thường chơi đùa nghịch ngợm. Chúng dùng chất nổ bỏ vào thùng thư của một ngôi nhà. Tai nạn xảy ra làm chết người mẹ trẻ và đứa con mới ẵm ngửa...

7 năm sau nữa. Evan đã là sinh viên đại học nhưng tuổi thơ và những ký ức về nó không tồn tại trong trí nhớ của chàng trai có bề ngoài bảnh bao lịch thiệp. Evan chỉ nhận

biết lơ mờ quá khứ, mỗi lần cố nhớ lại chuyện cũ, mồm mũi của anh lại ứa máu. Nhưng con người không thể thiếu ký ức, Evan quyết tìm hiểu những gì đã xảy ra cho tuổi thơ của mình. Anh muốn tường tận cái chết của bố, đào bới lần bị lạm dụng quay phim bậy bạ, khơi lại sự kiện nổ thùng thư gây án mạng... Evan dựa vào cuốn nhật ký để tiến vào những khoảng trống trong trí não...

Rất nhiều tình tiết hiện về cùng với nỗi đau thể xác làm máu phun trào. Nhưng sự kiện lại bất nhất, mỗi lần mỗi khác làm đầu óc Evan càng lún sâu vào khủng hoảng. Biết bao câu hỏi đặt ra mà Evan vẫn không có câu trả lời đúng nhất. Tommy có phải người tàn ác và tồi tệ, Lenny rơi xuống bờ vực của niềm xót xa ân hận, Kayleigh từng đi làm gái điếm, giữa Evan và cô ấy từng có một tình yêu, mẹ có bị ung thư, bản thân có tù tội?... Như một mớ bong bóng trong đầu, đâu là thực sự? Chỉ có một câu trả lời duy nhất nhưng đó là điều Evan không ngờ nhất, không mong muốn nhất...

Lý Đông Minh ngẩng đầu kinh ngạc ngược nhìn cô: “Hả? Nhanh như vậy? Chưa đến một tiếng mà!”

“Bởi vì tôi bỗng nhiên nhớ tới có chút việc gấp, cho nên ——”

“Vậy tôi đưa cô đi!”

“A, không cần, cảm ơn. Tôi đi trước! Hẹn gặp lại, anh Lý”

“Cô chờ tôi một chút, tôi bây giờ đi tính tiền ——”

“Thật sự không cần! Cảm ơn bữa ăn này của anh! Tôi đi đây, tạm biệt!”

“Cô Nguyễn ——”

Cuối cùng Miên Miên cũng vất vả thoát khỏi sự dây dưa của anh ta, hốt hoảng chạy thoát ra khỏi nhà hàng, chạy vọt ra ngoài hơn trăm mét mới thở hắt hắt dừng bước.

Một hồi nhớ lại tay Lý Đông Minh chạm vào mình, cô lại kìm lòng không được rung mình một cái, lập tức kích động mà nổi da gà. Anh ta và Hỏa Nhạ căn bản không phải cùng một tầng lớp, kém quá xa.

Hỏa Nhạ.....

Miên Miên đứng ở lối đi bộ lá phong rơi rụng đầy mặt đường, ngẩng đầu nhìn lá cây khô nhiễm màu mùa thu, khẽ lẩm bẩm một tiếng: “Xong rồi.....”

Cho dù hôm nay người đến không phải đáng khinh ghê tởm như Lý Đông Minh, cho dù người đến anh tuấn cỡ nào, vĩ đại nam tính cỡ nào, cô nghĩ rằng mình cũng khó lòng động tâm.

Ô, cô tựa hồ thật sự..... Hoàn toàn thích Hỏa Nhạ.

Ngay tại thời điểm cô vì phát hiện của mình mà than khóc, một chiếc xe màu bạc ngừng thật lâu ở ngã tư đường đối diện cuối cùng cũng khởi động động cơ dần dần dung nhập trong dòng xe cộ chạy không ngừng.

~~***~~

Miên Miên nhìn lịch treo tường, thầm tính, từ đêm đó rất không có trách nhiệm bỏ lại

một câu “Ly hôn đi” đến bây giờ, cô đã suốt tám ngày không đăng nhập trò chơi.

Tám ngày, tám ngày!

Cô đi vào phòng, lập tức bổ nhào lên trên giường, giống con sâu lông ôm gối đầu lăn qua lăn lại trên giường, cho đến khi lăn đến đầu choáng mắt hoa, cô cuối cùng cũng dừng lại, nằm ở trên giường ai oán nhìn trần nhà.

Trước kia không biết chơi game, bây giờ chơi, mới phát hiện nếu một ngày không đăng nhập trò chơi, trong lòng liền trống trải, cảm thấy còn có việc chờ đợi mình đi làm. Trái lại, cả đầu đều nghĩ đến chuyện trong trò chơi: *Không biết Cửu thiên thanh linh kiếm có tương niệm chủ nhân như cô hay không? Không biết gần đây bang phái có xảy ra chuyện gì hay không? Đúng rồi, Độc giác kim tình thú của cô nên thăng cấp.....*

Cô ngồi thẳng người, vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm máy tính cách đó không xa. Ừm..... Vụng trộm lên vài phút, hẳn là không thành vấn đề đi? Cô thề, cũng chỉ lên vài phút, sau đó lập tức logout.

Một gương mặt thoáng hiện lên trong tâm trí cô.

..... Ừm, có lẽ chờ rạng sáng lên là được rồi. Tình trạng hệ thống tương đối tốt.

Một khi có quyết định này, tâm tình lập tức sáng tỏ hơn. Cô nhảy dựng lên từ trên giường, quyết định đi giặt quần áo giết thời gian.

Sau khi giặt xong quần áo, cô lại hóa thân làm tiểu nữ công cần cù lao động, dùng khăn lau đồ dùng, cửa sổ, bàn ghế sạch sẽ, có thể nhìn thấy bóng người. Sau khi xong việc, cô thở một hơi thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn thời gian, mười một giờ năm mươi phút.

Được rồi, hiện tại đi khởi động máy hẳn là không sao. Cô hưng phấn ngồi trước máy tính, ấn nguồn điện, một phút đồng hồ sau, tất cả các biểu tượng màn hình hiện ra. Cô thuận thực nhấp chuột vào một biểu tượng, sau khi khung được hiện ra, cô nhập tài khoản, mật mã sớm đã ghi rõ trong tim.

Trước khi nhấp vào “Xác nhận đăng nhập”, cảm xúc dâng trào đột nhiên chuyển biến thành khẩn trương bất an. Không biết cách lâu như vậy không lên diễn đàn, chờ đợi chính mình sẽ là cái gì? Đợi nếu có người hỏi mình vì sao lâu như vậy không lên mạng, nên trả lời như thế nào? Còn có..... Anh sẽ có phản ứng gì với hành vi của cô?

Khi nghĩ đến vấn đề cuối cùng này, ngực cô bỗng nhiên căng thẳng.

Lắc đầu, không cần lo lắng nhiều như vậy, “Tách tách” một tiếng, cô đăng nhập trò

chơi. Trên màn hình, trăng tròn, núi vắng đêm yên tĩnh, nữ hiệp mặc trang phục phấn hồng một mình một người đứng ở Vọng Nguyệt Nhai, vẫn như tám ngày trước.

Trước tiên cô chú ý chức năng tin nhắn không ngừng nhấp nháy. Cô ngừng thờ nháp vào xem, lại phát hiện có ba trang nhắn lại. Cô cảm thấy rất mâu thuẫn, vừa lo vừa vui, nhưng mặc dù như thế, con chuột vẫn nhanh chóng mở ra mấy cái trong đó ——

[Phục Vụ Khách Hàng Dịch Vụ 09]: Chúc mừng bạn! Thông qua hệ thống quay thưởng, bạn nhận được một sản phẩm kỹ thuật số do công ty cung cấp, mã xác nhận là 87977, vui lòng truy cập.....

[Thực Hành Chuyên Nghiệp 1]: RMB 20 tệ một tiếng, không thăng cấp không thu tiền, cam đoan danh dự. QQ: 13876822.

[Người Mới Tung Hoành Thiên Hạ]: Ngự Hương Nhục Ti, bạn còn nhận Thạch đầu phòng ngự không? Ở chỗ tôi có hai viên cấp 28, nhận hay không? Nhanh nhắn lại.

Đại bộ phận đều là loại tin nhắn rác, kỳ vọng của Miên Miên thất bại tiện đà tâm sinh ảo não, gần như là xem một tin xóa một tin. Cô hung hăng thầm nghĩ: *Bên dịch vụ kia cần phải thêm độ mạnh yếu tấn công.*

Sau những tin nhắn rác, Miên Miên nhìn thấy bốn tin nhắn lại, phân biệt là Lạp Lạp, Tiếng Đàn, Thối Kiếm Tiêu Dao gửi đến:

[Ô Lạp Lạp]: Cậu và Thượng Quan xảy ra chuyện gì?

[Ô Lạp Lạp]: Đại tiểu thư cậu chạy đi đâu rồi!! Nhắn tin cho cậu cũng không nhắn lại! Cấp tốc!!!

[Tiếng Đàn Mờ Mịt]: Tiểu Ngự, cậu nếu không trở về, người nào đó sẽ nháo ngất trời.

[Thối Kiếm Tiêu Dao]: Tiểu Ngự, mọi người coi như thương xót tội nghiệp cho huynh đi, mau login đi. Bây giờ Thượng Quan mỗi đêm đều bắt huynh đi PK, một khi PK thì sẽ đi cả đêm, huynh P [1] một lại chuyển sang người khác, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể xác và tinh thần của huynh đệ trong môn phái! Tiểu Ngự, coi như huynh xin mọi người, nhanh hòa giải với chồng đi mà!

Miên Miên sau khi đọc đi đọc lại từng chữ mấy tin nhắn này, ngây ngốc một lát, thuận tay tắt cửa sổ đi.

Giữa hình ảnh, đột nhiên có thêm một thân ảnh cao to nam tính. Hắc Y Kiếm Khách đứng lặng bên vách núi, xa xa nhìn Phấn Y Nữ Hiệp, mang theo vẻ mặt bình tĩnh làm cho

người ta hồi hộp.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, anh cứ đứng ở nơi đó như vậy, tay áo phiêu phiêu, mắt mát mà lẻ loi.

Không biết vì sao, sau khi thật sự nhìn thấy anh, Miên Miên ngược lại rất trấn tĩnh. Khả năng, trước đó, cô đã phải tích lũy cũng đủ nhiều tâm lý chuẩn bị; khả năng, thật ra trong lòng cô vụng trộm chờ đợi anh có thể nói gì với mình, lại lấy điều này chứng minh cái gì.....

“Hi, chào buổi tối” Đây là câu đầu tiên Miên Miên thốt ra.

Tia sáng lạnh lẽo trong con ngươi đen chột lóe.

“Sặc.....” Cô thấy tình thế không đúng, uyển chuyển nói ra câu thứ hai, “Nghe nói huynh gần đây rất ham thích luận võ luận..... cùng với người khác”

“Thật không” Anh nhả lại hai chữ không hề có thành ý, giống như không phải đang nói chuyện của mình.

Kế tiếp, Miên Miên cho rằng anh sẽ nói cái gì, hoặc là hỏi cái gì, nhưng anh không có.

Trong lúc nhất thời hai người đều trầm mặc, giống như đều đang đợi đối phương mở miệng trước.

Năm phút đồng hồ sau, anh đi đầu phá vỡ bế tắc cục diện, nhưng thản nhiên nói một câu: “Ta out”

“Oh, được, ngủ ngon” Miên Miên vội vàng nhả lại một câu, nhả lại nhanh chóng che giấu mất mát dưới đáy lòng.

Anh không nói thêm một chữ, không mang theo một tia lưu luyến biến mất giữa màn hình.

Chú thích:

P [1]: Play

Buổi tối ngày hôm sau, khi kim đồng hồ chỉ đúng vào sáu giờ, Miên Miên bắt đầu tắt máy, chuẩn bị chạy lấy người.

Không phải cô nhàn hạ, mà là vài ngày trước phiên bản mới của trò chơi được phát hành, mỗi người có thể hít một hơi, công việc cũng bắt đầu trở nên thoải mái hơn.

Nhưng cô vừa mới đứng lên, Tiểu Lương lại đột nhiên xoay người nói với cô: “Miên Miên, cậu về luôn à?”

Miên Miên hiểu lầm ý của cậu ta, đáp lại: “Ừ, hôm nay không có chuyện gì. Cậu còn không về sao?”

“Không phải” Tiểu Lương hếch cằm chỉ đến một phương hướng nào đó, nói: “Hôm nay tổ kỹ thuật có buổi tụ họp, chúc mừng phiên bản mới của trò chơi phát hành thành công. Chúng ta cũng có thể đi giúp vui, cậu không đi sao?”

“Hả?” Có chuyện như vậy? Cô nhìn thoáng qua phương hướng cậu ta chỉ “Đi đâu?”

“Trước tiên đi KTV, Đại Cường đề nghị. Giám đốc hình như cũng không có ý kiến”

Cô sững sờ, thấp giọng hỏi: “Giám đốc..... Anh ấy cũng sẽ đi à?”

Tiểu Lương cười gật đầu: “Anh ấy không đi ai trả tiền? Thế nào, đi sao? Cậu đi thì mình giúp cậu báo thêm vào danh sách”

Cô cúi đầu cân nhắc một hồi, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua khuôn mặt lạnh như băng nào đó..... Ngẩng đầu, mỉm cười lắc đầu: “Tớ không đi, tớ lại không biết hát cũng không biết uống rượu, đi cũng không có ý nghĩa. Các cậu chơi vui vẻ nhé!”

Nói xong, sau khi cô nói lời tạm biệt với Tiểu Lương, xoay người đi khỏi văn phòng.

Buổi tối sau khi ăn xong cơm, Miên Miên đăng nhập trò chơi. Lần này bởi vì biết người nào đó sẽ không có trên mạng, cho nên hoàn toàn không có áp lực tâm lý, cô mở giao diện bạn tốt ra, tìm được tên Lạp Lạp:

[Ngư Hương Nhục Ti]: Lạp Lạp, tớ đến đây.

Tốc độ đánh chữ của Lạp Lạp thật sự là rất nhanh:

[Ô Lạp Lạp]: Cậu cậu cậu tức chết tớ! Không trả lời tin nhắn của tớ lại không nhắn lại

cho tớ! Trong khoảng thời gian này cậu đi đâu? Có biết có rất nhiều người đang tìm cậu hay không? Cậu..... Quên đi! Mau đến đêm lầy, ba năm rồi mười nói rõ cho tớ biết!

Thật ra phải giải thích với Lạ Lạ như nào, cô còn chưa nghĩ ra. Nhưng mà, cô vẫn là nghe lời bay đến đêm lầy U Hồn, chạy tới địa điểm thăng cấp quen thuộc. Ở đó có đủ ba người chơi đang vung vũ khí ở đánh quái, đúng là bọn Lạ Lạ.

Đại Thúc dừng động tác trong tay, trên mặt mang theo nụ cười tà: “Tiểu Ngư, huynh ghen tị với muội. Tần suất tên muội xuất hiện trong miệng bà xã huynh đã vượt qua cả huynh”

Miên Miên ngượng ngùng cười: “Muội..... Tuần trước có chút việc, cho nên không lên mạng được” Tuy rằng nói dối là hành vi không tốt, nhưng cô dù sao cũng không tiện nói là bởi vì đột nhiên động tình với người nào đó.

“Đây không phải trọng điểm” Về mặt Lạ Lạ nghiêm túc nhảy ra nói, “Trọng điểm là, Tiểu Ngư cậu vì sao đột nhiên đưa ra yêu cầu ly hôn với Thượng Quan?”

Chữ trong khung nói chuyện phấp hết gõ lại xóa, xóa lại gõ, Miên Miên vẫn nghĩ không ra câu trả lời hoàn mỹ nhất.

Lạ Lạ hí mắt hỏi tiếp: “Có phải bởi vì..... chuyện lần trước tớ nói với cậu hay không?”

Lần này cô lại gõ chữ rất nhanh: “Chuyện gì?”

“Chính là người tên Nữ Oa Nương Nương kia á!”

Miên Miên nhăn đôi mi thanh tú lại, cảm thấy này bốn từ này có phần chói mắt. Cô nhăn lại: “Đó không phải nguyên nhân chủ yếu.....”

Lạ Lạ đột nhiên phát ra tiếng khóc ô ô oa: “Tiểu Ngư à! Cậu coi như chưa từng nghe qua lời nói kia của tớ đi! Cậu có biết tài văn chương của tớ cũng không tệ, cho nên những chuyện bình thường hay hình dung lan man, sinh động giống y như thật, đặc sắc vô cùng, thêm mắm thêm muối..... Không đúng! Ừm, tóm lại chính là như vậy! Thật ra từ sau khi thấy phản ứng của Thượng Quan, tớ thật sự không nên nghi ngờ nhân phẩm của anh ta như vậy. Tớ sai lầm rồi, tớ rất rất sai lầm! Ô ô, Tiểu Ngư, cậu trăm ngàn lần không nên bởi vì vài câu ngôn luận vô tâm của tớ mà ly hôn với Thượng Quan. Nếu thật sự là như vậy, tớ sẽ áy náy muốn chết!”

Mồ hôi của Miên Miên chảy như thác: “Không có mà, tớ chỉ là trách móc một chút mà

thôi, không ly hôn thật sự” Ở trong trò chơi ly hôn phải được hai bên đồng ý, cho nên cô hiện tại trên danh nghĩa vẫn là “Nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh”. Đêm đó, cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

“Cậu phải có lòng tin kiên định, trong lòng Thượng Quan thật sự chỉ có một mình cậu. Thật sự thật sự thật sự! Cậu nếu không tin, môn chủ cũng rất vui vẻ khiến cậu tin tưởng!” Sau khi trải qua lần PK thứ 328.

Miên Miên nhớ lại sự lạnh lùng của anh tối qua, cũng học anh thản nhiên đáp lại một câu: “Thật không”

“Trước tiên vào tổ đội đi” Đội trưởng Tiếng Đàn phát ra lời mời vào tổ đội.

Miên Miên sau khi gia nhập đội ngũ, vừa đánh quái vừa theo chân bọn họ tán gẫu chuyện xảy ra trong một tuần trước, bất tri bất giác, thời gian trôi qua đến mười một rưỡi.

Sau khi một người lại một người trong bọn họ nối tiếp logout, Miên Miên ngẫm lại cảm thấy không có chuyện gì làm, cũng logout tắt máy.

Ngay khi màn hình máy tính biến thành màu đen, chuông cửa vang dội đột nhiên truyền đến từ bên ngoài.

Tiếng chuông cửa vang lên trong đêm khuya có điểm chói tai, cô hoảng sợ, buồn bực nghĩ: *Đã muộn thế này, sẽ là ai? Cô vừa chạy ra phòng vừa nghĩ, chẳng lẽ là chủ cho thuê nhà sao? Nhưng mà tiền thuê nhà đã trả vài ngày trước đó mà.....*

“Chủ cho thuê nhà, đã trễ thế này bác ——” Nói còn chưa xong, cô đứng ngây người.

Người đứng ngoài cửa lại có thể là Hỏa Nhạ!

Thời tiết cuối thu, anh lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, hai cúc gần cổ áo không cài, caravat cũng lỏng lẻo xiêu vẹo, thậm chí tóc anh, cũng bị gió thổi thành hỗn độn. Anh luôn luôn sạch sẽ gọn gàng, lại có bộ dáng như này xuất hiện trước mắt cô, nhưng lại là ở loại thời gian này. Miên Miên khẽ dụi mắt, nghi ngờ mình bị hoa mắt.

“Giám đốc? Anh.....” Cô sững sờ nhìn anh, mở to đôi mắt tròn, khẩn trương đến lắp bắp, “Anh, anh vì sao lại ở chỗ này?” Tối nay không phải tổ kỹ thuật tụ họp sao?

Anh cởi áo khoác âu phục ra, một đôi mắt đen bóng bình tĩnh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của Miên Miên, sau đó —— thẳng tắp ngã vào trên người cô.

Đột nhiên bị sức nặng áp chế khiến Miên Miên sợ tới mức thở gấp một hơi, thân hình nặng nề của nam giới khiến cô không chịu nổi, hai chân run lẩy bẩy mấy muốn ngã, nhưng vẫn theo bản năng cắn răng chịu đựng. Đầu Hỏa Nhạ, tựa vào bờ vai cô, hơi thở bỏng lướt qua cổ trắng nõn của cô, cũng lướt qua đôi tai ngọc và hai gò má cô. Thân thể anh, nhiệt độ cơ thể anh, hô hấp của anh, thậm chí nhịp tim của anh, Miên Miên đều rõ ràng cảm nhận được. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức ửng đỏ, vì vậy cái ôm này mà thất kinh, trái tim thiếu nữ đập loạn.

“Giám giám giám đốc! Anh..... Đây..... Việc này.....” Đầu cô loạn thành một đoàn, ngay cả chính mình cũng không biết rốt cuộc muốn nói cái gì, chỉ cảm thấy tình huống bất ngờ này rất xấu hổ, khó có thể chống đỡ.

“Ừ.....” Dưới gáy truyền đến một tiếng rên của anh.

“Hả?” Cô rốt cục cảm thấy có một chút không bình thường, cô gian nan cúi đầu liếc nhìn, kính ngạc phát hiện trên gương mặt anh mơ hồ mang theo vài phần đỏ sậm, hơn nữa, trong không khí hình như tràn ngập hương vị rượu.....

Trời ạ, anh uống rượu!

Sau khi phát hiện ra điểm này, ý xấu hổ dâng trào trong lòng dần dần bị lo lắng thay thế. Mặc kệ như thế nào, trước tiên dìu anh vào nhà đã, anh ăn mặc rất đơn bạc.

Nhưng mà, dáng người cô nhỏ nhắn nàng muốn di chuyển một người đàn ông cao hơn mét tám, thật sự là khảo nghiệm rất ác liệt. Cô hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng, dùng hết sức lực từ thời bú sữa mẹ, cuối cùng cũng đưa được thân hình nặng trĩu của anh vào trong nhà. Mới qua cửa lớn một khoảng cách không lớn, nhưng là ở trong mắt cô, lại không khác khoảng cách vạn trượng.

Năm phút đồng hồ sau, cô miễn cưỡng chống lại sức nặng thân thể anh dừng lại ở phòng khách nghỉ ngơi, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi lớn. Cô thở phì phò liếc mắt nhìn sofa trong phòng: *Không được, ghế sofa này quá nhỏ, chắc chắn anh sẽ nằm không đủ.*

Nhưng, không để ở sofa, chẳng lẽ muốn.....

Nghĩ đến đây, ráng mây đỏ trên mặt cô nhiều thêm vài phần. Hít sâu một hơi, cô lại cắn chặt răng lần nữa, có một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm kéo anh vào trong phòng. Đáng thương cho cô, hình như cô còn nghe được tiếng thắt lưng gãy rời!

Mười phút sau, khi cánh tay mảnh khảnh của Miên Miên buông thông xuống, giám đốc đại nhân cuối cùng cũng bị cô thu phục, nằm trên giường êm ái trong khuê phòng. Bình yên nằm xuống.

Cô cúi người xuống, cẩn thận đắp chăn cho anh, đỡ bị nhiễm lạnh. Sau đó cô vươn tay lau mồ hôi trên trán, mới phát hiện hai tay đã bủn rủn đang không ngừng rung rung.

Cô thở ra một hơi, đứng thẳng người, hai mắt nhìn phía Hòa Nhạ đang nằm trên giường, bỗng nhiên “Phì” một tiếng bật cười.

Một cảnh tượng rất kỳ diệu, một đại nam nhân ngủ ở trên giường thêu ren màu phấn hồng.....

Hai mắt đảo qua anh rồi nhú mày lại, cô lập tức thu hồi ý cười bên miệng. Không tốt, trước tiên giúp anh giải rượu mới được, trong nhà có cái gì có thể lấy để sử dụng đây..... Cô vắt óc suy nghĩ một hồi, đột nhiên ánh mắt sáng lên, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Trong chốc lát, cô cẩn thận cầm một chiếc cốc có chất lỏng vàng óng ánh mang vào.

Cô ngồi ở bên giường, một tay cầm cốc, tay kia thì nhẹ nhàng lay vai anh: “Giám đốc,

tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh. Ngồi dậy uống một chút nước mật ong giải rượu”

Nhưng ngoại trừ vài tiếng hít thở nhẹ nhàng ra, anh không có phản ứng gì, hai mắt vẫn nhắm chặt như cũ.

Miên Miên lại gọi vài tiếng, nhưng vẫn không nhận được sự đáp lại. Bất đắc dĩ, cô đành phải buông cốc xuống, vươn tay nhỏ bé, cúi người nâng đầu anh lên —— thế nhưng khi ánh mắt cô tiếp xúc với ngũ quan tỉnh xảo tuấn mỹ của anh, động tác đột nhiên đình chỉ.

Giữa hai người, cũng chỉ là khoảng cách một ngón trỏ. Chính là lần đầu tiên cô nhìn gần anh như vậy, tinh tế tỉ mỉ như vậy, toàn diện như vậy. Sự gần gũi của hai người giống như cô chỉ cần khẽ động khước môi, sẽ chạm vào anh.....

Cô bị ý tưởng này của mình khiến cho xấu hổ đến đỏ bừng mặt, bên tai bỗng nhiên nhớ tới một câu Lạp Lạp từng nói qua:

.....Bắt lấy cực phẩm nam! Tìm cơ hội chuốc say anh ta, cưỡng gian anh ta, tiện đà chế ngự anh ta! Lúc đó gạo đã nấu thành cơm..... Oa ha ha ha!.....

Như vậy bây giờ, cơ hội tới?

Nhìn người đàn ông ngủ như chết, mặc cho người ta xâm lược trước mắt này, trong lúc nhất thời huyết khí của con cừu nhỏ dâng trào, vô cùng kiêu ngạo giả bộ tuyên cáo với anh: “Hey! Chú ý, tôi bắt đầu cưỡng X anh đó! Ừm, cởi áo trước hay cởi quần trước đây?” Hắc hắc, những lời mình nói ra này thật xuất sắc. Cô vui tươi hơn hờ thầm nghĩ.

“Áo đi, tiến hành theo tuần tự thì tốt hơn”

“Hừm, chủ ý không tồi” Có người đề xuất ý kiến, Miên Miên rất vui vẻ nhe răng cười —— “Á!”

Cô phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, lập tức tách khoảng cách giữa hai người ra với vận tốc ánh sáng. Cô trừng lớn đôi mắt tròn hoảng sợ, không dám tin nhìn xuống thân thể anh..... Anh mở hai mắt đen nhánh phát sáng, nào có nửa phần bộ dáng say rượu!

Nghĩ lại hành vi vừa rồi, ý then thùng giống như lốc xoáy thổi quét toàn thân, cô che khuôn mặt nóng hừng hực, muốn thoát ra, nhưng lại bị một cỗ lực lượng kiềm chế, không thể động đậy.

Cánh tay Hỏa Nhạ nhẹ nhàng vòng qua sau lưng Miên Miên, lại ẩn chứa lực độ không thể kháng cự. Một khác bàn tay khác, dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng

của cô lên, bắt buộc cô đối diện với anh. Anh có hứng thú thưởng thức biểu tình phong phú trên mặt cô, trong con người hiện ra ý cười mơ hồ: “Khí thế ban này của ai vậy? Hử?”

Ầm một tiếng, núi lửa trên đỉnh đầu Miên Miên phun ra.

“Anh.....” Có người từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, “Anh căn bản là không say! Giám đốc, Hỏa Nhạ, anh..... Anh rốt cuộc muốn như thế nào!” Đêm khuya không có chuyện gì chạy tới giả say? Mưu đồ biến cô thành trò cười sao?!

Đột nhiên có một trận trời nghiêng đất ngã, tiếng quần áo ma sát vang lên, Miên Miên choáng váng phát hiện vị trí hai người đã đổi chỗ thành trên dưới, vị trí của mình từ mặt trên “Sau khi giãy dụa là có thể nhanh chóng thoát đi” biến thành mặt dưới “Đừng vọng tưởng có thể trốn thoát”. Vô cùng..... bất lợi.

Cô không nhịn được nuốt nuốt nước bọt: “Anh muốn làm gì?”

“Muốn như này” Anh cúi người khẽ lướt qua bờ môi cô. Nhẹ nhàng mà ngăn ngủi.

Đầu óc Miên Miên trống rỗng.

Ớ? Vừa rồi hình như có cái gì mềm mềm lướt qua môi cô.....

Cô nhìn anh, bình tĩnh. Giống như đang chuyên chú nghiên cứu sinh vật ngoài hành tinh.

Tầm mắt cô từ con người đen của anh chậm rãi chuyển qua sống mũi thẳng của anh, lại di chuyển đến bờ môi góc cạnh rõ ràng của anh, sững sờ nhìn rất lâu.

—— Cô che miệng lại, khuôn mặt trắng nõn “Vèo” một cái ửng đỏ hơn! Anh anh anh..... Anh vừa rồi hôn cô! Bọn họ hôn môi!

Cô hôn môi giám đốc đại nhân.

Nhưng nhưng nhưng..... Nhưng cô còn không kịp hưởng thụ mà!!! Làm sao có thể kết thúc như vậy! (Khóc ròng)

Cô nghe thấy một giọng nữ yếu ớt quen thuộc vang lên.

“Có thể..... Lại một lần nữa không?” Giọng nói rất nhỏ rất nhỏ.

Hỏa Nhạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ gay của cô, cười thản nhiên, cánh môi phát ra: “Tuân lệnh”

Anh chậm rãi cúi người, môi mỏng hơi lạnh dịu dàng phủ lên hai phiến môi cánh hoa non mềm kia, như con bướm không ngừng bôn ba, cuối cùng cũng tìm được đóa hoa để đậu lại. Khoảng khắc hai bờ môi chạm vào nhau, môi cánh hoa ngây ngô run rẩy, nhu nhược mà an phận tiếp nhận sự thương yêu của anh, nhưng ở vài lần liếm mút nhẹ nhàng. Mút cắn, đôi môi đỏ mọng bắt đầu vụng về nếm thử bờ môi anh, hé ra hợp lại, dần dần tràn đầy hương vị hơi thở ngọt ngào của cô, triền miên lưu động giữa hơi thở của cô, anh tìm lòng không được cúi đầu hấp thụ hương thơm của cô, thật sâu, thật sâu.....

Sau khi hôn xong, Miên Miên thở hổn hển không ngừng, đôi môi sưng đỏ, đôi mắt tròn mờ sương, cô khẽ nói một câu: “Xin hãy nói cho tôi biết, anh không phải say rượu”

Hỏa Nhạ không trả lời, chỉ mỉm cười với cô.

Cô đỏ mặt, khẽ cắn cánh môi, con ngươi lóe sáng nhìn anh nói: “Ít nhất anh phải nói cho tôi biết..... Anh vì sao lại hôn tôi?” Bởi vì chờ mong đáp án của anh, tim trong lồng ngực đập dồn dập không ngừng.

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Còn tám giờ ba mươi phút nữa em sẽ biết”

Cô tròn to hai mắt như sao sáng, đây là đáp án quý quái gì? Anh đang nói tiếng địa cầu sao? Sao mà cô nghe không hiểu.

Cô xấu hổ buồn bực cầm chiếc gối đánh về anh: “Đừng tưởng rằng anh đẹp trai là có thể bắt nạt người khác như vậy!”

Anh nghe vậy nhin không được cười khẽ ra tiếng, vươn bàn tay to chậm rãi vuốt ve cằm, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ: “Còn có thể, ít nhất sẽ không có bộ dạng giống củ tỏi hoặc là con khỉ, vẫn coi là mặt người”

Cô sững sờ nhìn anh, tỏi, khỉ? Anh ta đang nói Từ Đại Dũng và Lý Đông Minh sao? Cô bất mãn nhăn đôi mi thanh tú lại: “Làm sao anh nói chuyện giống như con dao nhọn, chanh chua” Cứ phát ngôn là mắng chửi đối tượng xem mắt của cô, hơi quá đáng.

Anh đột nhiên cười mỉ hoặc, chậm rãi cúi đầu xuống, để sát môi vào bên tai cô, đôi môi phả ra những hơi thở nóng rực: “Vậy em đồng ý làm con dao nhọn của anh sao?”

Miên Miên cảm giác lỗ tai ngứa nóng nóng, cô vội lui lui cổ tránh né nguồn nhiệt nóng bỏng. Thật là, nói chuyện thì cứ nói, làm sao cứ phải tới gần như vậy. Còn nữa, anh nói có ý gì?

—— Á? Cô mở to hai mắt quan sát anh.

“Anh..... Anh anh anh.....” Cuối cùng cũng hiểu rõ, sắc mặt cô nhất thời như tôm chín, thẹn thùng đến ngay cả đầu ngón chân cũng phiểm hồng, cuộn mình xấu hổ không cho người ta nhìn. Tay nhỏ bé để trước ngực anh bắt đầu liều mạng dùng lực, muốn tránh thoát khỏi vòng ôm của anh, thế nhưng dù mệt đến thở hồng hộc cũng chỉ phí công, thân hình người đàn ông trên kia vẫn không chút sụt mẻ như cũ.

Cô buồn bực nghiêng mặt đi, không muốn nhìn thẳng anh, kiên cường nói: “Giám đốc, chúng ta có vẻ như không đến loại trình độ này”

Anh nằm xuống bên cạnh cô, nhắm hai mắt, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Thật không, anh còn tưởng rằng chúng ta đã nói chuyện đủ lâu”

Ớ? Cô kinh ngạc quay đầu, bỗng nhiên đối diện với khuôn mặt tuấn tú thanh cao của anh, vội vàng ngửa người ra sau tách khoảng cách giữa hai người. Cô kinh ngạc, nghi ngờ quan sát khuôn mặt khi ngủ của anh, nhú mày hỏi: “Anh vừa rồi nói cái gì..... Chúng ta nói chuyện đủ lâu?” Hay là anh say thật?

“Ừ” Anh nhắm mắt lại đáp nhẹ một tiếng.

Cô ngồi dậy, trừng lớn mắt khó hiểu nhìn anh: “Khi nào thì bắt đầu đã xảy ra chuyện

như vậy?” Chuyện lớn như vậy làm sao không có ai đến báo cho cô một tiếng?

“Bắt đầu từ khi nào ư?” Anh chậm rãi mở hai mắt, tia sáng trong con người chợt hiện lên, giống như còn đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Sau một lúc lâu, đáy mắt anh ẩn chứa nụ cười, môi mỏng khẽ nhếch, từ từ đáp lại: “Bắt đầu từ khi em vẫn là Ngư Hương Gia Tử”

Giọng điệu của anh rất bình thản, thế nhưng khi nói xong, lại không khác một tiếng sét đánh!

Miên Miên bị dọa đến hồn vía lên mây, động cũng không dám động, ngơ ngác nhìn anh, đầu trống rỗng.

Anh đổi sang tư thế thoải mái hơn, rất không có lòng đồng tình nhắm hai mắt lại, chuyên tâm ngủ. Lông mi dài dày đặc hơi cong cong, mềm mại phủ lên vùng mắt, bình yên an lành.

Cô tiếp tục ngây ra như phỗng.

Từng phút từng giây trôi qua.

Sau một lúc lâu ——

“Anh biết từ lúc nào ——!!!”

Đêm khuya, một giọng nữ bén nhọn cao vút cắt ngang sự yên tĩnh của màn đêm, chim chóc trên cây bị kinh sợ, ào ào vỗ cánh hòa vào bóng tối.

Miên Miên vùi cả khuôn mặt vào gối đầu, bối rối trong lòng!

Tiếng xấu hổ ảo não phát ra từ trong gối: “Ư hự hức hừ ư hự hự ư!” Thì ra anh đã biết từ lâu!

“Quả thật là đã biết từ lâu!”

“Hự ư!” Gạt người!

“À, là thật”

Gối đầu trầm mặc một hồi.

“Anh..... Biết từ lúc nào?” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhanh chóng liếc

mắt nhìn anh một cái, thấy anh không mở mắt ra, lá gan to hơn bắt đầu nhìn anh.

“Hơn ba tháng trước”

Cô kinh ngạc lớn, sớm như vậy!

Sau khi dồn sức chấn tĩnh xuống, cô trầm tư một hồi, nói: “Không có khả năng. Cho dù anh tra ra được IP của tôi, cũng không khả năng chính xác đến từng tòa nhà một” Tuy rằng cô không hiểu điều này lắm.

Anh ôn hoà trả lời: “Ừ, không có cố định IP người sử dụng, khi lên mạng đều tự động phân phối IP, cùng một loại IP vào một thời gian khác nhau sẽ có những người sử dụng khác nhau”

Cô cắn môi trừng mắt nhìn anh. Ai muốn nghe cái này chứ!

Nhưng anh càng muốn đánh vào hứng thú của cô, chậm chạp không mở lời.

Con cừu nhỏ buồn bực phát động công kích lần hai, gãi đầu trong tay hơi hột chạm vào ngực anh, còn rất co dãn nảy lên một cái.

Anh mở to mắt, cười nhạt túm lấy gối đầu: “Cám ơn” Nói xong liền đặt gối sau đầu.

Miên Miên quả thực muốn điên cuồng tóm lấy, cô hận không thể tiến lên tóm áo anh đá anh xuống giường. Đêm nay có rất nhiều chuyện kinh hoàng, anh còn không phối hợp, cô sắp suy nhược tinh thần rồi!

“Anh ——”

“Thật ra cũng rất đơn giản” Hỏa Nhạ thản nhiên cắt ngang lời cô “Bởi vì tài khoản này của em đăng nhập ở công ty mấy lần. Nói đúng ra, là đăng nhập 16 phút 23 giây” Sinh viên hàng đầu khoa học tự nhiên nói ra số liệu chính xác.

Người mới trong giới khoa học tự nhiên mở to mắt, bối rối nhìn anh: “Á.....” Có chuyện như vậy?

Anh tiếp tục giải thích nghi ngờ: “Trước khi phiên bản mới Phi Thăng phát hành, từng tổ chức thí nghiệm trong nội bộ công ty, tài khoản của em hôm đó đã đăng ký vào máy chủ C26” Đây là tình huống trong lúc vô ý phát hiện được tài khoản đăng ký của cô.

Anh nói rất hiển nhiên, Miên Miên cuối cùng cũng nghĩ ra. Mấy tháng trước quả thật đã từng tổ chức thí nghiệm trong nội bộ công ty, cô lúc ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy,

trực tiếp dùng tài khoản phụ để đăng nhập, cũng chính là quý danh hiện tại, Ngự Hương Nhục Ti. Không thể tưởng được lại trở thành sơ hở trí mạng.

Chậm đã.....

Đầu cô nhanh chóng vận hành.

“A!” Cô đột nhiên che miệng kinh hô.

Cô rốt cục hiểu được vì sao lúc ấy “Thượng Quan Âm Ảnh” đề nghị gặp mặt cô có loại cảm giác là lạ. Câu đầu tiên anh nói ra là đề cập tới gặp mặt, trực tiếp nhảy vọt qua bước mắt xích hỏi xem cô sống ở thành phố nào, rõ ràng là đã chắc chắn cô sống ngay tại thành phố G!

Trách không được thái độ của anh khi đó cường ngạnh vội vàng như vậy, rõ ràng là không muốn để cho cô có thời gian yên tĩnh để suy xét!

Miên Miên ngây ngốc nhìn anh nhắm mắt dưỡng thần, một hồi lâu sau, thấp giọng ngập ngừng nói: “Anh..... Anh rõ ràng đã biết Cơ Mẫn không phải tôi”

“Ừ” Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Lòng của cô có ngũ vị pha tạp, phân không rõ rốt cuộc là mùi vị gì. Từng cảnh từng cảnh tái diễn trong đầu cô, vừa nghĩ đến anh khi đó cũng đã biết rõ thân phận của mình, cô lại cảm thấy ngay lúc đó mình quá mất mặt. Đặc chí nghĩ rằng mình che giấu không để lại kẽ hở nào, thật ra có người đã sớm có tâm như gương sáng.....

Ô ô, quá mất mặt, cô không cần sống!

Hơn nữa, cô còn từng nói rằng muốn ly hôn, không biết khi đó anh nghĩ như thế nào về cô? A a..... Cô ôm đầu, không tiếng động kêu rên.

Một bóng ma tới bao phủ, Hỏa Nhạ tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, kéo xuống, để cho cô ngã vào lòng mình: “Đến phiên anh đặt câu hỏi” Anh mở hai mắt, ánh mắt sáng ngời.

Miên Miên nuốt nước miếng, dự cảm rằng vấn đề anh muốn hỏi tuyệt đối không đơn giản.

Quả nhiên, anh bình tĩnh ngừng mắt nhìn cô, trầm giọng nói: “Vì sao đột nhiên nhắc tới ly hôn?”

Cô chợt dạ ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, mượn sức nhỏ để phá nghìn cân: “Giám đốc, chúng ta chưa kết hôn.....”

Mắt anh lạnh lùng.

Cô bị dọa, cuống quýt nói sang chuyện khác: “Nghe Tiêu Dao nói trong khoảng thời gian này anh thường xuyên tìm anh ấy PK, phải không?”

Anh liếc nhìn cô: “Ừ”

“Vì sao?” Mắt cô lóe sáng, khóe miệng cong lên, tràn ngập chờ mong với đáp án vấn đề này.

Môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, nói ra đáp án làm cho người ta thất vọng: “Thí nghiệm hệ thống PK” Có qua có lại, mượn sức nhỏ để phá nghìn cân.

Sắc mặt hết biến đổi lại biến đổi, nhưng ngoại trừ gương mặt nhìn ra, không còn cách nào khác.

Anh cười khẽ, dùng cánh tay chắc nịch ấm áp ôm cô, khép mắt lại thấp giọng nói: “Ngủ đi, có việc gì ngày mai lại thảo luận” Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc cô, như là đang trấn an thú cưng đang cáu kỉnh.

Miên Miên bất mãn liếc anh.

Làm sao có thể như vậy, cô còn có thật nhiều thật nhiều vấn đề muốn hỏi anh, ví dụ như vì sao anh muốn hôn cô, vì sao anh phải tra IP của cô, vì sao đêm nay anh muốn tới nhà cô..... Dù rằng tất cả vấn đề đều chỉ hướng tới một đáp án. Nhưng phụ nữ trời sinh không thiếu tinh thần ham học hỏi.

Nhưng mà..... Thôi đi.

Không khí ngoài cửa sổ dần dần lạnh hơn, thế nhưng được tay anh vòng qua ôm vào lòng, lại ấm áp như xuân. Cô theo bản năng rúc sâu vào nguồn nhiệt, một cổ tình cảm ấm áp phả vào mặt, cùng với năng lực làm cho người ta an tâm, chậm rãi lưu chuyển toàn thân. Sau đó, cô từ từ quen nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của anh, vốn thân mình hơi cứng nhắc dần dần mềm xuống, hô hấp bình ổn.

Rất ấm áp, rất thoải mái. Vì sao tay của đàn ông lại không lạnh chứ, thật không công bằng..... Cô thỏa mãn thở nhẹ một hơi, nhin không được cọ cọ trong lòng anh, giống như mèo con làm nũng với chủ nhân.

“Nếu em còn động dậy, sẽ không chỉ đơn giản là ôm ngủ như này đâu” Trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến giọng nói nam tính mê người.

Cô vừa nghe thấy, sợ tới mức không dám động dậy nữa.

“Đứa ngốc” Anh cười khẽ vượt lưng cô đột nhiên chuyển sang cứng nhắc, “Ngủ đi, anh sẽ không làm gì với em đâu” Ít nhất chỉ là tạm thời.

Lúc này Miên Miên quả thật cũng mệt nhọc. Sau khi nhận được lời cam đoan của anh, cô thật sự chịu không nổi, gáp một cái, mí mắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng..... Sau đó chậm rãi ngủ.

Khi mơ mơ màng màng, cô còn không quên nhắc nhở chính mình, ngày mai nhất định phải hỏi rõ ràng vì sao anh muốn hôn cô, nhất định nhất định.....

~~***~~

Sáng sớm, từng tia nắng ấm áp chiếu lên chiếc giường êm ái. Trên giường, một cô gái xinh đẹp đang ngủ. Ừm một tiếng, lại trở mình tiếp tục ngủ. Nhưng sau một lúc lâu, đôi mắt mê mông vẫn chậm rãi mở ra, mí mắt không tình nguyện duy trì trạng thái nửa nhắm nửa mở.

Hai mắt không có tiêu cự nhìn bàn trang điểm ước chừng đến năm phút đồng hồ, một tia ý thức tiến vào trong óc. Miên Miên xoa mắt ngồi dậy, tùy tiện nhìn qua bên cạnh, trống không.

Ừm, trống không, rất bình thường. Cô đứng dậy tìm dép dưới sàn nhà.

..... Á? Không đúng, tối hôm qua giám đốc đại nhân hình như đã tới. Động tác của cô bị đình chỉ.

Không chỉ đã tới, hơn nữa bọn họ như vậy, còn có như vậy..... Cô mở to hai mắt, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo.

“Reng reng!”

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, cô đang trong khoảng trầm tư bị dọa đến giật mình,

xỏ dép chạy ra ngoài.

“Đến đây ——” Cô vừa đi vừa nói, nhưng còn chưa đi tới cửa, bước chân của cô lại đột nhiên dừng lại.

Trong phòng khách của cô xuất hiện một người đàn ông ở trần. Đàn ông!

Chính xác mà nói, là một người đàn ông để trần nửa người..

Anh đứng trong phòng khách, để trần nửa người trên, thân hình giàu tính đàn hồi, không hề bị cách trở bại lộ trong tầm mắt của cô. Anh hình như là vừa mới tắm xong, toàn thân tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, bọt nước chậm rãi chảy xuống từ mái tóc đen ẩm ướt, lấy tư thế mờ ám trượt xuống yết hầu, xương quai xanh ửng mỡ, bờ ngực cường tráng rắn chắc, cuối cùng tan ở đường cong cơ bụng..... Chỗ chảy xuống, nhìn qua rất gợi cảm. Anh cứ như vậy đắm mình dưới tia nắng ban mai rực rỡ, tự nhiên trang nhã đứng ở đó, giống như nơi này là nhà của anh, anh mới là chủ nhân ngôi nhà.

Cảnh đẹp như thế, Miên Miên nhìn đến hai mắt đăm đăm, anh lại bình thản ung dung lấy khăn bắt đầu lau tóc, bình tĩnh nói: “Ra mở cửa đi” Rất giống kiểu của chủ nhân.

“Reng reng reng reng reng reng!” Tiếng chuông bắt đầu dồn dập không kiên nhẫn.

Miên Miên hoàn hồn giữa sự kinh ngạc, ngoan ngoãn chạy tới mở cửa.

Trời ạ, cô lại có thể thấy được (nửa) thân thể của giám đốc đại nhân! Woa, sự phát triển này có quá nhanh hay không, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý mà..... Cô mặt đỏ tìm đập dồn dập chạy ra mở cửa ——

Sau khi đối mặt với người ngoài cửa, cô “Rầm” một tiếng thật mạnh, đóng cửa lại.

Một lát sau, chuông cửa phản nộ cấp tốc vang lên, người ngoài cửa nổi giận đùng đùng hô to:

“Baby! Con bị choáng váng sao? Không nhận ra mẹ mình sao? Mẹ đi xe một quãng đường lớn tới gặp con, con lại sập cửa vào mặt mẹ? Này, còn không mở cửa? Mau mở cửa cho mẹ!”

Cô khẩn trương xoay người dựa vào cánh cửa, nhìn người đàn ông quần áo không chỉnh tề cách đó không xa, kinh hoàng nhất thời tràn đầy hai tròng mắt: Xong đời!

“Reng reng reng reng reng reng reng reng!” Tiếng chuông không thuận theo cũng không buông tha quanh quẩn không dứt..

“Baby, con làm cái gì? Còn không mau mở cửa! Con muốn bức mẹ phát hỏa phải không?!”

“Mẹ, mẹ mẹ mẹ sao lại đến sớm như vậy!” Cô quyết định thi triển kế hoãn binh, giãy dụa lần cuối.

“Sớm? Mẹ lần trước không phải nói qua với con trên điện thoại chín giờ mẹ đến sao? Baby, con hôm nay là lạ sao ấy? Có phải có chuyện giấu mẹ hay không?” Bà Nguyễn nheo hai mắt lại, cảm giác được trong phòng có chuyện kỳ quái. Đứa con này, không mở cửa không được. “Còn không mau mở cửa! Để mẹ đi vào!”

“Mẹ! Con có chút không tiện, mẹ có thể nửa tiếng sau lại đến hay không?” Tuy rằng là giấu đầu lòi đuôi, nhưng dưới tình thế cấp bách này, cô tìm không được biện pháp nào tốt hơn.

Bà Nguyễn thấy ấn chuông không có hiệu quả, hỗn hển gõ cửa, cửa gỗ chấn động dưới bàn tay sắt của bà, Miên Miên dựa lên cửa hoảng sợ cảm giác trên đỉnh đầu có vôi bay xuống.

Bên này trình diễn cảnh mẹ con giằng co, bên kia, Hỏa Nhạ buông khăn xuống, lắc lắc tóc hỗn độn, lập tức đi tới bên cô.

..... Hử?

Miên Miên ngơ ngác nhìn người đàn ông đi đến bên mình, tim loạn nhịp và thất thần. Mặt anh lộ ra nụ cười thản nhiên, cô lại phát hiện mình nhìn không rõ vẻ mặt của anh.

Bên tai cô bỗng nhiên vang lên một đoạn đối thoại:

Ít nhất anh phải nói cho tôi biết..... Anh vì sao lại hôn tôi?

Còn tám giờ ba mươi phút nữa em sẽ biết.

Trời ạ..... Cô há hốc miệng kinh ngạc.

Ai tới nói cho cô, đây không phải sự thật?

Đừng nói cho cô đây là trùng hợp.....

Bởi vì suy đoán này, trái tim cô thít chặt lại một chút.

Cô mơ hồ ý thức được, không biết từ khi nào thì bắt đầu, cô đã tiến vào một cái lưới ẩn hình. Cái lưới này, bắt lấy nhất cử nhất động của cô, bắt lấy mỗi một góc cuộc sống của cô, bất kể cô đi bên nào, cũng không thoát khỏi cái lưới được tỉ mỉ bện thành này, Miên Miên rơi vào lưới.

Hướng đi của chuyện xưa sẽ có rất nhiều loại khả năng, nhưng kết cục, chỉ có thể có một.

Cánh tay Hỏa Nhạ lướt qua cô, bình tĩnh mở cửa.

Bà Nguyễn đứng ở ngoài cửa thấy cửa cuối cùng cũng mở ra, há miệng muốn nói gì, nhưng khi vừa thấy Hỏa Nhạ đứng lặng im ở cửa, nhất thời khiếp sợ nói không nên lời.

Con đà điểu bé nhỏ Miên Miên tránh ở phía sau Hỏa Nhạ che mặt. Hức, thật muốn tìm một cái hầm để chui vào!

“Bác gái, cháu chào bác!” Hỏa Nhạ khiêm tốn lễ độ cười.

Không hổ là bà Nguyễn, nhìn quen tình cảnh này rồi, không đến một phút cũng đã phản ứng kịp. Bà cau mày, ánh mắt sắc bén bắt đầu nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông tuấn tú đẹp trai cao lớn trước mắt này, cùng thời gian, ý thức tiếp thu được tin tức của ánh mắt bắt đầu tiến hành nhanh chóng sửa sang lại, quy nạp, tổng kết. Năm giây sau, đã biết rõ đáp án.

“Bác gái, vào nhà trước thôi” Anh nghiêng người ra hiệu, trên mặt vẫn lộ nụ cười tươi làm cho người ta thư thái.

Bà Nguyễn đi vào trong phòng, nhìn đến con gái hai má ửng hồng, lui xuống lần tránh, trong lòng lại thêm vài phần chắc chắn. Bà không lên tiếng nhìn bốn phía xung quanh, khóe miệng dương lên, vẻ mặt trang nghiêm.

Miên Miên đoán không ra ý nghĩ của mẹ, nghĩ rằng vẫn nên làm sáng tỏ một chút đi: “Mẹ, người này là giám đốc công ty con, anh ấy ——”

“Giám đốc công ty con?” Bà Nguyễn bỗng nhiên quay đầu.

Cô giật mình, thành thật trả lời: “Dạ. Tối hôm qua bởi vì anh ấy ——”

“Tối hôm qua?” Bà Nguyễn nheo hai mắt lại.

“Đúng vậy” Miên Miên hơi hoảng sợ, mở to hai mắt tiếp tục nói, “Tối hôm qua bởi vì anh ấy uống rượu, cho nên ——”

“Uống rượu?” Hai mắt Bà Nguyễn hiện lên một tia sáng dị thường, Miên Miên còn muốn nói cái gì đó, bà vẫy tay ngăn không cho cô lên tiếng, “Được rồi, con không cần phải nói, mẹ đều hiểu được”

Trán Miên Miên hiện lên ba đạo hắc tuyến, rất nghi ngờ mẹ mình rốt cuộc hiểu được cái gì.

Khi hai người nói chuyện, Hỏa Nhạ đã mặc áo xong, động tác tao nhã lưu loát, thần sắc bình tĩnh ổn định, một chút cũng không có sự chật vật và xấu hổ khi bị bắt gian tại giường. Anh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của bà Nguyễn, trên mặt lộ ra ý cười một chút cũng không quan tâm hơn thua.

Người đàn ông trước mắt này có bao nhiêu cân lượng, trong lòng bà Nguyễn đại khái có thể suy nghĩ ra, bà hắng giọng, cố gắng đè nén cảm xúc quay cuồng trong nội tâm, vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi đến gần Hỏa Nhạ, lạnh giọng hỏi:

“Cậu là ai?”

Hỏa Nhạ lễ phép trả lời: “Bác gái, cháu là Hỏa Nhạ, khẩu nhược nhạ” [1]

Bà Nguyễn thầm nghĩ: *Tên cũng kỳ quái, nhưng tướng mạo cũng không tệ lắm.* (Lời tác giả: Đặt tên con gái thành như vậy còn không biết xấu hổ ghét bỏ tên người khác.....)

Bà tiếp tục hỏi: “Cậu đang làm gì?”

Miên Miên đứng giữa hai người nghe đến đó nhin không được chen vào: “Mẹ! Mẹ ngồi xuống trước, hãy nghe con giải thích ——”

Hỏa Nhạ cắt lời cô: “Cháu đảm nhiệm chức vị giám đốc kỹ thuật của một công ty trò chơi, nội dung chủ yếu của công việc là chỉ đạo hướng dẫn kỹ thuật và quản lý nhân viên”

“Cậu quen baby nhà tôi bao lâu rồi?”

“Bốn tháng mười ba ngày mười tám giờ!”

“Hai người phát triển tới trình độ nào?”

“Cô ấy đã gặp ba mẹ cháu, hai người cũng rất vừa lòng”

Hai người tiến hành đối thoại đầu vào đấy, một bên Miên Miên gấp đến độ trực tiếp giậm chân!

“Mẹ! Giám đốc! Hai người trước hết nghe con nói ——”

Nhưng mà, không ai để ý tới cô. Miên Miên sắp té xỉu.

Tia sáng trong mắt bà Nguyễn chột hiện: “Cậu có nghiêm túc với Miên Miên không?”

Con người Hỏa Nhạ hiện lên sự thanh cao tinh thuần: “Cháu phát triển trò chơi, nhưng cháu không đùa giỡn với trò chơi tình cảm”

Bà Nguyễn nghĩ, hít một hơi thật sâu, rốt cục cũng hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất —— “Hai người tối hôm qua đã làm cái gì?”

Hỏa Nhạ không trả lời, chỉ chậm rãi nở nụ cười.....

Miên Miên ghen hòng trăn trối nhìn anh.

Bà Nguyễn híp đôi mắt sắc bén lại ngưng mắt nhìn anh, khóe miệng hơi hơi run rẩy, không nói nữa. Sau đó, tầm mắt của bà chậm rãi chuyển qua trên người Miên Miên, trong giọng nói tựa hồ ẩn nhẫn thống khổ rất lớn: “Baby, con.....”

Miên Miên nhìn thấy thần sắc mẹ mình ngưng trọng, rùng mình, hoảng sợ: “Mẹ, con..... không phải như thế.....”

—— Tối hôm qua căn bản là không xảy ra chuyện gì mà! Giám đốc đại nhân anh sao lại cười mờ ám như vậy! Xem kìa, mẹ tôi hiểu lầm rồi! Tôi khóc! (Tiếng lòng Miên Miên)

—— Baby, làm tốt lắm! Con lúc này rất giỏi! Mẹ cảm thấy kiêu ngạo vì con! (Tiếng lòng bà Nguyễn)

Sự kích động trong lòng bà Nguyễn hiện ra đầy mặt, 23 năm qua khổ sở nuôi dưỡng con gái, thời khắc này cuối cùng cũng nhận được báo đáp!

Nhưng bề ngoài, vẫn duy trì uy nghiêm trường bối. Ánh mắt bà không ngừng lưu chuyển qua lại giữa hai người, cuối cùng, bà ổn định tầm mắt trên mặt Hỏa Nhạ, trầm giọng chỉ đích danh: “Cậu Hỏa”

Hỏa Nhạ cười nhẹ: “Dạ”

Trong lòng Miên Miên đột nhiên xuất hiện một dự cảm điềm xấu.

Bà Nguyễn hít một hơi, trịnh trọng tuyên bố ——

“Cậu..... Chọn ngày đi!”

~~***~~

Bắt đầu từ ngày đó, Miên Miên linh ngộ được hai chuyện.

Thứ nhất, Hỏa Nhạ cố ý lừa bịp, năng lực bịa đặt là hạng nhất.

Thứ hai, chuyện này, cô không có quyền lên tiếng.....

Tục ngữ nói, mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vui mừng. Ngày hôm sau, bà Nguyễn hể hể được cơ hội thì giữ chặt Hỏa Nhạ nói chuyện phiếm, bình thường một lần tán gẫu chính là mấy tiếng, Hỏa Nhạ cũng không có ý kiến gì khác, mỗi lần đều tận lực giành thời gian ra phụng bồi, thái độ nho nhã lễ độ này cùng với việc hào phóng khéo ứng đối, làm cho bà Nguyễn vừa lòng trực tiếp gật đầu, ý cười trên mặt làm thế nào cũng không che giấu được.

Khi bà Nguyễn hỏi đến ngày kết hôn, Hỏa Nhạ thành khẩn trả lời. “Về việc này, cháu sẽ nghiêm túc suy xét”, Miên Miên bị đoạn đối thoại này làm cho oanh động như sấm giữa trời quang.....

Qua ba ngày ở chung, trong lòng bà Nguyễn đã nhận định Hỏa Nhạ chính là con rể tương lai của mình.

Trước khi rời khỏi thành phố G, bà gọi Miên Miên qua một bên nói chuyện: “Baby, lần này” Bà hếch hếch cằm chỉ về hướng Hỏa Nhạ, tươi cười đầy mặt, “Đứa nhỏ này rất hiếm thấy, con phải nắm chắc, biết không? Nếu như có thể, mẹ hy vọng các con có thể kết hôn trong năm tới”

Miên Miên nhìn Hỏa Nhạ đang mua vé bên phòng bán vé, trong lòng hiện lên một trận vô lực, cô bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con và anh ấy còn trẻ mà”

Bà Nguyễn ngoảnh mặt làm ngơ với lời này của cô, tiến đến bên tai cô, đè thấp giọng: “Baby, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên, biết không?”

Miên Miên không khỏi nhăn mày, thuận theo tự nhiên? Sao lại nói thần bí như vậy chứ?

Bà Nguyễn biết cô nghe không hiểu, thấp giọng thêm một câu: “Chính là cái kia, biện pháp bảo hiểm. Không cần phải dồn hết tâm trí, thuận theo tự nhiên, biết không?”

Miên Miên: “.....”

Thật sự là càng nói càng thái quá.

Thật vất vả tiễn bước mẹ đi, Miên Miên cười suy yếu, chuyện bất ngờ không kịp phòng bị mấy ngày nay nhiều lắm, làm cho thể xác và tinh thần người ta mỏi mệt. Quay người lại, cô đụng vào một lồng ngực ấm áp rắn chắc.

Hỏa Nhạ thuận thế ôm eo cô, nhìn xuống mặt cô, nhẹ giọng hỏi: “Mệt mỗi?”

Hơi thở mát lạnh của anh quanh quẩn bên mũi, cô chưa hoàn toàn thích ứng với sự thân mật này, mặt đỏ hồng nói: “Giám đốc, việc kia.....”

Anh nhướn mày: *Giám đốc?*

“Ừm, Hỏa Nhạ” Cô lập tức sửa lời. Dừng một chút, ngẫm lại vẫn nên xác nhận một chút: “Chúng ta..... Hiện tại xem như quan hệ gì?”

Anh liếc cô, biểu tình trên mặt hiện ra cô nói một câu rất nhàm chán vô nghĩa.

Nếu lúc này cô còn nói không rõ ràng tình huống này, vậy rất là khác người.

Mặc dù có chút mơ hồ, tuy rằng chuyện xảy ra bất ngờ.....

Nhưng, cô, Nguyễn Miên Miên, chính thức cùng giám đốc đại nhân của mình, Hỏa Nhạ cười lên rất đẹp mắt kia.....

Yêu đương.

Chú thích:

Khẩu nhược nhạ [1]: Chữ Khẩu - ghép với chữ Nhược - thành chữ Nhạ .

口 + 若 → 喏

Thêm một bạn trai, cuộc sống sẽ xảy ra biến hóa gì?

Biến hóa đó, sáng sớm ngày hôm sau Miên Miên lập tức cảm nhận được.

Cô nhìn chiếc xe màu bạc dừng trước cổng khu nhà, đôi mắt tròn hiện lên vài phần ngoài ý muốn, lập tức lại bị cảm giác vui sướng chiếm cứ. Cô bước nhanh về phía trước, cười nở rộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp với Hỏa Nhạ bên trong xe: “Buổi sáng tốt lành”

Không thể tưởng được anh sẽ đến đón mình đi làm, thật là có phần thụ sủng nhược kinh. Miên Miên nhìn đường cong gương mặt nhu hòa của anh không chuyển mắt, khoe miệng vẫn duy trì một độ cong.

Rất khó tin..... Đây là điểm tốt khi có bạn trai sao?

“Lên xe” Hỏa Nhạ lướt qua ghế phụ giúp cô mở cửa xe.

Sau khi ngồi lên xe, cô nghiêng người hỏi: “Tới lâu chưa?” Lẽ ra anh nên báo trước với cô một tiếng, như vậy sẽ không khiến anh phải đợi.

“Vừa tới không lâu” Anh nở nụ cười với cô, khởi động xe, xe chạy không nhanh không chậm ra đường cái.

Vừa tới không lâu? Cô nhìn chăm chú anh một hồi, hỏi: “VẬY..... Em còn không biết, anh đang ở đâu?”

Hai mắt anh nhìn chăm chú đường đi phía trước, chậm rãi hỏi lại: “Nhanh cảm thấy hứng thú với chuyện này như vậy sao?”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ trừng mắt nhìn anh: *Mới không phải như vậy đâu.*

Anh liếc nhìn cô một cái, đôi mắt lộ ra nụ cười, không đùa cô nữa: “Anh ở số 113 đường Thanh Tú, khu đô thị xanh Danh Đình, lô C, phòng 1102” Chuẩn xác lại không chút giấu diếm.

“Oh” Cô lên tiếng. Nhưng cô nghĩ lại, không đúng! Đường Thanh Tú cùng với đường Trữ Giang nơi cô ở, một ở phía Đông, một ở phía Tây, công ty nằm chính giữa hai khu này, nếu anh lái xe tới đón mình, nhất định phải đi một đoạn đường dài. Muốn đón cô đi làm, vậy buổi sáng anh xuất phát lúc mấy giờ?

Cô mở lớn hai mắt, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, ngày xưa anh đưa cô về nhà rất nhiều lần, đều là không tiện đường. Anh rõ ràng đã biết điểm ấy.....

Sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy, cảm giác ấm áp lan tràn khắp ngõ ngách trong tim. Cô chăm chú nhìn anh, giọng điệu mềm nhẹ: “Thật ra em đi xe bus cũng được, anh không cần đặc biệt tới đón em” Như vậy rất phiền cho anh, khiến cho người ta lương tâm bất an.

Anh chuyên chú nhìn phía trước, không đáp lại, vẻ mặt như đang ngẫm nghĩ cái gì.

Cô trừng mắt nhìn, đợi một hồi lâu vẫn không thấy anh lên tiếng, nhin không được thấp giọng hỏi: “Như thế nào?”

Đèn đỏ ngã tư đường phía trước sáng lên, anh dừng xe lại, chuyển mắt sang cười với cô, chậm rãi nói: “Anh chỉ đang nghĩ, câu em nói vừa nãy, là quan tâm anh, hay là đang khách khí?”

Nghe được anh nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết phản ứng như thế nào mới tốt, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh.

Nhìn thấy bộ dáng vô tội của cô, một tiếng thở dài như có như không tràn ra khỏi đôi môi mỏng, sau đó biến mất không dấu vết. Hai tay anh nắm chặt vô lăng, ánh mắt chăm chú nhìn đèn giao thông phía trước, kiên nhẫn chờ đèn xanh sáng lên.

Anh biết có một số việc, quả thật không thể quá vội vàng.

Chính là hy vọng đèn xanh, đừng hiện lên quá chậm.

Hai mươi phút sau, khi xe queo vào đường lớn trước công ty, Miên Miên nhìn ngã tư đường quen thuộc ngoài cửa sổ, đột nhiên kinh sợ, nhớ tới một chuyện rất trọng yếu.

A, cô lại có thể quên.....

Cô trộm ngẫm người đàn ông bên cạnh, cắn cánh môi, vài lần muốn nói lại thôi. Ô ô, nên mở miệng như thế nào? Dường như biểu đạt thế nào cũng không thỏa đáng, làm người thật khó.

Khi xe dừng lại ở bãi đỗ, cuối cùng cũng không chịu đựng được sự trầm mặc, trong lòng quỳnh lên, tay nhỏ bé trắng nõn không cần nghĩ ngợi liền phủ lên bàn tay to của anh, cô nhìn mặt anh, ấp a ấp úng nói: “Hỏa Nhạ, việc kia.....”

“Hử?” Anh không chút để ý đáp lời, chuyển sang vuốt ve mu bàn tay cô, anh nheo mắt, ung dung bắt đầu nâng bàn tay nhỏ nhắn của cô lên, da thịt non mịn mềm nhẵn, cảm xúc

cũng không tệ, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve, vui vẻ không biết mỏi mệt.

“Em cảm thấy, chuyện của chúng ta vẫn nên phối hợp xử lý đúng không? Chúng ta nên bí mật, đặc biệt trong công ty” Thấy anh không có phản ứng gì, cô nuốt nước miếng, lấy đủ dũng khí tiếp tục nói, “Nếu bọn họ phát hiện thì xong rồi, nếu không phát hiện, chúng ta cũng không cố ý đi giải thích..... Bởi vì anh biết đấy, công ty nhiều người nhiều miệng, chúng ta lại vẫn nên che giấu quan hệ. Cho nên, ừm, bí mật vẫn tốt hơn” Cô nói xong gật đầu thật mạnh, càng nghĩ càng cảm thấy đề nghị này vô cùng cần thiết.

Được rồi, cô thừa nhận nguyên nhân chủ yếu là vì cô sợ hãi bị người ái mộ anh giết chết trong một giây.....

“Được không?” Cô thật cẩn thận trưng cầu ý kiến của anh, thế nhưng lại không nhận được đáp án, cô nghi hoặc cúi đầu nhìn, rốt cục phát hiện bàn tay đang mình đang bị nhào nặn như miếng đất sét, cô không vui thoát khỏi ma chướng của anh, yêu cầu anh không lẩn tránh vấn đề của mình: “Đừng đùa, đang nói nghiêm túc với anh mà” Thật sự là không cảm nhận được tâm tình lo lắng của người ta.

Anh giương mắt, trên khuôn mặt tuần nhã không có biểu tình gì, thật lâu sau, bên môi anh hiện ra ý cười thản nhiên, nói: “Được”

Hai người nhất trí đạt được nhận thức chung, Miên Miên thuận lợi ngoài ý muốn.

Khi bọn họ sóng đôi đi vào công ty, bởi vì không có hành động thân mật, lại thoải mái đi làm, cùng đến công ty cũng không có khả năng có chuyện gì, cho nên tuy rằng dọc đường phóng đến không ít ánh mắt tò mò, nhưng cũng chỉ vội vàng thoáng nhìn, cũng không nghiên cứu sâu hơn nữa.

Miên Miên sau khi ngồi vào chỗ của mình, thầm thở ra một hơi.

Bên tai đột nhiên truyền đến những tiếng cười đùa, cô xoay người nhìn về phía những nữ đồng nghiệp đang vây lại nói chuyện phiếm kia, tuy rằng bầu không khí tràn ngập những tiếng cười, nhưng ở trong mắt Miên Miên, lại nhìn thấy khóe mắt bọn họ đang sôi sục lửa giận, tức giận tận trời vậy quanh mình. Cô không khỏi rung mình một cái.

Tuy rằng có chút áy náy với Hỏa Nhạ, nhưng mà lòng ghen tỵ của phụ nữ rất đáng sợ, anh là một đại nam nhân sẽ không hiểu.

Hôm nay tổ hạng mục Phi Thăng tiến hành cuộc họp như thường lệ, tinh thần trạng thái và tâm tình của mọi người đều rất tốt, sau khi đã trải qua một tuần khiến cho người ta không rét mà run kia, hôm nay không khí hòa hợp tựa như dạo chơi trong tiết thanh

minh, nhìn đi nhìn lại, cỏ cây tươi tốt, chim hót hoa nở, mọi người đều chấp tay hứng lấy cảnh tượng thâm thúy “Hoa cỏ chào đón ánh bình minh”.

Hơn một tiếng sau, cuộc dạo chơi chấm dứt. Trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười trấn an, đều đứng lên, thu dọn tài liệu trên bàn chuẩn bị ra khỏi phòng họp.

Miên Miên cũng đứng lên, đang muốn bước ra, dư quang ánh mắt lại liếc tới bên người Hỏa Nhạ. Cô nghĩ rằng việc này cũng không có gì, cửa ngay sau mình thôi, vì thế cô không để ý tới anh, xoay người cất bước ——

Còn chưa đi ra vài bước, bỗng nhiên cô cảm ứng được một hơi thở quen thuộc phía sau người chậm rãi đánh úp lại, còn không có đợi cô quay đầu, hơi thở ấm áp phả vào tai, giọng nam trầm thấp thuần hậu vang lên bên tai, gần trong gang tấc: “Miên Miên, caravat của anh còn ở nhà em, đêm đó đã quên mang đi”

Tình huống xảy ra bất ngờ làm Miên Miên chấn động, lỗ tai ôn nhuận như ngọc lập tức bị hơi nóng thiêu đến đỏ hồng, cô thất kinh nhìn phía phát ra giọng nói, rơi vào một đôi mắt ẩn ẩn ý cười.

Đám người ra khỏi phòng họp đang tập trung đứng ở cửa phòng, vẫn còn chưa hoàn toàn giải tán, mà thiếu gia này đứng ở vị trí hoàng kim gần cửa phòng, vô cùng mờ ám cúi người xuống, kề sát bên tai nói ra những lời vô cùng mờ ám! Càng khiến cho người ta tuyệt vọng là, tiếng nói của anh có khả năng điều khiển mọi thứ, động tác và âm lượng giống như thì thầm này, cũng không sai đi chút nào, đủ để cho tất cả mọi người nghe được tiếng nói mê người của anh!

Cô cực kỳ bi thương nhìn anh: *Đại thiếu gia, cho tôi một con đường sống đi mà.....*

Nhận được sự lên án trong mắt cô, trên mặt Hỏa Nhạ đột nhiên hiện lên một nụ cười điên đảo chúng sinh, sau đó..... Không có nửa điểm lòng đồng tình nào rời đi, dứt khoát không thương lượng về con đường sống.

Để lại cô đang hóa đá trước một cục diện siêu cấp rối rắm.

Một câu kia của Hỏa Nhạ, giống như một hòn đá to ném vào mặt hồ đang yên ả, mọi người tuy rằng đều không lên tiếng, nhưng trong lòng cũng dâng lên từng đợt sóng. Đám người vốn dĩ như dòng nước tiến về phía trước, lúc này biến chất thành hồ dán, một bộ phận di chuyển về phía trước, một bộ phận khác cứng lại tại chỗ.

Ngoại trừ đồng nghiệp nam tò mò quay đầu lại nhìn xung quanh, cứng lại tại chỗ là các nhân viên sắc nữ. Mặt bọn họ không chút thay đổi nhìn Miên Miên, chỉ nhìn.

Một bên là Miên Miên thể đơn lực mỏng, một bên là đội quân tóc dài người lớn thể mạnh, tạo thành thế trận bất lợi 1 vs N, cổ họng Miên Miên truyền đến những tiếng “Ừc, ực”, biết rõ đây là sự yên tĩnh trước cơn bão.

“Miên Miên.....” Giọng nữ âm nhu phá bỏ sự trầm mặc, mở người mở lời là Lily tổ kế hoạch, cô ta đẩy kính mắt, thấu kính thủy tinh phản xạ ra ánh sáng chói mắt, “Câu lúc này giám đốc nói, là ý gì?”

Mồ hôi lạnh duyên dáng rơi xuống trán Miên Miên: “Chính là..... Có cái gì đó quên ở nhà tôi, là ý này”

MM [1] Mai Tử bộ phận phục vụ khách hàng lặng lẽ hỏi: “Anh ấy sao lại có cái gì quên ở nhà cô?”

“Việc này... Cô phải hỏi anh ấy” Vứt bừa bãi không phải cô mà, đổ mồ hôi.

Cô lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, ở trong lòng đang tính toán xác xuất chạy trốn thành công.

Nhưng đã không thể rồi, chúng nữ hít một hơi thật sâu, trăm miệng một lời đặt câu hỏi: “Cô rốt cuộc có quan hệ gì với giám đốc?!”

Miên Miên bị tiếng gầm sôi trào nào khiến cả người phát run, ngập ngừng nói không ra lời.

“Nói mau, cô và giám đốc rốt cuộc có quan hệ gì!” Đội quân tóc dài không kiên nhẫn lại đặt câu hỏi.

Miên Miên nơm nớp lo sợ nhìn những gương mặt đặng đặng sát khí xung quanh mình, quyết định trước tiên khiến cho bọn họ choáng váng: “Chính là quan hệ hai bên nam nữ giữa cuộc sống xã hội dần dần nảy sinh ra cuộc cách mạng tình cảm siêu việt vượt trên tình bạn từ việc đối phương thuộc về sở hữu của tập thể biến thành sở hữu cá nhân.....” Sắc mặt của đội quân tóc dài nghe đến đâu kém đến đó, cô nuốt nước miếng, đã xong đoạn vô nghĩa, yếu ớt bổ sung thêm một câu mấu chốt nhất: “Chính là tục xưng, quan hệ yêu đương.....” Ô, cô đã nói!

Những tiếng hít không khí đồng thời vang lên!

Đội quân tóc dài hoàn toàn bạo động!

“Cô nói cái gì ——!!!”

“A a a! Tôi không tin đây là sự thật! Các cậu mau nhéo tôi một cái đi!”

“Cô khi nào thì thành người yêu của giám đốc? Mau khai thật ra!”

“Nguyễn Miên Miên cô thật quá đáng, lại có thể nhanh chân đến trước!”

“Tôi không nghe! Tôi không nghe! Tôi không nghe!”

“Giám đốc đại nhân, anh vì sao không đợi em! Người ta không chịu đâu!”

..... Vốn dĩ buổi sáng rất yên tĩnh, vì tin tức trời ráng này, mà trở nên vô cùng chấn động.

Trên hành lang, người đến người đi, tiếng bước chân dồn dập không dứt bên tai.

Trên bàn phím, vô số bàn tay gõ chữ bay lượn.

Theo tin tức truyền miệng và truyền tin trên Internet, trong lúc nhất thời tin giật gân “*Giám đốc Hỏa Nhạ và Nguyễn Miên Miên tổ mỹ thuật tạo hình yêu nhau*”, trong vòng năm phút đồng hồ đã truyền khắp mỗi một ngõ ngách trong công ty, hiệu suất vô cùng cao, phương diện vô cùng rộng.

Miên Miên 23 năm qua vẫn an phận thủ thường, cần cù lẩn tránh, đối mặt loại thế trận này, ngẩng đầu nhìn phương xa, mỉm cười rơi lệ: *Hỏa Nhạ, anh thắng.*

Tin tức bọn họ yêu nhau, như anh mong muốn, sắp xếp vô cùng tốt.

Tuy rằng không thiếu lời chúc phúc, nhưng càng nhiều sự thờ ơ và ghen ghét. Sau khi nhận được 69 lần chất vấn và 277 ánh mắt lạnh lẽo, thời gian tan ca rốt cục đã đến. Cô như lấy được đại xá, không nói hai lời tóm lấy túi xách trốn lấy người.

Một mạch vọt ra cổng chính, Hỏa Nhạ thể nhưng đã đứng ở bậc thang, mỉm cười với cô.

Cơ tức bị đè nén đã lâu trong lòng cô hùng hực nổi dậy, cô bước nhanh xuống cầu thang, vọt tới trước mặt anh ném ra một quyền!

..... Bình thường thiếu sự rèn luyện, năm dấm đó đương nhiên không tạo thương tổn gì cho vòm ngực rắn chắc của anh, cô buồn bực thu năm dấm, trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ai oán phủ kín: “Anh là người xấu”

“Ừ, anh là người xấu” Anh vẫn cười thản nhiên như cũ.

“Anh hại thảm em” Cô đáng thương biểu hiện mình có bao nhiêu khổ sở.

“Ừ, anh hại thảm em” Anh đáp lời, đem tay nhỏ bé của cô giam lại trong lòng bàn tay anh, đi đến phía bãi đỗ xe.

Cô đi còn không quên quở trách tội trạng của anh: “Anh khiến cho một tia ảo tượng cuối cùng của nhóm nữ đồng nghiệp tan biến”

Con người anh lóe sáng, môi mỏng vẽ ra một đường cong, không lên tiếng.

Anh khiến cho một tia ảo tượng cuối cùng của nhóm nữ đồng nghiệp tan biến.

Miên Miên, cái gọi là ảo tưởng.....

Không phải chỉ có nữ nhân viên mới có đi.

~~***~~

Buổi tối, khi Thượng Quan Âm Ảnh ôm Ngư Hương Nhục Ti xuất hiện trước mặt mọi người, Thối Kiếm Tiêu Dao kích động đầy mặt.

“Tốt, thật sự là tốt quá, thật sự là thật tốt quá!” Anh lau nước mắt nam nhi, giọng nói run run, “Trời xanh có mắt, hai người cuối cùng cũng hòa giải, ta rất vui mừng! Cuối cùng cũng không phụ lòng người làm chứng là ta!”

Miên Miên , Lạp Lạp vui mừng phấn chấn nhảy ra: “Hai người có thể gương vỡ lại lành, ngoại trừ môn chủ ra, ta cũng cảm thấy vô cùng vui mừng! Sau khi hai người nháo loạn muốn ly hôn, lương tâm ta vẫn bất an, chung quy vẫn cảm thấy là ta hại hai người”

Thượng Quan Âm Ảnh nhú mi hỏi.

Lạp Lạp tiếp tục đánh chữ: “Bởi vì lần đó ta nói với Tiểu Ngư chuyện kia ——”

“A!” Nửa câu trước khi Lạp Lạp nói ra, Ngư Hương Nhục Ti phát vài tiếng “A” liên tiếp quấy nhiễu cuộc nói chuyện.

Mọi người kinh ngạc nhìn phía cô: “Tiểu Ngư cậu đang “A” cái gì?”

Ngư Hương Nhục Ti ngẩng đầu nhìn trời chợt dạ nói: “A! Thời tiết thật tốt nha! Hiếm khi thấy mọi người đông đủ như vậy, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian, tìm một chỗ thăng cấp đi!”

Tuy rằng hiềm nghi cô nói sang chuyện khác, nhưng quả thật cũng nói đúng, năm loại thuộc tính trên cơ bản tề tụ đông đủ như thế, không ra thăng cấp quả lãng phí tài nguyên.

Vì thế môn chủ ra lệnh một tiếng: “Thăng cấp”

Chú thích:

MM [1]: Cách viết tắt qua pinyin - - **Mèi mei:** Muội muội.

Đoàn người theo Thối Kiếm Tiêu Dao đi vào Đoạn Tình Nhai, sau khi tìm được địa điểm thích hợp đánh quái sau, Tứ Hải Du Hiệp làm thầy thuốc thêm đầy trạng thái cho mọi người.

Hiệu quả trị liệu của nhóm thầy thuốc quả nhiên cường đại, cộng thêm hai đại cao thủ trấn giữ, Miên Miên rất rõ ràng biết mình tới cho đủ nhân số. Sau khi cô thay Thượng Quan Âm Ảnh dùng kỹ năng vợ chồng “Tương Thủ Tương Thân”, liền nhập vào “Thần hội tương giao” dưới màn hình, hình ảnh động tác của Phấn Y Nữ Hiệp dùng một chút, không cần chỉ huy liền tự động tiến về phía trước đánh quái.

Thời gian rảnh Miên Miên di chuyển màn ảnh về phía Thượng Quan Âm Ảnh cách đó không xa, di chuyển con chuột kéo tới gần, cho đến khi thân hình cường tráng của nam kiếm khách cơ hồ chiếm cứ toàn bộ màn hình, từ ngũ quan nhân vật đến quần áo phục sức đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tay trái cô tựa vào má, nhìn nhân vật quen thuộc trong trò chơi trước mắt không chuyển mắt, bởi vì trong đầu tưởng tượng đến gương mặt nam tính sau máy tính của ai kia, khóe miệng xuất hiện ý cười nồng đậm.

Ngay khi cô sắp rơi vào trầm tư, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, cô thoáng chốc phục hồi tinh thần lại, quơ lấy điện thoại di động trên mặt bàn lên nhìn, trái tim nhất thời nhảy chậm nửa nhịp.

Là Hỏa Nhạ gọi tới.

Cô vội vàng nhấn nút trả lời: “Alô”

“Miên Miên”

Giọng nam quen thuộc truyền ra từ đầu kia điện thoại kia thêm vài phần từ tính hơn so với ngày thường, lại càng thêm mê người hơn. Tần suất tim đập của cô cũng nhanh hơn một chút so với ngày thường: “Có việc gì?”

Cả người cô dựa vào ghế, trong lòng nói thầm: *Có chuyện nói ở trên mạng nói không phải được rồi sao? Rất lãng phí tiền điện thoại.*

Bên tai, đột nhiên truyền đến vài tiếng cười khẽ nam tính, ngay khi cô chuẩn bị thất thần, giọng nói của Hỏa Nhạ lại truyền đến lần nữa “Tâm tình của anh rất tốt, cho nên đột nhiên muốn nghe tiếng của em”

Từ trong giọng nói của anh, không khó nghe ra tâm tình của anh quả thật rất tốt, nhưng mà..... Cô nghiêng đầu, không hiểu ra sao: “Có chuyện gì vui thế?”

Anh lại trả lời sang chuyện khác: “Em không ngồi bên máy tính?”

Đề tài chuyển trong khoảng thời gian ngắn khiến cô không phản ứng kịp, cô nhìn màn hình máy tính: “Vẫn đang ngồi cạnh, sao vậy?”

Anh trầm mặc vài giây, sau đó nói nhắc nhở: “Ngư Hương Nhục Ti của em sắp hết máu. Em không thấy sao?” Giọng của anh ẩn chứa một ý cười trêu chọc.

Á? Có chuyện như vậy? Cô vội vàng di chuyển con chuột, thu nhỏ hình ảnh của Nam Kiếm Khách lại, phát hiện thì ra là đã không có trạng thái, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hơi hơi phấp hờng: *Vừa rồi mình giống như người háo sắc nhìn Thượng Quan Âm Ảnh, căn bản là không lưu ý đến vạch máu, còn dám nói luôn luôn ngồi trước máy tính.*

Sau khi chốt dạ giúp thêm trạng thái cho nhân vật trong trò chơi, giọng nói của anh tiếp tục truyền đến: “Ngày mai anh sẽ tới đón em, chín giờ sáng”

Cô nhẹ giọng đáp lời: “Ờ.....”

“Anh sẽ không để cho em phải đợi nữa”

Hả? Nghe anh nói như vậy, cô nghi ngờ chớp chớp mắt. Anh cũng không để cho cô chờ, trước khi cô xuống dưới lầu anh cũng đã đợi ở đó rồi, không phải sao? Hay là anh nói nhầm? Hẳn là “Ngày mai anh sẽ đến sớm một chút, sẽ không để em chờ” chứ?

Sau khi mơ mơ màng màng cúp điện thoại, cô đem lực chú ý trở lại trò chơi, kinh nghiệm đánh quái ở đây quả nhiên rất cao, mới nửa tiếng mà ngay cả Độc giác kim tinh thú cũng đã thăng hai cấp.

Ngay khi cô phân phối thuộc tính cho linh thú, cửa sổ tán gẫu riêng của Lạp Lạp nhấp nháy qua.

[Tán gẫu riêng] Ô Lạp Lạp: Tiểu Ngư, việc tớ nói với Thượng Quan, không sao chứ?

[Tán gẫu riêng] Ngư Hương Nhục Ti: Việc gì?

[Tán gẫu riêng] Ô Lạp Lạp: Chính là chuyện của Nữ Oa Nương Nương đó. Anh ta vừa nãy hỏi tớ, tớ nói luôn với anh ta, bây giờ bọn tớ còn đang nói chuyện nè, tớ đã nói giúp cậu rất nhiều, hoho.

[Tán gẫu riêng] Ngư Hương Nhục Ti:!!!

[Tán gẫu riêng] Ngư Hương Nhục Ti: Cậu sao lại nói với anh ấy??

[Tán gẫu riêng] Ô Lạ Lạ: Nói như thế nào? Cứ việc nói thẳng, cậu lần này náo loạn muốn ly hôn là vì hiểu lầm quan hệ của anh ta và Nữ Oa Nương Nương đi? Tớ bảo anh ta lần sau phải phân rõ giới tuyến với người phụ nữ kia, bằng không? Hừ hừ, khi phụ nữ ăn dấm chua rất đáng sợ đó.

[Tán gẫu riêng] Ô Lạ Lạ: Hơn nữa, thật ra rất nhiều lần cậu chờ anh ta tới khuya mà. Yên tâm, loại tình huống này về sau không bao giờ xảy ra nữa, tớ đã giúp cậu giáo dục lại anh ta, a ka ka.

[Tán gẫu riêng] Ngư Hương Nhục Ti: A.....

[Tán gẫu riêng] Ô Lạ Lạ: Đúng rồi, anh ta nói sẽ gọi điện thoại cho cậu làm sáng tỏ chuyện này. Hắc hắc, cậu chờ điện thoại nhận tội của anh ta đi!

Miên Miên nhìn đến đoạn này, hít một hơi thật sâu.

Tâm tình của anh rất tốt, cho nên đột nhiên muốn nghe tiếng của em.

Anh sẽ không để cho em phải đợi nữa.

Thì ra..... là thế.

A!

A a!

A a a!

Mồ nữ xấu hổ và giận dữ nện bàn.....

~~***~~

Sự thật chứng minh, thói quen là có thể bồi dưỡng.

Cho nên ngay từ đầu Miên Miên có chút lương tâm bất an với toàn bộ hành trình đưa đón của Hỏa Nhạ, nhưng sau một tuần, cô đã rất坦然 nhiên nhận loại phục vụ chỉ có bạn gái mới hưởng thụ được này.

Hơn nữa nhìn theo một góc độ, mỗi lần tan ca anh đưa cô về nhà, đều đã đưa cô đến những nhà hàng nổi danh giải quyết nhu cầu dân sinh, trực tiếp vì giảm đi một khoản chi tiền cơm của cô, hắc hắc.

Nhưng tối nay có chút khác biệt.

Miên Miên không chút để ý nhìn phong cảnh phố phường ngoài cửa sổ xe, trong đầu cũng chỉ nghĩ hình ảnh bữa ăn lúc này.

Nhà hàng kia cô đã từng nhìn thấy trong tạp chí, là khu vực trung tâm tinh hoa của thành phố, không khí trang hoàng cao nhã, đầu bếp ở đó đã đạt nhiều giải nấu ăn ngon trên thế giới. Chất lượng món ăn rất tốt, cộng thêm phục vụ thượng đẳng, đương nhiên, giá cũng sẽ không hề “bèo”.

Đồ ăn Pháp cao quý phổ biến, điểm ấy cô biết. Cho dù đắt, người trả tiền cũng không phải cô, cũng không tới phiên cô đau lòng.

Nhưng mà!

..... Vì sao không ai nói cho cô, số lượng đồ ăn Pháp thì ra lại ít như vậy, ít đến vô cùng thâm thảm! Giá và số lượng hoàn toàn không có quan hệ trực tiếp!..... Chỉ ăn tư tưởng? Làm ơn, những thứ đó có thể lấp đầy bụng sao?

Cô càng nghĩ càng phát điên, nhịn không được quay đầu nói với Hỏa Nhạ: “Chúng ta sau này đừng đi ăn đồ ăn Pháp nữa” Bỏ ra hơn năm trăm tệ, nhưng ngay cả dạ dày có dung lượng nhỏ như cô cũng không no, một chút cảm giác ăn no cũng không có.

Hỏa Nhạ đang lái xe nhìn cô một cái: “Không thích?”

Cô vuốt bụng thấp giọng lầu bầu: “Cũng không phải không thích, thật ra hương vị cũng không tồi.....” Dần dần, cô càng ngày càng trầm mặc.

Kỳ thật cô nói như vậy, còn có một nguyên nhân khác.

Quả thật, không khí nơi đó lãng mạn lại tao nhã, ánh đèn nhu hòa, âm nhạc du dương, bộ đồ ăn sáng bóng lấp lánh dưới ánh nến, tựa như ảo mộng, mỗi một món ăn đều tinh xảo tựa như một tác phẩm nghệ thuật, làm cho người ta không đành lòng ăn. Vốn nên là loại hưởng thụ, nhưng mà..... Có lẽ là bởi vì lần đầu tiên ăn món ăn Pháp, có lẽ là bởi vì bồi bàn mặc đồng phục rất đẹp, có lẽ là bởi vì tất cả những người đến ăn đều là những cặp nam nữ quần áo gọn gàng..... Tóm lại khi ăn được một chút, Miên Miên đều ăn thật cẩn trọng, mỗi một động tác phải thật cẩn thận, sợ sẽ làm hỏng những đồ sứ xa hoa bày

trên bàn ăn này.

Trái lại người đối diện kia, thần sắc bình tĩnh, cử chỉ tự nhiên tao nhã, tựa hồ đã quen với trường hợp này.

Miên Miên nhìn sườn mặt Hỏa Nhạ qua kính chiếu hậu, tâm tư lay động, chợt cô nhếch cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu lên, một chút ánh sáng trong suốt lướt qua ánh mắt.

Cô xoay qua, hưng trí bừng bừng nói với Hỏa Nhạ: “Đừng về nhà, em dẫn anh đến chỗ này ăn ! Em mời anh ăn, được không?”

Anh nhướn mi, từ chối cho ý kiến: “Chỗ nào?”

Cô híp mắt, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí, đáp: “Đi đến phố Lạc Nhất”

Hai phút sau, xe màu bạc đi lệch khỏi quỹ đạo đã sớm định trước, xoay một góc vuông trên đường, đi vào một làn đường khác.

Khi hai người cùng xuống xe, đứng dưới ánh sáng đèn mỏng manh đầu thành phố G, Nguyễn Miên Miên thân là rắn đầu đàn nắm tay Hỏa Nhạ, kéo anh đi đến phía trước bức tường lớn: “Đi, em dẫn anh đi ăn”

Hỏa Nhạ nhìn những tòa nhà bị bao phủ trong màn đêm này, chậm rãi bước đi theo cô, rất không có trách nhiệm với người kéo xe đang kéo mình đi kia.

Quan hệ giữa đại học và phố ăn vặt cho tới bây giờ luôn luôn mật thiết không thể tách rời. Sau khi đến cửa phía Tây đại học G, dọc theo bờ sông các cửa hàng tạp hoá mọc san sát, mỗi khi màn đêm buông xuống, các cửa hàng nhỏ, người bán rong ào đến từ bốn phương tám hướng, các xe đẩy đủ kiểu đồ ăn vặt, chiên nướng. Những quầy hàng to có nhỏ có lan tràn khắp mặt phố, các kiểu mì, các kiểu chiên nướng, các loại cơm, xúc xích..... Đa dạng phong phú, cái gì cần có đều có. Hơn nữa mẫu chốt là, không cần chi nhiều tiền là có thể ăn no. Cho nên theo ưu thế địa lý cùng với ưu thế giá cả, khách ghé thăm khu chợ này phần đa là sinh viên đại học G.

Miên Miên dẫn theo Hỏa Nhạ đi xuyên qua chợ đêm rộn ràng nhộn nháo, khi dừng lại trước hàng Malatang [1], hấp dẫn không ít ánh mắt.

Dẫn sự chú ý của người khác chủ yếu là Hỏa Nhạ. Anh mặc âu phục chất liệu cắt may đều là thượng phẩm, phẳng phiu ở quán ven đường chợ đêm, cảm giác bất ngờ giống như thiên nga xông vào giữa bầy vịt. Hơn nữa con thiên nga này là chủng loại cao cấp nhất, đối mặt với những ánh mắt tò mò bắn tới mà vẫn tao nhã bình tĩnh như cũ, uy nghiêm vô cùng.

Miên Miên tìm vị trí thích hợp ngồi xuống quầy hàng quen thuộc, sau đó rất quan tâm kéo ghế ra, cười vồ xuống ý bảo anh ngồi xuống.

Hỏa Nhạ cúi đầu xuống, trầm mặc chăm chú nhìn xuống những chiếc ghế nhựa so với anh mà nói nhỏ bé rõ rệt, sau đó không có ý kiến khác khom người ngồi xuống. Không hồ là sinh viên ưu tú khoa học tự nhiên, trừ bỏ chút kinh hoảng khi vừa ngồi xuống mà lấy mắt thường không thể bắt giữ ra, lập tức xử lý tốt mối quan hệ hình học giữa băng ghế và thân thể, dưới sự trợ giúp của một vài đường hướng dẫn nhanh chóng tìm được đường trung tuyến, vì thế bình ổn cố định ở trọng tâm của hình tam giác. Thân hình vững chắc giống như anh đang ngồi trên một chiếc ghế dài.

“Quán này bán Malatang, anh nếm thử chưa?” Miên Miên cười tủm tỉm hỏi.

“Chưa” Anh khẽ liếc những món ăn thần bí đủ kiểu trên bàn, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô thản nhiên trả lời. Sau đó, anh vẫy tay với chủ quán, trầm giọng gọi: “Gọi món ăn, phiền anh cho tôi menu”

Bất kể là động tác hay là giọng nói, đều biểu hiện vô cùng tự nhiên, nhưng mà những tiểu thị dân vây xem xung quanh, cũng không hện mà đồng thời . Đặc biệt chủ quán.

Miên Miên bắt đầu xác định, anh quả thật là chưa nếm qua..... Vì phòng ngừa tình trạng co quắp của mặt ông chủ Malatang càng nặng thêm, cô cố gắng ức chế ý cười đang dâng lên cổ họng, biểu tình hơi vắn vẹo dán sát vào anh thấp giọng giải thích: “Ăn Malatang không cần menu, bên kia bày một chuỗi xiên thịt, trực tiếp đi lên chọn thứ mình thích là được rồi”

Cô kéo Hỏa Nhạ lĩnh đến ăn trước mặt các loại thức ăn đủ kiểu khác nhau, hưng trí bừng bừng đề cử với anh vài loại đồ ăn mình thích ăn, bao gồm thịt thăn, đậu hũ Nhật Bản, nấm kim châm..... Chỉ chốc lát sau làn tre trong tay bọn họ đã tràn đầy. Toàn bộ hành trình Hỏa Nhạ đều không phát biểu ý kiến, tùy cô an bài chỉ huy.

Sau khi hai phần Malatang được mang lên, Hỏa Nhạ ung dung nhìn một bàn đầy thức ăn xa lạ, chậm chạp không hề động đũa, cuối cùng dưới ánh mắt chờ đợi nóng bỏng của cô, chậm rãi gắp một miếng đậu hũ bỏ vào trong miệng.

Miên Miên lập tức đặt câu hỏi: “Thế nào, thế nào? Ăn ngon sao?”

“..... Cũng không tệ lắm” Anh nhắm nuốt vài miếng, hồi đáp chậm rì rì.

Cô cười híp mắt, vừa ăn vừa nói: “Ông chủ này bán hàng đã nhiều năm, từ khi em bắt

đầu học đại học đã thấy ông ấy bán rồi. Oh, đúng rồi, đã quên nói với anh, đại học G là trường cũ của em”

Khóa 4, khoa mỹ thuật tạo hình, mã sinh viên 04722581. Ở trong lòng Hỏa Nhạ bổ sung thêm một đồng số liệu.

Cô tiếp tục nói: “Hoàn cảnh nơi này là so ra thì kém hơn nhà hàng cao cấp, nhưng mà rất có rất nhiều cảnh hữu tình. Anh xem bên kia”, Cô chỉ vào những ánh đèn bên sông khu đối diện, tựa như hiến dâng vật quý báu nói, “Cảnh sắc rất mê người đúng không? Nơi đó là thánh địa quay phim của đại học G, một chỗ vô cùng lãng mạn ——”

“Có người muốn nhảy sông tự sát!”

Ngón tay Miên Miên chợt chỉ đến chỗ truyền ra một tiếng thét kinh hãi, nụ cười của cô cứng đờ.

“Các người không cần lại đây, nếu bước lên tôi sẽ nhảy xuống!” Giọng của mỗi nữ hô to đến rất cả cổ họng.

Bên bờ sông nhanh chóng tụ lại một đám tiểu thị dân lại thêm một đám ăn ăn thịt nướng lại xem trò vui, ở giữa mọi người quả thật có một người phụ nữ đang muốn sống muốn chết đòi tự sát. Có vẻ là thất tình.

Sau khi giằng co năm phút đồng hồ, người phụ nữ nhảy cầu đi về phía trước bậc thềm, làm bộ muốn nhảy xuống, một thanh niên nhiệt huyết nào đó giữa đám quần chúng vây xem bay ra muốn kéo cô ta lại, ai ngờ người phụ nữ nhảy cầu vào lúc này lại đột nhiên xoay người muốn nói, vì thế..... Đầu của mọi người đồng loạt ngửa qua đó xem, lại nhìn xuống.

Tiếng “Bùm” thanh thúy, phá bỏ sự trầm mặc của dòng sông.

Tâm tình của mọi người, câu nói đầu tiên trích dẫn của Tử Hà tiên tử là: *Tôi đoán được mở đầu, lại đoán không ra kết cục này.*

“Rất lãng mạn” Hỏa Nhạ kết luận.

Khóe miệng Miên Miên hơi hơi co rúm.

Nhưng mắc kẹt giữa việc không làm mất phẩm chất thiết yếu của nhân vật chính, mà vừa lúc này cô cũng nhìn đến TV ở quầy hàng tạp hóa, vị trí của bọn họ không chút nào mất công có thể nhìn rõ màn hình. Vì thế cô tóm nhanh lấy cơ hội này, lần thứ hai cô dâng vật quý hiếm để dời đi lực chú ý: “Ôi chao, anh xem. Ăn malatang còn có TV để

xem nhé! Phim này em thường xuyên xem, có rất nhiều thông tin hữu ích ——”

Khi Hỏa Nhạ nhìn lại hướng cô chỉ, vừa lúc phát quảng cáo.

“Từ khi tôi dùng Thanh Tràng Hoàn, trước đây cứ ba ngày một lần, bây giờ biến thành một ngày một lần! Bụng phẳng, không có mụn, da dẻ cũng tốt! Rõ ràng, loại trừ độc, xin hãy nhận rõ Thanh Tràng Hoàn có cấp phép của XX!”

Hỏa Nhạ thu hồi tầm mắt, gấp rau cải vào trong bát cô: “Ăn nhiều rau xanh, uống ít thuốc thôi”

Miên Miên: “.....” Thanh Tràng Hoàn, ta hận mi.

Chú thích:

Malatang [1]: Là món ăn cay truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc

Sau khi ăn xong Malatang, Miên Miên lại dẫn anh đi ăn Wìng Bowl [1], hàn nướng. Kỳ thật thà nói rằng cô dẫn anh đi, không bằng nói là anh đi cùng cô. Sau khi ăn uống no đủ, hai người trở về dọc theo đường cũ.

Đón gió đêm, Miên Miên phát ra tiếng thở thỏa mãn: “Ăn rất no, rất thỏa mãn” Đây mới là đời người.

“Vậy ngày mai lại đến đi” Người đàn ông bên cạnh cô nói.

“Hả?” Cô hơi kinh ngạc nhìn anh, có chút bất ngờ khi anh nói ra những lời này.

Anh không đồng ý với sự kinh ngạc của cô, chỉ thản nhiên hỏi lại: “Hả cái gì?”

Cô nhìn chăm chú vào anh, sau một lúc lâu nói không ra lời: “Anh..... Không ghét ăn những thứ ở nơi này sao?”

Cô hỏi như vậy, chẳng những mình đã trải qua hai tình huống lúng túng. Chủ yếu hơn là, mỗi khi bọn họ đến quán nào, những cái nhìn chăm chăm khác lại cứ kéo nhau mà đến, phần đông cái nhìn chăm chú thường pha lẫn giữa kinh diễm, xem xét, tò mò, thậm chí là khinh bỉ..... Tuyệt đại bộ phận đều tập trung ở trên người Hỏa Nhạ. Miên Miên suy nghĩ, tuy rằng anh có thể đã quen trường hợp như vậy, nhưng vốn dự định như việc bình thường, im lặng ăn, lại bị nhiều người nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động như vậy, trong lòng đã có biết bao nhiêu điều khó chịu rồi.....

“Chưa nói tới thích hoặc ghét” Anh nắm tay cô, bình tĩnh nhìn cô, con người đen thâm thúy phát sáng dưới ánh đèn đường, rạng rỡ linh lung: “Nhưng em thích, không phải sao?”

Một câu nói thản nhiên, lại khiến trái tim cô chấn động.

Nếu đến lúc này cô còn cảm nhận được một phần ôn nhu của anh, vậy cô cũng quá ngu ngốc.

Anh vốn dĩ là có thể vào những nhà hàng không có sự phiền nhiễu chuyên tâm ăn cơm, mà không cần lo lắng phong cách ăn mặc và hoàn cảnh chênh lệch, cùng với ánh mắt người ngoài. Một người đàn ông cao ngạo như anh, cho tới bây giờ luôn khinh thường việc đi đón ý nói hòa theo lòng hiếu kỳ của người khác, đi lại như gió, thoải mái như thường.

Nhưng bởi vì cô, anh mặc âu phục cao cấp, thừa nhận những cái nhìn chăm chú lễ phép

hoặc không lễ phép, thiện ý hoặc không thiện ý cả buổi tối.

Lặng im, thuận theo, không một câu oán hận.

Chỉ bởi vì cô. Anh muốn cô được vui vẻ.

Miên Miên chợt hiểu được người đàn ông trước mắt này.

Anh không phải thái tử gia cao quý, giám đốc kỹ thuật một công ty, cũng không phải thiên tài có hai bằng học vị, anh thậm chí không phải Hỏa Nhạ.

Ngoại trừ những quầng sáng được thần hóa, anh chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường nhất.

Một người đàn ông bị hãm sâu vào vòng ái tình.

Không hỏi xuất thân, không hỏi chức vị, không hỏi quá khứ, không hỏi tương lai. Bởi vì tình yêu, bọn họ trở thành hai người có cùng trình độ.

Nguyễn Miên Miên, mày còn không hiểu sao?

Người đàn ông trước mắt này, cho dù vô cùng vĩ đại, nhưng mà anh ta thích mày. Rất thích, rất thích.

Thích đến mức ưu tiên suy nghĩ cho sở thích của mày, sau đó lặng yên không một tiếng động nhượng bộ.

Đến tận lúc này, mày còn bất an cái gì, sợ hãi cái gì đây?

Hỏa Nhạ bỗng nhiên cảm nhận được bàn tay nhỏ bé tăng thêm vài phần sức lực, anh buông mắt xuống nhìn, đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn cười thản nhiên với mình.

Anh nhìn cô chăm chú không chuyển mắt: “Cười cái gì?”

Còn cười đến xinh đẹp như vậy.

Hai mắt cô chợt hiện những tia sáng kỳ dị, khóe miệng bao hàm ý cười dịu dàng, nhưng không đáp lại. Chỉ nắm tay anh, sát sao.

Anh cũng không hỏi lại.

Đáp án có thật có giả, nhưng bàn tay ấm áp kia, sẽ không gạt người.

Sắp đến ngày lễ Noel, những tán cây hai bên ngã tư đường, đều được treo lên những đèn màu rực rỡ và vật phẩm trang trí, tạo ra bầu không khí ngày lễ nồng đậm. Dù loại màu sắc, không ngừng biến ảo lấp lánh trong bóng đêm, đan vào thành một cảnh đẹp đèn hoa rực rỡ lấp lánh những ánh sáng ngọc, mơ mộng lung linh.

Bóng của hai người, trên ngã tư đường nhộn nhịp, được kéo dài ra, rất dài.

~~***~~

“Hỏa Nhạ, đừng, nơi đó không được!”

“Không có cách nào khác, nhất định phải làm như này, đây là một trình tự cần thiết”.

“Anh quá nhẫn tâm! Anh không thấy em đang chảy máu sao? Ô ô ô”

“Thật ra kinh nghiệm phong phú một chút sẽ không bị như vậy. Em là lần đầu tiên à?”

“Ừm, vâng. Em không chơi kịch liệt như vậy.....”

“Chúng ta lại đến một lần nữa đi”

“Còn á? Aizz, mệt chết em, em đầu hàng!” Miên Miên ảo não ném bộ điều khiển trò chơi đi, ngửa người ra sau, cuộn tròn trên sàn nhà gỗ sáng bóng.

Đúng vậy, mặc dù đoạn đối thoại có phần hạn chế, nhưng bọn họ quả thật không thể nghi ngờ là đang đánh điện tử. Buổi chiều thứ bảy, địa điểm là nhà Hỏa Nhạ, Miên Miên giống con sâu lông cuộn mình trên sàn nhà không muốn đứng lên.

Quá thương tổn lòng tự tôn. Vốn dĩ cô bị kích động đề nghị chơi điện tử, nhưng sau khi thảm bại lần thứ N, bây giờ một chút tinh thần cô cũng không có để đứng dậy. Chơi game trên mạng thua anh, dựa vào cái gì chơi điện tử cũng thua anh? Trải qua những việc này, cô đã hiểu rõ cuộc đời ảo mộng, thế giới này thật sự là rất không thú vị!

Người nào đó vươn tay kéo cánh tay con sâu lông: “Đứng lên, ván này còn chưa kết thúc”.

Con sâu nhỏ không thèm đếm xỉa, tiếp tục chơi xấu.

Người nào đó trầm ngâm một hồi, thản nhiên nhìn quét qua đường cong thân thể cô, chậm rãi nói ra: “Nếu ván này thua..... Đêm nay phải ở lại”

Miên Miên suy nghĩ trong một phần mười giây sau đó nhảy dựng lên, vươn tay chụp lấy bàn tay anh, ngón tay lấy tần số cực hạn của người siêu không ngừng bay lượn, tách tách tách.....

Trước khi điều khiển game bị phá tan, cuối cùng cũng phân ra thắng bại. Nguyễn tiểu thư không hề trì hoãn lại bại trận.

Giữ lời, tối đó cô quả thật ở lại..... Làm cơm chiều.

Món ăn bình thường của những gia đình hai món ăn một canh: Thịt bò xào ớt chuông, thịt xào trứng, canh trứng rải tía tô. Tuy rằng đồ ăn đơn giản, nhưng màu sắc hương vị đủ cả, sẽ bán rất được. Thật ra Miên Miên vẫn đủ tin tưởng với tài nấu nướng của mình, nhưng tuân thủ nguyên tắc làm người phải khiêm tốn, cô vẫn thật cẩn thận hỏi một câu: “Ăn ngon không?”

Hỏa Nhạ thiếu gia hình như còn đang nếm thử đồ ăn trong miệng, mãi lâu sau sau mới gật đầu đáp lại một câu: “Lần sau chúng ta tiếp tục thi đấu đi”

Miên Miên ngây ngốc sững sốt một hồi lâu. Thi đấu..... Trò chơi điện tử sao?

Sau khi cô phản ứng lại, cái đuôi nhỏ kiêu hãnh vênh lên cao vút, không khỏi BS [2] anh một chút. Khen ngợi cô trực tiếp khó khăn thế sao? Thật sự là người đàn ông không có chút thẳng thắn nào.

Nhưng nhìn anh ăn thức ăn không để lại miếng nhỏ nào, cô lại tha thứ cho sự không thẳng thắn thành khẩn của anh. Cuối cùng cô cảm thấy rất có thành tựu thu dọn bát đĩa, đại thiếu gia thì lại đi tắm rửa thay quần áo.

Rửa xong bát đĩa, sau khi cô dặn Hỏa Nhạ một tiếng, liền đẩy cửa phòng anh ra. Sau khi đi vào phòng, tầm mắt đầu tiên chạm vào chiếc giường lớn thoải mái mềm mại của anh, cô đứng yên lặng, trong đầu không khỏi liên tưởng ra hình ảnh mỹ nam nằm trên giường ngủ..... Cô mặt đỏ tai hồng lắc đầu, vì tư tưởng xấu xa của mình mà cảm thấy rất vô liêm sỉ.

Sau khi lục căn thanh tịnh, tư thế nghiêm chỉnh ngồi bên máy tính, khởi động laptop của anh.

Sau khi khởi động máy xong, trên màn hình xuất hiện vài biểu tượng cô xem không hiểu, chỉ có vài cái là nhìn là biết, cô di chuột nhấp vào một cái trong số đó.

Chú thích:

Wing Bowl [1]: Món ăn đường phố nổi tiếng của Hồng Kông

BS [2]: Từ viết tắt từ pinyin - - **b**ǐ **s**hì – khinh bỉ, xem thường.

Đăng nhập trò chơi, con sâu mạng Lạp Lạp quả nhiên trên mạng.

[Tán gẫu riêng] Ô Lạp Lạp: Tổ đội không? Bọn tớ ở đầm lầy, còn thiếu mấy người đánh.

Miên Miên không nói hai lời, lập tức bay đến đầm lầy U Hồn hội hợp với bọn họ.

Cấp bậc hiện tại của Miên Miên đứng ở hàng Xuất khiếu hậu kỳ, bên ngoài cơ thể nhân vật quanh quần những tia sáng màu vàng chói mắt, mắt thấy rất nhanh có thể đột phá cảnh giới hiện tại, tiến vào giai đoạn phân thân. Ở thời điểm mấu chốt này, nhiệt tình thăng cấp của cô tăng vọt chưa bao giờ thấy, một phần nghìn giây cũng không nguyện bỏ qua.

Trên thực tế cô cũng từng rất xun xoe giữ chặt cánh tay người nào đó làm nũng: “Nghe nói, anh chỉ cần chỉ tay năm ngón, là có thể thay đổi kho dữ liệu?”

Người nào đó dùng ánh mắt ý bảo cô nói tiếp.

Hai mắt cô phát sáng, giả bộ khâm phục: “Thật là lợi hại nha! Bội phục bội phục!” Sau khi hư tình giả ý khen ngợi xong, cô rốt cục cũng nói ra mục đích cuối cùng: “Phải nói thế này, chuyển tài khoản của em đến mã cấp chắc cũng như ăn một bữa sáng nhỉ?”

Anh nhếch khóe miệng cười cười, cho cô vô hạn hy vọng: “Quả thật là một bữa ăn sáng”

Thân thể cô càng dán vào càng gần, hai mắt chờ đợi nhìn anh: “Hỏa Nhạ.....”

“Không được” Không chút do dự từ chối, lại không chút khách khí ôm eo cô.

Cô kinh ngạc, ngẩng đầu bất mãn hỏi: “Vì sao?”

Anh suy nghĩ một chút: “Nhân viên lập trình tự ý thay đổi dữ liệu, là tối kỵ của công việc”

Cô trầm mặc hồi lâu, giọng nói rầu rĩ lại truyền đến lần nữa: “..... Vậy anh dạy em, em đến sửa!”

Anh lúc này không chút nghĩ ngợi liền lập tức trả lời: “Không được”

“Vì sao lại không được?” Nổi giận đùng đùng chất vấn.

“Bởi vì em.....” Anh liếc cô, đôi mắt đẹp hiện ra ý cười trêu chọc: “Chỉ số thông minh không đủ” Không có khả năng học được.

Tiếp theo là một cảnh bạo lực gia đình đẫm máu.

Miên Miên sau khi giải quyết xong quái vật, thay đổi góc nhìn, trên hình ảnh lại tùy tiện xông vào một người chơi nam mặc một thân trắng thuần.

Cô cũng không để ý tới, chỉ cho là người qua đường giáp ất đi ngang qua làm nhiệm vụ, nhưng mà nam thầy thuốc lại đột nhiên mở miệng: “Xin tổ đội”

Cô sững sốt, bắt đầu đánh giá người chơi nam này: Bách Hoa Trọng, Thất Tinh Tố Cẩm, ước chừng là tu vi Nguyên Anh Kỳ.

Đối với đội ngũ mà nói, rất yếu. Tiếng Đàn thân là đội trưởng hiểu được điểm ấy, cho nên vẫn không tỏ thái độ, hy vọng anh ta thức thời một chút, tự động rời đi.

Nam thầy thuốc nghĩ rằng bọn họ treo máy, vì thế mặt dày mày dạn tiếp tục xin tổ: “Nguyên Anh thầy thuốc xin tổ đội ở đầm lầy, ổn định đến 1 giờ sáng! Xin MMMM.....”

Cuối cùng, anh ta thẳng thắn đến ngồi bên cạnh Miên Miên.

Miên Miên nhìn có chút mềm lòng. Dù sao từng làm thầy thuốc, cô biết rõ thầy thuốc là y lại chức nghiệp của đội ngũ, giết quái cơ bản không phải hàng đầu. Thầy thuốc này nằm ở trạng thái bão hòa, tên nam thầy thuốc này vì tìm đội chắc đã thay đổi mấy tiếng.

Vì thế cô nói với Tiếng Đàn: “Tổ anh ta đi, tớ bây giờ ở nhà người khác, đêm nay sẽ không lên lâu được”

Nghe cô nói như vậy, Tiếng Đàn yên lặng thêm nam thầy thuốc vào.

Cuối cùng có một đội ngũ thu nhận mình mình, nam thầy thuốc rất vui mừng, vào đội ngũ liền tích cực gia tăng thêm trạng thái cho mọi người, sau đó tìm chỗ an toàn đàn đứng đó.

Miên Miên cười cười, xoay người tiếp tục đánh quái, lại đột nhiên nhận được khung tán gẫu của nam thầy thuốc: “Cám ơn bạn, Ngư Hương Nhục Ti”

Cô gõ xuống bàn phím “Không có việc gì, không cần cảm ơn”, vừa gửi ra, phía sau truyền đến tiếng bước chân trầm ổn. Cô ngoái đầu nhìn lại, hai má thoáng chốc hiện lên hai áng mây đỏ ửng.

Hỏa Nhạ tắm rửa xong, để trần nửa người đi vào phòng, đi thẳng đến mép giường rồi ngồi xuống, lấy một cái khăn trắng lau tóc đang ướt sũng.

Không khí trong khoảng khắc nóng lên.

Cô không dám nhìn thêm một giây, vẻ mặt nóng bừng chuyển tầm mắt tới tin nhắn. Rõ ràng người để trần là anh, nhưng đại thiếu gia này vẻ mặt tự nhiên, khiến cho cô mới giống như người có mưu đồ bất chính.

Một khúc nhạc piano vang lên trong phòng, Hỏa Nhạ dừng động tác lại, cánh tay dài duỗi ra, vươn tới chỗ di động ở đầu giường, ấn xuống phím nghe máy: “Alô..... Có việc nói mau. Ừ..... Khi nào thì.....”

Vốn dĩ có thể nói chuyện điện thoại tới mười phút đồng hồ, dưới câu trả lời rõ ràng lưu loát của anh, không đến hai phút thì tuyên cáo kết thúc.

Sau khi cúp điện thoại, anh chậm rãi đứng thẳng đi đến chỗ cô. Đứng ở phía sau cô, anh cúi người tới gần cô, ngưng mắt nhìn màn hình máy tính: “Tối mai chúng ta phải đi một chỗ”

Hơi thở nóng rực nam tính lướt qua tóc Miên Miên, cô sợ hãi kinh ngạc, khẩn trương ngồi thẳng người, miễn cưỡng trấn định mình: “Ở đâu?” Cô quay đầu nhìn anh, cũng không cần thận ngăn trướng vòm ngực trần của anh, không khỏi nuốt nước miếng, cố gắng biến cơ ngực rắn chắc của anh tưởng tượng thành một miếng thịt heo, gạt bỏ những suy nghĩ xa xôi.

Trên đỉnh đầu đột nhiên trầm mặc. Đang lúc cô cảm thấy nghi hoặc, đã thấy một cánh tay dài vươn ra, hướng tới trước ngực cô —— bàn phím kéo tới. Hỏa Nhạ nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, ngón tay thuần thục gõ xuống bàn phím, hình ảnh trò chơi hiện lên một khung đối thoại, ngón tay thon dài gõ xuống vài phím.

Làm xong những việc này, anh cứ như không có việc gì rời khỏi chỗ này, vừa đi vừa nói chuyện: “Tối mai đi đến chỗ ba mẹ anh một chuyến, Trầm Diệc và Sở Sính Đình muốn tới phát thiệp mời”

“Oh” Cô ngơ ngác đáp lời, ánh mắt lặng lẽ di động theo miếng thịt heo. Khi nhìn lại màn hình máy tính, lại bỗng nhiên phát hiện khung tán gẫu riêng đều là tin nhắn của nam thầy thuốc, như là “Bạn chơi game này bao lâu rồi? Bạn là người ở đâu?” Những câu nói tám nhảm linh tinh..... Mà đỉnh đầu Phấn Y Nữ Hiệp, không biết từ khi nào có thêm một danh hiệu —— Nương tử của Thượng Quan Âm Ảnh.

Không thấy tin nhắn của nam thầy thuốc trong khung tán gẫu riêng.

Cô xoay người, kinh ngạc nhìn Hỏa Nhạ..... Thật lâu sau, khóe miệng chậm rãi hiện ra nụ cười. Cuối cùng ý cười bên miệng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Thì ra người nào đó.....

Được rồi, cô thắng bằng.

Ngay tại lúc Miên Miên âm thầm sáng khoái, Lạp Lạp đột nhiên lên tiếng trong đội ngũ.

[Đội ngũ] Ô Lạp Lạp: Đúng rồi Tiểu Ngư, có chuyện quên nói với cậu.

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Chuyện gì?

[Đội ngũ] Ô Lạp Lạp: Môn chủ cố ý khởi xướng một ngày gặp mặt người chơi, cậu có hứng thú tham gia không?

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Gặp mặt người chơi?

[Đội ngũ] Ô Lạp Lạp: Ừ. Nghe nói tạm thời gặp ở thành phố G, cậu bây giờ còn ở thành phố G không? Nhưng bây giờ còn là giai đoạn trù bị, chứng thực cụ thể phải xem số người hưởng ứng. Bây giờ đã xác định số người, ngoại trừ môn chủ ra, còn có tứ và Đại Thúc, Tiếng Đàn, Tứ Hải, Chi Cô Cô.....

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Khoảng lúc nào?

[Đội ngũ] Ô Lạp Lạp: Còn chưa định trước, chắc là ngày cuối năm.

Miên Miên nghiêng đầu suy nghĩ, gõ thêm: “Đợi chút, tứ hỏi ý kiến của Thượng Quan”
Cô xoay người nhìn phía Hỏa Nhạ, nói: “Tiêu Dao muốn mở một buổi gặp mặt người chơi vào ngày cuối năm. Anh có hứng thú không?”

“Em quyết định đi” Anh lười biếng đem quyền quyết định ném cho cô.

Cô cúi đầu suy nghĩ, cảm thấy mình quả thật rất muốn gặp bọn Lạp Lạp, vì thế nói: “Vậy em giúp anh báo danh nhé?”

Đại thiếu gia không có ý kiến. Miên Miên gõ bàn phím nhấn lại cho Lạp Lạp.

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Anh ấy nói không ý kiến. Vậy thêm một phần cho bọn

tớ đi.

[Đội ngũ] Ô Lạ Lạ:.....

[Đội ngũ] Ô Lạ Lạ: Các cậu..... Lúc đó cùng xuất hiện?

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Ủ.

[Đội ngũ] Tiếng Đàn Mờ Mịt:.....

[Đội ngũ] Ô Lạ Lạ:.....

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Đồ mờ hôi, các cậu sao thế?

[Đội ngũ] Ô Lạ Lạ: Thượng Quan không có trên mạng, cho dù là gọi điện thoại cũng sẽ không hỏi nhanh như vậy đi.....

[Đội ngũ] Ô Lạ Lạ: Tiểu Ngư..... Thượng Quan bây giờ..... Chắc sẽ không..... Ở ngay bên cạnh cậu chứ.

Miên Miên sững sốt sau một lúc lâu.

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Ừm, việc này.....

[Đội ngũ] Ngư Hương Nhục Ti: Chúc mừng ngài, trả lời đúng. >o<

Tối hôm sau, Hỏa Nhạ và Miên Miên đúng giờ đúng hẹn xuất hiện trước biệt thự xa hoa khu Nam Sơn.

Đối với Miên Miên mà nói, từ bữa tiệc sinh nhật lần đó, xem như là cấp dưới đến thăm hỏi cấp trên; bây giờ sau khi xác định quan hệ yêu đương, tính chất gặp mặt liền hoa lệ bay lên đến độ cao “Nàng dâu đến tiếp kiến ba mẹ chồng tương lai”

Vẫn là người đó, vẫn là cảnh đó, nhưng mọi thứ đã thay đổi.

Miên Miên mở cửa xe, đáng thương nhìn Hỏa Nhạ, dùng ánh mắt kể ra bây giờ cô rất cuộc có bao nhiêu khăn trương.

Anh bị bộ dáng này của cô chọc cười, bàn tay to nhẹ vuốt tóc cô, thấp giọng nói: “Miên Miên, thế giới rất hài hòa, xin hãy bình tĩnh”

Nói xong, anh nắm tay cô, không cho phép từ chối đi thẳng về phía trước.

Miên Miên mơ mơ màng màng đi về phía trước theo anh.

Bữa ăn lần này, tuy rằng bề ngoài là phát thiệp mời, nhưng trên thực tế..... Cũng chính là phát thiệp mời.

Không biết có phải Hỏa Nhạ từng đề cập riêng với tổng tài cái gì hay không, tổng tài phu nhân thông suốt, tóm lại từ khi bước vào cửa đến ngồi vào bàn ăn, Miên Miên đều không nhận được “Đãi ngộ đặc biệt”. Tình huống sẽ xuất hiện trong tưởng tượng, cũng không hề xảy ra.

Tổng tài duy trì hình ảnh chói sáng tiết kiệm chữ như vàng, khuôn mặt hiền lành của tổng tài phu nhân ngoại trừ ngẫu nhiên hỏi cô một câu “Ăn ngon chứ, “Có ăn quen không” ra, thì không nói thêm cái khác, càng không có tiến hành tổng điều tra nhân khẩu – điều mà cô sợ hãi nhất.

Thế giới quả nhiên vẫn hài hòa.

Trái tim treo lơ lửng của Miên Miên, dần dần hạ xuống.

Kể từ đó, Sở Sính Đình đương nhiên trở thành thành viên tích cực trên bàn cơm.

“Miên Miên, có vài lời, chị nhất định phải nói với em” Đôi mắt đen lúng liếng của chị lóe sáng, nói với Miên Miên những câu sâu xa: “Mang bạn trai em ra ngoài đón ánh nắng

mặt trời nhiều hơn đi, bằng không cứ theo xu hướng này của cậu ấy, rất có thể phát triển thành người làm việc cuồng”

“Làm việc cuồng?” Miên Miên giương mắt nhìn chị, hơi hơi kinh ngạc.

Sở Sính Đình gật đầu thật mạnh, bắt đầu khóc lóc kể lể cảnh ngộ chua xót của mình: “Đúng đó, thật ra cậu ấy có thể biến thành người làm việc cuồng hay không, chị tuyệt đối không quan tâm. Nhưng vấn đề là, phàm là chức năng mới, địa đồ trực tuyến mới, chị dám chắc lại là một nhân công thí nghiệm miễn phí đáng thương, hơn nữa là luôn làm sớm nghỉ muộn, theo truyền thuyết chính là lao công giá rẻ. Chị thật sự là không chịu nổi gánh nặng”

Thấy Miên Miên có bộ dáng chuyên tâm nghiêm túc nghe, chị nói lại càng hăng say: “Đặc biệt là chuyện Cốc Tình Nhân trước đó, cậu ấy quả thực coi như chị là súc sinh để sai khiến..... Xí xí xí! Aizzz, tóm lại, giao tình nhiều năm, cậu ấy lại tàn nhẫn hạ quyết tâm, chị cái gì cũng không nói, trái tim băng giá” Một cho cô trước đó nhận được điện thoại mời đến tham dự tiệc sinh nhật, còn có chút cảm động nho nhỏ, tưởng rằng cuối cùng anh cũng thay đổi tính nết cứng nhắc. Sự thật chứng minh, bản chất nhà tư bản vẫn vạn ác như cũ.

Miên Miên hít một hơi thật sâu, kìm lòng không được cất cao giọng: “Thì ra chị chính là Nữ Oa Nương Nương!” Dứt lời, vài ánh mắt bắn lên trên người cô, lúc này cô mới phát hiện mình quá lớn tiếng, xấu hổ hé miệng cười yếu ớt, khiếp sợ trong lòng lại không giảm bớt nửa phần.

Sở Sính Đình cười tủm tủm gật gật đầu, thừa nhận.

Miên Miên nhìn chăm chăm chị, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự khó thể tưởng tượng. Chị ấy thật sự là Nữ Oa Nương Nương..... Thì ra đoạn thời gian chị ấy bên Thượng Quan Âm Ảnh kia, chính là đơn thuần thí nghiệm hệ thống mới?

..... Cho nên, kết quả là cô là ăn dấm chua của một người “Phụ nữ đã kết hôn”?

Khóe mắt liếc thấy ánh mắt hơi chế nhạo của Hỏa Nhạ, hai gò má không khỏi phỉếm hồng, trong lúc nhất thời nổi giận muốn lật bàn chạy lấy người. Anh biết rõ mình ăn dấm chua với Nữ Oa Nương Nương, nhưng vẫn không giải thích, quả thực..... Quả thực thật giống như đang thưởng thức bộ dáng ăn dấm chua của cô!

Một bàn tay to lạng lẽ phủ lên tay nhỏ bé xanh trắng của Miên Miên, cũng trấn an vuốt ve. Tay nhỏ bé đảo khách thành chủ, nhảy lên mặt trên tay to, móng tay hung hăng cắm vào mu bàn tay to, còn không ngừng chuyển động qua lại.....

Có người then quá thành giận.

Hỏa Nhạ cười thản nhiên, yên lặng chịu đựng lực đạo đầu ngón tay cô.

Dưới bàn ăn, màn trình diễn chiến tranh giữa các bàn tay vẫn đang bắt đầu.

Trên bàn cơm, đề tài còn đang tiếp tục.

Sở Mỹ Nhân đột nhiên nhú chặt đôi mi thanh tú, động tác gấp rau đình trệ, mặt hướng Miên Miên nói: “Giải thưởng đặc biệt? Ý của em là, em tham gia giải thi đấu tổ chức lần trước sao?”

Miên Miên trả lời chi tiết: “Vâng, linh thú của em chính là phần thưởng giải thi đấu lần đó”

Sở Sính Đình ngây người một lúc lâu, rốt cục lại đặt câu hỏi một lần nữa: “Em là một trong những người dự thi sao?”

Miên Miên cảm thấy có chút khó hiểu, cô chuyển mắt nhìn Hỏa Nhạ, lắc lắc đầu: “Không phải, là hai người”

Về phần thân phận một người khác, theo hành động của cô cũng không khó đoán ra.

Sở Sính Đình nhất thời phản nộ, “Cạch” một tiếng buông chiếc đĩa: “Em đừng nói cho chị biết, người cùng dự thi với em là ——”

“Trầm Diệc, vợ cậu nói nhiều lắm, không tốt cho tiêu hóa” Hỏa Nhạ thản nhiên cắt ngang lời cô, cũng là nói với Trầm Diệc.

Trầm Diệc ngẫm hiểu, gấp miếng thịt gà bỏ vào trong bát vợ đại nhân, dịu dàng nói: “Sính Đình, ăn cơm trước đi”

Sở Sính Đình tròn to mắt đẹp, kinh ngạc nhìn Hỏa Nhạ, thật lâu nói không ra lời.

Chiều theo lời Miên Miên nói lúc nãy, trận đấu lần đó, “Ngư Hương Nhục Tì” là theo “Thượng Quan Âm Ảnh” cùng thi đấu. Nhưng.....

Hỏa Nhạ anh đường đường thân là giám đốc kỹ thuật công ty trò chơi, ở trận đấu nhiều nhất chính là làm thân phận GM tiến hành giám sát trận đấu. Dùng thân phận người chơi đi thi đấu? Chị mới nghe thấy lần đầu, càng đừng nói lại còn phải thưởng.

Nếu anh không phải đi đầu nước, chính là dụng tâm kín đáo..... Từ dự thi tới thưởng, đều là vở kịch tỉ mỉ bày ra.

Đầu chị đang cấp tốc vận hành, ý đồ đem một ít đoạn ngắn vụn vặt, từng cái xâu chuỗi vào.

Ánh mắt chị chuyển qua trên mặt Miên Miên, trong đầu hiện lên một loại khả năng, ngầm kinh sợ trong lòng.

“Thử một miếng này đi” Miên Miên hoàn toàn không phát hiện tâm tư hỗn loạn của người khác gắp sủi cỏ vào trong bát Hỏa Nhạ.

Không dễ thấy mày Hỏa Nhạ nhả lại, do dự một lát, vẫn chậm rãi đưa sủi cỏ tới bên miệng ăn luôn.

Sở mỹ nhân đối diện ngây ngẩn nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, trong lòng bởi vì dự đoán của mình mà khiếp sợ, cánh môi đỏ tươi khẽ khấp mở: “Trời ạ, con cừu nhỏ thật sự hoàn toàn xác định bị ăn rồi.....”

Người đàn ông này, đáng sợ..... Chị không khỏi rùng mình một cái.

Cho dù âm lượng của chị không lớn, nhưng Trầm Diệc ngồi bên cạnh cô vẫn nghe được. Anh lộ ra nụ cười hời hợt, giữa con người đen ôn nhuận chiếu ra tia sáng sắc bén, thấp giọng hỏi nói: “Em xác định sao?”

Con cừu nhỏ thật sự hoàn toàn xác định bị ăn rồi sao?

Vì sao anh nhìn, hoàn toàn là tình huống tương phản?

Sủi cỏ tối nay, trong nhân có cà rốt. Anh biết Hỏa Nhạ hơn hai mươi năm, vẫn là lần đầu nhìn thấy anh ấy cam tâm tình nguyện ăn cà rốt.

Đừng nói cho anh, đây chính là một lần ngoài ý muốn.

Vì thế, rốt cuộc là ai bị ai ăn sạch?

Từ lần trước Miên Miên trong lúc vô ý lộ ra mình và Thượng Quan Âm Ảnh cùng nhau xuất hiện, chuyện này nhanh chóng trở thành tin tức đường viên hoa chạm tay có thể bồng trong trò chơi. Vốn dĩ Thượng Quan Âm Ảnh có tiếng kỹ thuật PK và xuất thủ rộng rãi, hơn nữa cô bạn Lạp Lạp được xưng là “Queen Bát quái” cùng truyền bá, việc này có thể nói khiến dư luận xôn xao huyên náo, mọi người đều biết.

Mà mọi người đều biết tạo thành một hậu quả chính là.....

Buổi tối trước ngày cuối năm hai ngày, Lạp Lạp nhắn tin khẩn cấp cho Miên Miên: “Tiểu Ngư, mau đáp lại, mau đáp lại!”

Miên Miên không dám chậm trễ, vội vàng đáp lại: “Chuyện gì?”

“Buổi gặp gỡ người chơi đã có xác định cụ thể, ngay tại ngày cuối năm”

“Oh” Thì ra là chuyện này, “Địa điểm, thời gian?”

“Nhà ăn Vatican khu trung tâm, bảy giờ tối. Nhưng là tớ muốn nói không phải chuyện này” Lạp Lạp nhanh đáp lại, “Tiểu Ngư, có tình huống mới”

Miên Miên phát qua dấu hỏi chấm.

“Lần gặp gỡ này..... Có một người ngoài ý liệu báo danh tham gia”

Cô lại phát qua một dấu hỏi chấm.

Lạp Lạp đáp: “Là Phong Vũ Tử Yên”

Miên Miên nhất thời ghen lời.

Lạp Lạp thấy một hồi lâu không nhận được lời nhắn, vì thế tiếp tục nói: “Tớ vào trang web chính thức của trò chơi thấy ảnh chụp của cô ta, nói thực ra, diện mạo thật sự rất xinh đẹp..... Cậu hiểu ý mình nói như vậy chứ. Người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì. Mặc kệ cô ta là vì lí do gì mà đến, tóm lại, cậu phải tỉnh táo tinh thần nha”

~~***~~

Hỏa Nhạ nhìn trang phục nữ rực rỡ muôn màu bốn phía xung quanh, không thể tưởng tượng được mình cũng sẽ có một ngày như vậy.

Trên cơ bản, anh không phủ nhận đi dạo phố đối với phụ nữ lại có ý nghĩa vĩ đại gì, nhưng lúc này cô bạn gái đáng yêu nhỏ xinh của anh ra ra vào vào phòng thử đồ, rất giống con quay, tựa hồ căn bản xem nhẹ việc mình từ lúc tan ca đến giờ chưa có hạt cơm nào trong bụng

Miên Miên ra khỏi phòng thử đồ: Áo lửng màu trắng giống như lông thỏ, đai lưng màu nâu, quần bó màu xanh.

“Thế nào?” Cô dạo qua một vòng trước mặt anh.

“Cũng không tệ lắm”

Mười phút sau, cô ra khỏi phòng thử đồ lần thứ hai: Áo dài màu đỏ, váy ngắn ren hoa màu đen.

Hỏa Nhạ ngắm một cái: “Rất tốt”

Hai mươi phút sau, cô ra khỏi phòng thay đồ lần thứ ba: Áo lông cao cổ màu đen, váy liền khoét nách màu xám.

Hỏa Nhạ nhìn quét hai giây: “Còn tạm được”

Khi Miên Miên thay một bộ áo len dệt kim màu trắng đi ra, rốt cục không thể nhịn được việc tiến hành thảo phạt cho có lệ của anh nữa: “Cũng không tệ lắm, rất tốt, còn tạm được. Tiên sinh, phiền ngài mang chút tinh thần chuyên nghiệp ra đánh giá được không? Thử tới thử lui, em mệt chết rồi”

Anh thản nhiên liếc cô: “Vậy em bây giờ chọn bộ này đi”

Miên Miên yên lặng nói ra một cái không tranh cãi sự thật: “Bộ này là hôm nay em mặc.....”

Được rồi, anh thật sự hoàn toàn không tập trung.

Cuối cùng cô chọn một bộ váy liền màu vàng có đai lưng lớn, chất vải tốt lắm, nhưng giá xa xỉ. Cô do dự đã lâu, cuối cùng vẫn nhìn đau mua.

Sau khi tính tiền, hai người đi ra khỏi cửa hàng có ánh đèn rực rỡ, cô xoay người nhìn anh, lại xác định một lần nữa: “Anh cảm thấy vừa rồi mua bộ váy kia có đẹp không?”

Anh lạnh nhạt trả lời: “Quần áo mặc mình thích là tốt rồi, cần gì phải để ý ánh mắt của

người khác?”

Cô giật mình, sắc mặt nghiêm nghị: “Đây là chiến tranh giữa những người phụ nữ, anh sẽ không hiểu” Nói xong, cô nhẹ nhàng bước đi, đi nhanh về phía trước, để anh dừng ở phía sau.

Anh nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của cô, chậm rì rì đuổi kịp bước chân cô, con người chậm rãi nổi lên ý cười.

~~***~~

Vài ngày sau, đã đến ngày cuối năm, đồng thời cũng là ngày hẹn gặp của người chơi Phi Thăng truyền thuyết.

Một nhà hàng kiểu dáng Tây Âu đứng sừng sững ở khu phố trung tâm, một cô gái xinh đẹp tóc ngắn đứng ở trước cửa sổ nghe điện thoại, phía trước cô có sáu bảy thanh niên nam nữ đang ngồi rải rác.

Một lát sau, cô gái tóc ngắn cất điện thoại, xoay người nói với bọn họ: “Hôm nay nhiều người, bọn họ đang bị tắc đường. Có lẽ còn mười lăm phút mới đến”

“Không sao, bọn anh ngồi đây đợi một lúc là gặp mà” Giữ mọi người có một người đàn ông ăn vận tinh tế, đeo kính viền bạc lên tiếng nói, nghiêm nhiên là tư thái người tổ chức.

Một giọng nữ lạnh lạnh cười hì hì chen vào: “Tiêu Dao, anh có điều không biết. Bọn em là có thể chờ, nhưng có người sắp chờ không nổi rồi” Dứt lời, cô dùng khóe mắt nhìn qua mỹ nữ tóc dài chân dài ngồi trên sofa, không chút nào che giấu sự khinh thường của mình.

Vị mỹ nữ ngồi ở trên ghế sofa kia, dáng người rất đẹp, hơn nữa trên người mặc một chiếc váy ngắn cắt may tinh tế, hiện ra đường cong thân thể càng thêm linh lung lả lướt, khiến người ta mơ mộng, cho nên khi cô ta mới tới, đã hấp dẫn ánh mắt toàn bộ cánh mày râu ở hiện trường. Cho dù là cô ta hiện tại đang biếng nhác ngồi trên sofa, cũng không quên đem chân ngọc nhếch lên, lộ ra phong tình nồng đậm.

Chỉ là ngày gặp mặt bình thường mà thôi, có cần phải mặc thành như vậy không? Cô ta cho rằng nơi này là câu lạc bộ đêm à? Lộ vai lộ ngực lộ chân..... Mùa đông rồi, cô ta không lạnh? Trong lòng cô cười lạnh không thôi.

Mỹ nữ tóc dài nhìn cũng lười liếc nhìn cô một cái, chỉ lạnh lạnh phản kích một câu: “Quả thật. Cô thân là đội trưởng đội cận vệ của Thượng Quan, hẳn là so với bất luận kẻ

nào cũng vội vàng nhìn mong thần tượng của mình mau đến đi”

Cô gái này giận dữ cười: “Tôi không phủ nhận tôi hy vọng nhìn thấy Thượng Quan. Nhưng về trò chơi, tôi cũng biết phân biệt thực hư rõ ràng, chuyện mất nhiều hơn được tôi không bao giờ làm”.

Mỹ nữ tóc dài biết cô châm chọc mình cái gì, vì thế giọng điệu cũng lạnh lùng hơn: “Cô sẽ không làm, hay là không dám làm? Hoặc là, căn bản không có điều kiện để làm?”

“Cô đây là có ý gì?”

“Chính là ý mà cô đang nghĩ tới đấy”

Mắt thấy không khí càng ngày càng bế tắc, Tiêu Dao cầm hai cái Microphone đi ra hoà giải: “Ôi chao, nơi này có KTV, ai muốn hát không?” Chi Cô Cô này và Phong Vũ Tử Yên, từ lúc bắt đầu gặp mặt thì luôn luôn chế giễu châm chọc nhau, làm cho anh thân là người tổ chức hoạt động cảm thấy có phần khó giải quyết.

Cô gái tóc ngắn đứng ở một bên uống nước trái cây nhìn thấy loại trận pháp này, cũng không khỏi lo lắng. Xem ra Phong Vũ Tử Yên này cũng không phải ngọn đèn dầu, Tiểu Ngư có thể chống đỡ được sao?

Hơn mười phút sau, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, ánh mắt mọi người chỉnh tề nhìn lại phía cửa. Đầu tiên xuất hiện ở tầm mắt là nhân viên phục vụ đi ở phía trước, lộ ra nụ cười chức nghiệp, sau đó, một đôi thanh niên nam nữ cùng đi vào, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Mọi người không khỏi sáng mắt nhìn:

Nam ngũ quan tuấn mỹ vô song, vóc dáng cao to khỏe mạnh, quần áo anh ta mặc cũng không đẹp để quý giá, chỉ đơn giản là áo sơ mi trắng cộng thêm một chiếc áo khoác da màu đen. Phụ tùng trên người cũng không bắt mắt, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ tạo hình tinh xảo, nhưng đều không phải là thương hiệu đặc biệt sang quý. Quần áo của anh ta đơn giản linh hoạt, có vẻ không chút để ý. Nhưng hình tượng cổ tình nhạt nhẽo như vậy, cả người lại mờ mờ ảo ảo lộ ra một cỗ khí chất không thể bỏ qua, anh ta chỉ lẳng lặng đứng thẳng ở nơi đó, không cần nói lời nào, nhất cử nhất động đều tỏa ra những ánh sáng rực rỡ. Lấp lánh chiếu rọi, chấn động tâm phách người khác.

Đứng ở bên cạnh anh ta là một cô gái đứng chỉ tới vai, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn. Cô ta mặc một chiếc áo váy màu vàng, cổ áo nhung lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn. Mặc dù ngũ quan cũng không xuất sắc, nhưng khuôn mặt trắng nõn non mịn lại thêm một đôi mắt đen láy tinh khiết, tựa như được khảm lên hai viên đá quý màu đen, tinh thuần không có nửa phần tạp chất, nói có bao nhiêu thanh thuần liền có bấy nhiêu thanh thuần. Đối mặt với những tầm mắt phóng đến, cô ta lộ ra vẻ không được tự nhiên, bên khóe miệng mang theo một nụ cười e lệ, lông mi run rẩy, tuôn ra những tia sáng rực rỡ, thật là khiến người ta thương yêu.

Một đôi bích nhân. Đây là từ ngữ đầu tiên xuất hiện trong lòng mọi người.

Vốn dĩ hai người phụ nữ đang đối chọi gay gắt ngậy ngấn nhìn Hỏa Nhạ bước vào, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không có cách nào nói nên lời. Đối với sự vĩ đại của Thượng Quan, bọn họ sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này vẫn là bị khí thế mãnh liệt anh phát ra làm cho kinh sợ, thật lâu mà vẫn không hồi thần.

“Tiểu Ngự, các cậu rốt cục đã đến!”

Khuôn mặt tươi cười phát sáng xông vào trong tầm mắt Miên Miên cô giật mình, lập tức phản ứng lại: “Lạp Lạp!” Cô kinh hỉ đánh giá cô gái tóc ngắn trước mắt này, không ngừng gật đầu. Thật ra cho dù không nghe tiếng của cô ấy, Miên Miên cũng có thể nhận ra cô ấy. Trong cảm nhận của cô, Lạp Lạp nên cao như vậy.

Cô nhìn quét những người khác một cái, cảm thấy trong đó có vài người nhìn có chút quen mắt, nhưng lại không phải rất xác định.

“Vị soái ca này nói vậy chính là Thượng Quan đi?” Ánh mắt Lạp Lạp chuyển qua trên người Hỏa Nhạ, hai mắt trong thoáng chốc phát sáng.

Hỏa Nhạ cười nhẹ, lịch sự nói: “Tắc đường nên tới chậm, rất xin lỗi, để mọi người đợi lâu”

Khi tiếng nói vang lên trong cảnh tượng không chân thực, trong lòng chúng nữ lại quay cuồng hiện lên một trận rung động.

“Không sao, không sao” Mĩ nam trước mặt, Lạp Lạp cười toe tóa, đã bắt đầu tiến hành mất trí nhớ có chọn lọc đối với những chuyện xung quanh.

Tiêu Dao cười ngoắc tay với bọn họ: “Đừng phạt đứng ở cửa, đều đến đây ngồi đi” Sau đó anh dương giọng nói với nhân viên phục vụ: “Có thể mang đồ ăn lên rồi”.

Sau khi đợi mọi người ngồi hết xuống, Tiêu Dao thân là người tổ chức chủ động mở miệng nói: “Thượng Quan và Tiểu Ngư có thể còn biết không rõ mọi người, mọi người đều tự giới thiệu một chút đi”

Mọi người đang ngồi đều hưởng ứng.

“Tôi là Tứ Hải Du Hiệp”

“Tôi không cần giới thiệu phải giới thiệu nhỉ? Ô Lạ Lạ, ha ha”

“Thật ra tôi cũng không tà ác. Tôi là Đại Thúc”

“Tiếng Đàn Mờ Mịt”

“Chào Thượng Quan, em là Chi Cô Cô. Tiểu Ngư..... xin chào, ha ha”

Cuối cùng đến phiên mỹ nữ tóc dài ngồi đối diện Miên Miên, dáng người nóng bỏng.

Cô ta cũng không lập tức nói tiếp, một đôi mắt đẹp dao động không chùng giữa Hỏa Nhạ và Miên Miên, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau một lúc lâu, tầm mắt cô ta không thêm che giấu dừng trên mặt Miên Miên, môi đỏ mọng khẽ nhếch: “Chào mọi người, tôi là Phong Vũ Tử Yên”

Lòng Miên Miên lộp bộp một chút, nghĩ rằng quả nhiên là cô ta. Loại cảm giác áp bách cuộn cuộn không dứt này, ở đây ngoại trừ cô ta còn có thể có ai.

Đối mặt với cô nàng đang tươi cười bắn ra diễm quang bốn phía, Miên Miên cố giữ vững sự trấn định, nhếch khóe miệng, đáp lại cô ta một nụ cười không mặn không nhạt.

Tuy rằng trong không khí lưu động gợn sóng nhỏ bé, nhưng dù sao cũng là một đám người trẻ tuổi, không khí trên bàn cơm nhanh chóng được hâm nóng lên, sau khi một bàn đầy những món ăn tinh xảo được mang lên, mọi người vừa ăn uống vừa hi hi ha ha đàm luận chuyện thú vị trong trò chơi, tiếng cười vui không dứt bên tai.

“Thượng Quan, anh đang làm nghề gì?” Tiếng nói đầy tinh tế vang lên trên bàn cơm, lên tiếng chính là Chi Cô Cô tóc xoăn nâu, quần áo mới sống động. Không khó nhìn ra trong ánh mắt của cô ta, cô ta có nồng đậm hứng thú với Hỏa Nhạ.

“Tôi thiết kế phát triển phần mềm cho một công ty” Hỏa Nhạ tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

Về thân phận chân thật của anh, anh cũng không muốn tiết lộ ra nhiều. Dù sao hai thân

phận người chơi cùng với lập trình viên trò chơi của công ty, sẽ mang đến rất nhiều điều bất tiện.

“Phát triển phần mềm à.....” Chi Cô Cô thân là đội thân vệ của Thượng Quan yên lặng ghi nhớ hạng mục công việc trọng yếu nhất này, cô ta đảo mắt sang phía Miên Miên, ánh mắt ảm đạm vài phần, lập tức giả bộ vui vẻ hỏi: “Ôi chào, Tiểu Ngư, mau tiết lộ chút cơ mật, cô làm sao bắt được Thượng Quan? Ha ha ha” Cô giống như hỏi lơ đãng, nhưng thật ra trong lòng để ý thật sự đối với vấn đề này.

“Hả?” Miên Miên bị điểm danh nghe vậy sững sờ một lát, chớp chớp mắt không biết trả lời như thế nào.

Nghiêm túc mà nói, cô và Hỏa Nhạ trong lúc đó nhảy vọt qua giai đoạn theo đuổi và bị theo đuổi, liên tục tiếp liên quan. Chi Cô Cô là người ngoài cuộc, không biết tình huống này. Nhưng..... Vì sao ấn tượng ban đầu của cô ta lại là cô “Chủ động” theo đuổi Hỏa Nhạ chứ? Bình thường không phải nam theo đuổi nữ sao? Rất a.....

“Là tôi theo đuổi cô ấy trước” Hỏa Nhạ đột nhiên xen vào nói, lại nói đến kinh người. Khuôn mặt tuấn nhã của anh hiện lên ý cười ôn nhu: “Lúc trước tôi đã mất một phen công phu đó”.

Chẳng những người đang ngồi đây cảm thấy bất ngờ, ngay cả đương sự Miên Miên nghe xong cũng có chút kinh ngạc.

Kinh ngạc rất nhiều, lòng hư vinh vô hạn của phái nữ tăng lên.....

“Ha ha, là kiểu này sao” Chi Cô Cô cố làm cho nụ cười nở ra trên mặt, trong lòng không biết là vị gì. Cô ta đột nhiên nhớ tới cái gì, đặt câu hỏi với Miên Miên: “Đúng rồi, thật ra có chuyện tôi rất ngạc nhiên, Tiểu Ngư cô rõ ràng là con gái, vì sao trước đó lại dùng tài khoản nam?”

Vấn đề này Miên Miên biết trả lời như thế nào, nhưng.....

“Sặc, việc này..... Bởi vì tôi lần đầu tiên chơi game, không biết phải chọn giới tính, cho nên hệ thống mặc nhận là nam tính. Sau đó dùng quen, liền lười thay đổi” Giọng của cô như hô hấp không đủ. Loại chuyện cũ năm xưa này, thật sự không phải chuyện đáng giá để khoe ra.

“Xì”

Một tiếng cười nhạo rất nhỏ vang lên trên bàn cơm, ánh mắt mọi người không hẹn mà

cùng hội tụ đến một chỗ nào đó.

Phong Vũ Tử Yên buông chén thủy tinh trong tay ra, nhẹ nhàng cười: “Thật xin lỗi, tôi bị sặc nước”

Đây rõ ràng không phải tiếng bị sặc..... Mọi người im lặng, nhưng không muốn làm rõ.

“Tiểu Ngự, cuối năm cô được nghỉ mấy ngày?” Phong Vũ Tử Yên không có để cho cơ hội lên tiếng này chạy mất, đột nhiên hỏi.

Miên Miên thật không ngờ cô ta sẽ hỏi như vậy, giật mình, vẫn thành thật trả lời: “Cuối năm một ngày, cộng thêm ngày cuối tuần, tổng cộng ba ngày”

Trên mặt Phong Vũ Tử Yên hiện ra vẻ mặt hơi kinh ngạc, lập tức hé miệng mà cười: “Kỳ quái, em họ tôi cũng là sinh viên, vì sao trường học của nó có thể nghỉ năm ngày?”

Miên Miên nghe vậy sầu não, thẳng lưng nói: “Tôi đã làm việc được một năm” Nói vòng vo, thì ra đơn giản là muốn châm chọc khuôn mặt trẻ con của mình.

Phong Vũ Tử Yên vội vàng tạ lỗi: “Oh, rất xin lỗi, bởi vì bộ dạng của Tiểu Ngự rất đáng yêu, cho nên tôi hiểu lầm cô vẫn là sinh viên, ha ha” Cô ta cúi người, cố ý hay vô ý để lộ bầu ngực cỡ 36D của mình.

Đối mặt với cảnh tượng hung mãnh như thế, Miên Miên nuốt nước miếng, bả vai gầy yếu hơi hơi sụp xuống..... Cô liếc về phía Hỏa Nhạ, phát giác anh chỉ chuyên tâm ăn, hoàn toàn không nhìn tình thế nước sôi lửa bỏng của cô.

Không phải chứ, hay là vừa rồi ôn nhu đều là biểu hiện giả dối sao?

Không khí ngưng trệ xuống dưới, Lạp Lạp vội vàng nhảy ra cứu tình thế: “Đúng rồi, mọi người biết không? Nghe nói bang chủ Phong Khế Bang cùng vợ Phong Thanh Thanh của anh ta kết hôn ngoài đời, ngay tại lễ Noel đó”

Mặc kệ mọi người có thật sự cảm thấy hứng thú với đề tài này hay không, tóm lại phản ứng của mọi người đều rất nhiệt liệt.

“Á, không phải chứ? Chính là Phong Tàn Dạ của Trứ Phượng Thiên Chư Thần Kiếm phải không?”

“Tôi đã thấy ảnh chụp của Phong Thanh Thanh, quả thật là một mỹ nữ”

“Thật ra bọn họ đã sớm phát triển ngoài đời rồi, theo tôi được biết đã hai năm”

“Việc này không có gì ngạc nhiên, chị gái và anh rể tôi quen nhau trong trong trò chơi.....”

Không khí đông lạnh một phút đồng hồ trước được nỗ lực hòa tan, không khí bên trong lại thân thiện hơn.

Ngay tại lúc mọi người đang bảy miệng tám lưỡi nói chuyện phiếm, Phong Vũ Tử Yên không hề có dự liệu gì đứng lên, nở nụ cười với mọi người, chỉ vào cửa nói: “Rất xin lỗi, tôi đi toilet một chút” Vừa mới nói xong, dáng người yếu điệu vòng qua bàn tròn đi về phía trước, nhưng khi đi qua bên người Miên Miên, lại đột nhiên dừng bước, nghiêng người dịu dàng nói: “Tiểu Ngư, cô có thể đi cùng tôi không? Ý thức về hướng đi của tôi không tốt lắm, ha ha”

Lời vừa nói ra, độ ấm bên trong nhất thời giảm vài độ. Miên Miên rùng mình.

Người này sao có thể không xác định tốt phương hướng, rõ ràng khiêu chiến trần trụi.

Cô vụng trộm liếc mắt nhìn móng tay dài nhọn của Phong Vũ Tử Yên, trái lại mình bởi vì liên quan đến công việc mà móng tay cắt lùn không được bảo dưỡng, bị ai phát hiện, uy lực vũ của hai bên địch ta chênh lệch quá lớn.

Cô bi tráng nhìn Hỏa Nhạ, trên mặt viết chữ SOS thật to: *Em đánh không lại cô ta.*

Con người đen Hỏa Nhạ phóng ra một ý cười bồn chột: *Đây là chiến tranh giữa những người phụ nữ.*

Sau đó, không lưu tình cúi đầu ăn cơm, xếp sống chết của người khác ra ngoài suy xét.

Người nào đó ở thời khắc mấu chốt lại có thể thấy chết mà không cứu, Miên Miên không có cách nào, đành phải bất chấp khó khăn đứng dậy, cùng sau khi cười không được tự tại lắm với Phong Vũ Tử Yên, cùng nhau đi khỏi phòng.

Vốn dĩ Miên Miên nghĩ sau khi đi ra khỏi phòng, Phong Vũ Tử Yên sẽ hiện rõ nguyên hình, nhưng cũng không thấy. Hai người một đường đi bình an vô sự xuyên qua hành lang dài, đi vào toilet nữ.

Hay là, là mình đa tâm? Ngồi xổm trên bồn cầu, Miên Miên không khỏi nghi ngờ.

Nhưng khi cô mở cửa WC ra, mới hiểu được việc nên đến bao giờ cũng sẽ đến —— Phong Vũ Tử Yên đã ở ngoài cửa chuẩn bị xong tư thế, sẽ chờ cô mở cửa ra. Cô ta đứng thẳng ở đó, khuôn mặt xinh đẹp không có biểu tình gì, nhưng nhìn vào trong mắt Miên Miên, so với có biểu tình càng đáng sợ hơn.

Đường duy nhất để ra ngoài bị chặn, ở trong lòng Miên Miên kêu rên: *Sẽ không phải là chuyện bí mật giết người trong mật thất chứ?*

“Cô có phải xem thường tôi hay không?”

Phong Vũ Tử Yên đột nhiên nói ra một câu làm cho cô đoán không được ý nghĩ trong lời nói.

“Cái gì mà coi thường cô?” Đôi mi thanh tú của cô nhăn lại, thật sự không hiểu.

Phong Vũ Tử Yên lãnh đạm làm rõ: “Bài post trên diễn đàn lúc trước”.

Miên Miên rốt cục hiểu được. Chân mày cô vẫn nhú chặt lại, đang suy nghĩ nên đáp lại như thế nào. Về chuyện kia, nói không tức giận là gạt người, nhưng xem thường cô ta sao? Ngược lại còn chưa đến nỗi.....

Cũng không chờ Miên Miên trả lời, Phong Vũ Tử Yên đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Biết không? Thật ra tôi rất chán ghét cô”

Miên Miên: “.....” Người rất thẳng thắn.

Cô ta tiếp tục nói: “Chỉ cần giả bộ điềm đạm đáng yêu, là có thể đạt được sự nuông chiều vô tận và yêu mến, cô có nghĩ tới, đối với cô mà nói được thứ gì đó rất dễ dàng, nhưng người khác lại khát vọng đã lâu, vì thế gần như là bỏ ra hết công sức, lại vẫn phí công hay không?”

Trong ánh mắt của Phong Vũ Tử Yên, hiện lên một tia đau đớn không dễ phát hiện: “Rất buồn cười là, cô có được, còn không biết quý trọng, một khi mất hứng thì ném xuống khỏi tay..... Nguyễn Miên Miên, cô lấy phẩm chất gì có thể đạt được? Cô dựa vào cái gì?”

Miên Miên trầm mặc mà nhìn lại.

Đôi mắt đẹp của cô ta khôi phục thành lạnh như băng chỉ trong chút chốc: “Cô có thể xem thường tôi. Nhưng ít nhất, tôi cố gắng ra sức đoạt lấy, tôi không hối hận”

Cô ta xoay người đi tới cửa rồi đứng lại: “Hỏa Nhạ là người đàn ông rất hiểm thấy, trước khi vận khí của cô còn chưa hết, hy vọng cô có thể tự giải quyết cho tốt”

Nói xong, cô ta cũng không quay đầu lại trực tiếp rời đi, để lại một mình Miên Miên đứng tại chỗ.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lạ Lạ nhìn về hướng đó, lại chỉ thấy một mình Phong Vũ Tử Yên trở về, không khỏi kinh hãi: *Tiểu Ngư thật sự bị xử lý?*

May mắn, một lát sau, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn cũng nhẹ nhàng tiến vào. Lạ Lạ nhẹ nhàng thở ra.

Khi cô nhìn thấy biểu tình mất hồn mất vía trên mặt Miên Miên, nghĩ rằng lúc đó có lẽ thua rất thảm hại. Vì thế sau khi đợi Miên Miên ngồi xuống, cô đem một ly nước tới trước mặt cô: “Uống đi”

Sắc mặt Miên Miên chờ đợi nhìn đồ uống màu sữa trước mặt, nâng lên mũi ngửi, hương vị ngọt ngào. Vừa lúc cũng cảm thấy khát, vì thế cô bèn đưa chiếc ly gần bờ môi, ừng ực uống xuống.

Hỏa Nhạ ngồi bên cạnh cô thấy thế, đem ly trong tay cô đoạt lại, đặt ở mũi ngửi, may nhất thời nhú chặt, cúi đầu kề sát vào cô: “Ngu ngốc, đây là nước ép lựu pha thêm Chivas”

Miên Miên mơ màng nhìn anh: “Chivas? Làm sao có thể, rõ ràng nước lựu, ngọt ngào,

không tin anh nếm thử”

Hỏa Nhạ không nói lời nào, chỉ yên lặng đếm trong lòng: Một, hai, ba, bốn.....

Khi đếm tới hai mươi, Miên Miên hét lên rồi ngã gục, Hỏa Nhạ sớm có chuẩn bị lập tức đỡ được cô. Anh ôm cơ thể mềm nhũn của cô rồi đứng lên, mỉm cười với mọi người: “Rất xin lỗi, bạn gái tôi uống rượu, tôi phải đưa cô ấy về nhà. Bọn tôi đi trước đây, lần sau gặp lại”

Mọi người đều trợn tròn mắt, thật sự có người uống một ly thì gục?

Hỏa Nhạ nói phải đi, đoàn người đều nói giữ lại, nhưng đều bị khéo léo từ chối, được vài lần, mọi người cũng không tiếp tục nói cái gì, đành phải đứng lên nói một vài lời đưa tiễn, sau đó nhìn theo bọn họ rời đi.

Mãi cho đến rời đi, tầm mắt Hỏa Nhạ đều không dừng lại trên người Phong Vũ Tử Yên.

Mỹ nhân ngẩng mặt ngóng nhìn bầu trời đêm đen kịt qua cửa kính, lông mi dài hiện lên một tia sáng trong suốt.

~~***~~

Khi đi ra khỏi cửa nhà hàng, ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn tô điểm cho con phố thêm đẹp hơn.

Sau khi Hỏa Nhạ dìu Miên Miên say khướt an trí vào trong xe xong, ngồi vào ghế điều khiển. Nương ngọn đèn ngã tư đường, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, trầm mặc không nói.

Thật lâu sau, bên trong xe vang lên một tiếng thở dài nhỏ không thể nghe thấy, anh vươn đầu ngón tay, khẽ vỗ về da thịt ấm áp trắng mịn trên mặt cô.

Xúc cảm mềm nhẹ ngứa ngứa làm cho lông mi Miên Miên rung rung một chút, sau đó đôi mắt từ mở ra. Bởi vì có chất cồn, hai mắt mờ lung do vẫn trong trạng thái chuyển choáng men say, tựa như bị bịt kín bởi một tầng hơi nước, những gợn sóng lung linh, tản mát ra tia sáng rực rỡ động lòng người.

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ngóng nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt này, ý thức mơ hồ, môi cũng không tự giác nở rộ ra một nụ cười hồn nhiên, trong mắt hoàn toàn là sự tin cậy không hề phòng bị. Lại hồn nhiên không biết, tư thái mỏng manh tín nhiệm giao phó toàn bộ bản thân này, đối một người đàn ông mà nói mới là dụ hoặc trí mạng.

Ngón tay người đàn ông hai bên má Miên Miên chậm rãi lướt qua trán cô, vì cô mà vén lấy vài sợi tóc hỗn độn. Hỏa Nhạ buông mắt xuống chuyên chú ngưng nhìn cô, đôi mắt đen láy dần biến sang thâm sâu, khẽ mở môi mỏng: “Ngu ngốc, biết rõ mình uống rượu thì say”

Nghe câu quở trách như thế, mũi Miên Miên đau xót, đột nhiên bị thương đến, hơi nước dần dần tràn ngập trong đôi con ngươi, ngưng tụ, cuối cùng một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống hai gò má phớt hồng, nhìn thấy mà đau lòng. Cô mở to hai mắt đăm lẹ, ai oán vạn phần nhìn anh: “Ngay cả anh cũng mắng em, ô ô.....”

Đối mặt với cảm xúc bất ngờ xảy ra này của cô, Hỏa Nhạ bị đau đầu nhả mặt. Anh vươn cánh tay ôm cô vào trong lòng, lau nước mắt trên mặt cô: “Được rồi, đừng khóc” Nghe giọng điệu của cô, hình như thời gian biến mất khỏi bàn cơm kia, đã xảy ra chuyện gì.

Miên Miên cúi đầu, lấy tay lau nước mắt không ngừng chảy xuống, tiếng bị thương nức nở vờn quanh bên trong xe, nghe làm cho người ta lo lắng: “Không, không phải như vậy.....”

Cô bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng.

Cô có được, còn không biết quý trọng, một khi mất hứng thì ném xuống khỏi tay.....

“Mới không phải như vậy!” Cô ra sức ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng do men rượu vô cùng nghiêm túc nhìn anh. Chính là..... Cả mũi đỏ ửng, vì vậy sự nghiêm túc của cô thêm vài phần buồn cười.

Hai mắt đăm lẹ trong suốt yên lặng đối diện với con người đen trong treo nhưng lạnh lùng.

Cô ngây ngốc nhìn anh, cánh môi run run, sau đó, giọng nữ run rẩy ở quanh quẩn trong xe:

“Tất cả mọi người đều chân tình mà yêu đương.....” Một giọt nước mắt, chảy xuống dọc theo má.

Cô là nhát gan.

Cô là nhỏ bé.

Hào quang và độ cao của Hỏa Nhạ, cũng từng làm cho cô oán trách mà dừng lại.

Nhưng mà nước đổ khó hốt. Tình cảm của cô không phải trò chơi, không phải là khoản nợ chỉ cần cắt bỏ là xong, mọi thứ đều có thể rất quan trọng.

Cho dù vẫn có chút khoảng cách, nhưng cô luôn luôn cố gắng chạy nhanh, vì một mục tiêu, mà ra sức đi tới.

Cô ngốc, là sự thật.

Phong Vũ Tử Yên, tất cả mọi người đều đang nỗ lực.

Cho nên, xin đừng phủ nhận sự chân tình của cô.

Cô lại nghĩ tới chuyện gì thương tâm, nước mắt tiếp tục nhỏ tí tách xuống: “Anh vừa rồi thấy chết mà không cứu, ực, anh là cố ý..... ực” Cô nhờ rượu nắc cụt lên án sự tuyệt tình của anh.

Anh nghe vậy khẽ cười, ngón tay lau nước mắt của cô, thái độ thuận theo: “Ừ, là lỗi của anh” Anh chăm chú nhìn khuôn mặt lê hoa đái vũ của cô, ngũ quan thanh tú mà xinh đẹp, hồn nhiên tựa như trẻ mới sinh. Thân hình mềm mại thơm hương trong lòng, lại gầy gầy nho nhỏ, cánh tay anh không dám dùng lực, sợ sẽ làm đau thân thể mềm mại của cô.

Anh ngừng mắt nhìn cô, con ngươi đen hiện lên một mảnh thâm thúy sâu thẳm.

Nên bắt em làm thế nào mới tốt đây, con cừu nhỏ.

Xin em hãy mau chóng kiên cường lên đi.

Chỉ có như vậy, ở những chỗ đôi cánh của anh không chạm đến được, mới có thể khiến em không chịu tổn thương.

Dần dần, cô khóc mệt mỏi, nghiêng người tiến sát vào trong lòng anh, đầu nhỏ nhắn gối lên hõm vai anh, phả ra hơi thở rất nhỏ. Hơi thở nam tính ấm áp như nước cuộn cuộn không ngừng nhấn chìm cô, từng chút từng chút một, cô lại cảm giác rất ấm, rất ấm.

“Hỏa Nhạ.....”

“Hử?”

“Em đã nói với anh chưa.....”

“Cái gì?”

“Em rất thích anh.....”

Động tác vỗ về sau lưng cô, bỗng nhiên dừng lại.

Ánh đèn đường ngoài cửa sổ xe, trong con người của Hỏa Nhạ hiện lên một tia sáng chói lóa, rạng rỡ lung linh, sáng tỏ mà ôn nhuận. Ánh mắt lưu chuyển, khóe miệng đồng thời hiện ra đường cong xinh đẹp, anh lắng nghe tiếng ngáy từ bên vai, cơn sóng trong lòng luôn luôn yên ổn dần dần nổi lên một gợn sóng lớn, trong khoảng thời gian ngắn, lại khó có thể đè xuống.

Nếu muốn hỏi anh, rốt cuộc là động lòng từ khi nào?

Rất xin lỗi, anh trả lời không được.

Lần đầu gặp mặt, ấn tượng đầu tiên cô cho anh rất đơn giản, chỉ là một cặp dưới chân tay vụng về. Miễn cưỡng so sánh với phong hoa tuyết nguyệt, cảm thấy bộ dáng khuôn mặt phiếm hồng của cô rất thú vị.

Không hơn.

Lần thứ hai gặp mặt, tình cờ gặp mặt cô ở thang máy. Anh yên lặng đứng trong thang máy, quan sát cô rồi beng phức tạp, sắc mặt không ngừng biến hóa, âm thầm bật cười rất nhiều, lặng yên nảy sinh ra ý niệm trêu đùa trong đầu. Mà cô quả nhiên không phụ trông mong, khuôn mặt nhỏ nhắn thay nhau hiện lên những biểu tình đặc sắc vô cùng, khiến cho anh nhìn mà vui vẻ.

Sau đó, anh biết cô trong trò chơi, một nam thầy thuốc chân tay vụng về. Một người thầy thuốc ngu ngốc sau khi bị mình cười nhạo nhiều lần, vẫn liều mình cứu người như cũ; một thầy thuốc ngây thơ tin tưởng vững chắc loại lý luận vĩ đại nhân tính bản thiện; một thầy thuốc ở trước mặt mọi người khí thế ngất trời thông báo với mình, sau khi đối tài khoản nữ lại xấu hổ không được tự nhiên.....

Một cổ xúc động anh cũng không cách nào giải thích được, thúc đẩy anh đề nghị kết hôn với cô trong trò chơi. Có lẽ, sự kích động của cô, khiến cho hy vọng vẫn tiềm tàng trong lòng anh trong phút chốc được nhen nhúm, vì thế tại thời gian đó bùng nổ ra.

Nói cách khác, trước đó anh là tâm hồn ảo tưởng sao?

Có lẽ đúng. Cho nên mới đột nhiên có loại cảm giác mãnh liệt muốn biến người này làm của riêng. Cho dù là trên mạng hư ảo.

Sau đó, một lần cơ hội ngẫu nhiên để anh phát hiện “nương tử” trong trò chơi của mình, thế nhưng chính là nữ cấp dưới thú vị kia, sau khi kinh ngạc, anh không khỏi giật mình: *Trách không được rõ ràng là chân thật và hư ảo có sự khác biệt rất lớn, lại khiến cho mình có cảm giác tương tự như vậy.*

Trùng hợp như vậy, anh cũng không chán ghét.

Sau này ở chung, anh rất nhanh liền phát hiện, cô là một cô gái gọn gàng ngăn nắp, có hiểu biết, có một đôi mắt tinh thuần cùng với nụ cười ấm áp.

Cô thiên tính thiện lương, bất kể là trong trò chơi hay là hiện thực, cô cũng không nhẫn tâm thương tổn bất cứ ai.

Cá tính cô mơ hồ lại tài hoa bức người, khi làm việc còn nghiêm túc nghiêm túc hơn so với người khác.

Cô sẽ vì năm trăm tệ tiền cơm mà đau lòng rất lâu, tình nguyện chạy tới ăn những quán ăn ven đường chỉ có năm mươi tệ.

Cô đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình vào lòng bàn tay anh, tràn ngập tin cậy để anh dẫn dắt phương hướng.....

Đừng hỏi anh vì sao lại hết lần này đến lần khác động lòng với cô.

Anh chính là tìm không thấy lý do không thể không động lòng.

..... Ở trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, Miên Miên mở đôi mắt sương mù.

Thần trí mơ hồ, cô mơ hồ ý thức được mình vẫn ngồi bên trong xe ấm áp, xuyên thấu qua tầm mắt mơ hồ không rõ, cô nhìn thấy sự biến ảo tan rã của đèn đường ngoài cửa sổ xe, vẽ ra vô số tia sáng lấp lánh như những dải băng, như ngân hà rực rỡ trong chốc lát.

Cô không cần quay đầu, đã biết anh ở bên cạnh mình. Gần trong gang tấc, vươn tay có thể chạm vào.

Cô nhắm hai mắt lại, bên miệng chậm rãi hiện lên ý cười thỏa mãn.

Cảm giác rất kỳ diệu, nhẹ nhàng bay bổng, tựa như chân trần bước chậm trên đám mây.

Giờ khắc này, mây khẽ lên cao, yên tĩnh ngân nga, thậm chí ngay cả hô hấp cũng khẽ khàng.

Như thế lại chính là cả cuộc đời.

Toàn văn hoàn

Phạm là người gặp qua Sở Sính Đình, trong lòng đều đã hiện lên một từ: *Sát ý rất lớn.*

Đây không chỉ là vì cô có được một dáng người xinh đẹp phong tình, càng nhiều hơn chính là mỗi một cử động giơ tay nhắc chân của cô đều phát ra phong tình quyến rũ: Da thịt trắng nõn không tỳ vết, ngũ quan phần điêu ngọc mài lại phối thêm một đầu tóc xoắn mềm mại lộn sóng lớn, môi đỏ khê vênh, làn thu thủy khê lưu chuyển, trong nháy mắt liền mê đảo một hàng dài.

Mỗi khi người khác có vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn Sở Sính Đình, nói với Trầm Diệc “Vợ cậu xinh đẹp như vậy, lúc trước theo đuổi chắc vất vả rồi”, anh cũng chỉ cười nhẹ, không đáp lại.

Rất ít người biết, thật ra lúc trước Sở Sính Đình tâm tâm khổ khổ theo đuổi Trầm Diệc.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, là giữa trưa ngày mùa hè ánh nắng rực rỡ.

Địa điểm là trong công ty Trầm Diệc.

Anh làm việc cho một công ty mạng lưới Internet lớn tên là “Thế Kỷ Tiên Phong”, công ty thuộc lĩnh vực IT, lại có quan hệ thân thích, cho nên Thế Kỷ Tiên Phong và Dịch Du luôn luôn có liên hệ nghiệp vụ.

Hôm đó là như này. Khi Hỏa Nhạ lững thững rảo bước tiến lên văn phòng chủ quản bộ phận kế hoạch, sau khi bàn luận về công việc xong, Trầm Diệc cũng vừa mới đứng lên, vừa sắp xếp lại tư liệu trên mặt bàn vừa nói: “Tới đúng lúc, bây giờ phải tới phòng họp”

Chỉnh đốn xong, anh giương mắt nhìn Hỏa Nhạ, ánh mắt không thể tránh tránh khỏi sớm liếc qua người Sở Sính Đình, sau khi giật mình một chút, anh cười hời hợt với cô. Một nụ cười chúc nghiệp.

Đó cùng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trầm Diệc.

Vóc dáng cao cao gầy gầy, mặc áo sơ mi màu trắng đơn giản, cúc áo cài thật sự chỉnh tề, cổ tay áo giặt rất sạch sẽ. Dưới những sợi tóc mai là đôi mắt ôn nhuận như nước, ngoại trừ bên môi hàm chứa nụ cười khiêm tốn có lẽ ra, khuôn mặt tuần nhã nhìn không ra được chút cảm xúc phập phồng nào.

Ấn tượng đầu tiên lúc ấy của cô với anh là: *Đây là một người đàn ông.*

..... Được rồi, nếu miễn cưỡng hơn có thể dùng thêm một câu, đó là: *Đây là một người đàn ông mặc áo màu trắng.*

Điều này không trách cô được, người theo đuổi Sở đại mỹ nhân nhiều như cá bơi trên sông, từ lâu đã không duyệt được người nào, với điều kiện ngoại hình của Trầm tiên sinh, cũng nhiều lắm xem như đạt được điểm số trung bình.

Căn cứ vào lễ tiết nghiệp vụ, cô nhếch khóe miệng, cười lại với anh. Trong phút chốc điểm quang phơi phơi trên mặt, luỹ thừa sát thương cao tới trăm phần trăm.

Nhưng ánh mắt anh chỉ quét qua mặt cô, thần sắc lập tức bình tĩnh đi về phía bọn họ: “Đi thôi, chúng ta tới phòng họp, bọn Linda chờ ở đó rồi” Anh mỉm cười đi qua bên cạnh cô, tầm mắt không dừng lại ở trên người cô một giây.

Cô kinh ngạc nhìn chăm chú vào bóng dáng anh, có điểm không xác định rằng sắc đẹp không gì cản nổi đánh đâu thắng đó của mình có phải bị người này không để vào mắt hay không.

Có lẽ mình đa tâm thôi.....

Sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy, Sở mỹ nhân mang theo nụ cười mê người, nâng gót ngọc đuổi theo bóng dáng cao gầy kia.

Cuộc họp hôm nay kéo dài hai tiếng, sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người đều lộ vẻ mệt mỏi đều thu dọn tư liệu hồ sơ ra khỏi phòng họp. Chỉ có Trầm Diệc vẫn đang ngồi ghế chủ thượng, Sở Sính Đình, Hỏa Nhạ, cùng với Linda một mỹ phụ trung niên phụ trách liên hệ truyền thông.

Xuất phát từ bệnh nghề nghiệp, phạm là chuyện dính dáng đến chữ “Mai mối”, Linda đều rất thích ý đi làm.

Lúc này, hai vị nam sĩ ở đây còn đang thảo luận vấn đề dự án mới, mà Sở Sính Đình lại ghi chép chỉnh sửa lại những văn bản cuộc họp lúc nãy trên laptop, tầm mắt Linda ngăm hai khuôn mặt đó, đột nhiên nói ra lời kinh người:

“Sính Đình, em xinh đẹp như vậy, khẳng định đã có bạn trai rồi?”

Ba người đồng thời nhìn về phía Linda, Sở Sính Đình sừng sốt xong lập tức phản ứng lại, nhún nhún vai cười trả lời: “Chị Linda đoán sai rồi, em còn cô đơn, đáng thương cho em đến nay không người nào đến hỏi thăm” Nói xong còn không quên thở dài tăng thêm hiệu quả vở kịch.

Nhưng luận về hành động, Linda lại càng tốt hơn. Chỉ thấy chị khoa trương che miệng hô to: “Làm sao có thể! Một cô gái xinh đẹp như vậy lại có thể vẫn cô đơn, bây giờ tất cả đàn ông đều mù sao?”

Hai gã nam sĩ đang thảo luận công việc: “.....”

“Vậy chị Linda giới thiệu cho em một người đàn ông có năng lực phân biệt rõ là được rồi” Sở Sính Đình vừa đánh chữ, vừa cười tủm tỉm đề nghị.

Linda lại chờ một câu này!

“Sính Đình, em cảm thấy chủ quản Trầm của bọn chị thế nào?” Chị dùng cằm chỉ vào Trầm Diệc bên cạnh, nói một câu làm cho Sở Sính Đình lắp bắp kinh hãi.

Sở mỹ nhân tròn to mắt đẹp, theo bản năng liếc mắt nhìn Trầm Diệc phía bên kia, thấy được sườn mặt trầm mặc của anh.

Linda củng cố mục đích của mình nói tiếp: “Đừng cho là chị nói đùa, chị nói thật mà. Chị thấy điều kiện của hai em tương đương, ngoại hình cũng rất xứng, hơn nữa vừa vặn đều cô đơn! Chắc chắn, không cần nhắc một chút, thật sự rất đáng tiếc”

Cuộc họp ghê rợn và thảo luận đột nhiên biến thành hội xem mắt, Sở Sính Đình . Cô lại liếc mắt nhìn Trầm Diệc một cái, hy vọng anh có thể nói cái gì, nhưng anh cũng không nói, cô đành phải một mình ứng phó với thế công của bà mối Linda.

—— Theo phương diện nào đó mà nói, da mặt Sở Sính Đình thật sự siêu dày. Hơn nữa, rất thích lợi dụng sắc đẹp của mình đi nói một vài lời vui đùa làm cho người ta chân tay luống cuống.

Tay nhỏ bé xanh nhạt vỗ cánh tay của người đàn ông, Sở Sính Đình mặt không đỏ tai không hồng cười nói với Trầm Diệc: “Ôi chào, chúng ta đây đến phát triển một chút nhé? Làm tốt sẽ là trời sinh một đôi đó”

Trầm Diệc chuyển mắt nhìn mặt cô, cô nhân cơ hội cười khẽ phóng mị nhãn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm hoàn toàn tìm không ra nửa phần then thung. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người anh trầm mặc một lát, thỉnh thoảng mở miệng nói: “Cô Sở, điều này chỉ sợ không được”

“Hả?” Nụ cười của cô cứng lại, vì câu này là đoạn đối thoại ngoài dự kiến.

Linda tha thiết chờ đợi anh tiếp tục giải thích, Hỏa Nhạ ở một bên không coi ai ra gì lật xem tư liệu.

Ánh mắt Trầm Diệc chậm rãi trượt một lần trên người cô, cuối cùng dừng ở đôi mắt cô, sau khi bình tĩnh đối diện với cô, cười khẽ một chút, giọng nam từ từ chậm rãi vang lên bên trong phòng:

“Thật sự rất xin lỗi cô Sở. Mẹ đại nhân đã nói, phụ nữ mặc váy quá ngắn không thích hợp làm vợ”.

~~***~~

“—— Anh ta là GAY rồi! Anh ta nhất định là GAY! Anh ta tuyệt đối là GAY!”

Hỏa Nhạ buồn cười liếc mắt nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế phụ lái đang gần như phát điên, nhớ lại một màn đặc sắc vừa rồi trong phòng hợp kia, rất không có lòng đồng tình nhếch khóe môi.

Sở Mỹ Nhân quay đầu, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này có thêm vài phần dữ tợn..... Mỹ cảm, cô nghiêng răng nghiêng lợi bức cung: “Mau nói cho tớ biết, thật ra anh ta là GAY, đúng không?”

Cô cúi đầu quan sát lại váy hôm nay mặc..... Làm ơn, so với Trường Thành còn dài hơn! Tên khốn Trầm Diệc kia bị mù mắt à!

Hỏa Nhạ nhìn chăm chú vào phía trước, dùng giọng nói tao nhã tàn nhẫn hủy diệt một tia hy vọng cuối cùng của cô: “Cậu ấy không phải GAY, chỉ không có hứng thú với cậu mà thôi”

Cô ghen lời, càng nghĩ càng không cam lòng, mắt đẹp toát ra một tia lửa phản nộ: “Anh ta đang mưu tính kế hoạch gì, lại dám ngại ba ghét bốn với tớ, người theo đuổi tớ có thể xếp thành đường sắt Bắc Kinh, tớ mới không hiếm lạ người như anh ta!” Đáng giận, đáng giận, rất đáng giận!

Hỏa Nhạ cười mà không nói.

Khi xe dừng lại trước một cột đèn đỏ, anh đột nhiên nói: “Đúng rồi, chúng ta có cần đánh cược hay không?”

Tâm tình buồn chán khiến mỹ nhân tức giận trả lời: “Đánh cuộc cái gì?” Đối thành đánh người được không?

“Đánh cuộc xem Trầm Diệc có thần phục dưới váy cậu hay không” Một tia sáng quý quýet xẹt qua con người Hỏa Nhạ.

Cô nghe vậy mở to hai mắt: “Ý của cậu là.....”

Anh liếc qua khuôn mặt mê muội của cô, rủ rủ nói: “Thật ra bên cạnh Trầm Diệc vẫn không thiếu những cô gái có điều kiện tốt, chỉ là cậu ấy đều thiếu hứng thú, cho nên độc thân đến nay. Làm anh họ của cậu ấy, tớ chỉ có điểm tò mò, với sắc đẹp của Sở Sính Đình cậu, rốt cuộc có năng lực chấm dứt kiếp sống hòa thượng của cậu ấy hay không?”

Nghe lời nói như thế, cô sửng sốt sau một lúc lâu, sau đó hỏi: “Cho nên ý cậu nói _____”

Anh thay cô nói tiếp: “Hạn trong một tháng, chúng ta đánh cuộc xem cậu ấy có động lòng phàm trần hay không. Như thế nào? Đánh cuộc một ngàn”

Thật ra đánh cuộc bao nhiêu tiền không phải là trọng điểm, trọng điểm là..... Trọng điểm là.....

Trong đầu cô hiện ra một màn sỉ nhục vừa rồi, trong lòng mạnh mẽ dấy lên ngọn lửa thôi thúc, ngọn lửa này càng cháy càng vượng, dần dần phát triển thành đám lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ.

Hỏa Nhạ đúng lúc cho thêm một liều thuốc kích thích: “Đừng trách tớ nói chuyện thẳng thắn, mặt hàng bình thường Trầm Diệc đều rất chuộng mắt. Việc đánh cuộc này, cậu nên cân nhắc cẩn thận một chút đi”

“—— Thành giao!” Khiêu khích như thế, mỹ nhân chấp nhận kích thích rống giận ra tiếng, hai mắt tưởng chừng như sắp phun ra lửa!

Bên môi Hỏa Nhạ nổi lên ý cười như ẩn như hiện: “Được rồi, thành giao”

Đèn đỏ chuyển xanh, xe màu bạc rời khỏi vị trí chạy tới cuối con đường.

Sở Sính Đình ngồi trước máy tính, tiếng gõ bàn phím có quy luật truyền đến từ đầu ngón tay, đột nhiên cô dừng động tác nhú mi suy tư, sau đó tiếp tục gõ bàn phím. Cô cứ gián đoạn làm một bộ hồ sơ trọng yếu như vậy.

Một giờ sau, cô kích động đập bàn nhảy dựng lên: “Cuối cùng cũng hoàn thành!”

Cử động này đưa tới không ít ánh mắt của đồng nghiệp, tổ trưởng bộ môn ngẩng đầu lên, đẩy kính mắt nói với cô: “Nhanh viết xong như vậy?” Phần báo cáo kia còn viết chưa xong, hiệu suất hiện tại của cô làm cho người ta bất ngờ.

“Ừ! Viết thật sự rất hoàn mỹ!”

“Hử? Số liệu lần trước nói, đều viết vào sao?”

“Các loại số liệu đều có đủ! Tất cả các vấn đề ứng biến dự luật đều trù tính tốt rồi!”

“Làm cũng không tệ, vậy gọi điện thoại báo cho đối phương một tiếng đi!”

“Báo cho đối phương? Ừ..... Cũng tốt!” Cô do dự, cuối cùng vẫn cười tủm tỉm nhận đề nghị này. Chỉ thấy cô lấy điện thoại di động ra, chậm rãi bấm tám dãy số không quen thuộc, sau khi chờ đợi, khí thế hào hùng nói với đầu dây kia ——

“Trầm Diệc! Tổ trưởng bảo tôi gọi điện thoại báo cho anh một tiếng, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ triển khai kế hoạch theo đuổi anh! Nói cho anh biết, tôi chắc chắn thắng, anh cứ chờ đó mà xem! Ha ha ha.....” =]]

Mọi người cùng hóa đá trước tiếng cười như chuông reo của mỹ nhân.

Một địa điểm khác cùng thời gian, Trầm Diệc đang họp, sau khi cúp điện thoại, cau mày nhìn chăm chú vào màn hình di động, trên mặt có chút dăm chiêu.

Những người khác trong cuộc họp vừa rồi mơ hồ nghe được tiếng rống long trời lở đất kia, sau khi yên lặng một lát, rốt cục có người yếu ớt đặt câu hỏi:

“Chủ quản Trầm, việc kia..... Không có chuyện gì chứ?”

Trầm Diệc hoàn hồn, thu hồi di động ôn hòa cười với người nọ: “Không có gì, chỉ là một cuộc điện thoại quấy nhiễu. Chúng ta tiếp tục đi”

~~***~~

Căn cứ “Kế hoạch mỹ nhân trộm tâm” mới ra lò, bước đầu tiên của Sở Sính Đình chính

là tìm kiếm mọi cơ hội tiếp cận nhân vật mục tiêu, tăng thêm sự xuất hiện của mình, làm cho anh ta quên sự tồn tại của mình.

Cho nên ngày hôm sau khi Trầm Diệc đi vào công ty, lập tức nhìn thấy khuôn mặt hé ra ý cười trong suốt.

Hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu trắng, trên váy tô điểm thêm những đóa hoa màu hồng nhạt, làn váy che phủ đầu gối đáng yêu, nhưng chỉ là lộ ra đôi chân nhỏ tuyết trắng đủ cho người ta suy nghĩ xa xôi. Cô đứng ở nơi đó, như là một đóa hoa sen phong tư yếu điệu nở rộ, thanh lệ tựa như lạc thủy thần phi.

Bởi vì câu nói thiên sát vô liêm sỉ lần trước của anh, Sở Sính Đình lục tung chiếc váy chất liệu vải dệt khi mới đi làm thì mua, chiếc váy này được mặc cả ở ven đường.

Nghĩ rằng loại đàn ông nhàm chán kia, hẳn là sẽ thích loại giọng nói thanh thuần này.

“Hi, buổi sáng tốt lành” Cô tràn ngập tinh thần vẫy tay chào hỏi anh.

Trầm Diệc dừng bước trước mặt cô, ánh mắt đảo qua trên người cô, mím môi trầm mặc.

Cô giơ tài liệu trong tay lên lắc lư vài cái: “Tôi hôm nay tới là bởi vì tài liệu này cần anh ký xác nhận, anh Trầm”

Anh gật đầu: “Ừ, chúng ta đi vào văn phòng nói đi”

“Được” Cô tuy rằng đáp lời, nhưng thân thể lại không nhúc nhích chút nào. Vừa nói chuyện, cô lại nở nụ cười kiều diễm vô song, nhìn anh, trong mắt phóng xuất ra dòng điện lưu mười vạn Vôn.

Xẹt xẹt xẹt —— tiếng dòng điện.

Điện cho anh choáng váng này! Điện cho anh choáng váng nha! —— Tiếng lòng Sở Sính Đình.

Xẹt xẹt xẹt xẹt..... Toàn bộ dòng điện khai hỏa!

Nhưng mà.....

Thời gian không biết qua bao lâu, cô thu ánh mắt suýt chút nữa bị rút gân, cả người bị đẩy vào một mảnh u ám: “..... Chúng ta đi vào nói đi”

Vật cách điện Trầm Diệc dường như không có việc gì đẩy cửa, rồi đi vào.

Sở Mỹ Nhân Nguyên Khí thương tổn rồi vai đi vào văn phòng cùng anh, sau khi vào trong, cô ngẩng đầu thì thấy Trần Diệc đứng trước sofa nhìn cô, cô lập tức chấn động tinh thần, bày ra một tư thế đứng so với người mẫu còn đẹp hơn.

“Cô Sở, ngồi ở chỗ này nói đi” Anh mỉm cười.

Văn phòng anh là một nơi nghỉ ngơi rất khác biệt, ngoại trừ một chậu hoa màu xanh biếc ra, còn có một bộ sofa màu cam và dụng cụ pha cà phê, bình thường hay dùng khi bàn bạc công việc với khách hàng.

Cô vừa định nhấc chân bước đi, nhưng con người vụt sáng, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế.

Hừ hừ hừ..... Cô cười âm hiểm trong lòng.

Cô thốt tha yêu kiều bước về phía anh, hai chân dong đưa đầy hàm ý, phảng phất giống như dưới chân mọc hoa. Cô mang theo một lúm đồng tiền mê người, vừa đi vừa tính toán chính xác khoảng cách và góc độ, khi cách anh còn một bước, mắt cô ngoan lệ, nghĩ rằng thời cơ đến!

“Ai~~~ nha~~~”

Sau khi giọng nữ làm ra vẻ rất nhu nhược yếu đuối vang lên, thân thể mềm mại không hiểu sao đổ về phía trước, rồi ngã xuống mục tiêu đương nhiên chính là người đàn ông duy nhất trong này!

Có ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cô Sở Sính Đình cũng không tin Trần Diệc vẫn tâm như chỉ thủy!

..... Nhưng rất đau lòng là Trần Diệc đúng vào lúc này xoay người mở túi hồ sơ.

Kết cục có thể nghĩ, Sở Mỹ Nhân giữa đường nhào đầu về khoảng không ngã sấp xuống sofa. Hơn nữa, tư thế rất khó coi..... Xin hãy tưởng tượng hình ảnh Spider Man dán lên tường, hai việc đó cũng gần như nhau.

Trần Diệc bỏ qua một màn này, nhìn thân thể mềm mại dán chặt vào sofa, bình tĩnh nhìn vài giây mới hỏi: “Cô Sở, cô đang làm cái gì?”

“Á? Ừm.....” Nghe được tiếng nói, Sở Sính Đình lập tức từ thoát ra khỏi tuyệt vọng, ngồi xuống sau đó cúi đầu, vươn tay nhỏ bé giả bộ thật sự đông sờ sờ tây xoa xoa ghế sofa, còn không quên thêm vài câu: “Ghế sofa này thật là đẹp! Rất mềm mại, rất thoải

mái! Mua bao nhiêu tiền vậy? Tôi cũng đi mua một bộ, ha ha ha ha.....”

Ánh mắt anh kỳ dị nhìn chăm chú cô một hồi, ngồi xuống bên cạnh người còn đang lúống cuống tay chân.

Theo động tác ngồi xuống của anh, một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái đánh úp lại phía cô, tương tự như hương vị bạc hà, lại mang theo sự ấm áp của cơ thể ấy. Cô vừa ngẩng đầu, lại đối diện với mặt của Trầm Diệc, anh liếc liếc mắt nhìn tài liệu trong tay cô, ý bảo có thể bắt đầu nói chuyện, biểu tình kia hoàn toàn là một bộ dáng đang làm việc.

Cô hắng giọng, cũng lấy tư thái làm việc tiêu chuẩn mở túi tài liệu ra, rút ra ba trang hợp đồng để lên bàn trà. Trong lòng cũng nghĩ là: *Ư hừ hừ, dựa vào gần như vậy, hãy đợi tôi khiến cho anh nếm thử lợi hại của Nữ vương điện nhãn đi! Oa ha ha ha.....*

Vì thế hai người bắt đầu tiến hành thương thảo những điều khoản trong hợp đồng.

Thời gian trôi qua nhanh.

..... Hôm đó sau khi Sở Sính Đình rời khỏi Thế Kỷ Tiên Phong, rũ bỏ vai mảnh khảnh, mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn bầu trời bao la phía tây, đóa mây trắng cô độc kia, con chim diều hâu lẻ loi kia, đuôi máy bay lướt gió kia..... Tình cảnh này, cô bỗng nhiên lĩnh ngộ đến vĩ nhân khi còn sống đều nhất định phải trải qua những cơn sóng dữ đầy bụi gai.

Một kế không thành, lại thêm kế khác.

Sau khi Sở Sính Đình phẫn chấn lại lấy “Kế hoạch mỹ nhân trộm tâm” ra, nhìn vào tờ giấy sau đó viết thêm một chữ thể Tống “*Muốn bắt được trái tim đàn ông trước tiên phải bắt được dạ dày của anh ta*” tiếp đó còn vẽ thêm một ngôi sao, chỉ ra trọng điểm.

Cô xoa cằm suy tư, đột nhiên nắm chặt tay, trên khuôn mặt kiêu diễm lộ ra biểu tình hạ quyết tâm. Sau đó, biểu tình kiên quyết lại dần dần biến thành tiểu ác ma xảo trá thức tỉnh.

Hắc hắc hắc..... Nói cho cùng, muốn bắt được trái tim của đàn ông, trước tiên phải bắt được dạ dày của anh ta!

Trầm Diệc, hãy xem bản lĩnh của bốn tiểu thư này!

Tuy rằng trong lòng nghĩ ra lời nói đả mấu như vậy, nhưng vài ngày sau Sở Sính Đình vẫn ăn mặc xinh đẹp xuất hiện ở văn phòng Thế Kỷ Tiên Phong.

Nhân viên ở đó sớm đã không xa lạ với đại mỹ nữ này, cộng thêm Sở Sính Đình đối nhân xử thế không tự cao tự đại, cho nên bọn họ nhanh chóng quen thuộc với cô.

“Sính Đình, tớ vừa mới thấy chủ quán Trầm đi vào phòng trà nước đó” Cô thư ký đáng yêu thấy cô bước vào lập tức tốt bụng cung cấp tình báo.

Sở Sính Đình mang theo hộp gì đó, tâm tình sung sướng vừa đi vừa nói chuyện: “Được, tớ đã biết, cảm ơn. Đúng rồi, má hồng của cậu hôm nay rất đẹp nha!”

Được một đại mỹ nhân khen ngợi xinh đẹp, một chút sắc thái vui mừng hiện lên đuôi mắt cô thư ký, cô ta mặt mày hớn hở cung tiễn mỹ nhân rời đi, lòng trung thành bộc phát mãnh liệt.

Trên thực tế, người sáng suốt đều nhìn ra được Sở mỹ nhân có ý với Trầm chủ quán của bọn họ, ngoài cô nàng họ Sở biểu hiện hành vi theo đuổi rõ ràng này ra, chỉ nhìn vào tần suất siêu cao mấy ngày nay cô chạy tới chạy lui, dụng tâm này cũng đã rất rõ ràng được vạch trần.

Tuy nói nước phù sa không chảy ra ngoài, nhưng Sở mỹ nhân xinh đẹp vẫn là xinh đẹp lại không có bệnh chung kiêu căng cao ngạo mỹ nữ bình thường hay có, đúng là hiếm có. Còn nữa..... Hình ảnh chủ quán Trầm và Sở mỹ nhân đứng chung một chỗ thật sự là lòe lòe tỏa sáng, thật sự rất đẹp mắt. Nam thanh nhã, nữ kiều mỹ, vốn là hai sắc màu đậm nhạt xung đột lẫn nhau, ở trên người bọn họ lại dung hòa ngoài ý muốn, tuyệt phối nha tuyệt phối nha.

Xuất phát từ sự truy cầu nguyên thủy của nhân loại, mặc dù bóp cổ tay thương tiếc, chúng nữ vẫn quyết định là rơi lệ chúc phúc. Vì thế con đường theo đuổi của Sở Sính Đình lại càng rộng mở hơn.

Mặc dù thiên thời địa lợi, chung quy vẫn phải biết dùng người mới được. Sở Sính Đình biết rõ điểm ấy quen thuộc tìm phòng trà nước, nhìn vào bên trong, một thân ảnh cao gầy đứng lạng ở trước máy pha nước, đúng là người cô muốn tìm.

Thấy anh chuẩn bị quay đầu lại, cô vội vàng chỉnh sửa lại tư thế đứng, thân hình nóng bỏng nghiêng người tựa vào cạnh cửa, tư thế giống như lơ đãng lại xảo diệu bày ra đường cong hoàn mỹ nữ tính của cô, chiếc váy được thiết kế để nhấn mạnh vòng eo thon thả cùng bờ ngực cao ngất của cô, cũng hiện ra eo nhỏ khiến người ta muốn nắm chặt.

Trầm Diệc cầm trong tay một chiếc cốc, nhìn cô trầm mặc một hồi, sau đó trên mặt hiện ra nụ cười chuyên nghiệp: “Cô Sở, hôm nay lại tới nữa à. Là hợp đồng kia có vấn đề gì sao?”

Sở mỹ nhân lộ ra nụ cười tự tin nhất: “Ừm, có mấy nội dung muốn nói rõ với anh. Đợi

đến văn phòng anh bàn luận lại một chút” Một tay cô ôm túi tài liệu ở trước ngực, vừa lúc lộ ra đôi tay cân xứng, trắng nõn, một tay ngọc khác không chút để ý vén vài sợi tóc, một đầu tóc xoắn bởi vậy mà rực rỡ đến mê người, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Đáng tiếc ngày tốt cảnh đẹp không có tác dụng, Trầm tiên sinh chỉ thản nhiên quét qua một chút, liền buông mắt xuống uống nước, không nói cái gì nữa.

Sau khi hai người nói chuyện đến cái gọi là có vấn đề hai tiếng, Sở Sính Đình trộm nhìn giờ, nghĩ rằng cảm thấy không sai biệt lắm, liền cười đem chiếc hộp to để trên mặt bàn: “Hóa ra đã là giữa trưa rồi, quấy rầy anh lâu như vậy thật sự là rất áy náy. Đúng rồi, tôi hôm nay vừa lúc cũng mang theo đồ ăn đến, anh nể mặt nể thử một chút không? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?” Nói xong, cô mở gói to, mở cặp lồng “Vừa lúc” mang tới ra. Đó là một cặp lồng hai tầng, không nhiều không ít vừa vặn là phân lượng cho hai người, thậm chí ngay cả dưa cũng là hai đôi.

Rất rõ ràng sớm có dự mưu.

Trầm Diệc không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào cặp lồng bày ra thức ăn nhiều kiểu dáng, sau khi suy nghĩ, không chối từ, hào phóng tiếp nhận ý tốt của cô: “Được, cảm ơn, tôi đây sẽ không khách khí”

Sở Sính Đình mừng thầm trong lòng, tay chân lưu loát đem đồ ăn chia làm hai phần, hai tay chia phân nửa tới trước mặt anh, ý tứ hàm xúc bộ dáng lấy lòng kia rất giống vợ hiền trung thành và tận tâm.

Trầm Diệc nhìn miệng cười của cô, cầm lấy một đôi dưa, gấp đồ ăn trong cà mèn.

Một lát sau.

“Thế nào? Hương vị có được không?” Sở mỹ nhân dán sát người vào Trầm Diệc, vẻ mặt tha thiết hỏi.

“Ừ..... Thịt heo rất dai”

Sắc mặt cô trầm xuống: “Đó là thịt bò”

“Món cá rán này cũng không tệ, rất thơm”

“Đó là cá trắm cỏ hấp.....”

“Vì sao lại có rau khô?”

“Đó là rau xào tim.....”

Sau khi nói xong câu này, cô không thềm nhắc lại.

Hai người bên trong rất ăn ý cúi đầu ăn cơm, trầm mặc.

Chính là, cùng trong một phòng, một bên là mây đen dày đặc, một bên lại là ánh mặt trời sáng lạn.

Sở Mỹ Nhân bị bao trùm bên trong một mảnh màu xám, thần sắc chết lặng ăn ăn ăn ăn.....

Người đàn ông đối diện, trái lại như ánh mặt trời, bên môi chậm rãi hiện lên một ý cười không rõ ý nghĩa.

Đối với việc tác chiến thất bại lần này, Sở Sính Đình rất nhanh liền thoải mái. Ban đầu, căn cứ chất lượng định luật không thay đổi, thế giới này luôn duy trì sự cân bằng tinh xảo, cho nên tài nấu nướng mỹ nữ cũng không sao hết, bởi vì người quá nghịch thiên sẽ bị sét đánh chết!

Nhưng, còn tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp. Mù quáng tìm tòi chỉ biết lãng phí thời gian, thu thập tình báo chính xác, nghiên cứu nhược điểm mới là điểm mấu chốt để thắng lợi.

Tròng mắt Sở Sính Đình lưu chuyển, lấy điện thoại di động ra, bấm tám dãy số của một người.

“Có việc nói mau” Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cô sớm thành thói quen với sự lãnh đạm của đối phương, vì thế trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hỏa Nhạ, cậu là anh họ của Trầm Diệc, chắc hẳn biết anh ta thích loại hình gì”

Đầu kia yên lặng mấy giây, lại lần nữa truyền ra giọng nói: “À, cho tớ một lý do cung cấp tình báo”

Cô âm thầm căn rằng, trong lòng mắng gã đàn ông không chịu thiệt này, trầm giọng trả lời: “Chỉ bằng khoảng thời gian chênh lệch to lớn khi bọn tớ kết bạn với nhau” Một người quen hai mươi năm, một người chỉ mới biết một tuần, điều kiện đánh cuộc thành lập rõ ràng quá không công bằng.

Bất ngờ, Hỏa Nhạ tỏ ra sáng khoái khác thường: “Ừ, nói cũng có vài phần đạo lý. Được rồi, tớ nói cho cậu một chút gợi ý”

“Vậy cậu mau nói cho tớ biết, Trầm Diệc anh ta rốt cuộc thích kiểu phụ nữ nào?” Cô vội vàng lấy giấy bút ra.

“Cậu ấy à, để cho tớ nghĩ chút. Ừm..... Nếu tớ nhớ không lầm, cậu ấy hẳn là thích người phụ nữ vui vẻ, dễ thương, quyến rũ, đáng người nóng bỏng”

Sở mỹ nhân vừa nghe đến, kinh ngạc trừng lớn mắt đẹp: “Cậu nói đùa à? Vui vẻ, dễ thương, quyến rũ, đáng người nóng bỏng? Tớ đều thử qua, căn bản là không có hiệu nghiệm, anh ta ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái!” Nghĩ đến đây, cô lại buồn bực.

“Còn chưa đủ”

Cô ngẩn ra: “Cái gì?”

Đầu kia điện thoại vang lên một tiếng cười rất nhỏ: “Cậu làm còn chưa đủ”

“Còn chưa đủ?”

“Trầm Diệc cậu ta..... Là “khẩu vị” nặng”

Hỏa Nhạ đưa ra một lời giải thích mơ hồ mờ ám.

Môi đỏ mọng của Sở Mỹ Nhân Khê Khê, một hồi lâu sau nói không ra lời. Đợi cô tiêu hóa xong câu “Khẩu vị nặng” xong, khuôn mặt tuấn tú nam tính theo lặng yên xẹt qua trong đầu, mũi tựa hồ lại ngửi được mùi hương bạc hà nhàn nhạt, cô không tự chủ được cắn môi cánh hoa, kiều nhan không hiểu sao lại nóng lên.

Đáng giận, thì ra anh ta là ngại cô bình thường biểu hiện “Không đủ nhìn”, trách không được cũng không đáp lại cái gì. Rõ ràng bộ dạng lớn lên cũng không có gì lạ, không thể tưởng được có sự thưởng thức xấu xa như vậy, quả thật là người không thể xem tướng mạo!

Ôm một loại tâm tình phức tạp, đêm đó Sở Sính Đình lại lục tung tìm kiếm đồ khiêu chiến tốt nhất, sau khi tiến hành tìm tòi đến nửa tiếng, động tác của cô bỗng nhiên ngừng, cúi người nhìn chăm chăm không chuyển mắt một bộ quần áo nào đó, bắt đầu ngây người.

Không biết qua bao lâu, cô dần sức đứng thẳng người, trên mặt đã tràn ngập sự bi tráng của tráng sĩ cắt cổ tay ăn thề.

Trầm Diệc, bốn tiểu thư sẽ cược với anh bằng bất cứ giá nào! (Năm tay)

Buổi sáng thứ hai, chủ quản Trầm của công ty Thế Kỷ Tiên Phong đúng chín giờ bước vào cổng công ty.

“Buổi sáng tốt lành” Khi đi ngang qua đại sảnh lớn tầng một, anh có thói quen gật gật đầu với ông Vương nhân viên trực ban, cũng lộ ra một nụ cười lễ phép.

Ông Vương ngẩng đầu nhìn thân ảnh di động trước mắt, há miệng muốn nói lại thôi, trên mặt là một loại biểu tình khó có thể hình dung, cuối cùng không nói từ nào.

Trầm Diệc cũng không lưu ý nhiều dị trạng của ông, chỉ thấy anh đi lại vững vàng tiêu sái đến cửa thang máy, thuận thực ấn vào nút lên tầng, kiên nhẫn chờ thang máy.

Năm phút đồng hồ sau.

Một tiếng ting ting, thang máy dừng lại trên tầng mười tám, anh đi ra khỏi thang máy, đi thẳng về phía trước.

“Chủ quản Trầm!” Cô thư ký má hồng vừa nhìn thấy bóng người phong tư tú dật phía trước, lập tức kinh hãi vọt phần nháy dựng lên từ trên ghế, ánh mắt không biết liếc về phía nào đó một cái, cố ý cất cao âm lượng gọi lại một lần: “Chủ quản Trầm, anh đã tới!”

“Ừ, buổi sáng tốt lành” Trầm Diệc tuy rằng mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng vẫn cười đáp lại.

Khi anh xuyên qua hành lang, thời điểm bước vào bộ phận kế hoạch, loại cảm giác sự không thích hợp này được nghiệm chứng thực sự. Anh vừa xuất hiện, vô số tầm mắt rậm rạp phủ kín toàn thân anh, trong tầm mắt kia, bao gồm cực kỳ hâm mộ, chế nhạo, bát quái, tò mò..... Nói tóm lại, chính là một loại ánh mắt chờ xem kịch vui.

Lòng anh trầm xuống, ước chừng đoán được ra ngọn nguồn hiện tượng lạ. Nghĩ vậy, anh bước nhanh hơn, lập tức bước vào văn phòng bên kia.

Anh không chút do dự mở cửa ra ——

Hình bóng yêu kiều đang đứng ở bên trong nghe được tiếng mở cửa, từ từ xoay người lại. Theo góc độ biến hóa xoay người, những tia sáng rực rỡ đều phát ra từ trên người cô, chờ cô cuối cùng cũng nhìn thẳng vào anh, hào quang toàn thắng, lấp lánh không thể đỡ. Giống như một tầng mây được nạm thêm giấy mạ vàng dần dần tỏa ra những ánh hào quang hoa lệ. Hơn nữa loại hoa lệ này bày biện ra làm cho người ta tâm viên ý mãn, quyến rũ lòng người.

Trầm Diệc cương cứng người đứng ở cửa, con ngươi thẳng tắp nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt, không thể động đậy.

Da cô vốn dĩ đã trắng rồi, những thớ lụa màu đen trên người càng tôn thêm làn da, càng trong suốt nõn nà như tuyết trắng tỏa ra những tia sáng mờ ảo lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, nhìn như vô cùng mịn màng lại tràn ngập khuynh hướng cảm xúc. Điểm chết người là, chất tơ lụa mặc trên người cô lại là thiết kế bán trong suốt, xuyên thấu qua kia tầng vải dệt mỏng manh mềm mại kia khiến cho người ta giận sôi, từng mảng từng mảng da thịt lớn như ẩn như hiện, bao gồm đường cong cổ duyên dáng của cô, xương quai xanh quyến rũ mê người, bụng bằng phẳng, eo mảnh khảnh, thậm chí bao gồm đôi nhũ châu tiêu hồn kia..... Dưới những thớ lụa là một chiếc váy bó nóng bỏng đến nỗi không thể nóng hơn được, bó sát người hiển lộ ra trọn vẹn đường cong bờ mông hoàn mỹ, một cặp đùi đẹp trắng nõn thon dài không chút che lấp nào bại lộ trong không khí, thoải mái dâng lên cho mọi người nhìn xem.

Cô đứng ở nơi đó, cười nũng nịu với anh, xinh đẹp không thể so sánh.

Anh đứng ở cửa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, con ngươi nhanh chóng tụ lại một mùi thuốc súng.

Trước khi cô kịp phản ứng, anh vọt lên trước, nhanh chóng giữ lấy cánh tay cô, không

chút thương hương tiếc ngọc nào dùng sức kéo ra ngoài cửa.

Bọn họ vừa xuất hiện, lập tức đưa tới vô số tầm mắt.

“Ồ? Này, anh sao phải kéo tôi đi!” Sở Sính Đình vẫn bị kéo đi rất khó chịu cao giọng kháng nghị, nhưng biết sao được, lực tay không bằng người ta, giãy dụa mấy lần vẫn là bị nắm gắt gao, “Này, đừng túm tay tôi, anh không nghe thấy sao? Rất đau!”

Người đàn ông đang tiến bước kia căn bản không có để ý tới cô, bước đi trái lại càng chạy càng nhanh.

“Anh bị bệnh thần kinh gì đây, tôi hôm nay tới tìm anh là có chuyện nghiêm túc! Có chuyện nghiêm túc! Anh nghe thấy không?”

“Trầm Diệc! Anh điếc à? Tôi bảo anh không được túm tay tôi! Thật sự là tức chết tôi!”

“Được được được, tôi rời đi! Nhưng anh để tự tôi đi được không?”

“Này này..... Trả lời tôi một chút được không? Đùa giỡn cái gì đây!”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chủ quản Trầm thành công tha Sở mỹ nhân kháng nghị liên tục ra khỏi công ty.

Mọi người không hện mà cùng cảm thán:

Chủ quản Trầm tính tình luôn luôn ôn hòa khi trầm sắc mặt lại có thể đen thành như vậy, hiếm thấy, hiếm thấy, quá hiếm thấy.

..... A! Sở mỹ nhân vừa đi, không thể ăn kem ly miễn phí, ô ô, rất đáng tiếc. Mùa hè rất nóng mà!

Trong tầm mắt kinh ngạc của người đi đường, Trầm Diệc kéo Sở Sính Đình huyền não không thôi tới ven đường mới buông tay. Anh vẫy tay bắt một chiếc taxi, đẩy cô vào, khom người xuống. Đối diện với Sở Sính Đình trợn mắt há hốc mồm trong xe nói:

“Cô Sở, cô hãy về mặc lại quần áo rồi đến tiếp nhé”

Phịch một tiếng, anh đóng cửa xe lại.

..... Rất lâu sau, khi bọn họ đã kết hôn thành vợ chồng, từng có một đoạn đối thoại như này:

Trầm Diệc: Sao lại không thấy em mặc lại bộ quần áo kia?

Sở Sính Đình (Nghĩ hoặc): Bộ quần áo nào?

Trầm Diệc: Bộ quần áo có rất nhiều hạt cườm, lụa màu đen.

Sở Sính Đình (Tủi thân): Anh không phải không cho em mặc đi ra ngoài sao?

Trầm Diệc: Anh là không cho em mặc đi ra ngoài, nhưng anh chưa nói không cho em mặc ở nhà.

Sở Sính Đình:.....

~~***~~

Trở lại thời gian lúc ấy.

Tuy rằng thấy Trầm Diệc đối đãi “Thô bạo” như vậy nhưng Sở mỹ nhân ngoài cứng người ra, ngoại trừ tức giận mắng tình hình quân sự có sai lầm ra, ngày hôm sau vẫn sinh long hoạt hổ xuất hiện trong văn phòng Thế Kỷ Tiên Phong như cũ.

Vì thế, chủ quản Trầm vừa bước một bước ra khỏi văn phòng đã nhìn thấy hình ảnh như này:

Lấy vị trí Sở Sính Đình ngồi làm trung tâm, xung quanh người có ba bốn nhân viên nam tuổi còn trẻ ngồi quanh, tiếng cười hi hi ha ha vui vẻ phát ra từ một nhóm nhỏ này, còn thường thường truyền ra một tiếng cười sang sảng, khắp nơi hiện ra không khí hài hòa êm dịu.

Được cho một hình ảnh vui vẻ hòa thuận.

Anh không lên tiếng tiêu sái đi lên.

Sở mỹ nhân bị một gã nhân viên nam đùa cho cười run rẩy hết cả người, khóe mắt khi liếc tới thân ảnh người đàn ông đang tới gần, đôi mắt lập tức sáng ngời, lập tức đứng lên cười chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành! Tôi hôm nay tới là bởi vì ——”

“Hợp đồng kia. Tôi biết” Anh mỉm cười đi tiếp, không ở lại, đi thẳng đến cửa văn phòng

Cô sắc nước, nhún vai thè lưỡi, cười hì hì vẫy tay cáo biệt với nhóm nhân viên nam bên cạnh, xoay người đuổi theo Trầm Diệc.

“Cô Sở, tôi hy vọng cô về sau không cần như vậy” Trong văn phòng, Trầm Diệc tùy tay đặt túi tài liệu trên sô pha, lững thững thong thả đi tới bàn làm việc, bỗng nhiên nói ra một câu này.

Sở Sính Đình đang đóng cửa sừng sốt, nghi hoặc nhìn anh: “Không cần loại nào?”

Anh ngồi xuống, một đôi con ngươi đen láy bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô: “Cái dạng giống như vừa nãy của cô, ngồi trên ghế”

Sau đó? Cô khiêm tốn dùng ánh mắt đặt câu hỏi.

Anh trầm mặc, tiếp tục nói: “Bọn họ..... Đứng”

Cho nên? Mắt đẹp chớp chớp nhìn anh, chờ đợi kết luận.

Môi anh mím thành một đường thẳng tắp, ánh mắt nhìn lướt qua nơi cổ áo hình chữ V của cô, lại nhìn tới ánh mắt mê muội của cô, phát hiện cô thật sự nghe không hiểu.

Thật sự là người phụ nữ sơ sài. Trong lòng anh cho cô một danh hiệu như vậy.

“Cô cùng bọn Tiểu Chu tựa hồ rất quen thuộc?” Anh không dấu vết nói sang chuyện khác.

Sở Sính Đình để túi tài liệu lên mặt bàn, ngồi đối diện anh. Nghe được vấn đề của anh, nhếch miệng phát ra tiếng cười sang sảng: “Đồng nghiệp công ty anh đều rất thú vị nha! Đặc biệt Tiểu Chu, anh ta có thể được gọi là phong lưu diễm sử, không biết anh đã nghe qua chưa, tôi sắp cười chảy ra nước mắt! Ha ha ha!”

Mặt anh không chút thay đổi nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười diễm lệ của cô, hồi lâu mới lên tiếng: “Thật không”

Hôm nay, hai người bọn họ tiến hành bàn bạc nội dung hợp đồng lần thứ N mà vĩnh viễn không có kết quả.

Hôm nay, thế công điện lực của Sở mỹ nhân vẫn không có chút hiệu quả nào trên người chủ quản Trầm.

Sau hôm nay, nhân viên Thế Kỷ Tiên Phong rất nhanh liền phát hiện, thân ảnh yêu kiều quen thuộc kia không xuất hiện trong công ty nữa.

Từ ngày đó, ước chừng cô biến mất hai tuần lễ.

Sở Sính Đình đi đâu vậy? Thật ra rất đơn giản, cô bận làm việc.

Cuối tháng đúng là thời điểm bận nhất của cô. Các loại bảng biểu báo cáo, giấy tờ, kế hoạch dự án cũng lần lượt ra lò, cô hoàn toàn rơi vào trong kiếp sống địa ngục - thức để tăng ca, bận đến sứt đầu mẻ trán tự nhiên không có thời gian để ý tới “Tư tình nhi nữ”, Trầm đại chủ quản so với một đám hồ sơ như ngọn núi nhỏ trước mặt cũng chỉ có thể tạm thời hạ mình một chút đứng sang bên.

Khi cô cuối cùng có thể quay lại nhân gian từ địa ngục, phát hiện khoảng cách ngày đánh cuộc chấm dứt chỉ còn một tuần.

Thời gian ở nhân gian trôi qua thật nhanh..... Cô ngây ngẩn nhìn lịch treo tường.

Còn ngây ngẩn cái gì! Sau ngày giải phóng, hôm sau Sở mỹ nhân khí thế bừng bừng đến Thế Kỷ Tiên Phong.

“A! Tôi hoa mắt sao? Sính Đình, đã lâu không thấy cô đến rồi!”

Một giọng nam sáng khoái vang lên ở bên tai, cô ngoái đầu nhìn lại, thì ra anh bạn Tiểu Chu phong lưu diễm sử.

Trên mặt anh ta lộ vẻ tươi cười bốn cột khi tới gần cô, một bàn tay không chút khách khí đập lên vai cô, miệng phát ra tiếng cười gian hắc hắc: “Mau nói cho anh đây trong khoảng thời gian này đi đâu?”

Sở Sính Đình vốn là tính tình lơ đãng, chỉ khi anh ta dùng loại cử chỉ tác phong bạn bè này, cũng không để ở trong lòng. Nghe được anh ta hỏi như vậy, cô nảy ra ý muốn trêu đùa, vì thế ra vẻ then thùng che mặt: “Chán ghét, đây là bí mật, chị đây ngại trả lời”

Tiểu Chu cảm thấy không cười, bày ra gương mặt giả bộ oán giận: “Có phải chạy đi quyến rũ người đàn ông khác sau lưng chủ quản Trầm của chúng tôi hay không! Nói mau, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

Những lời này của anh ta dẫn tới nhiều ánh mắt của mọi người.

Sở mỹ nhân ngọt ngào cười, tiếp tục diễn trò: “Hắc hắc, phát triển nhiều tuyến, khai

thác phần đất bên ngoài, đây là xu thế thị trường thôi!”

Nghe vậy, bốn phía vang lên một tiếng cười hài hước.

Không ai chú ý tới, ngoài cửa không biết khi nào có một thân ảnh cao gầy đang đứng lặng.

Tiểu Chu phát ra tiếng sợ hãi “Chặc chặc chặc”, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, xấu xa nhếch khóe miệng: “Đại mỹ nữ, vậy cô khi nào thì phát triển, khai thác đến chỗ người đàn ông như tôi? Tôi bất cứ lúc nào cũng kính đợi đại giá”

Sở Sính Đình bị anh ta đùa nỡ nộ cười, theo kịch bản phóng mị nhãn cho anh ta: “Được nha, tôi đây không cần chủ quản Trầm của các anh, tôi với anh, được không?”

Nghe cô trả lời như vậy, mọi người đều ồn ào vui cười.

Nói qua trước đó, Sở Sính Đình rất thích lợi dụng sắc đẹp của bản thân mở một trò đùa vô bổ, cô chỉ vui đùa cho vui vẻ, nhưng xem ở trong mắt người nào đó cũng hoàn toàn là hiệu quả khác nhau.

Sở Sính Đình cười còn muốn nói cái gì, nhưng trước mắt đột nhiên có một thân ảnh tiến vào, khi cô thất thần, cổ tay bất ngờ không kịp đề phòng bị gắt gao chế trụ, sau đó một lực lượng mạnh mẽ kéo cô ra khỏi chỗ đó, giữa bước đi lảo đảo cô kinh ngạc nâng mắt lên, thấy được áo sơmi trắng sạch sẽ của Trầm Diệc.

Lần trước là tha cô ra văn phòng, lần này là kéo cô vào văn phòng. Động tác giống nhau, kết quả khác nhau. Trong đầu Sở mỹ nhân bỗng nhiên hiện lên loại cảm thán buồn chán này.

Sau khi đóng cửa lại, Trầm Diệc đứng lặng một lúc lâu, sau đó chậm rãi vòng qua người.

Tim Sở Sính Đình run lên.

Khuôn mặt tuấn tú của anh phản chiếu lại tia nắng ngoài cửa sổ, ngũ quan rơi vào đáy cốc âm u sâu không thấy đáy, con người đen ôn nhuận nhưng lại nhiễm một tia lửa, sáng quắc. Anh bình tĩnh nhìn chằm chằm cô, cánh môi lạnh lùng nhếch lên, ánh mắt mang theo nhiệt mà lại lạnh như băng.

Bộ dáng này của anh, khiến cô cảm thấy hoảng hốt. Lặng lẽ nuốt nước bọt, cô nỗ lực thúc đẩy bầu không khí, vì thế cố ý nói: “Hello! Hai tuần không gặp, có nhớ tôi hay không? Ha ha ha!”

“Quyển rũ đàn ông chính là lạc thú lớn nhất của cô sao?”

Giọng nam lạnh như băng vang lên ở bên trong.

Sở Sính Đình không kịp phản ứng lại, trên mặt vẫn duy trì lúm đồng tiền một giây trước: “Hả?”

Người đàn ông này..... Vừa rồi có phải nói cái gì hay không? Cô tròn to đôi mắt trong suốt nhìn anh, nụ cười bắt đầu từng chút từng chút một rút khỏi trên khuôn mặt, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Anh không thèm nhắc lại, chỉ nhìn cô.

Cô cũng không nói.

Sự trầm mặc lan ra giữa hai người.

Hai bóng dáng một cao một thấp im lặng đứng thẳng dưới ánh nắng ban mai, nhìn nhau không nói gì.

~~***~~

Khi đó Trầm Diệc cho rằng, mình đang xúc động mới nói ra loại lời nói này, cô phỏng chừng là sẽ giận dữ mà đi, thề không bao giờ sẽ xuất hiện ở trước mặt anh nữa. Dù sao, những cô gái như cô, vốn có thể nhận được tất cả sự nuông chiều. Cô hoàn toàn có thể làm như vậy.

Cho nên ngày hôm sau khi anh vẫn nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp kia ở công ty, không khỏi dừng bước.

Sở Sính Đình đang trao đổi với cô thư ký cách bảo dưỡng tâm đặc liếc nhìn thấy anh qua đây, lập tức nở rộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Buổi sáng tốt lành! Hôm nay tới sớm như vậy à?”

Trầm Diệc: “.....”

Hai người cùng đi vào văn phòng, sau khi ngồi xuống, Sở Sính Đình lấy hộp đồng đặt trên mặt bàn, cười dịu dàng với anh: “Chúng ta bắt đầu đi”

Mỗi khi cười đều lộ vẻ phong tình, trước sau như một.

Con người đen mang theo một chút ý tứ hàm xúc nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười của cô, anh đáp đơn giản: “Ừ”

Tiếng lật giất sàn sạt vang lên, mắt phượng của cô nhìn một tờ cuối cùng của hợp đồng, cúi đầu nói: “Về tình huống lần trước chúng ta thảo luận, tôi về xin chỉ thị cấp trên, anh ấy cho rằng loại tình huống này không thể tránh được. Chúng ta có thể làm, cũng chỉ có thể là tận lực giảm bớt hậu quả tạo thành.....”

Tiếng nói nhẹ nhàng trong trẻo vang lên trong phòng, tiểu mỹ nhân phát ra âm thanh buông mắt nhìn chăm chú tài liệu trong tay, không phát hiện nhất cử nhất động của mình đang bị người đàn ông đối diện thu hết vào đáy mắt.

Tầm mắt của Trần Diệc chậm rãi hạ xuống từ hàng mi của cô: Long mi phượng mềm mại cong vênh, cho dù dày đặc, lại ẩn không được đôi mắt linh động. Mũi tình xảo thanh tú, tôn thêm đường nét khuôn mặt xinh đẹp, môi cánh hoa non mềm khép mở, giống như có hương thơm phả ra, khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Cô rất đẹp, anh vẫn biết điểm ấy.

Nhưng mị lực chân chính của cô áp đảo mỹ mạo của cô.

Sở mỹ nhân cúi đầu lăm nhăm đọc tài liệu: “Cho nên, nơi này chúng ta cứ xử lý như vậy nhé?”

“Được”

“Từ trung tuần tháng này bắt đầu khởi động phương án, không thành vấn đề chứ?”

“Được”

“Đến lúc đó xin các anh hãy cung cấp dữ liệu đúng lúc để chúng tôi tiến hành phân tích dữ liệu”

“Được”

“Sau thành công lần này, tôi dự tính còn có thể có một sản phẩm cần các anh hỗ trợ mở rộng”

“Được”

“Lần sau hợp tác, chúng ta cứ tham khảo rồi chiếu theo hợp đồng này mà làm”

“Được”

“Chúng ta kết giao đi”

“Được”

Sở mỹ nhân rốt cục ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Trầm Diệc thản nhiên mỉm cười. Sau khi ngây ngẩn chừng một lúc lâu, nhú chặt mày không xác định hỏi: “Anh nói thật?”

Môi anh khẽ nhếch, đôi mắt đen láy thâm thúy nhìn cô. Không đáp lại.

Môi đỏ thắm của cô khẽ nhếch, sững sờ nhìn thẳng anh, thật lâu.

Rốt cục, thần sắc ngạc nhiên biến mất, khuôn mặt diễm lệ hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ khuynh đảo chúng sinh. Cô đứng thẳng người, sau đó, bước đi ưu nhã phong tình vạn chủng đến phía Trầm Diệc dưới cái nhìn chăm chú không che giấu của anh.

Sau khi dừng trước mặt anh, cô vươn cánh tay ngọc phấn nộn ôm cổ anh —— chân tay hai người vì động tác vô cùng thân thiết mà nảy nảy mà dán lại cùng một chỗ, tựa như những người yêu nhau cuồng nhiệt đang thân mật. Hai loại hơi thở hoàn toàn bất đồng dây dưa giao hòa trong không khí, phát ra nhiệt độ thuộc loại mờ ám của nam nữ, bất cứ lúc nào chạm vào cũng có thể nổ ngay.

Tay anh không chút khách khí thuận thế ôm eo nhỏ mảnh khảnh của cô.

“Ý của anh là, anh đồng ý làm bạn trai người ta, phải không?” Mỹ nhân then thùng vô hạn ngóng nhìn anh, khuôn mặt xinh đẹp chờ đợi.

Anh rũ mắt xuống ung dung chạm vào cổ tay trắng nõn trên cổ, đáp nhẹ một tiếng: “Ừ”

Nghe được đáp án, cô cười đến rất đẹp, rất đẹp, rất đẹp —— sau đó, nhanh chóng rút tay ra khỏi cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm phủ thêm một tầng hàn băng ngàn năm, cô hừ lạnh một tiếng, vẫn phong tình vạn chủng như cũ đi thông thả tới cửa sổ, chậm rì rì bỏ lại một câu: “Làm bạn trai tôi? Có thể. Số thứ tự của anh là LG746, cũng đừng quên nha, Trầm Diệc tiên sinh”

Hắc hắc, cô bắt chước kiểu nói của Hỏa Nhạ, nói ra sự thật là quá sung sướng, cậu phen này tổn hại lớn rồi!

Hừ, ai bảo anh ta ngày hôm qua nói năng lỗ mãng..... Nghĩ đến điểm này, trong lòng cô nổi lên ngọn lửa hừng hực.

Đáng giận, lại dám mắng chửi cô như vậy, tên đàn ông vô liêm sỉ! Một cô..... Một cô

còn cảm thấy.....

Ngay khi cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, một thân ảnh tú dật lặng yên không một tiếng động tới gần cô, chờ cô cảnh giác có một bóng ma đang bao phủ trên người, còn không kịp ngẩng đầu, bên tai bỗng nhiên nóng lên.

“Cô Sở” Trầm Diệc cúi người dán bờ môi ấm áp tiến đến bên tai cô, thân hình cao gầy thi triển ra lực lượng vô hình lấn áp suy nghĩ của cô, “Nếu số thứ tự này không phải là một dãy số duy nhất, tôi ném cô từ trên này xuống”

Trầm Diệc nói đến đây, lộ ra một nụ cười chiêu bài, ôn hòa, mà vô hại.

Sở Sính Đình nhất thời trừng lớn đôi mắt, tròn mắt bởi vì hoảng sợ mà không ngừng chuyển động —— làm ơn, nơi này là tầng mười tám! Có thể biến người ta nát thành thịt vụn đó!

Nghĩ đến bên ngoài cửa sổ chính là vạn trượng cao vút, cô không khỏi lạnh cả sống lưng.

“Anh..... Anh nghĩ rằng tôi sẽ sợ anh uy hiếp như vậy sao? Bỗng cô nương đây lại bị dọa sao!” Cô mạnh mẽ trấn định nói bác bỏ, tay nhỏ bé lại cảnh giác chống lại vòm ngực đang tới gần của anh.

Anh chỉ nhìn cô, chỉ nhìn.

Cô bị ánh mắt nhìn bình tĩnh nhưng thật ra rất đáng sợ của anh biến thành lông tơ dựng thẳng đứng, không muốn là người thua, lời nói không ngừng nói ra khỏi miệng:

“Hey, anh muốn làm gì! Đừng xằng bậy!”

“Đừng cho là tôi sẽ sợ anh!”

“Có chuyện gì từ từ nói, làm sao lại thế chứ!”

“Chúng ta ngồi xuống chậm rãi tán gẫu được không? Đừng mệt chết đi, chân tôi sắp nhũn ra rồi!”

“Chúng ta vừa mới nhắc tới đâu nhỉ? Chúng ta tới xô pha bên kia ngồi tiếp tục tán gẫu đi?”

“Không bằng chúng ta ——”

Tiếng lải nhải của Sở Mỹ Nhân im bặt.

Nguyên nhân là chuyện Trầm Diệc làm, chuyện từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô vẫn muốn làm.

Anh cúi đầu hôn cô.

Bị người đàn ông này hôn đến choáng váng, Sở Sính Đình mơ mơ màng màng nghĩ: *Có thể..... Trước tiên rời khỏi cửa sổ..... Rồi tiếp tục hôn hay không.....*

.....

Cứ như vậy, giữa một nụ hôn, kế hoạch trộm tâm của Sở Sính Đình hạ màn. Hơn nữa, cô còn buôn bán được một khoản tiền nhỏ từ Hỏa Nhạ, hắc hắc.

Sau đó bọn họ thảo luận chuyện này, Sở Mỹ Nhân hồi tưởng đến quá khứ chua xót, oán giận:

“Em tận tâm khổ khổ theo đuổi anh như vậy, anh thích em một chút sẽ chết sao! Rõ ràng muốn chọc em tức chết, gã đàn ông nhảm chán này!”

Trầm Diệc cười khẽ ôm lấy bảo bối đang phẫn nộ kia, suy tư một hồi, nói ra: “Thật ra khi đó anh biểu hiện thờ ơ với em có một nguyên nhân khác”

“Nguyên nhân gì?”

“Bởi vì đánh cược”

Cô ngẩn ra: “Đánh cược?”

Anh cười yếu ớt, chậm rãi nói: “Anh và Hỏa Nhạ đánh cược. Cậu ấy cược anh trong vòng một tháng xác định nhất định sẽ yêu em, ha ha”

Sau đó cô trầm mặc một hồi, gian nan đặt câu hỏi: “Hai người..... Cược bao nhiêu tiền?”

“Hai ngàn. Làm sao vậy?”

Sở Sính Đình hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Hỏa Nhạ, lão hồ ly vạn năm kia! Xem ngày nào đó ai tới bắt cậu!

Tháng ba mùa xuân, dưới sự kêu gọi mãnh liệt của mẹ đại nhân, Miên Miên đưa Hỏa Nhạ về nhà ở thành phố Z.

Vốn dĩ dựa theo trình tự bình thường, Miên Miên đều gặp ba mẹ chồng tương lai mấy lần, quả thật cần phải đưa Hỏa Nhạ về nhận kiểm duyệt mới đúng. Nhưng mà..... Từ khi biết được mẹ mình và tổng tài phu nhân đã ngầm lấy được liên hệ, hơn nữa sau khi đạt thành nhất trí chung nhận thức “Chuyện của tôi của bà” xong, Miên Miên thế nào cũng hiểu được hành trình về nhà lần này, ít nhiều gì cũng mang chút sắc thái âm mưu, quả thực giống như là việc chuẩn bị chặn đệm trước hôn sự.....

Sau khi Miên Miên trình bày xong luận bàn về âm mưu của mình, người nào đó vẫn rất bình tĩnh tiếp nhận đề nghị này, bình tĩnh khiến lòng cô bất bình hỏi:

“Thật sự muốn đi sao? Chúng ta cũng không có kỳ nghỉ, cuối tuần cũng chỉ được hai ngày mà thôi”

“Có thể thêm hai ngày nghỉ đông”

Cô bất mãn lâu bầu: “Em lại không có kỳ nghỉ đông.....”

Hỏa Nhạ nhìn cô trầm mặc một hồi, nói: “VẬY em viết đơn xin nghỉ thời gian kết hôn đi, viết xong đơn đưa cho anh kí tên”

“.....”

Lời nói sét đánh như vậy, mệ cho anh còn nói về mặt nghiêm túc.

Vì thế, Miên Miên bị sét đánh và Hỏa Nhạ lấy việc công làm tư lúc này xuất hiện ở bên xe nào đó trên đường cao tốc.

Miên Miên lấy vé xe ra, mặt trên có chữ viết thật to “Xe khách sang trọng có điều hòa”, ngẩng đầu nhìn điều hòa nho nhỏ trên đỉnh đầu không có chút gió mát nào kia, bắt đầu lĩnh ngộ sự thật và lý tưởng có chênh lệch thật lớn. Hơi nóng ngoài cửa sổ tiến vào trong cửa kính, tràn ngập toàn bộ toa xe, tuy rằng là tháng ba, nhưng nhiệt độ không khí đã sánh được với mùa hè.

Miên Miên quạt quạt tay nhỏ bé lấy chút gió mát, liếc mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh.

Hỏa Nhạ mặc một bộ đồ giản dị đang nghe nhạc trên điện thoại, nhắm mắt chuyên tâm nghe nhạc, thần sắc vẫn ung dung tự tại như trước. Tuy rằng bên trong xe oi bức, lòng người nóng nẩy, nhưng anh vẫn có tư thái trầm tĩnh, tóc ngắn được cắt sửa chỉnh tề, áo sơ mi màu xanh nhẹ nhàng khoan khoái, ngón tay đẹp thon dài, những chi tiết nhỏ nhặt này cấu thành một bức tranh rất mát lạnh tươi tắn.

Khỏe miệng Miên Miên run rẩy, nhận hết loại tra tấn như đang ở Hỏa Diệm Sơn, mà thiếu gia này lại như một ông chủ trẻ tuổi đang tận hưởng những tia nắng trên bãi biển.

Khỏe mắt liếc đến động tác dùng tay làm quạt của cô, Hỏa Nhạ tháo tai nghe xuống, không chút do dự nói: “Phiền cô mở máy điều hòa” Dứt lời, anh cười hời hợt với nữ nhân viên phục vụ xe.

Trên thực tế trước đó cũng đã có người yêu cầu như vậy, nhưng đều bị nữ nhân viên phục vụ lấy lý do “Công ty quy định tháng ba không phải mở điều hòa” mà từ chối, nay lại nghe được có người đưa ra yêu cầu này, cô ta ban đầu nhú mày biểu hiện ra sự không kiên nhẫn, nhưng khi tầm mắt đảo qua đến nơi phát ra tiếng nói, cô ta ngơ ngác sững sốt hồi lâu, sau khi thật vất vả phản ứng lại, lập tức giống như nhận được thánh chỉ ấn vào nút Mở dưới cái nhìn chăm chú của gương mặt đầy hắc tuyến của lái xe đại ca.

Nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi. Trong đầu Miên Miên hiện ra chín chữ này.

Tuy rằng từ góc độ của cô nhìn không tới nữ nhân viên phục vụ, nhưng vừa nghĩ đến cô ta có biểu tình ngăm liếc mắt đưa tình, trong lòng Miên Miên lại không biết có cảm thụ gì. Kết quả là, con cừu nhỏ bắt đầu gây ngốc công khai biểu thị chủ quyền: “Hỏa Nhạ anh xem này, phong cảnh vùng ngoại thành thành phố Z rất đẹp nhỉ? Chúng ta sắp về nhà” Khụ khụ, trọng điểm những lời này ở nửa câu phía sau.

Sau khi nói xong câu đó, Miên Miên làm bộ như chuyên chú nhìn hoa hoa thảo thảo ngoài cửa sổ, không dám quay đầu nhìn biểu tình của anh.

Người nào đó đã hiểu trọng điểm, nhưng không nói.

Ánh mắt Hỏa Nhạ không thèm che giấu mà lướt qua người cô một lần. Bởi vì thời tiết khác thường, tháng ba cũng vô cùng nóng bức, cho nên cô bỏ qua hết đám áo khoác dày mùa đông, hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu xanh. Thiết kế đường may hiện ra những đường cong mềm mại nữ tính của cô, đường cắt may cổ tròn và tay ngắn màu hồng làm cho gáy ngọc và cánh tay trắng mịn lộ ra dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn bởi vì ánh mặt trời chiếu rọi mà nổi lên một tầng hồng nhạt, màu sắc rất đẹp rất đáng yêu.

Hơn nữa..... Ở góc độ anh nhìn từ trên cao xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy xuân quang

như ẩn như hiện nơi cổ áo.

Anh buông mắt xuống, khóe môi chậm rãi gợi lên, nhận thức cái nhìn của cô: “Ừ, phong cảnh quả thật không tồi” = =”

Vì thế, dưới tình huống không chút hiểu rõ sự tình nào, con cừu nhỏ ngây thơ bị chiếm tiện nghi suốt dọc đường..... Quả là ăn đủ no.

Sau khi xuống xe, bọn họ mang theo túi lớn túi nhỏ đi đến cổng tiểu khu, bà Nguyễn quả nhiên đã chờ đợi ở nơi nào đó.

Bà vừa thấy hai người xuống từ xe taxi, mặt mày hớn hở nghênh đón, sau đó dùng âm lượng “Lơ đãng” trong phạm vi trăm mét đều có thể rõ ràng lọt vào tai, chứng tỏ rõ thân phận con rể tiêu chuẩn của Hỏa Nhạ, cuối cùng Miên Miên huých huých bùm bùm đi trước làm gương dưới cái nhìn tò mò của hàng xóm láng giềng lên tầng sáu.

Đi vào nhà, không hề ngoài ý muốn nhìn thấy ba đang ngồi trên sô pha trong phòng khách xem báo, nghe được tiếng cô vào cửa cũng không ngẩng đầu, chuyên chú tựa như một pho tượng đá, hơn nữa là một pho tượng đá sắp hòa thành một thể với sô pha.

Miên Miên sớm thành thói quen với tình hình như vậy, vừa thay dép vừa nói: “Ba, con đã về rồi”

“Ừ” Ông Nguyễn lên tiếng, ánh mắt không mảy may rời khỏi tờ báo.

Ngay sau đó ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của bà Nguyễn và tiếng bước chân một nhanh một chậm, Miên Miên ngoái đầu nhìn lại, mẹ và Hỏa Nhạ cũng theo kịp, cô cúi người tìm kiếm trong tủ để giày: “Ba, có bằng này dép thôi sao?”

“Phía dưới” Hai chữ đơn giản.

Sau khi ăn xong, thừa dịp Hòa Nhạ tắm rửa, Miên Miên kéo mẹ sang một bên xác nhận một chuyện trọng yếu.

“Mẹ, anh ấy đêm nay..... Ngủ chỗ nào?”

Bà Nguyễn nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của con gái, trợn trắng mắt tức giận trả lời: “Đương nhiên là phòng khách, không thì sao?”

Miên Miên ôm ngực thầm thở ra một hơi, bên môi lộ ra nụ cười trấn an, may mắn mẹ mình cuối cùng cũng chưa tẩu hỏa nhập ma.

“Cũng không ngần ngại xem chiếc giường nhỏ của con có thể để hai người nằm sao? Cho dù nằm xuống cũng không hoạt động tốt được. Aizz, sớm biết thế mấy ngày hôm trước đi mua máy mát xa với ba con thuận tiện giúp con đổi giường lớn hơn.....” Bà Nguyễn vừa nói thầm vừa chậm rãi bước đi.

Miên Miên nghe vậy đứng yên tại chỗ. Yên lặng nghĩ: *Mẹ đâu chỉ là tẩu hỏa nhập ma, quả thực đã muốn nhất thống ma giới.....*

Hôm sau lại là một ngày cảnh sắc tươi đẹp.

Thay đổi là bình thường, đối mặt với nhiệt độ cao như thế, trong lòng Miên Miên hơi có chút phong phạm trạch nữ không quá tình nguyện ra chạy ra ngoài. Nhưng bây giờ thì không giống thế, hiếm khi đưa Hòa Nhạ về quê hương mình, thế nào cũng phải tận lực làm người chủ địa phương mới đúng.

Nhưng khi cô ngồi xe bus gần ba mươi phút tới trang trại nông nghiệp, cả người đã ủ rũ rồi.

Trời nóng quá, mặt trời thật lớn..... Thời tiết như này đến hái trái cây có phải thuộc loại hành vi muốn tìm chết hay không?

Hai người đi qua những ngôi nhà trong trang trại nông nghiệp, đường mòn nhiều cây râm mát, cuối cùng cũng đi vào vườn dâu tây. Mắt Miên Miên sáng ngời: Phóng mắt nhìn lại tất cả đều là từng khóm từng khóm dâu tây, lá xanh dày đặc, lạnh thấm nội tâm. Bên trong những khóm lá xanh tươi được điểm tô thêm những chấm đỏ sẫm, hương vị ngọt ngào tràn qua những khe hở của lá cây, tràn ngập bầu không khí.

Miên Miên xoay hai chân xung phong tiến về phía trước hoàn toàn đã quên người đi

phía sau.

Hỏa Nhạ thanh toán phần tiền cho hai người sau đó cũng đi vào vườn dâu tây, trong dòng người thưa thớt bên trong lán anh rất dễ dàng tìm được thân ảnh mảnh khảnh kia.

Miên Miên ngồi xổm xuống đất, trong tay đã có không ít chiến lợi phẩm, thấy được anh tới gần, cô không chút suy nghĩ đưa nửa quả dâu trong tay mình cho anh, hưng phấn hô to: “Anh nếm thử này, em vừa thử qua, rất ngọt nha! Hơn nữa rất tươi mát!”

Hỏa Nhạ khom người nhìn cô một hồi, im lặng không lên tiếng nhận dâu tây trong tay cô, bỏ vào miệng nhấm nuốt. Sau khi ăn xong, anh nhìn xuống cô mỉm cười: “Ừ, rất ngọt”

Miên Miên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, sừng sốt.

Từ sự hưng phấn ban đầu cô chợt ý thức được, quả dâu tây vừa nãy đưa cho anh mình cũng đã cắn một miếng..... Nói như vậy hành vi vừa rồi của bọn họ, đã thành cái gián tiếp kia.....

Vốn dĩ còn không có cái gì, dù sao trước đó cũng hôn rồi. Nhưng thiếu gia kia sao lại cười đến bí hiểm trả lời rất ngọt chứ..... Rất dễ làm cho người ta then thùng có biết không!

Cô ra sức đứng lên, cũng không thèm nhìn tới anh liền cúi đầu rời khỏi trận địa: “Ồm, có nhiều người hái bên kia quá, em cũng đi nhìn xem” Nói xong cô đã chạy ra xa mười mét.

Hỏa Nhạ cười cười nhìn bóng dáng người nào đó hốt hoảng chạy, chậm rãi đi theo.

Phụ nữ quả nhiên là hay thay đổi. Miên Miên mặc dù ở trên xe bus cảm thấy hôm nay không nên xuất hành, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, hôm nay đến hái dâu tây thật sự là rất đúng.

Tuy rằng thời tiết nóng bức, nhưng vừa ăn một quả dâu tây tươi ngon lại vừa dạo bước trên thảm cỏ xanh, quả thật là chuyện vô cùng mãn nguyện. Hơn nữa xung quanh toàn những cây xanh đại thụ, thời tiết oi bức cũng được những làn gió của những tán cây râm mát biến thành sáng khoái thoải mái hơn, gió thổi vào mặt vẫn còn mang theo chút mùi hương của lá cây, hít vào một hơi, sự nóng bức trong người biến mất không còn bóng dáng.

Miên Miên nhìn phía xa xa, ánh mặt trời xen qua lá cây, chiếu xuống những màu vàng

rực rỡ, đung đưa lấp lánh trong gió, óng ánh rực rỡ. Trộm ngấm nhìn người đàn ông bên cạnh mình đang chuyên tâm chọn lựa dâu tây..... Khóe miệng cô hơi hơi cong lên.

Làm sao bây giờ, chỉ cần là như thế này, cô cũng đã cảm thấy rất lãng mạn.

Hai người hái được gần một tiếng, Miên Miên đã ăn uống no đủ nhìn một giỏ đầy những quả dâu tây tươi mọng, nghĩ rằng mang những thứ này về nhà cũng không tệ lắm. Sau đó cô xách giỏ, một chút nhúc nhích bỗng nhiên truyền tới bên hông, lúc này cô mới phát giác mình ngồi rất lâu.

Hỏa Nhạ cũng đứng thẳng người, ánh mắt sắc bén liếc về phía nào đó, chậm rãi nhắc nhở: “Miên Miên, dưới chân em có sâu”

“Hả?” Miên Miên cúi đầu tập trung nhìn vào, phát hiện bên chân quả nhiên có một con sâu nhỏ màu trắng đang nhúc nhích. Tuy rằng cô không hiểu nhiều về những thứ này, nhưng dựa theo trực giác phán đoán đây là côn trùng có hại, vì thế cô không nghĩ nhiều liền dí chân giẫm xuống, mũi chân chậm rãi nghiền nát lăng trì con vật đáng thương, tần suất chuyển động chân lấy bốn nốt nhạc làm một nhịp, mỗi một nhịp có hai phím, tiết tấu rung động vô cùng. =]]

Trên thực tế, Miên Miên từ nhỏ lớn lên sống ở nông thôn, đã sớm miễn dịch với loại côn trùng nhỏ này.

Toàn bộ quá trình cô chuyên tâm nhìn dưới chân, không lưu ý đến trên mặt Hỏa Nhạ có rất nhiều thần sắc kỳ lạ hiện ra. Mãi cho đến khi có một giọng nữ thất kinh chui vào lỗ tai cô mới ngẩng đầu lên, nhìn phía phát ra tiếng nói ——

“A —— chồng à ~~~~, có sâu! Có sâu!”

Phát ra tiếng thét chói tai là một nữ sinh viên, cả người cô ta tránh ở phía sau bạn trai lạnh run, chỉ lộ ra khuôn mặt bởi vì sợ hãi mà có vẻ tái nhợt, thật là khiến người ta phải thương yêu.

Bạn trai cô ta nhếch miệng cười, nhắc chân to lên hào khí vạn trượng giẫm nát đầu só gậy chuyện, sau đó xoay người dịu giọng an ủi giai nhân chấn kinh: “Cô bé ngốc, không phải là con sâu nhỏ sao? Chồng đã giúp vợ tiêu diệt nó, không cần sợ hãi. Được chứ?”

“Hở?” Miên Miên giương mắt nhìn nhìn sắc trời, bây giờ chưa đến năm giờ chứ?

“Bây giờ về cũng có thể ăn cơm, hai con về sớm một chút đi” Bà Nguyễn che ống nghe nói chuyện với mấy người bên cạnh mấy câu, giọng nói rõ ràng lại truyền đến lần nữa: “Được rồi, cứ như vậy đi. Tốt nhất là về bây giờ! Ha ha ha!”

Dựa vào tình cảm mẹ con hơn hai mươi năm, Miên Miên dám cam đoan mẹ tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản thúc giục bọn họ về nhà ăn cơm như vậy.

Quả nhiên, khi Miên Miên bước vào nhà phát hiện phòng khách nho nhỏ thế nhưng toàn những cô cô dì dì ngồi chật nhà, gần như muốn đẩy cửa mà chạy. Không cần phải nói! Đội quân tóc dài này khẳng định là hàng xóm láng giềng bạn bè thân cận mẹ triệu tập đến đây thì sát con rể tương lai.

Vừa thấy nhân vật mục tiêu xuất hiện, cả đám phụ nữ như muốn nổ tung, phòng khách nho nhỏ phát ra những tiếng gầm kinh người, hiện trường hỗn loạn.

“A, đây không phải Miên Miên sao! Ha ha, càng lớn càng xinh đẹp!”

“Giới thiệu bạn trai của cháu cho dì Dung đi!”

“Hôm nay đưa bạn trai đi đâu chơi?”

“Miên Miên cháu về từ lúc nào? Kỳ nghỉ sao?”

“Bạn trai cháu rất đẹp trai, còn không mau giới thiệu cho chúng ta một chút?”

Đối mặt loại thế công dời núi lấp biển này, Miên Miên ngây ngốc đứng ở trước cửa ngưỡng ngừng cười, tùy tiện nói vài câu cho có lệ. Cô tuy rằng không trốn tránh, nhưng thân thể vẫn không tự chủ được lùi về sau một bước, nhẹ nhàng đụng phải vòm ngực rắn chắc của người đàn ông đứng phía sau.

Cảm giác được một đôi bàn tay ấm áp ổn định thân thể của mình, cô ngoái đầu nhìn lại, phát hiện anh đang lộ ra nụ cười khiêm tốn lễ phép với nhóm cô dì.

“Chào các dì” Anh rất trấn định chào hỏi, “Cháu tên là Hỏa Nhạ, là bạn trai của Miên Miên”

Anh nắm tay Miên Miên đi đến sofa ngồi. Còn chưa ngồi yên ổn nhóm cô dì cũng xê

dịch vị trí nhanh chóng vây quanh, hai mắt ngăm tới ngăm lui nghiên cứu Hỏa Nhạ triệt để từ đầu đến chân, cuối cùng nhóm cô dì kinh nghiệm phong phú đã loại duyệt không biết bao nhiêu người thăm cho điểm rất cao.

Bà Nguyễn thân là mẹ vợ dĩ nhiên cảm thấy vô cùng nở mày nở mặt, không cam lòng ám chỉ tiện đà công khai: “Ha ha, đứa nhỏ Hỏa Nhạ này nha, không phải tôi khoe khoang, tôi thật đúng là tìm không ra tật xấu gì. Biết lễ phép, phẩm hạnh tốt miễn hỏi, tuổi còn trẻ thì đảm nhiệm chức giám đốc công ty lớn, thật không dễ dàng mà!”

“Ôi chao, trẻ tuổi như vậy cũng đã làm giám đốc công ty? Vậy thật đúng là rất giỏi” Bà Nguyễn thấy bà bạn Trần nghe vậy hơi chút lắp bắp kinh hãi, lại quan sát thấy ánh mắt Hỏa Nhạ không có gì khác biệt nói: “Đúng là không dễ dàng, một người ra ngoài dốc sức làm rất vất vả đó, hiện tại xã hội cạnh tranh kịch liệt như vậy”

Bà Nguyễn đặc ý vênh váo khoát tay với bà ta: “Nói gì chứ, cha cậu ấy là tổng tài công ty, ngồi trên nghìn vạn gia đình, căn bản là không cần sâu nã loại chuyện này. Đúng không, Hỏa Nhạ?” Bà cười tùm tùm đợi Hỏa Nhạ chứng thực, tự động xem nhẹ ánh mắt ảo não của con gái.

Hỏa Nhạ không lên tiếng, chỉ lẳng lặng mỉm cười đáp lại.

Sau khi nhận được sự cam chịu của anh, tam cô lục bà đang ngồi hiển lộ ra thần sắc kinh ngạc, trong lòng đều nuốt hận không thôi: *Vì sao con gái mình lại không tiếp cận với người đàn ông tốt như vậy chứ! Ông trời thật bất công mà!*

Trong giọng nói của bà bạn tốt Hoàng có chút ghen tỵ: “Miên Miên có phúc! Sau khi kết hôn khẳng định không cần phải băn khoăn chuyện nhà cửa, tương lai cha mẹ chồng của cháu sẽ tài trợ thôi! Chút tiền ấy đối với bọn họ mà nói chỉ là gãi ngứa, ha ha ha.....”

Miên Miên nghe đến đó, rất không thoải mái. Cô rất muốn giải thích với bọn họ, tuy rằng gia cảnh dư giả, nhưng nhà của Hỏa Nhạ trên danh nghĩa đều là tự mình vay mua không khiến cha mẹ phải bỏ ra nửa phân tiền. Nhưng ngại cho đối phương đều là trưởng bối, cô không muốn phát tác, đành phải lộ ra một nụ cười cứng ngắt.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn trầm mặc mỉm cười, trong lòng biết anh là người không thích giải thích.

Anh im lặng hình thành một sự chênh lệch với không khí náo nhiệt xung quanh, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút khổ sở.

Cô vươn tay nhỏ bé lặng lẽ nắm tay anh, lại bị anh phản thủ bắt lấy bàn tay mềm mại,

cảm giác ấm áp làm yên ổn lòng người truyền đến từ lòng bàn tay anh, chậm rãi chảy vào trong cơ thể cô. Tuy rằng bờ môi của anh vẫn khép kín như trước, nhưng cô giống như nghe được giọng nói anh quanh quẩn ở bên tai:

Miên Miên, không sao cả.

Thế giới bên ngoài của hai người, tam cô lục bà vẫn tiến hành thảo luận vô cùng sôi nổi.

“..... Thật ra tôi nói này, có tiền cũng không hẳn là tốt! Bà xem A Tùng con ông Triệu dưới lầu đi, trước kia là một tiểu tử thành thật, nhưng từ sau khi có chút tiền thì cả ngày ra ngoài chơi gái, một người ngoan hiền như vậy bị tiền hại. Azzzz!” Nói ra lời này là thím Dương luôn luôn không biết giữ miệng.

Dì Hoàng nhanh tới phụ họa, cũng cung cấp ra chuyện bát quái siêu bất ngờ trên phố: “Đúng vậy, đúng vậy! A Thảo ở tòa nhà đối diện cũng không phải thế sao? Thật vất vả gả cho một ông chủ lớn, nghĩ rằng những ngày hạnh phúc cuối cùng cũng đến rồi, kết quả bây giờ còn không phải rất khổ sao? Hơi có không vừa ý đã bị đánh bị mắng, điều này còn không chấm dứt, chồng còn chạy ra ngoài ôm vợ hai, chắc chắn, tôi đoán chừng bây giờ vợ ba vợ bốn cũng có.....”

Có người che miệng hô to: “Ai nha! Đây là thật sao? Trách không được lần trước gặp con bé, trán nó đỏ đỏ, thì ra nó bị chồng đánh.....”

“Chồng con bé cũng thật là, không phải là y vào có chút tiền dơ bẩn sao!”

“Anh..... Anh làm sao có thể sờ loạn!” Người bị hại phát biểu khiển trách.

Hỏa Nhạ có hứng thú quan sát khuôn mặt nổi giận của cô, sau đó hai tay tách ra, rất thẳng thắn vô tư: “VẬY em sờ lại là được”

Miên Miên sửng sốt. Anh nói, sờ lại.....?

Tầm mắt cô không khỏi bắt đầu chậm rãi di chuyển từ khuôn mặt lộ vẻ tươi cười của anh, lướt qua cổ và hầu kết, cuối cùng dừng hình ảnh ở vòm ngực anh. Rất khác biệt với đường cong của phái nữ, ngực nam giới bằng phẳng mà rắn chắc, đường cong thân thể cường tráng truyền ra sức mạnh làm người ta an tâm, giống như tựa vào đó có thể che hết thủy mưa gió.

Cô ngây ngẩn nhìn chăm chú một lúc lâu. Tầm mắt theo bản năng tiếp tục trượt.....

Khi ánh mắt rơi xuống vòng eo anh, cô không tự chủ được nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi nóng. Hơn nữa, cô bỗng nhiên lĩnh ngộ được, đàn ông thật ra cũng có thể rất gợi cảm.....

Lúc này Miên Miên làm một quyết định rất sai lầm.

Bởi vì ngăn cản không được sức hút của trái đất, thời điểm tầm mắt của cô đi ngang qua vòng eo người đàn ông, cũng không có lựa chọn đường cũ đi vòng vèo, mà là lựa chọn tiếp tục chuyển xuống.

Kết quả, cô nhìn đến cái gì, có thể nghĩ.

Cô nhìn một lúc lâu ước chừng năm phút, mới tỉnh táo lại phát ra một tiếng hô nhỏ từ trong mộng ảo, ý xấu hổ trên mặt ùn ùn kéo đến, vốn dĩ làn da trắng nõn giờ phút này sắp đỏ đến xuất huyết, lông mi cong vênh không ngừng run run. Ánh mắt của cô giống như chim sợ cành cong, hốt hoảng rút lui khỏi cái nơi làm cho người ta xấu hổ muốn chết kia. Không ngờ rằng khi vừa nâng mắt lên liền rơi vào bên trong đôi con ngươi đen nóng rực thâm thúy.

Tim cô đập dồn dập.

Hỏa Nhạ cách cô một bước xa lúc này ánh mắt sáng quắc nhìn sát, trong con ngươi không biết từ khi nào dấy lên một chùm tia sáng kỳ lạ làm cho người ta run sợ, loại tia sáng rực rỡ chiếu rọi trong con ngươi luôn luôn trầm tĩnh của anh, rất lóng lánh lóa mắt.

Tuy rằng hai người cũng không va chạm chân tay, nhưng cô mơ hồ cảm giác được từ trên người anh phát ra một hơi thở trối buộc, tựa hồ là đang dùng hết lực lượng cơ thể, kiệt lực đè xuống cái gì.

Cho dù trì hoãn như cô, cũng rõ ràng biết loại không khí này không tầm thường. Mặt cô đỏ hồng, cảm thấy mình gần như phải nói cái gì phá vỡ loại mê say này, nhưng che giấu không được sự run rẩy trong lời nói: “Ừm, cái kia, bánh trôi sắp nguội.....”

Tuy rằng cô có ý đồ ngăn cơn sóng dữ, nhưng đã quá muộn.

Mọi thứ đều không còn kịp rồi.

“Miên Miên, em không nên quyến rũ anh”

Tiếng nói trầm thấp khàn khàn của đàn ông cùng với một tiếng thở dài như có như không truyền đến. Trước khi cô kịp phản ứng, xúc cảm ấm áp nhanh chóng phủ lên đôi môi cô, sau đó vòng eo được siết chặt, bàn tay to như kìm sắt vững vàng chế trụ vòng eo mảnh khảnh từ phía sau lưng, cô bị khóa ở trong lòng anh, không có cửa trốn chạy.

Cảm xúc ấm nóng quyến luyến không tan trên bờ môi làm đầu óc cô trống rỗng. Nhiệt độ cơ thể của Hỏa Nhạ, xuyên thấu qua những tắc da thịt lộ ra ngoài, hơi thở thanh đậm của anh tràn ngập trong giác quan của cô, tê dại, hít thở không thông.

Hỏa Nhạ hôn nồng nhiệt liên tiếp không ngừng khiến cô lui về sau từng bước từng bước, mãi đến khi hai người song song ngã lên giường. Thân hình nóng bỏng của anh đè lên cô, chỗ đôi môi giao hợp nhen nhóm lên ngọn lửa dâng trào, không thể ngăn chặn.

Sóng triều hoàn toàn xa lạ ập đến, cô mờ mờ ảo ảo cảm giác được thân thể chạy tán loạn một dòng nước xiết khó mà hình dung, loại cảm giác mang đến sợ hãi này trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trái tim, kinh sợ khiến cô còn sót lại một tia lý trí: “Hỏa, Hỏa Nhạ, chờ một chút..... Đợi chút.....”

Trận mưa hôn nhẹ nhàng rơi vào chóp mũi, mí mắt, trán, những nụ hôn vụn vặt này mang đến từng trận ngứa ngáy, cô nhắm hai mắt, giống con mèo nhỏ run rẩy, chấp nhận những ngọn lửa hừng hực ôn nhu thương tiếc.

Giọng nói thuần hậu nam tính dễ nghe vang lên bên tai, dung nhập vào lời thề chân thành: “Ngoan, không cần sợ hãi. Miên Miên, tin tưởng anh.....”

Ngón tay thon dài cách một tắc vài dẹt mỏng manh hơi dao động, nụ hôn nóng bỏng từ đôi môi cánh hoa bắt đầu lan ra, anh vùi đầu vào hõm vai nhẵn bóng như tơ của cô, hít

một hương thơm thấm đậm lòng người, sau đó lại là một nụ hôn nồng nhiệt.

Giữa ý thức hỗn loạn, Miên Miên bỗng nhiên cảm nhận được nguồn nhiệt hết sức căng thẳng từ cơ thể anh, vì sự nhận thức này, da thịt toàn thân cô nhanh chóng nổi lên một tầng đỏ nhạt, hai tay gắt gao nắm lấy mền dưới giường, cả người thẹn thùng tưởng chừng như sắp nổ tung.

Nụ hôn dịu dàng mà nóng bỏng, tựa như những đóa hoa đang bay lượn rồi hạ xuống. Ngón tay người đàn ông, chậm rãi cởi bỏ một đám cúc áo, thật cẩn thận mà lại tràn ngập tính nhẫn nại như là ở mở ra một món quà trân quý chờ đợi đã lâu

Miên Miên bị một loại cảm giác kỳ dị xâm nhập vào cơ thể, từng chút từng chút ý chí thoát ra khỏi sự quản thúc, xoay quanh phiêu đảng ở giữa không trung. Cô mơ hồ ý thức được nên cần lập tức đình chỉ, không thể tiếp tục! Nhưng..... Ở sâu trong nội tâm lại luyện tiếc loại cảm giác ấm áp này biến mất.

Đột nhiên, ngực chợt lạnh. Cô bỗng dưng mở hai mắt nhắm chặt ra.

Không khí lạnh như băng kéo tới, thần chí trống rỗng chợt khôi phục vài phần. Cô nhú mắt nhìn, phát hiện quần áo của mình không biết bị cởi ra từ khi nào, một mảnh da thịt trong suốt điễm đam đáng yêu kia bại lộ giữa bầu không khí, nhìn một cái không sót gì. Cô đột nhiên hít một hơi khí lạnh, còn không kịp kinh hô ra tiếng, liền thấy Hỏa Nhạ chậm rãi cúi xuống. Dịu dàng hôn lên từng tấc da thịt.....

Cô tròn tròn mắt, chỉ nghe thấy đầu nổ Ong một tiếng, cô nghe không được bất luận tiếng động xung quanh nào. Theo động tác của anh hạ xuống, không khí trong cơ thể trong nháy mắt bị hút hết, cô há miệng thở gấp gấp, cả người mềm mại vô lực, chỉ có thể không ngừng run rẩy, run rẩy.....

Mãi đến khi bà Nguyễn gõ cửa thúc giục cô ra ngoài ăn bữa sáng, cô mới lặng lẽ mở ra một khe cửa, vươn đầu nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có nhân vật đáng nghi sau đó mới rón ra rón rén bước đến nhà vệ sinh.

Rửa mặt xong, Miên Miên tiếp tục tránh ở trong nhà vệ sinh, cô rơi vào giữa cuộc giao chiến của thần và người. Tiếng thúc giục không kiên nhẫn của bà Nguyễn truyền đến từ ngoài cửa, cô vội vàng lên tiếng, sau khi bần thần mới chậm rì rì đi ra ngoài.

“Nhanh lại đây, đừng lôi thôi rề rà nữa, sữa đậu nành sắp nguội rồi” Trên bàn cơm bà Nguyễn nhìn hướng con gái chậm rãi đi tới từ bên kia, bất mãn khiến trách.

Bà Nguyễn ngồi cùng với ông Nguyễn đang xem báo, Hỏa Nhạ ngồi ở bên kia, bên cạnh có chiếc ghế trống. Miên Miên không có lựa chọn nào khác, đành phải cúi đầu kéo ghế ra, ngồi bên cạnh anh.

Hai người dựa vào rất gần, hơi thở nam tính quen thuộc không hề báo hiệu gì phất đến, so với tối hôm qua thiếu một phần nóng rực, thêm một phần nhẹ nhàng khoan khoái. Miên Miên không dám nhìn mặt anh, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rực ra sức tiêu diệt món trứng muối, cháo thịt nạc trước mặt.

Bà Nguyễn không chú ý tới sự khác thường của con gái, cười nói với Hỏa Nhạ: “Hỏa Nhạ, ăn nhiều một chút đi, tối hôm qua vất vả cho cháu, phải làm muộn như thế, ha ha”

Tối hôm qua vất vả cho cháu, phải làm muộn như thế.

Câu này cất giấu mấy từ then chốt, làm cho người nào đó có tật giật mình sợ hãi cả kinh, thiếu chút nữa đưa cháo vào trong lỗ mũi.

Người đàn ông bên cạnh người nào đó dùng dư quang liếc nhìn cô một cái, tia sáng trong con ngươi chột lóe, mỉm cười với bà Nguyễn: “Phải làm muộn như vậy cũng không sao, cháu cảm thấy ra nhiều mồ hôi cũng rất thoải mái”

Người nào đó quay đầu hoảng sợ nhìn sườn mặt anh.

Bà Nguyễn vừa lòng nở nụ cười: “Ha ha ha! Người trẻ tuổi các cháu thể lực rất tốt! Nhưng cũng không dễ dàng, những thứ nặng như vậy, may mắn không xoay nhiều khiến thắt lưng bị đau, ha ha”

Mặt Miên Miên đỏ như lòng trứng, lén nắm chặt nắm đấm: *Mẹ, con rõ ràng mới bốn*

mười lăm kg!

Bà Nguyễn không nghe đến tiếng lòng của con gái, tiếp tục nói: “Cháu tối qua cũng thử qua sao, cảm giác như thế nào? Cảm thấy có thoải mái không? Không thoải mái thì đổi cái khác đi”

Miên Miên đột nhiên trợn to mắt, khó tin trừng mắt nhìn mẹ.

Hỏa Nhạ ngấm cô một chút, khéo mắt hiện lên ý cười nòng đậm, sau khi suy xét lại những chuyện lạ vài giây, mới chậm rãi nói: “Dạ..... Cảm giác rất tốt, co giãn đủ, cảm giác cũng không tệ lắm” Dừng một chút, giọng anh không hiểu sao trở nên trầm thấp mê người, “Cháu tối hôm qua có thử qua một chút, cảm thấy ý do vị tấn [1].....”

Một câu ý do vị tấn, lưu lại vô hạn suy nghĩ xa xôi.

“Khụ khụ khụ khụ!” Miên Miên lập tức bị sặc, ho khan mãnh liệt.

Sau khi bà Nguyễn nghe được Hỏa Nhạ đánh giá, tâm tình không tệ, tự động xem nhẹ con gái ở bên cạnh giấy dựa sắp chết: “Nằm trên đó thật sự thoải mái như vậy sao? Vậy cháu có muốn thử lại một chút nữa hay không?”

“—— Con ăn no!” Rốt cục không chịu nổi loại đối thoại một câu hạn chế hai ý nghĩa này, cô gái ngây thơ ra sức đứng lên, đỏ mặt bỏ ra một câu này thì vội vàng chạy khỏi bàn.

Bà Nguyễn mở lớn mắt nhìn thân ảnh kích động của con gái, lại rời về phía bữa sáng trên mặt bàn còn lại rất nhiều, cảm thấy có chút khó hiểu: “Đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, ăn một chút như vậy đã no rồi?”

Hỏa Nhạ nhìn thân ảnh hốt hoảng chạy trốn của cô, giữa con người hiện lên chút ý cười, chậm rãi đáp: “Có lẽ là ăn nhiều bánh trôi quá”

Bà Nguyễn càng thêm khó hiểu, không khỏi nhăn chân mày lại thầm nghĩ: *Mình chỉ trao đổi chuyện về máy mát xa với Hỏa Nhạ thôi mà, chẳng lẽ đoạn đối thoại này có vấn đề gì sao?*

~~***~~

Hôm nay là ngày hai người trở về.

Hai mẹ con thu dọn hành lý ở trong phòng, bên kia, Hỏa Nhạ xách túi du lịch ra khỏi phòng, dừng lại trước sofa ở phòng khách.

Trên sofa có một người đàn ông trung niên mặt không chút thay đổi đang ngồi yên lặng, trong tay ông đang cầm một tờ báo vĩnh viễn xem cũng không xong, tư thế này cũng duy trì đã lâu.

Hỏa Nhạ cúi đầu nhìn ông, lễ phép nói: “Bác trai, chúng cháu đi, đợi xe lúc hai giờ”

Không đáp lại.

Hỏa Nhạ cũng không để sự trầm mặc của đối phương ở trong lòng, ngược lại rảo bước tiến lên phía trước vài bước, ngồi xuống cách ông không xa.

Sofa nho nhỏ, bởi vì đồng thời tiếp nhận hai người đàn ông trưởng thành, mà trở nên chật chội hơn.

Hai người đàn ông tuy rằng ngồi cùng nhau, nhưng không trao đổi lời nào. Một người chuyên chú đọc báo, một người lơ đãng nhìn đồng hồ trên vách tường, nghiêm nhiên là một hình ảnh hoàn toàn yên lặng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng có người lên tiếng phá vỡ loại ngưng trọng này:

“Cậu với Miên Miên, là nghiêm túc sao?”

Mặc dù biểu tình trên mặt vẫn không có biến hóa gì, động tác tay cầm báo vẫn không biến động như cũ, nhưng đây quả thật là một câu ông Nguyễn nói ra sau bốn ngày, một câu đầy đủ duy nhất.

Tầm mắt Hỏa Nhạ thu lại từ trên tường, nhìn người đàn ông bên cạnh đã qua tuổi năm mươi, nghe vấn đề như thế, trong mắt anh thêm vài phần nghiêm nghị, thoáng suy tư sau đó trầm giọng trả lời: “Cháu sẽ cố hết khả năng làm cho cô ấy hạnh phúc”

Lúc này, ông Nguyễn phá lệ chậm rãi buông báo trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Hỏa Nhạ, thần sắc đình trệ trên mặt biến mất không thấy bóng dáng, thay vào đó là một loại sáng suốt cùng với uy nghiêm sau khi tinh luyện qua bể dâu mà thành. Vẻ mặt ông gặp cơn sóng dữ không sợ hãi, hai mắt lại ẩn hiện những tia sáng lấp lánh cùng với ông lúc trước có thể phân ra làm hai người: “Nếu cậu sau này dám bắt nạt Miên Miên, đàn ông Nguyễn gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho cậu”

Ít nhất, ông cũng không thể tha thứ.

Đối mặt với khí thế như núi của trưởng bối, Hỏa Nhạ biểu hiện không kiêu ngạo không

siểm nịnh, thần sắc nghiêm túc: “Cháu sẽ không để cho loại chuyện như thế xảy ra”

Anh sẽ đem hết khả năng mình có bảo hộ cô, để cho cô không phải chịu chút thương tổn nào.

Ánh mắt hai người đàn ông, im lặng đọng sức trên không trung, đều nỗ lực dò xét vào chỗ sâu nhất trong mắt đối phương.

Thật lâu sau, ông Nguyễn thu lại ánh mắt sắc bén đầu tiên, khuôn mặt lại hiện ra thần sắc bình trệ như trước. Động tác của ông nhẹ nhàng chậm chạp gấp đôi tờ báo, chậm rãi đứng lên từ trên sofa, hai tay để tờ báo gấp lại sau lưng, sau đó cũng không quay đầu lại bước ra khỏi phòng khách, chỉ để lại một cho Hỏa Nhạ ở phía sau:

“Nếu như vậy, bác an tâm rồi”

~~***~~

Ngồi trên ô tô về thành phố G, Miên Miên đặt câu hỏi với Hỏa Nhạ ở bên cạnh: “Ba em vừa rồi nói cái gì với anh?” Thời điểm thu dọn quần áo cô lơ đãng liếc thấy bọn họ đang nói chuyện trong phòng khách, nhưng thật ra có chút tò mò không biết ba sẽ nói cái gì với Hỏa Nhạ.

Hỏa Nhạ xoa cằm, trạng thái còn đang suy tư một hồi: “Ý đại khái là, hy vọng anh có thể ở với em đến cuối đời” Dừng lại, lại cố làm ra vẻ huyền bí bổ sung thêm một câu: “Cho nên.....”

“Cho nên?” Cô chờ câu sau của anh.

“Cho nên” Anh liếc nhìn cô, bờ môi hiện ra ý cười trêu chọc: “Về sau làm việc không thể bỏ dở nửa chừng”

Cô mở mắt ngây ngốc nhìn anh, đầu óc nhất thời chuyển đến chỗ kia.

Bỏ dở nửa chừng? Anh là chỉ.....

———— A!

Sau khi nghĩ thông suốt câu có ý nghĩa thâm sâu này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên nhanh chóng hiện lên vài rặng mây đỏ. Cô bỗng nhiên nghĩ lại một đêm kia, người đàn ông này ẩn nhẫn kích động trong cơ thể, dịu dàng hôn trán mình, không ngừng an ủi người chuẩn bị tâm lý không đủ mà rơi lệ.....

Vì thế mãi đến cuối cùng, hai người chuyện gì cũng chưa xảy ra, điển hình cho phạm tội chưa thành công.

Nhưng mà.....

Miên Miên bỗng nhiên nghiêng người ghé sát vào bên người Hỏa Nhạ, bờ môi khẽ khép mở, thấp giọng nói câu gì.

Nghe vậy, con người đen hiếm khi hiện lên chút màu sắc kinh ngạc.

Sau khi nói xong, cô tách khoảng cách giữa hai người cười e lệ với anh, cuống quýt quay mặt qua chỗ khác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Hỏa Nhạ bình tĩnh chăm chú nhìn sườn mặt phiếm hồng của cô, sau đó, chậm rãi quay sang phía khác, chậm rãi hướng về phía trước.....

Chú thích:

Ý do vị tần [1]: Thành ngữ, nghĩa chỉ sự còn không có thỏa thuê, tận hứng, vui sướng. Đối với ăn thứ gì đó >o< còn cảm thấy chưa đã nghiền.

Phiên ngoại hoàn

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44

[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)